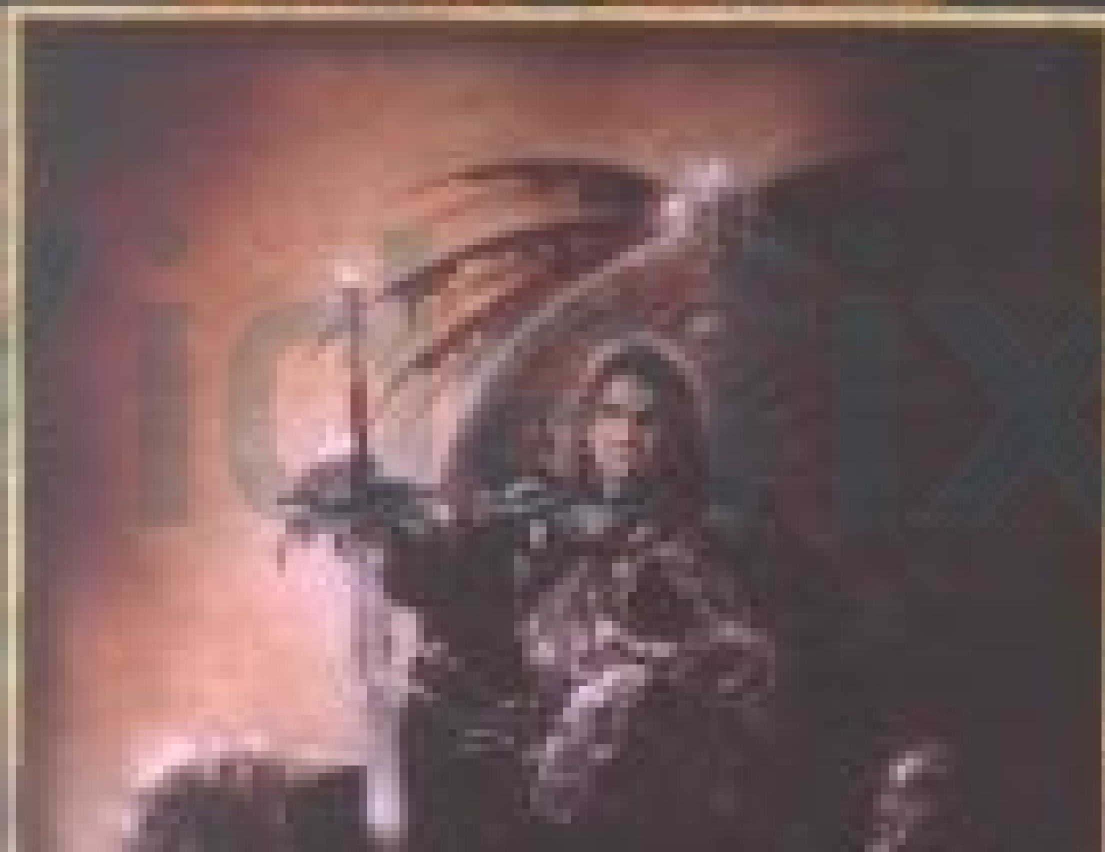
FRED SABERHAGEN

KILIÇLARIN İKİNCİ KİTABI



ALTIKIRKBEŞ YAYIN 105
Fantastik Kurgu -16
Fred Saberhagen - The Second Book of Swords, 1983
Türkçesi: Hüseyin Şuşut 1. baskı: Ocak - 2001
Yayın Yönetmenleri
K. Çaydamlı / Ç. Şan
Yayına Hazırlayan
Çetin Şan
Kapak Tasarımı
Murat "K." Bozkurt
Baskı
Umut Matbaacılık
(0-212)637 09 34-04 11
ISBN 975 - 8467 - 23 - 9

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdırlar.
Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir,
bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil
"fotokopi fanzinleri" izlemeye çağırıyoruz.
Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler
ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi.
Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.
ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Klübü tribidir.
Yazışma Adresi: P.K. 114 Acıbadem, İstanbul
Konuşma Adresi: (0-216) 330 86 37-8
Fax: (0-216)330 28 24
www.altikirkbes.com

fred saberhagen, Chicago bölgesinde doğup büyümesinin ardından 1975 yılında New Mexico’ya gitti ve oraya yerleşti. Bölgenin, doğal güzellikler içinde otostop yapmaya imkân vermesi ve üç kültürlü etnik karışımı oldukça hoşuna gitmişti. Kuşkusuz, yerel yemeklerin damak tadına uygunluğunun da bu kararında etkisi olmuştu.

Tarih kitapları okumaya düşkündü ve özellikle 19. yüzyıl Avrupa ve Amerika tarihi üzerine yoğunlaşmıştı. Kendini fantastik dünyalara atmadan önce Amerikan Hava Kuvvetleri'nde sivil elektronik teknisyeni olarak çalışıyor ve Britannica Ansiklopedisi için bilim ve teknoloji makaleleri yazıyordu.

Hitler, Lincoln, Dedalus gibi birtakım tarihi kahramanları kendi yarattığı alternatif dünyalara sokmayı başaran Saberhagen’in en sevdiği kahraman Drakula'dır

SFWA (Amerikan Bilim Kurgu ve Fantasy Yazarları) üyesi olan Fred, uzun yıllardır geleneksel Edgar Alan Poe Doğumgünü Partisi'ne ev sahipliği yapmakta ve yılda en az üç bilim kurgu ya da fantasy kongresine katılmaktadır.

Karatede mor kuşak sahibi olan Saberhagen, bulmaca çözmekten büyük zevk almakta ve uzun yıllardır düzenli olarak satranç turnuvalarına katılmakta.

Özellikle *Kılıçlar* ve *Kayıp Kılıçlar* dizileriyle birçok fantastik kurgu okurunun büyük beğenisini kazanmış ünlü bir bilim kurgu ve fantastik kurgu serileri yazarı olarak, ailesiyle birlikte Albuquerque, New Mexico’da yaşayıp çalışmaktadır.

kişisel toplantı notları ...

I./

"uzun süredir olanların benimle hiçbir ilgisi yok. anlatamadığını sadece buydu."

yaşam üzerine itiraflar / uçuk bulaştırma, kişisel duyum, aizanoi bellek çakışları - 1: bungoda kan ya da kanayanlar reddedemezmiş ...

- toprak bir yolun üzerinde yürüyümeyi sürdürürken bir yandan da sağından yükselen kısık sesleri dinliyordu, acıkma fiili belirtildiğinde boşta olan sol kolunu uzatıp ağaçtan kopardığı portakalı cebindeki bungo anahtarıyla soyup aktardı, yaşam ya da beslenme nasıl böylesine kolaylaşmıştı, soruyu yola bırakıp taşın üzerinden atladı.
- beton su arkının üzerine yerleştirilmiş küçük ahşap basamakların tepesindeki düzlüğe oturmuştu, çekmeyen telefonunu ve boşalmaya yüz tutan camel paketini yanına yerleştirip kumların üzerine çizilmiş "beys"lere bakarak beysbol anıları dinliyordu. sağlıklı, sarışın ve usa'yli kadınlara sinirlenip girdiği ilk oyunda nasıl "home run" yapılabileceğini öğrendi, anılar ne kadar çarpıcı bir şekilde anlatılabilirdi?
- paris'e inerken havaalanında oynaşan tavşanların yarattığı şaşkınlığı hâlâ hatırlayabiliyordu. havanın aniden ısınması yüzünden aldığı sandaletlere bakarken "bir baget ve bir bardak su" demeyi unutmadığını fark etti, anılar, ne kadar anlatılabilirdi?
- "küçük büyük, küçük çıkık"tı. bir kez daha bu noktaya ulaşmıştı, artık iyice alıştığı ve kendisini rahatsız etmeden gerçekleştirebileceği bir eyleme çok yaklaştığını hissediyordu, kan, sadece kedinin siyah sırt tüylerine uyum sağlayacaktı.
- çok sıcaktı, üstelik kediyi okşarken fazlasıyla hareket etmişti ve aniden "tişörtümü çıkarırsam yanlış anlamazsın, değil mi?" dedi, esnek ve kararlı hareketlerini sürdürürken aslında onay beklemek zorunda olmadığını gülümseyerek anlayacaktı.
- Hıristiyanlık başlarken terk edilen bir kentten uzaklaşıp bir yenisine doğru yaklaşırken kolunu camdan dışarıya çıkarıp "otoyol bilet butonu"na basıyordu.

Ç.

kente dönüyorum ve biliyorum

İç konuşmalar Arşivi - I ..."

"Hak etmediğim bir yatakta buldum uykusuzluğu

Bkz : Sayıklayanlar güncesi (Cilt I, sayfa 14, Pilot V5 kırmızı)

Duvara fanzin kazıyanlar lokalinde bulabileceğiniz tipte bir forvetin bir gece geç saate kadar camın kenarındaki masada oturup bir balinanın asla geçmişine örtü çekmediğini sayıklarken yüzücülerin de asla terlemediklerini ama geçmişe karşı küstah bir tavır takındıklarını sakalının dumanla çiftleştiğini gördüğü camdaki yansımasına gülümserken duyduğu bir onaylamayı asla okyanusun dibine aygıtlar kurarak balinalara anlatmaya çalışmaması konusunda küstahça yüzücülere brifing verilmesi istemiyle yargılanan bir başka forvete sakin olması konusundaki uyarılarını tekrarlamanın hiçbir anlamı olmadığının altını çizerek belirtirken çok ofansif oynamanın da bazı liglerde risk almak olarak karşılığını bulacağını hatırlatır gibi bir başka forvetin de yüzücüleri ve balinaları bilmem ama hocam bir forvet daha monte edersem asıl o zaman bu yalnızlar liginde kaç sene daha şampiyonluklara oynarım dediğini duyunca dönüp "Valla?" demesi kadar anlıktı dediğini kısmen hatırlarım sandım ama hepsini hatırlıyormuşum eskiden yanılmadığımı hatırlamamın yanında.

"Siz yine de sırtlanların ne kadar ahlaksız ve vicdansız olabilecekleri konusunda mümkün olduğu kadar iyi bilgilenin."

'Goldhil' sakinleşme noktası - **m.ş.ş**

k.n.:Siyah elbisesi yatağın uçundaydı, buruşuk bir halde benimkilerin üstünde... Güçsüz bir dilek gibi birbirlerine dolanmışlardı. Hiç karşılaşmadığın bir kadın için ağlamak gibiydi.

FRED SABERHAGEN

KILIÇLARIN İKİNCİ KİTABI

TÜRKÇESİ: Hüseyin ŞUŞUT

Altıkırkbeş Yayın
Kadıköy,2000

BİRİNCİ BÖLÜM

Ateş, gökyüzünden aşağıya saplanırcasına düştü, beyaz ışığın göz kamaştırıcı eğri mızrağının yaşamı sadece bir anlıktı, ama bu, deniz kıyısındaki sarp kayalığın çıkıntı yapmış ucunda tek başına yükselen bir ağacı yarıp parçalamaya yetip de artacak uzunlukta bir andı. Göğün uluyan karanlığı altındaki bu çarpma, gözleri ve kulakları aynı derecede sersemleştirmişti. Ben, köreltici parlayıştan ürktü, patikayı yeniden görebilmek ve sandaletli ayaklarıyla basabileceği güvenli yerler bulmak için - elbette ki, sarsılmış gözlerine yardımcı olabilecek bir şeyler yapmak için artık çok geçti - bakışlarını aşağıya indirdi. Rüzgârlı bir gecede, yağmur altında darbenin ne kadar uzağa düştüğüne karar vermek zordu, sadece bir sonrakinin daha da uzağa düşmesini ümit edebiliyordu.

Ben'in kalın ve güçlü sağ kolu, oldukça fazla yüklenmiş bir yük hayvanının sağrısının üzerinden ileriye doğru uzanmıştı, hayvanın sırtındaki küfeleri bağlayan ipi tutuyordu. Bu arada, geriye doğru uzanmış olan sol koluyla da kendisini gönülsüz bir şekilde izleyen başka bir yük hayvanının dizginlerini sertçe çekti.

Küçük hayvan kervanı, altı yük hayvanıyla birlikte onları süren, yöneten ve küfreden altı adamdan oluşuyordu. Yükleri taşıyan diğer altısından çok daha besili ve zarif görünümlü yedinci bir hayvan, kervanın birkaç metre gerisinden geliyordu. Bu hayvan, sağ elinde soğuk, alevsiz bir Eski Dünya meşalesi tutan pelerinli ve kukuletalı birini, yedinci bir adamı taşıyordu.

Meşale, rüzgârın ve yağmurun arasından ışığının bir bölümünü kervan sürücülerine, nereye gittiklerini görme umudu verecek kadar ilerilere yansıtabilen ve titreşmeyen bir ışık saçmaktaydı.

Üç düzine birbiriyle uyumsuz ayağa ve tuhaf bir yapıya sahip sürüngen bir yaratığa benzeyen hayvan kervanı, yabanıl doğanın içinde belli belirsiz bir patikayı izleyerek el yordamıyla yolunu bulup ilerlemeye uğraşıyordu. Ben, önündeki hayvanı ileriye doğru itip arkasındakini de kendisine doğru çekmeye uğraşırken, bir yandan da onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Saatlerce önce, yolculuğun başlangıcında, sürücüler, genelde sakin olan hayvanların bu gece biraz ürkek olabilecekleri konusunda uyarılmışlardı.

Etrafta ejder kokusu olacak, demişti kervan lideri.

Bir şimşek daha çaktı, Allahtan sonuncusu kadar yakınlarında değildi. Çünkü sadece bir an için, küçük kervanı çevreleyen kayalık ve ıssız yabanıl bölge, patikanın önlerinde uzanan birkaç metrelik kısmı da dahil olmak üzere görülebilecek kadar aydınlanmıştı. Hemen ardından karanlık, her zamankinden daha da koyu olarak ve beraberinde daha sert bir yağmurla üzerlerine çöktü. Parçaları, insan kollarının itme ve çekmeleriyle birbirlerine bağlanmış, üç düzine ayağıyla ilerleyen hayvan, yağmurdan kayganlaşmış kayaların ve çöken kumlar üzerindeki tehlikeli ilerleyişini yavaş yavaş sürdürüyordu. Bunlar olurken rüzgâr durmaksızın uğulduyor ve yağmur her şeyin üzerine saldırıyordu.

Ben’in önünde, birinci yük hayvanını idare eden asker de tıpkı Ben gibi, kendisini sırılsıklam olmuş mavi sarı renklerde bir üniforma pelerinine sarmalamıştı, kullanışsız bir miğferden gözlerinin içine yağmur damlıyordu. Ben, askerin kendisini bu duruma sokan, iblislerin kötü yazgısına ve tanrıların gazabına karşı açıkça sövmekte olduğunu duyabiliyordu - adam bedduasına, bu fikrin sahibi olan ve şüphesiz ki şu anda sıcak ve kuru bir yerlerde bulunan üst düzey görevlileri de ekledi. Kervanın arkasından gelmekte olan Radulescu adındaki rahip subayın, rüzgâra rağmen onu duyabilmesi ihtimalinden korkmadan, neredeyse haykırmaktaydı.

Arkalarından gelen soğuk meşale ışığı ve son çakan şimşek, izledikleri dar patikanın sola doğru keskince yön değiştirdiğini gösteriyordu. Aynı zamanda, yanlarındaki sarp kayalığın yüzeyindeki geniş oyuk, ölümcül uçurumu tehlikeli bir şekilde patikalarının hemen kıyısına dek getirmişti. Uçurumun kıyısının böylesine ani bir şekilde yakınlaşmasından hiç hoşlanmayan Ben, sağ koluyla sağrısını kavradığı havyana dayanarak yüklendi.

Gücünün büyük bölümünü ve hatırı sayılır ağırlığını kullanarak, hayvanı birazcık uzağa, sağa doğru yönlendirdi. Artık hayvan kervanı uçurumun kıyısına o kadar yakın ilerliyordu ki, şimşek yeniden çaktığında, kabarmış denizi bir an için görebilmek mümkündü. Ben, kayalar tarafından yırtılan bu dalgaların yüzlerce metre aşağıda olabileceğini düşündü.

Hangi orduda olursa olsun bir askerin yaşamı mutlu değildir, diye düşündü. Genelde askerlerin kendi aralarında tekrarlayıp durdukları birçok atasözü bunu açığa vuruyordu ve Ben de bu atasözlerinin haklılığını öğrenmek için bir sürü şansa sahip olmuştu. Onu bu gece endişelendiren şey, askerlerin alışılmış sıkıcı sövüp saymaları ve tehlikeleri atlatma merakı değildi. Fırtına da değildi. Aslında, bu sarp kayalıktan aşağıya uçma tehlikesinden de endişelenmiyordu - bu risk açıkça ortadaydı ve önlenebilirdi. Sürücülerin yük hayvanlarını sinirlendirebileceği yönünde uyarıldığı, yukarıdaki koruyucu ejderin varlığı da değildi.

Gerçekte Ben'i endişelendiren şey, içinde giderek daha da büyüyen ve giderek daha fazla farkına vardığı bazı şeylerdi. Eğer bunlar gerçekleşirse, endişelenmek için ejderlerden çok daha fazla sebebi olacaktı. Yani, bu mesele bu gece burada olan diğer sürücüleri de ilgilendiriyordu; ama Ben'in kendisinden başka herhangi birisinin de bu gerçeği fark ettiğini düşünmesi için hiçbir neden yoktu.

Diğerleriyle bu konu hakkında, subay kulak misafiri olmadan konuşabilmek için bir şans yakalayıp yakalayamayacağını düşündü. Büyük olasılıkla bu şansı yakalayamayacağına karar verdi...

Ardneh adına, bir insan, üstelik hayatı için endişelenen bir insan, böylesi bir fırtınanın ortasında herhangi bir şey hakkında nasıl doğru dürüst düşünebilirdi ki? Ben, gözlerindeki yağmuru silmek ya da pelerinini bir arada tutabilmek için bile elini hareket ettiremiyordu. Giysileri gibi sırılsıklam olan pelerini gevşeyip alt tokasından kurtularak uçmuştu ve rüzgârda anlamsız bir şekilde dalgalıyordu. Şimşeğin aydınlığında bile pelerini artık mavi ve sarı görünmüyordu. Öylesine ıslanmış ve keçeleşmişti ki gecenin kendi griliğinden dokunmuş gibiydi.

Daha fazla şimşek, daha fazla rüzgâr, daha fazla yağmur. Kızgın adamların ve yüklenmiş hayvanların birbirine bağlanmış on iki bedeni, bütün bunların arasından ileriye doğru gitmeye çabalamayı sürdürdü. Normal şartlar altında, bir ya da iki adam altı yük hayvanını kolayca idare edebilirdi. Ama Ben'in şunu kabul etmesi gerekiyordu ki, altı adamı bu

gece bu işin başına vermiş olan kişi, her kimse, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu gece, havada ejder kokusu ve şimşekler birlikte hüküm sürmekteyken iki ya da üç adam bu işi idare etmeye kesinlikle yetmezdi.

Radulescu, sürücülerin güvenini tazelemek için, daha önceden onlara, ejderleri belirli bir uzaklıkta tutmak için kudretli büyülere hükmettiğini söylemişti. Ben buna inanmıştı. Askere alınırken gözlemlediği kadarıyla, Mavi Tapınak görevlileri, önemli olduğunu düşündükleri işlerde genellikle işlerinin ehliydiler. Bu geceki görevin önemli olması gerekiyordu ... ve bu durum da Ben'i yeni ortaya çıkan kişisel endişesine geri döndürüyordu. Kendisini bu korku verici düşünceden sıyırmaya uğraştı ama bunun yerine, ne kadar düşündüyse endişesi de gerçeğe o kadar yaklaşacaktı.

Ve üstelik bu işi halledebilmesi için artık çok az zamanı kalmıştı.

Gece boyunca taşıdıkları, oldukça iyi bir şekilde sarmalanmış, çok yoğun ve ağır yükün ne olduğu hakkında onlara hiçbir şey anlatılmamıştı. Yükleri, başka insanlar tarafından sarmalamış ve hayvanların küfelerine yüklenmişti. Ağırlığına ve hissettirdiklerine bakılırsa, ağır bir taş ya da metalden başka bir şey olması çok zordu.

Ben, aslında yüklerinin taş olduğuna inanmıyordu. Hayvanların hareket etme biçimlerine bakılırsa, yükün, kurşun gibi ağır çektiğini söyleyebilirdi. Ama elbette ki, müritleri ve zenginlik istifçileriyle ünlü Mavi Tapınak'ın kurşun değiş tokuşuyla uğraşması pek olası değildi.

Bu durum, olasılıkları oldukça daraltıyordu. Ama daha da fazlası vardı.

Hayvan kervanı, karanlık bastırmadan birkaç saat önce yerel Tapınak'tan ayrıldığında, yanlarına üç düzine ağır silahlı süvari eşliği verilmişti. Bunlar, sadece kendi tuhaf diyalektlerini konuşan paralı askerlerdi; Ben, dünyanın yarısından toplanıp getirilmiş olmalılar diye düşünmüştü.

İlerleyişleri başlangıçta kolaydı; gökyüzü korkutucuydu ama fırtına henüz kopmamıştı. Silahlı muhafızlar, yavaş ilerleyişlerinin büyük bölümünde hayvan kervanını aralarına almışlardı, yük hayvanları uysaldılar ve altı sürücü, altı serbest yük hayvanının üzerinde onları yönlendirerek işi kolayca götürebiliyorlardı. Arka yollar boyunca ve ardından giderek incelerek ülkenin içlerine doğru ilerleyen patikalarda süren yolculukları, tamamen tapınak topraklarında geçmişti - ya da Ben böyle düşünüyordu; buna tam olarak emin değildi. Tapınak topraklarında böylesine ağır silahlanmış bir muhafız eşliği, ona, biraz fazla özen gösteriliyor gibi gelmişti - elbette yük, çok ama çok değerli değilse.

Bütün bunları düşünmek büyüyen endişesini sakinleştirmeye hiç de yardımcı olmuyordu ...

Akşam karanlığının çökmesinin hemen öncesinde, kervan, ıssız arazide bodur çalıların ve büyük kaya parçalarının arasındaki bir açıklığının ortasında durmuştu. Yüklenmiş hayvanlar, açık ve önceden planlanmış şekilde, eşlikçilerinden tam bu noktada ayrılmış ve Radulescu'nun emri altında, bu engebeli yol üzerinde ilerlemeye devam etmişlerdi.

Kendilerine anlatılan plana göre, muhafızlar, bu açıklıkta onların dönüşünü bekleyeceklerdi. Ayrılma gerçekleşirken, sanki sonradan akla gelen bir fikirmiş gibi, altı sürücüye bütün silahlarını muhafızların korumasına bırakmaları emredilmişti. Ben’e ve diğer beş kişiye söylenen, yol boyunca kılıçlara ve hançerlere, ileride, yolun sonunda sadece yükü boşaltma işini yapacakları için ihtiyaç duyulmayacaktı.

Süvariler bineklerinin üstünde oturarak sessizce beklerken, şiddetlenen rüzgâra rağmen gevrek sesiyle onlara bunu anlatan Radulescu, subaylarıydı. Altı sürücünün de silahları toplanıp su geçirmez bir bırandanın altına yerleştirildiğinde ve yedek binek hayvanları geri alındığında, Radulescu kervana bu bilinmeyen engebeli yol üzerinde ilerleme emrini vermişti. Sonra, kendi bineğini sürerek onları izlemişti.

Ben, bu subay rahibi daha önce hiç görmemişti, anladığı kadarıyla bu adamı diğer sürücüler de tanımıyordu - hatta birbirlerini bile tanımıyorlardı. Şüphesiz ki Radulescu, yerel Tapınak garnizonuna atanmış sıradan bir süvari ya da piyade subayı değildi. Ben onun, Mavi Tapınak'ın çok yukarı katlarından bir yerlerden geldiğinden şüpheleniyordu - belki de, bütün dalları içinde tapınağı yöneten Dahili Divan ile birtakım bağlantıları vardı. Tapınağın görevli subaylarının tümü, herhangi alışılmış bir rütbe işareti taşımayan düz mavi ve sarı üniformasına rağmen, onun düşüncelerine uyarlardı. Bu, onun rahip olduğu anlamına geliyor, diye düşünmüştü, Ben. Süvari atının üstünde oturmaya ve etrafa emirler vermeye kusursuz bir şekilde alışkınmış gibi görünüyordu.

Bütün gece boyunca, insanlar ve hayvanlar ağır yüklerini daha da ilerilere götürebilmek için uğraşıp çabalamayı sürdürdüler. Ben, taşıdıkları şeyin tümünün altın olamayacağını düşündü. Fazlaca yüklenmiş, örgü sepetlerini dolduran şekilsiz bohçaların içinde, örneğin belli miktarlarda mücevher olduğunu tahmin edebiliyordu. Değerli taşlar ve belki de sanatkârane bir şeyler ...

Geçen her dakikayla birlikte, kafasına takılan endişe büyüdükçe büyüdü. Ve rüzgâr, yağmurun da yaptığı gibi, küçük alayı mahvetmeyi sürdürdü, ta ki dört ayaklı yaratıklar bir patika için bu zavallı kusuru oluşturan yuvarlaklaşmış kayaların üzerinden sendeleyip kayana kadar.

Ben, sağrısı sağ kolunun altında olan hayvanı yeniden dürttü. Hayvanın bedenini biraz daha sağa kaydırdı, patikanın hemen yanındaki tehlikeli uçurum yeniden içerilere doğru kavisleniyordu.

Ve şimdi, Ben'i hafifçe şaşırtarak, yönetici, küçük kervanın sağından eşkin bir sürüşle öne doğru geldi. Radulescu bineğini daha büyük bir hıza ulaşması için zorluyordu ve kısa bir süre içinde oldukça yavaş ilerleyen yük hayvanlarının önüne geçti. Subayın hâlâ elinde tutmakta olduğu soğuk meşalenin konumunun değişmesiyle ışıklar ve gölgeler yer değiştirdiler. Meşale, cama benzeyen ve yuvarlaklaştırılmış ucu düzenli ve parlak beyaz bir ışıkla ışıldayan, yağmurdan ve rüzgârdan etkilenmeyen kalın bir sopaydı. Ben, daha önce de buna benzer ışık kullanımını, genellikle pek yaygın olmamasına rağmen, bir iki kez görmüştü. Radulescu'nun subay pelerini, sanki su geçirmezmiş gibi, bu düzenli ışığın altında parlıyordu ve su damlatarak ıslatan lanet olası bir miğfer yerine kukuletasının altındaki başı da neredeyse kupkuruydu. Kınına yerleştirilmiş bir kılıç, sol tarafından, pelerinin altından, bir tür sertleşmiş kuyruk gibi çıkıntı yapmıştı.

Radulescu, kervanın önüne geçer geçmez sırtını patikaya verdi ve hızlı bineğini dizginledi. Işığının hareketleriyle sinyaller göndererek tehlikeli patikadan ayrılan sürücülerin ilerleyişini yönlendirmeye başlamıştı. Üzerinde hiçbir yol belirtisi bulunmayan topraklardan geçirerek onları içerilere doğru götürdü.

Ben'in hemen önündeki sürücü, yeniden küfretmeye başlamıştı.

Kervanın önünde yavaşça at sürmekte olan subay, yol göstermesi için soğuk ışığını yüksekte tutuyordu ve birinci sürücü yönettiği hayvanı döndürerek patikadan çıkarıp içerilere, batıya doğru yönlendirdi. Ben, hemen önündeki birinci hayvanın sağrısına yaslanarak onu izledi. Arkasından gelen ve hâlâ dizginlerini çekiştirdiği hayvan, Ben'in isteğine uymak zorundaydı. Diğerleri de onları takip ettiler.

Şimdi bir öncekinden daha beter bir bölgede ilerliyorlardı, üstelik daha da yavaşlamışlardı. Ben'in görebildiği kadarıyla, etraflarını çevreleyen bölge, tamamen ıssızdı, çevrede en küçük bir yol izi bile yoktu. Artık,

sürücülerin altısı da küfrediyordu; kendisininkiler dışında diğerlerinin lanetler yağdırışını duymasa bile Ben, bundan emindi.

Uçurumun kıyısı, artık güvenli bir mesafedeydi. Ama insanların ve hayvanların şimdi engebeli kum yamaçlarının üzerinden geçmeleri, diken gibi batan nesneleri ve yağmurdan kayganlaşmış kayaları aşarak ilerlemeyi başarmaları gerekiyordu. Çöller hakkında söylenen eski bir halk deyişi gibi, bu topraklar, diye düşündü Ben, iblis yetiştirmekten başka bir şey için uygun değil. Eğer büyük bir ejder gerçekten de yakınlardaysa - ki bundan hiçbir şüphesi yoktu - yemek için ne bulduğunu tahmin etmek çok zordu.

Ejder, varlığının bilinmesini istiyor, diye düşündü, Ben. Yük hayvanlarını batıya ve güneye doğru ilerletmekte zorlanıyorlardı, çok daha inatçı bir hale gelmişlerdi. Ejderlerin yerlerini saptamakta diğerlerinden daha çok deneyimli olan Ben, artık, rüzgârın değişmesiyle gelip giden, nemli havanın içindeki benzersiz keskin kokuyu doğrudan doğruya sezebildiğini düşündü. Bu kokunun içinde hınzırca bir şeyler vardı, metalik bir şeyler ve Ben’in ejderden başka bir şeyle ilişkilendiremediği daha farklı bir şeyler.

Hayvan kervanı, beklenmedik bir şekilde, sarsılıp sendeleyerek durdu. Birkaç metre ileride, rahip-subay Radulescu dizginleyip durdurduğu hayvanından aşağıya iniyordu. Dizginleri bir elinde yumuşakça tutup diğer eliyle meşalesini iyice yukarıya kaldırarak bir büyü okumaya başladı. Ben, onun sözlerini duyamıyor, ama rüzgâra doğru cesurca kelimeler söyleyen subayın kısa sakalının düzenli hareketler yaptığını profilden görebiliyordu.

Ve artık görüntüyle yüz yüze gelmek için Ben’e tamamen sırtını dönen Radulescu'nun kukuletalı başının üzerinden ve ötesinden başka bir şey daha görüş alanına girmişti. Karanlığın ortasında ilk önce ejderin iki gözü belirdi, Eski Dünya ışığını yeşil yeşil yansıtıyordu. Gözlerin yerden yüksekliği ve birbirleri arasındaki uzaklık, deneyimli bir ejder avcısını bile etkilemeye yeterdi. Canavarın yavaşça nefes aldığı bir sonraki anda, gözlerinin arasında ve aşağısında kızıl bir ihtar belirdi, etinin ve pullarının arasından ışıldayan, gündüzleri görünmeyen ama neredeyse bilinçaltıyla algılanan bir kızıllık, ağzından ve burun deliklerinden yansıyan iç ateşi. Bunu izleyen kedi mırlamasına benzeyen homurtu sanki müzikseldi, içi boş metal kürelerin pirinçten yapılmış çok büyük kâselerin içinde yuvarlanması gibiydi.

Ben’in eylem halindeki büyüyü sezme duygusu çok güçlü değildi, ama şimdi o bile büyünün akışını ve etkisini hissedebiliyordu. Büyü, ejderi çoktan ele geçirmişti ve onun geri dönüp uzaklaşmaya yöneltmişti. Koca

yerde-yürüyen, ışıltılı gözleriyle yeniden homurdadı, fırtınanın ve karanlığın içinde kaybolarak kervanın yolunun üzerinden eriyip gitti.

Ejderin gidişiyle birlikte Ben’in endişesi sadece daha da güçlenmişti. Artık bu konu üzerinde yoğunlaşması için önünde hiçbir engel kalmamıştı. Aslında, Mavi Tapınak’ın güçlerini nasıl da güçlü bir şekilde kontrolünde tuttuğunu gösteren Radulescu'nun büyüsünü sonlandırışını beklerken Ben’in, başka bir şey düşünmesi mümkün değildi.

Ben’i rahatsız eden endişe, herhangi bir uyarıdan, gördüğü ya da duyduğu bir şeylerden kaynaklanmıyordu. Aksine, çok fazla sayıda ayrıntıdan oluşmuş bir tür doğa gücü gibi var oluyordu.

Ayrıntılardan biri, Ben de dahil olmak üzere, bu gece burada bulunan altı sürücünün tümünün, özellikle Tapınak garnizonuna yeni gelenler arasından seçilmesiydi. Bunun anlamıysa, diye düşündü Ben, hiçbirinin arasında dostluk olmamasıydı. Altısı da, son birkaç gün içinde, diğer yerel Tapınaklardan transfer edilmişlerdi. Ben, kervanın harekete geçmesini beklerlerken rastlantı sonucuyla sarf edilen birkaç sözcüğün yardımıyla bu kadarını keşfetmeyi başarabilmişti. Kendi transferi yapılırken bu durum için hiçbir belirli sebep gösterilmemişti ve diğerlerine gösterilip gösterilmediğini merak ediyordu. Şu ana dek, diğerlerine bunu sormak için fırsatı olmamıştı.

O zamanlar, transfer emri, Ben’e sadece anlaşılmaz askeri tuhaflıklardan biri olarak gelmişti; Mavi Tapınak'taki bir yıllık askerlik görevi boyunca organizmanın bu tarz açıklanmamış seğirmelerine alışmıştı. Ama şimdi...

Binlerce eski şarkının biriktiği Ben’in hafızasında, şimdi bu şarkıların özellikle belirli biri canlanmıştı ve o şarkı, dans ederek düşüncelerine eşlik ediyordu. İlk kez nerede ya da ne zaman duyduğunu hatırlayamıyordu. Büyük olasılıkla uzun yıllar boyunca bu şarkıyı hiç dinlememişti. Ama şimdi, korkusuna ironik bir arka plan olarak, ortaya çıkıvermişti.

Keşke diğer sürücülerle konuşabilseydim, diye düşündü. Şimdi rüzgâr sayesinde ileri geri birkaç laf atabilirlerdi ama Ben’in bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı, onlara sorular soracak ve onları düşündürecek bir zamana ihtiyacı vardı ... bu fırsatı hiç bulamayacağından şüphelendi.

Sadece, tek başına hareket edip etmemeye karar verebilecek kadar kısa bir zamanı vardı. Ve eğer ikisi arasında yanlış karar verirse, çok kısa bir süre içinde ölecekti.. .

Rahip-subay, büyüsünü sona erdirme eylemi sırasında, ışık değneğini ejderin gitmesinden sonra, uzun ve yavaş bir hareket yapmak için kullandı. Sonrasında Radulescu, geri çekilmekte olan yaratığa bakarak değneğini bir kez daha havaya kaldırdı, belki de fırtınaya rağmen onu dinlemeye çalışıyordu. Ardından yeniden atına bindi, bekleyen sürücülere döndü ve kervanı bir kez daha ileriye doğru harekete geçirdi.

Sürücüler gönülsüz bir şekilde hareket ettiler. Yük hayvanları, ejderin gerçekten de gittiği konusunda sahiplerinden çok daha fazla ikna olmuş görünüyorlardı. Rüzgârın içindeki ejder kokusunun hızla ortadan silinişiyle birlikte, hayvanlar saatler boyunca gösterdiklerinden çok daha büyük bir istekle ileriye doğru harekete geçtiler. Ve artık, sanki havadaki rahatlamaya paralel olarak yağmur da azalmaya başlamıştı.

Bütün bunları, tekerlek izleri barındırmayan yol boyunca yüz metrelik bir sendeleyerek yürüyüş izledi, dikenler arada sırada giysilerini ve derilerini yırtıyordu. Derken, subay yeniden dizginlerini çekti ve kervanı tekrar durmaya yöneltti. Başka bir ejder mi, diye düşündü Ben. Bu noktada durmak için başka hiçbir neden göremiyordu. Radulescu, ışığıyla onlara hayvanları tam olarak nerede durdurmalarını istediğini işaret ediyordu, kendisini çevreleyen yüzlerce kayalık tepecikten hiçbir farkı gözükmeyen kayalık bir tepeciğin yakını. Burada hiçbir şey yok, diye düşündü Ben ... ve ardından anladı ki, bu tam düşünmesi gereken şeydi.

Radulescu yine atından inmişti. Meşalesini hâlâ elinde tutarak, bağımsız olarak tepeciğin yan kısmını oluşturan koca bir taş parçasının daha alçak olan ucunun yanında durmak için yürüdü. Bir elini bu devasa taşa koydu ve sesini rüzgârdan daha fazla yükseltti: "Siz beyler, hayvanları emniyete alın. Ardından buraya gelin ve bu kayayı kaldırın. Evet, buraya, kaldırın, diyorum."

Gösterdiği devasa kaya parçasının kımıldatılabilmesi, bu kadar insan için bile çok ağır görünüyordu. Ama emir emirdi. Sürücüler hayvanlarını bağladılar ve etrafında toplandılar. Adamların bazıları iri yarı ve güçlüydü, bazıları değil ama bir şekilde, rahip çıldırmadığını kanıtlayacaktı. Kaldırmaya başlar başlamaz, devasa taş yeni bir denge durumunda durmak için şaşılacak derecede kolayca yana eğilerek ucunu yukarıya dikti. Şimdi, eskiden alçak duran ucunun bulunduğu yerde, bir mağara deliğinin karanlık üçgeni açığa çıkmıştı. Yamacın üzerindeki bu karanlık delik, Ben’e tamamen doğal olmak için şekil itibariyla biraz fazla muntazam

gözükmüştü ve tek bir adamın içinden rahatlıkla geçebileceği kadar büyüktü.

Yolunu aydınlatmak için soğuk meşalesini önünde tutup hiç tereddüt etmeksizin hareket ederek içeriye ilk giren subay olacaktı. İçerideki muazzam karanlık, ışığın önünde eriyerek, zemini dışarıdaki toprak seviyesinden üç ya da dört metre aşağıda olan tek gözlü bir mağarayı ortaya çıkardı. Orada, belki de bir düzine insanın kalabalık yaratmadan durabileceği genişlikte bir oda vardı. Kaba bir şekilde kayadan oyulmuş daracık bir merdiven, Ben'in önünde durduğu üçgen girişten aşağıya, zemine doğru kıvrıla kıvrıla iniyordu ve Ben, şimdi, o zeminin ortasındaki iki taşın arasında, daha koyu bir karanlığın içine doğru yönelen, insan boyutunda başka bir deliği daha fark etmişti.

İçerdeki deliğe ulaştığında Radulescu durdu. Meşalesini bir duvara dayadı ve su geçirmez olduğu anlaşılan iç ceplerinin birinden iki kısa ve kalın mum çıkardı. Bir alev üretti - bunu öylesine hızlı gerçekleştirmişti ki, Ben nasıl yaptığını bile görememişti - ve zemindeki deliğin her iki yanına, yanan bir mum yerleştirdi.

Kafasını yukarıya kaldırıp küçük girişin ağzında birikmiş sürücülerin yüzlerine doğru baktı. "Yük boşaltımına başlayın," diye sertçe emretti Radulescu. "Çuvallardaki yükü aşağıya, buraya taşıyacaksınız, dikkatlice - dikkatlice! Ve buradan aşağıya bırakacaksınız, bu deliğin içine." Ayağını hafifçe yere vurarak, zemindeki deliği gösterdi. Son emrini, sanki ilk seferinde tam olarak duyamayanlar için tekrarlamayı önlemek istermişçesine özel bir berraklık ve vurguyla vermişti. Radulescu'nun her iki tarafında da mumlar yanmaktaydı, mavi balmumu ve altın rengi alevler; Ben, mumların yerleştirildiği düz kayaların üzerinde, sert bir tabaka haline gelmiş olan eski mum kalıntılarını görebiliyordu. Buraya bir yükün getirilişinin ilk kez ya da ikinci veya üçüncü kez yapılmadığı açıkça ortadaydı.

Emirleri yerine getirmeye hazır olarak, yukarıdaki girişten geri çekilirken, altı sürücü de bir an için birbirlerine baktılar. Ama Ben'e göre, gerçekten de onlarla konuşacak zaman yoktu. Bazılarının yüzlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu, ama onlar kendisindeki gibi bir korkuyu yansıtmıyordu.

Burada mı olacak, diye düşüncü kendi kendine, yük boşaltımı biter bitmez. Eğer öyleyse, nasıl olacaktı? Ya da süvarilerin onları beklediği yere

gidene dek birazcık daha zamanı olacak mıydı...

"Hareket edin! Çabuk! Boşaltın!" Radulescu, elinde parlak meşalesiyle, merdivenleri tırmanıyordu. Onlara işin yapılmasının dışında başka şeyler düşünmeleri için zaman vermeyecekti.

Adamlar, sert bir okulda, sadece emirlere itaat etmek için eğitilmişlerdi. Harekete geçtiler. Ben de tıpkı diğerleri gibi, kendiliğinden onlarla birlikte hareket etmişti. Ama şimdi, bir yük hayvanının sırtındaki küfenin içinden ilk bohçasını kaldırırken Mavi Tapınak eğitiminin ne kadar etkili olduğunun farkına varıyordu.

Eline aldığı bohça küçük ama çok ağırdı, tıpkı diğerlerinin tümü gibi. Hava şartlarına karşı, bir tür su geçirmez yağlı bir deriyle sarmalanıp dikilerek kapatılmıştı. Ben, dış tabakanın içinden, içindekilerin gerçek şekillerinin ne olabileceğini anlamayı zorlaştıran kalın dolgu malzemesini hissedebiliyordu. Ben'e göre, yük hepsi de ağır, sert ve göreceli olarak küçük olan çeşitli metal objeler şeklinde algılanabilirdi.

Ağırlıklarına rağmen, Ben, bir seferde bohçaların iki tanesini birden kolayca taşıyabiliyordu. Ama yük boşaltım süresini uzatmak istediği için bu şekilde yapmadı. Böylece işlemin yapılması sırasında geçen zamanı, düşünmeye çalışarak, kendisini sinirlendirmek ve harekete geçmeye hazırlanmak için kullanabilirdi ...

Mağaranın yukarıdaki girişinin içinden ilk kez geçerek yükünü aşağıya taşırken, kaldırılmış bir pozisyonda duran devasa taşa büyük bir dikkatle baktı. Taşın kendi denge noktasına ne kadar yakın olduğu Ben'in dikkatini çekmişti. Ortada görünen şey, kaldırılıp açılması için altı adamın varlığının gereksiz olduğuydu, taş tek bir kişi tarafından bile, kolaylıkla bir yanına yatırılarak kapatılabilirdi.

Eğri büğrü merdivenlerden aşağıya doğru, mum ışığının altında ayaklarını nereye bastığına dikkat ederek ilk kez inerken, basamakların artık aşınmaya başladığını fark etti. Sanki bir alay dolusu işçi, yüklerini buradan aşağıya taşımışlar gibiydi .. .

Düşün, kendi kendine emretti. Düşün! Ama, sessizliğine rağmen, düşünceleri ruhunun derinliklerindeki korku sayesinde felç olmuş gibi görünüyordu.

Mağaranın içinde, ilk bohçasını zemindeki karanlık delikten aşağıya bıraktığı zaman, Ben başka bir şeyi daha fark etti. Ağır bohça, Ben onu

karanlığın içine doğru bıraktığında hiçbir düşme ya da çarpma sesi çıkarmamıştı. Ya hâlâ düşüyordu - ya da bir şekilde yakalanmıştı.

Diğer sürücülerle birlikle yavaş bir tempoyla hareket ederek, mağaradan ikinci yüklerini almak için dışarıya çıktığında, Radulescu'nun Eski Dünya meşalesini yeniden, bu sefer çıkışın hemen ağzındaki bir kayaya yaslamış olduğunu gördü. Subay bağlanmış bineğinin yanına dönmüştü ve eyerden bir şeyler alıyordu, Ben'in şu ana kadar gerçekten farkına varmadığı hafif ve uzun bir bohçayı çözüyordu. Bohça, Radulescu'nun kuşandığı kılıçla aynı boyut ve şekildeydi, diğer bütün yüklerin yapıldığı gibi sıkıca sarmalanmıştı.

Ben, hareket ederken seyretmeyi sürdürdü. Bir başka hayvanın yükünü hafifleterek, ikinci bohçasını sırtlandı. Kaldırdığı bohçanın ağırlığı boyutuna göre yine ürkütücüydü. Hayır, Mavi Tapınak'ın toprağın derinliklerine böylesine gizli bir şekilde yerleştirdiği şeyler kurşun olamazdı.

Onların asıl hâzinelerinin yeri, kuşaklar boyunca öykülere ve varsayımlara konu olmuştu. En azından bir şarkı bu hâzineyi konu almıştı o, Ben'in düşüncelerinin içinde hâlâ işe yaramaz bir şekilde çalıp duran şarkıydı.

Hazine taşıyıcıları hattındaki diğer beş adam, neyle uğraştıklarını tahmin etmeye çalıştıklarına dair hiçbir belirti göstermiyorlardı. Ben'in anladığı kadarıyla, içinde bulundukları durumun belirtileri hiçbirinin kafasına dank etmemişti. Suratları duygusuzdu, yağmurdan rahatsız oluyorlardı; ve şimdi Ben'in anlayabildiği kadarıyla, bilgiden de rahatsız oluyorlardı. Ben harekete geçmedikçe onlarla anlamlı bir konuşma yapabilme ihtimali yoktu.

Mağaranın üst deliği ve merdivenler öylesine dardı ki, yükü içeri taşıma süreci ister istemez yavaşlayıp verimsizleşmişti; aşağı inen adamların her zaman için durup yukarı çıkanların geçişini beklemeleri gerekmişti ve bu durum, tam tersi için de geçerliydi. Tüm bunlara rağmen, altı adamın durmaksızın çalışması sonucunda yük boşaltımı çok uzun sürmeyecek görünüyordu.

Altı adam, diye düşünmeyi sürdürdü Ben, Benambra'nın Hazinesi'nin gerçekte nerede gömülü olduğunu biliyordu. Dünyada bu kadar fazlasını öğrenmeyi başarabilmiş ve hâlâ hayatta olan bir başka altı işçi daha var mıydı ?

Yük boşaltımı işlemi sürmekteydi ve Ben’in düşüncesine göre süreç çok hızlı ilerliyordu. Mağaranın dışında, Eski Dünya meşalesinin soğuk ışığı yük boşaltımı için yanıyordu ve mağaranın içerisindeyse iki mavi mumun ılık, dumanlı, titreşen ışığı vardı.

"Haydi, hareket edin!"

Ben mağara zeminindeki karanlık deliğin içine doğru başka bir bohçayı daha yeni atmıştı. Hemen peşinden ileriye doğru yürümekte olan subaya hafifçe çarptığında doğrulup geriye yönelmek üzereydi. İki adam birbirlerine değerek geçerken, Radulescu'nun taşıdığı bohçanın ucu Ben’in koluna sürtündü. Ben, giysisine ve objenin sarmalandığı örtüye rağmen, yanından geçmekte olan bir tür büyü gücünün varlığını hissedebilmişti. Bu, eski bir parfümün, çocukluğundan bu yana kayıp olan ve şimdi aniden tekrar hatırlanan güzel bir kokunun yapabileceği gibi hafızasını canlandırıverdi. Bu kaza, duyduğu korkuyu, birdenbire, her zamankinden çok daha güçlü bir hale sokmuştu.

Merdivenleri çıkan Ben, yeniden dışardaydı ve Radulescu da mağaradan çıktığında, aşağıya taşımak için yeni bir bohçayı daha sırtlanıyordu. Subay sertçe Ben’e baktığı zaman, Ben bön bön ona baktı.

Yirmi üç yıllık yaşamı süresince Ben, kendi görünüşü hakkında diğer insanları aynı şekilde etkileyen iki şeyin farkına varmıştı. Birincisi, ki bunda henüz hiç yanılmamıştı, bodur cüssesiydi; aslında ortalamadan çok kısa değildi ama öylesine gelişmiş bir beden yapısına sahipti ki bodurmuş gibi görünüyordu. ikinci noktaysa, ahmak görünüşüydü. Yuvarlak bir odun parçası gibi görünen yüzündeki bir şeyler, insanları onun biraz ağır zekâlı olduğunu düşündürmeye yöneltiyordu, en azından yakından tanıyana kadar. Bazı nedenler yüzünden bu etki, bedeninin böylesine geniş ve güçlü olması sayesinde daha da şiddetleniyordu. Bu durum sanki, zekânın ve çirkin bir gücün aynı adamın üzerinde aynı anda var olmasını, hiç kimsenin istememesi gibi bir şeydi. Ben, özellikle zekâsının yavaş olmadığına kendini inandırmıştı, ama bazen öyle olduğunun zannedilmesinin işe yaradığını da öğrenmişti. Şimdi çenesinin birazcık aşağı sarkmasına izin verdi ve sabırsız subayın bakışını ifadesiz bir şekilde yanıtladı.

Radulescu yanına yaklaştı. “Hareket edin, diyorum. Burada kök mü salıyorsun? Bütün gece boyunca fırtınanın altında, dışarda mı durmak istiyorsun?"

Sadece bunun için durdurulmasına sevinmiş olan Ben, kafasını yavaşça salladı ve itaatkâr bir hareketin içine girmek için kendini yeniden kışkırttı. Mekanik olarak, yavaş ve karmakarışık bir şekilde ilerleyen diğer sürücülerin sırasına yeniden katıldı.

Kesinlikle altın olduğunu düşündüğü yükünü yeniden sırtladı ve bir kez daha mağaraya doğru yöneldi, mağarayı mühürleyen taşın nasıl olup da denge noktasına bu kadar yakın bir şekilde durabildiğini inceledi. Mağaranın dışında dikilen bir adam, bu girişi bir eliyle hızla kapatabiliyor olmalıydı. Oysa, içeriye kapatılan altı adam, bir araya gelerek, o kayaya ulaşıp kaldırabilmeyi asla başaramazdı. Elbette ki, eğer zaman verilirse oradan çıkmanın bir yolunu bulabilirlerdi. Eğer, zaman verilirse.

Kaya, arkasından bu turda sıkıştırılıp kapatılmayacaktı. Çünkü hâzinenin tümü henüz boşaltılmamıştı.

Ben, ağır bohçasını mağaranın zeminindeki delikten aşağıya kayması için bırakırken refleks olarak geriye doğru ürkerek sıçradı. Deliğin yaklaşık olarak yarım metre kadar aşağısında, insandışı bir büyüklük ve beyazlıkta, bir çift el, bohçayı yakalamak için bir anlığına görüntüye girmiş, göründüğü kadar hızlı bir şekilde de yok olup gitmişti, tüm bunlar mutlak bir sessizlik içinde oluşmuştu.

Ben, hiçbir şey söylemeden geri dönüp ilerledi. Yüklenmiş ve bir çizgi boyunca birkaç yükü daha çukura bırakmak için bekleşen adamların yanından geçerken, ani bir korku sancısıyla birlikte boşaltım işinin artık neredeyse bitiyor olması gerektiğini fark etti. İşin bitirilmesinden önce mağaradan çıktığına emin olmak istediği için merdivenlere doğru hızlı, koşar adımlarla yöneldi.

Yukarıdaki girişte, subay, omzunda sonuncu olması gereken bohçasıyla birlikte aşağıya doğru harekete geçmiş olan son sürücüyü tam da o anda durdurdu. "Beni aşağıda, yağmurdan uzakta bekleyin," diye konuşuyordu adamla, Radulescu. "Hepinizle konuşmak istiyorum."

Ve son adam, sırtındaki yüküyle birlikte mağaraya girdi. Ben girişin hemen aşağısında, adamı omuzlayarak geçti. Ben, neredeyse merdivenlerden aşağı düşüreceği için adamın müstehcen mırıltılar fısıldayan sesini geride bırakarak kendisini dışarıya attı.

Eski Dünya meşalesini bir kez daha eline almış olan subay, Ben’in ortaya çıkışını yeni bir kızgın bakışla karşıladı; ama bu kez sanki, bakışında daha tehlikeli bir şeyler vardı. Ve Radulescu bezgin bir şekilde Ben’e lanet

okudu. Bu gerçek bir lanet okuma değildi, insanın içini rahatlatmak için ya da astlarına küfretmek için kendiliğinden kullanılan sahte lanet okuma biçimlerinin biriydi: zekâ ve şanstan yoksun bırakılmış bir İmparator çocuğu[(1)] hakkında bir şeylerdi.

"Buyrun Efendim?" diye uyuşuk bir şekilde yanıtladı Ben. Şimdi, diye düşünüyordu kendi kendine, şimdi harekete geçmeliyim, çok geç olmadan önce, önce ...

"Yük boşaltımı bitti," diye bildirdi subay, sanki Ben, onun ahmak bir arkadaşıymış gibi, çok yalın ve yavaşça konuşuyordu. "Hepinizin mağaranın içinde toplanmasını istiyorum. Oraya in ve beni bekle."

Radulescunun arkasında, yükleri boşaltılmış altı hayvan sabırla bekliyordu. Ve aşağıda, mağaranın içinde diğer beş sürücü de benzer türde bir sabır göstererek bekliyorlardı. Ben hareket edemeyeceğini hissetti. Yüksek bir kulenin üzerinden bilinmeyen bir karanlığın içine atlamaya zorlanıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı.

Suratının ifadesinde bir şeyler değişmiş olmalıydı, çünkü subayın suratındaki ifade aniden tehlikeli bir hale bürünmüştü. "İçeri!" diye bağırdı Radulescu, aynı anda meşalesini yere fırlatıp kılıcını sıyırmaya başlamıştı.

Ben, eğitiminin öldürücü ağırlığını üzerinde hissediyordu, ama aynı zamanda korkunun ağırlığı da vardı. İtaatkârlığımn etkisi altındaki dehşete düşmüş Ben, mağaraya doğru bir adım attı. Ama girişten aşağıya doğru bakıp yanan mumları gördüğünde, kayaların üzerindeki donmuş eski balmumu damlalarını ve beş sürücü yoldaşının yük hayvanı suratlarını gördüğünde, ani ve dehşet verici bir berraklıkla, kendi mezarına adım atmak üzere olduğunu gördü.

Bunun yerine, subayı sol kolunun üst tarafından yakalayarak, sağ eliyle vurdu. Adam uludu ve kılıcını sıyırmaya çalıştı, ama Ben tarafından dengesi bozularak sert bir şekilde öne doğru çekilen Radulescu'nun bu hamlesini tamamlaması çok zordu. Ben, aniden, bütün gücüyle itti, Radulescu'nun tökezlemesini sağlamıştı ve sersemlemiş adamı mağaraya doğru fırlattı. İtişin gücü, subayı merdivenlerin tam dibine dek indirmişti ve kılıcını çekmeyi başarabilmiş olsa bile, bu bir işe yaramayacaktı.

Radulescu, küfür dolu bir haykırış için ikinci nefesini alamadan önce Ben, ağırlığını üstüne vererek devasa mühürleme taşını döndürdü. Kalbini durdurabilecek bir an için, koca kaya parçası keskin bir atalet isteğiyle

Ben’e karşı koydu. Ardından kütle harekete geçti, önce yavaşça, sonra hızlanarak ve en sonunda kıyametimsi bir gümbürtüyle düşerek mağarayı kapattı. Ben, ayağının birini ezilmekten kurtarmak için tam zamanında geri çekmişti.

Mum ışığı, yeryüzünün altına öfke ve feryatlarla birlikte mühürlenmişti, ama soğuk meşale her zaman olduğu gibi göz alıcı bir şekilde ışıldayarak yerde yatıyordu. Karanlığı bir pelerin gibi üstüne sarmak isteyen Ben, onu olduğu yerde bıraktı. Döndü ve gecenin içine doğru koştu. Radulescu'nun binek hayvanını alma fikrini daha önceden düşünmüş ve vazgeçmişti. Gitmeyi planladığı yere, kendi ayaklarıyla gitmesi daha uygun olurdu.

Bu şekilde yolculuk yapmanın da yıldırıcı yanları vardı. Bacaklarını dikenler dolayacaktı ve bir seferinde az kalsın ayaklarını karanlığın içine gizlenmiş taşlara çarpıyordu. İncik kemiğinin ya da ayak parmaklarının kırılmasından sakınmak için süratini azaltıp hızlı yürüyüşe geçmeliydi. Eğer kendisini şimdi sakatlarsa, hasar çok kısa bir süre içinde kalıcı bir hal alabilirdi.

Çok uzaklarda olmayan kayalıkların düzensiz uçurumlarıyla sahile doğru dönmeye uğraşarak ilerliyor, güneye ve biraz da doğuya doğru hareket ettiğini umuyordu. Ben’in aklında, yolların bir planı vardı. Üzerinde ince ince düşünülerek hazırlanmış özenli bir plan değildi ama dikkatli bir gözlemle hazırlanmıştı. Elbette, tamamen doğru da olabilirdi.

Zaman içinde gerçekleşmesinden korktuğu şey şimdi olmuştu, neredeyse anında. Gecenin içinde ejderin ahenkli horuldamasını, bir kez daha, üstelik bu sefer tam arkasında ve can sıkıcı bir yakınlıkta açıkça duymuştu. Mağaranın içine kapatılmış ve büyük ihtimalle yaralanmış olsa da subay Radulescu, zaptedici büyüyü bozmayı başarabilmişti. Ben, sürekli esen rüzgâr sayesinde canavarın arkasından geldiğini ve kendisinin de koşarken nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Ejderin ayakları altında taşların çatır çutur ezilip yuvarlanışını, dikenli çalılıkların çiğnenip kırılışını duyuyordu.

Ben’in vücudunun çok azı yağdı. Ve kısa mesafeleri diğer insanları şaşkınlığa düşürücü bir hızda koşmasıyla tanınmıştı. Ama koşu gerçekten onun güçlü olduğu bir nokta değildi ve bir yerde-yürüyenden koşarak kaçamayacağını biliyordu; kimse yapamazdı, düzgün bir koşu sahası olsa bile, bu kesinlikle imkânsızdı. Kırık ayak parmakları ve incik kemikleri ihtimaline karşı kumar oynayarak bütün gücüyle koştu, çok daha keskin bir açıyla doğuya ve görünmeyen kayalığın zirvesine doğru yönelmişti.

Şimdi onu dehşete düşürerek ağır ve uzun adımlarla yürüyen arkasındaki kocaman ayaklar, kesinlikle dosdoğru bir takibe başlamıştı. Bu yürüyüşün toprağı sallayan ritmi, tehlikeli bir şekilde giderek daha da yakınlaşıyordu. Deneyimli bir ejder avcısı olan Ben, arkasında sürüklenen pelerinini tokasından kopararak arkasına, rüzgâra doğru fırlatmadan önce, olabilecek son ana kadar bekledi. Yaptığı bu eylemin ne işe yaramış olduğuna bakmak için kafasını çevirmeye ya da hızını azaltmaya cesaret edemedi.

İki uzun adım atışının ardından, kulakları, ona dikkati dağıtma çabasının, en azından şu an için başarılı olduğunu söylüyordu. Arkasında, gökyüzünün biraz daha altından gelen gök gürlemesine benzer bir kükreyiş vardı ve toprağı sarsan kovalama duraksamıştı.

Ben, ejderin yeniden peşine düştüğünü duymadan önce, soluk kesici uzun adımlarından yirmi tanesini daha atmayı başarabilmişti. Ve ardından neredeyse koşarak, gecenin içinde gördüğü, uçurumun düz kıyısına ulaşmıştı. Yapabildiği kadar dikkatli bir şekilde, ayaklarını ve bacaklarını koyabileceği sert yüzeyler arayarak aşağıya doğru indi. En sonunda, sandalları, üzerinden kaymayacağı bir kayaya ulaşmıştı. Umduğu gibi, uçurumun bu taraflarında insan eli ve ayaklarının sığabileceği birtakım yerler vardı. Ben, biraz daha indi ve aşağıda elleriyle aşılabileceği yerler buldu. Sonra ayağını bir kez daha aşağıya uzatmaya çalıştı.

Daha önce etrafını görmek için yararlandığı şimşekler, artık neredeyse tamamen kesilmişlerdi. Ben, yavaşça uçurumun aşağısına doğru, güçbela gördüğü bir kayadan diğerine yapışarak ilerliyordu. Ve uçurumun yüzeyi boyunca, daha da yavaş olarak, güneye doğru birazcık ilerleme kaydetmişti. Şu an için ejderi artık duyamıyordu. Ben'i kovalamaktan vazgeçmiş olabilirdi. Ya da vazgeçmemişti. Onlar böyleydi, ne yaptıkları tahmin edilemezdi.

Gökyüzünde hiçbir şimşek çakmadığı halde yüz metre aşağısındaki okyanus tamamen görünmez bir hale gelmişti. Şüphesiz, böylesi daha iyiydi. Ben, okyanusun kayaların üzerinde parçalanan dalgalarını duyabiliyordu. En merhametli tanrılardan ikisine, Ardneh ve Draffut'a içten dualar fısıldayarak, yaptığı her hareketinin sonuncusu olmasını bekleyip birbiri ardına tutunacak ve ayak basılacak güvenli bir yer aramayı sürdüren Ben, el yordamıyla kayalığın yüzeyinden aşağıya, denizin mutlak karanlığının içine doğru ilerliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Uzun boylu genç adam, çamurlu, küçük bir akıntının kıyısında dikiliyor ve parlak güneş ışığının altında tereddütlü gözlerle etrafına bakınıyordu. Gündüz olmasına ve doğu tarafında uzaklarda yükselen dağların ona bir kerteriz sağlamasına rağmen, aradığı köyün bir zamanlar, burada var olduğuna bir türlü emin olamıyordu.

Yine de emin gibiydi.

Etrafındaki bölgenin büyük bölümünün, bir zamanlar elverişli tarım alanları ve otlak olduğunu hatırlayabiliyordu. Artık değildi. Çevresi büyük oranda terk edilmişti. Ve burada, bir zamanlar Aldan'ın güzel ve berrak olarak aktığı yerde, şimdi bu kirli ve tanınmaz akıntı, garip bir şekilde değişmiş yatağı boyunca, keder verici bir şekilde değişmiş kırların içinde akıyordu. Hatta uzaklardaki dağların üzerinde bile yeni çıplak kayalar yükselmişti. Her şey öylesine çok değişmişti ki, genç adamın gözleri, hatırladığı değirmen çarkının bir bölümünü, geçen senenin yabani otlarının kurumuş sapları arasında toprağın kıyısına saplanıp kalmış olarak keşfedene dek, nerede olduğu konusunda kararsız kalmıştı.

Sadece, geniş ahşap pervanenin bir köşesi görülebiliyordu ve genç adam onun aslında ne olduğunu bir bakışta anlamıştı. Gözlerini çatlayıp ayrılmış tahtaya diken adam, hemen yanındaki toprağın üzerine çöktü. Genç adam, en fazla yirmisinin biraz üstünde olabilir gibi gözükse de, bu oturuş yaşlı bir adamın ağır hareketi gibiydi. Yüzüne yerleşen ifadeden orada birtakım

çizgiler olmalı gibi gözükmesine rağmen düzensiz büyümüş sakalının altındaki güneş yanığı esmer yüzü çizgisizdi; ve gri mavi gözleri çoktan yaşlanmıştı.

Genç adamın geniş sırtına yerleştirdiği ok ve sadağı, tıpkı yan tarafında, kınında duran uzun kılıcı gibi, çok kullanılmış gözüküyordu. Avcı, korucu ya da bir askeri izci olabilirdi. Giysilerinin ve ekipmanının bir bölümü deriydi ve bunlar eski askeri bir üniformanın parçaları olabilirdi. Eğer öyleyse, uzun süre önce kesildikleri ya da ağardıkları için renkleri birbirlerinden ayrılamıyordu. Genç adamın saçları orta kısalıktaydı, sanki askeri ya da rahip kesiminden yeni çıkmış ve uzuyor gibiydi.

Yüzü gibi güneşten iyice yanıp esmerleşmiş ve giysileri gibi aşınmış büyük elini kaldırdı. Onunla, değirmen pervanesinin çürümekte olan görünürdeki köşesine dokundu. Ahşabın içinde bir şeyler hissedecekmiş gibi, elini eski tahtanın üzerinde biraz tuttu. Bu arada, gözlerini doğudaki dağlara dikmişti.

Genç adamın arkasından, birisi ya da bir şey batıdaki sık çalılıkların arasında hareket ediyormuş gibi bir ses geldi. Ayağa kalkmadan hızla arkasına döndü, sonra sık çalılığı dikkatle izleyerek kımıldamadan oturdu. Konum itibarıyla toprak kıyının yüksekliği sayesinde hafifçe gizlenmişti.

Çalılıkların bodur tarafından, paçavralaşmış ev örgüsü giysiler içinde genç bir çocuk çıktı. Oğlan, ağaç kabuklarından kaba bir şekilde yapılmış bir kova taşıyordu ve su için dereye geldiği açıktı. Kımıldamayan genç adamın onu izlediğini gördüğünde neredeyse akıntının kıyısına ulaşmıştı, belli belirsiz bir korkuyla durdu.

Kesinlikle bir İmparator çocuğu, diye düşündü genç adam, parçalanmış giysilerin içindeki küçük kirli oğlana bakarken. "Merhaba küçük," diye seslendi.

Çocuk yanıt vermedi. Elinde hâlâ boş kovayı tutarak, kaçmak ya da işine devam etmek arasında kararsız kalmış gibi ağırlığını çıplak ayağından diğer çıplak ayağına aktararak dikilmeyi sürdürdü.

"Merhaba, dedim. Buralarda uzun zamandan beri mi yaşıyorsun? "

Hâlâ bir yanıt yoktu.

"Benim adım Mark. Sana bir zarar vermem. Buraya yakın bir yerlerde yaşamıştım."

Çocuk yeniden hareket etti. Hâlâ gözünün birini dikkatli bir şekilde Mark'ın üzerinde tutarak, akıntının içine doğru girdi. Kovayı doldurmak

için eğildi ve ardından yağlı, uzun saçlarını geriye atarak yukarıya doğru baktı. "Biz bir yıldan beri buradayız," dedi.

Mark cesaretlendirici bir şekilde başını salladı. "Beş yıl önce," dedi, "burada koca bir köy vardı. Şu anda oturduğum bu yerde bir değirmen duruyordu." Ve eliyle, köyün sokağını gösteren belli belirsiz bir hareket yaptı. Sadece beş yıl önceydi, diye sessizce hayret etti. İmkânsız gibi görünüyordu. Bu çocuğu, köyün o zamanki çocuklarından biri olarak gözünde canlandırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Olabilir," dedi çocuk. "Biz buraya sonradan geldik. Dağların yarılmasından ve Tanrıların savaşmasından sonra."

"Dağların yarılması, pekâla," diye onayladı Mark. "Ve tanrıların da savaştığına şüphem yok... senin adın ne?"

"Virgil."

"Güzel bir isim. Ben de senin yaşlarındayken bu akıntı boyunca oynardım. Ama şimdikinden çok farklıydı." Mark, aniden akıntının eskiden nasıl da farklı olduğunu anlatmak ihtiyacına kapılmıştı. "Ben burada yüzdüm, balık avladım ..

Sustu. Çalılığın içinden başka birisi daha geliyordu.

Çocuk kadar kirli ve yırtık pırtık elbiseli bir kadın ortaya çıktı. Yürüyüşü bir yaşlının yürüyüşüydü ve dağınık saçlarında çok fazla grilik gözüküyordu. Pis bir sargı, her iki gözünü de örtüyordu. Mark kadının giysilerinin kenarlarından geçmişi yansıtan yaraları görebiliyordu.

Kör kadın, çalılığın tam kıyısında durakladı, sanki onların konumundan bir güven duyuyormuş gibi bir eliyle çalılara dokunuyordu. "Virgil?" diye seslendi. Şaşılacak derecede genç bir sesti ve korku taşıyordu. "Kim var orada?"

"Yalnız bir gezgin, madam," diye yanıtladı Mark. Çocuk da adamı destekleyici bir şeyler söyleyerek dolu kovasıyla birlikte sudan dışarı çıktı.

Kadın, yüzünü Mark'ın bulunduğu tarafa doğru çevirdi. Yüzünde hâlâ genç olduğuna dair belirtiler vardı, hatta bir zamanlar güzel olarak nitelendirilmiş olabileceğine dair bazı izler taşıyordu. Mark'a doğru sert bir şekilde seslendi: "Bizim fazla bir şeyimiz yok."

"Sahip olduğunuz herhangi bir şeyi istemiyorum. Ben sadece bu genç adama bir zamanlar bu civarda yaşadığımı anlatıyordum."

Virgil araya girdi: "Beş yıl önce burada olduğunu söylüyor. Dağların yarılmasından önce."

Mark, artık ayağa kalkmıştı, kadına doğru biraz yaklaştı. "Yoluma devam edeceğim, madam. Ama daha önce, belki bana bir şey söyleyebilirsiniz? Değirmenci Jord ve ailesi hakkında herhangi bir şeyler duydunuz mu? Tek kollu, iri bir adamdı. Mâlâ adında bir karısı ve Marian adında mavi gözlü ve zarif bir kızı vardı. Kızın şu anda yirmi yaşlarında olması gerekiyor. Onlar, beş yıl önce, Dük Fraktin sağken ve bu toprakları yönetirken, tam bu noktada yaşıyorlardı."

"Hiçbiri hakkında bir şey duymadım," diye genç sesiyle konuştu kadın. "Beş yıl önce burada değildik."

"Siz geldiğinizde eski köylülerin hiçbiri burada yok muydu?"

"Hayır, hiçbiri. Burada köy falan yoktu."

Ve Virgil, sanki öğrenilmiş bir dersi tekrarlarmış gibi, konuştu: "Artık bu topraklar üzerinde Gümüş Kraliçe hüküm sürüyor."

"Evet," dedi Mark. "Bunu iddia ettiğini biliyorum. Ama sanırım onun askerlerinin yolu pek sık buralara düşmüyordun"

"Onları hiç görmüyorum." Kadının sesi öncekinden daha sert değildi. "Onları en son beni kör etttikleri zaman görmüştüm. Göçebeliğimizi o zaman bıraktık."

"Özür dilerim," dedi Mark. Tüm askerleri yürekten lanetledi; şu anda kendini hiç onlardan biri gibi hissetmiyordu.

"Sen de onun ordusundan mısın? Ya da bir firari?"

"İkisi de değil, madam."

Virgil, beklenmedik bir şekilde Mark’a sordu: "Tanrılar kendi aralarında savaşırken, siz burada mıydınız? Onları gördün mü?"

Mark yanıt vermedi. Kör kadının sargılı yüzünü, köyünden hatırlayabildiği kızların yüzlerinden çıkartmaya çalışıyordu. Ama bu faydasızdı.

Genç Virgil, kendisini açıkça daha cesur hissediyordu ve ısrar etti. "Tanrıları daha önce hiç gördün mü?"

Mark çocuğa baktı. "Babam gördü. Ama ben, onları sadece görüntüler halinde gördüm, bir iki kez." Kendi kendine gülümsedi. "Rüyalarımda, bunun dışında görmedim." Sonra, kadının ona arkasını döndüğünü ve çalılığın içine geri çekilmekte olduğunu gördüğünde seslendi: "İzin verirseniz tepenin arkasına dek sizinle yürümek istiyorum, eğer yolunuz oradan geçiyorsa. Sizi rahatsız etmem. Orada bir zamanlar bir malikâne vardı, ondan geriye bir şeyler kalıp kalmadığını görmek istiyorum."

Kadın bunu yanıtlamadı, bildiği bir yol olsa gerek, adımlarını çalıdan çalıya atarak yürümeye devam etti. Çocuk, bir kova suyu taşıyarak sessizce kadının arkasından gidiyordu. Onun arkasından da Mark. Üçü bozuk patikanın üzerinden çalılıklar boyunca yamaca tırmandılar.

Küçük tepenin zirvesine ulaştıklarında, Mark, Sör Sharfa'nın malikânesinden geriye ne kadar da az şeyin kaldığını görebiliyordu. Büyük taş şömine ve bacası dışında geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Oraya, bacaya dayanan, ufak tahta parçalarından, damı meyilli, incelik ve zerafetten yoksun bir barınak inşa edilmişti. Barınağın içinden homurdayan bir ses yükseldi, çamurlu kapı aralığından bir adamın kemikli eliyle birlikte bileği gözüküyordu ve elin sahibi içeride, zeminin üstünde yatıyordu. Duyulan homurdama oldukça sağlıksızdı, sanki bu sesi çıkaran ya sarhoş ya da ölüyordu. Belki de her ikisi, diye düşündü Mark.

Artık kovasını yere koymuş olan çocuk, Tanrılar konusunu kapatmaya niyetli değildi. "Mars ve Draffut, kavgalarını tam o dağların üstünde yaptılar," diye doğuya doğru işaret ederek konuşmasını sürdürdü. "Ve on iki büyülü kılıç, tam orada dövülmüştü. Vulcan, köyün birinden bir demirci ve altı adamı, kılıçları dövmekte kendisine yardım etmeleri için kaçırdı. Daha sonra o altı adamı öldürdü ve demircinin de kolunu aldı... Virgil, birdenbire sustu. Aniden bir şeyleri anımsamış bir çocuğun yüz ifadesiyle Mark'a bakıyordu.

"Orada kaç tane Kılıç olduğunu nasıl biliyorsun?" diye sordu Mark. Bilginin böylesine hızlı yayılışı Mark'ı hayrete düşürmüştü - oysa bir zamanlar, sır olarak saklanmasına karar verilmişti. Onun bilgisine göre, on iki kılıcın dövülmesinden bu yana neredeyse yirmi yıl geçmişti ve altı yıl öncesine kadar, bütün dünya üzerinde bu bilgiye sadece birkaç insan sahipti. Ve şimdi, bunu sanki bütün dünya biliyormuş gibiydi.

Çocuk, Mark sanki ona, bir yük hayvanının dört ayağı olduğunu nasıl bildiğini sormuş gibi bakıyordu. "Orada on iki kılıç vardı. Bunu herkes bilir."

"Ya."

Virgil'in gözleri gerginleşmişti, sesinde telaş vardı. "Ama Hermes, tüm diğer tanrılar üzerinde bir oyun oynadı. Kılıçları sadece ölümlülere verdi ve dünyanın dört bir yanına dağıttı. Başlangıçta her kılıç farklı adam ya da kadınlara gitti ve onların hiçbiri bir Tanrının eline geçmedi. Ve her kılıç, ona sahip olana farklı bir tür güç kazandırdı."

"Ya." Çocuğun anlattıklarının büyük bölümü, bir şekilde doğruydu. Mark, daha geniş bilgiye sahip olduğunu göstermek istemedi ve tam olarak ne söylemesi gerektiğini de bilemiyordu. "Hermes, neden böyle bir şey yapmış."

"Tanrıların birbirlerine oynadıkları oyunun bir parçası. Evet, o hepsini dağıttı ve insanlara verdi. Keşke bir tanesine sahip olabilseydim."

Mark, bir elini barınağa dayamış, onları dinleyerek ayakta dikilen kadına baktı. İçerideki adam homurdamaya devam etti. Aniden Mark, bu insanlar adına bir şeyler yapmak için büyük bir ihtiyaç duydu; belki de ayrılmadan önce, onlar için en azından bir iki tavşan vurabilirdi. Ve sonra evet, artık kararını vermişti. Onlar için ve onlar gibi olan binlerce kişi için yapacağı çok daha önemli bir şey vardı.

Virgil, ona sordu: "Değirmencinin bir kolu mu var demiştin? O - senin baban mıydı?"

Mark, çocuğu bir an inceledi ve ardından yanıtlaması için bir soru daha sordu. "Eğer o kılıçlardan birine sahip olsaydın, onunla ne yapardın? Onu bir yerlere mi saklardın?"

Çocuğun yüzündeki ifade bu soruyu çok anlamsız bulduğunu gösteriyordu. "Kim kılıçların tümüne sahip olursa, dünyaya hükmeder."

"Elbette," dedi Mark. "Ama bir tanesine sahip olsaydın? Belki de, Zaratan. O zaman ne olurdu? O zaman ne yapardın? Dünyanın on ikide birine mi hükmetmeye çalışırdın ya da ne?"

Dinleyenlerinin hiçbiri onu yanıtlamadı. Onları korkutmuş olabilirdi. Ama bir kere başlamıştı ve duramıyordu. "Bu kılıçlardan birinin nerede saklandığını bilen bir adama ne dersin? Belki de Ejderdoğrayan... gidip onu alabilecek olan ama sadece saklı kalmasına izin veren bir adam. Dünyada bu kadar yanlış olan şey varken.. . düzeltilmeye ihtiyacı olan çok fazla şey varken."

Kadının korku içindeki kör yüzü yavaşça ileri geri döndü. Kafasını sallıyordu. "Dünyanın yanlışlarını sen mi düzelteceksin, genç adam? Sen İmparatora hizmet etmeye de kalkışabilirsin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ben, uçurumun yüzeyinden aşağıya inebilmek için güçlükle sürdürdüğü yöntemli çabasına karanlıkta devam etti. Yapabildiği her an, uçurum yüzeyindeki ilerleyişini güneye doğru da yöneltiyordu. Kafasında kurduğu plana göre güneye gitmesi gerekiyordu. Aslında, basit bir plandı. Aynı zamanda çılgınca ve tehlikeliydi - ya da o, böyle düşünüyordu, kendisini diğer her yolun intihar gibi gözüktüğü bir durumun içinde bulmamış mıydı.

Bir şekilde, artık planına göre harekete geçmişti. İsyan etmiş, bir subaya saldırmış, firar etmişti ve şimdi devam etmek dışında yapacak başka bir şey yoktu. Tuttuğu yerlerden ayak bastığı yerlere, yavaşça güneye doğru aşağıya indi.

En sonunda, doğudaki denizin üzerinde yükselmeye başlayan sivrilmiş Ay'ın sayesinde, etrafını biraz daha belirgin olarak görebiliyordu. Fırtınanın ardından, gökyüzü yavaş yavaş berraklaşıyordu, ama adamın aşağısında, korkutucu ve cesaret kırıcı bir uzaklıkta uzanan okyanus ve sahil hattı, hâlâ basık bir sisle örtülüydü. Kıyıya çarpan dalgaların sesi hâlâ ona ulaşıyordu, artık daha zayıflamışlardı, şiddetini kaybeden rüzgârdan ayırt edilmeleri neredeyse olanaksızdı. Ben, birtakım kötü anlar yaşamıştı, ki bunların içinde, başka bir ses daha duyabileceğini düşündüğü bir an vardı - bir mağaranın içinde tuzağa düşüp uluyan altı adamın sesi. Altı adamdan birinin bir kılıcı vardı. Ama kocaman beyaz eller ona ulaşmak için yaklaşırken bu durum bir işe yarar mıydı?

Ben hayal gücünün doğurduğu görüntülerle savaştı. Sonra kulaklarına başka bir ses ulaştı ve bu ses kapıldığı hayali dehşetini uzaklaştırmaya yeterliydi. Ejderin adımlarını duymuştu. Onun için geri dönmüştü ve adamın metrelerce yukarısındaki düzlükte yürüyordu. Ben, çok yavaş olarak santim santim aşağıya inmeye devam etti. Şu an için yapabileceği başka hiçbir şey yoktu.

Ejder, varlığını sezmiş olmalıydı, çünkü anında uçurumun üzerine, adamın tam tepesine gelmişti. Başını yukarıya doğru kaldırıp baktığında, ejderin kafası bir an için Ben'in gözlerine ilişti, ay ışığı altında hoş bir gümüş rengiydi ve soluğunun kızıl ışıltısını gördü. Bundan sonra kafasını bir daha yukarıya kaldıramadı.

Ejder, Ben'e böğürdü. Ya da, adamın bilgilerine göre, ejderin öfkesini arttıran şey sivrilmiş ay olabilirdi. Masa büyüklüğündeki ayağını uçurumun kıyısı boyunca yere vurarak, aşağıya taş ve toprak parçalarını düşürüyordu. Miğferi bir kez daha adamı sersemletici taş darbelerinden korumuştu. Ejder, gecenin içine doğru bir ateş fırlattı. Ben, etrafındaki kayaların üzerindeki parıltıyı gördü, sanki devasa bir fırının ağzı aniden açılmış gibi bir ısı serpintisi hissetti. Ama, yaratık ya uçurumun üstünden doğrudan adamın üzerine soluyacak kadar öne eğilememiş ya da bunu denemek için uğraşmamıştı. Ejder, kayaların üzerinden ateşini hafif hafif onun üstüne akıtmayı deneyemeyecek kadar zekâdan yoksun olduğu için Ben, şimdilik güvendeydi.

Şu an için, aşağıya doğru inmeyi sürdürürken, üzerine yağan taş ve toz dolusu azalmıştı. Ardından ejderin ayak vuruşları uzaklaşmaya başladı, ta ki hissedilmeyene kadar. Ben, ahenkli homurdanmayı bir kez duydu, ama bu sefer oldukça uzakta ve rüzgârın içinde neredeyse boğulup gitmiş durumdaydı.

Sanki, hayatının başka hiçbir amacı yokmuş ya da başka bir şey hayal edilemezmiş gibi aşağıya doğru inmeyi sürdürdü. Mekanik olarak aşağıya ve güneye ilerledi. Ve artık, yamacın eskisi kadar dik olmaması sayesinde biraz rahatlamıştı. Hızlı bir şekilde hareket etmeye başlamıştı.

Şu anda uçurumun üzerindeki geniş dışbükey bir bölgeye gelmişti ve rüzgârın büyük bölümünden korunuyordu. Sisin sarmaşık gibi kollarının biraz yukarısındaki bir seviyeden denize doğru bakarken, denizin uzun ama belki de dar bir girintisiyle karşılaştı, belirlenemez bir mesafede toprağın içlerine, batıya doğru uzanan bir fiyorttu bu. Ben, suyun üzerinden yükselen

karayı artık fark edebiliyor, ama bu sisin ve kesintilerle ortaya çıkan ay ışığının altında, karanın uzaklığını ve yapısını sadece tahmin edebiliyordu.

Yol göstermesi için güvendiği kafasının içindeki haritaya göre, eğer günışığından önce Mavi Tapınak'ın topraklarını arkasında bırakma ümidini taşımak istiyorsa, güneye doğru ilerlemeye devam etmeliydi. Ama şimdi güneye doğru ilermeye devam etmek demek, denizin bu girintisini bir şekilde aşmak anlamına geliyordu. Başka bir seçeneği yoktu. Kıyıya indiği zaman bir sandala rastlamadıkça - ve bunun olacağını düşünmesi için ortada hiçbir nedeni yoktu - derinliğin güçlerinin yazgısına güvenecek ve yüzerek geçecekti.

Aşağıya, daha aşağılara, yamalı sisin içine doğru inmeye uğraşırken karşı taraftaki kayalığın mesafesini ve yüksekliğini tahmin etmeye çabalıyordu. Ama bu şartlar altında yapamıyordu. Bir ada olup olmadığından bile emin değildi. Emin olduğu tek şey, eğer olduğu yerde sabaha kadar kalırsa, bütün güçleriyle dışarı çıkacak olan Mavi Tapınak arayıcıları tarafından bulunacağıydı. Gündoğumuyla birlikte onu bulmaları için dışarı salacakları uçan yaratıklara sahip olduklarını da göz önünde bulundurmalıydı. Ve eğer onu bu kayalığın üzerinde yakalarlarsa, yapabileceği en iyi şey kendisini hızlı bir ölümün kucağına atmak olurdu ...

Kayalığın eteğinde toprak iyice düzleşti. Ben, düşmüş kaya parçaları arasında ilerledi, artık görünmeyen dalgalardan yükselen serpintiyi hissedebiliyordu. Taşları kabaca yuvarlaklaşmış çakıllı bir sahile doğru ilerledi ve en sonunda denizin belirsiz bir görüntüsü ona bağışlanmıştı. Elbette ki, ortalıkta ne bir sandal ne de benzeri bir şey vardı. Hatta bir kütük parçası bile yoktu.

Neptün'e sessiz yakarışlar mırıldanarak, ileriye doğru çıkıntı yapan bir kayanın üzerinde ilerledi, deniz köpükleri ayaklarında baloncuklar bırakıyordu. Birkaç giysisini çıkardı, miğferini çıkarıp sanki ona sunuyormuş gibi denize doğru fırlattı. Ardından kendisine düşünmek için zaman vermeden, cesur bir atlayışla suyun içine daldı.

Tuzlu bir ürpertiyle soluk soluğa yüzeye çıktı ve cesaretle ilerledi. Burada gelgitin ve akıntıların nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yazgısı deniz tanrılarının elindeydi, ama boğulmak, önündeki şu birkaç saat içinde karşısına çıkabilecek en kötü yazgıydı.

Ben, aslında güçlü bir yüzücüydü ama soğuktan etkilenirdi. Su ılık değildi ve onu öldürebilecek kadar soğuk olduğundan şüpheleniyordu.

Yüzmeyi sürdürürken bir yandan da, parçalı bulutların arasından görünüp kaybolan sivrilmiş ayı solunda tutmaya uğraşıyordu. Dalgalar, güçlü ve düzenliydi. Kıyıdan bir parça uzaklaşmış olduğu için, dalgaların ilerleyişine yardım ettiğini ya da engellediğini söyleyebilmesi çok zordu. Bazen sis yoğunlaşarak ayı gizliyor ve Ben'i doğru yönde yüzdüğü konusunda şüpheye düşürüyordu. Ama ay daima yeniden görünecek ve Ben seçtiği rotasından asla çok fazla uzağa düşmeyecekti.

Sonunda, ayın daha da yükselmiş olduğunu düşündü. Bir saatten beri mi yüzmekteydi ? Ya da iki? Çok uzun zaman geçmiş olamaz, dedi kendi kendine ya da gökyüzünde yaklaşmakta olan sabahın işaretleri vardı. ..

Mavi Tapınak arayıcılarının onu aramak için geldiklerinde, bu işin onlar için ne kadar zor olacağı düşüncesini kafasında korumaya çalıştı. Eğer ejder, adamların hepsini yutmadıysa, pelerinini uçurumun hemen tepesinde bulacaklar ve ejderin onu yuttuğunu düşüneceklerdi... Böyle bir sisin içinde onu asla bulamazlardı.

İlerisinde bir kara parçası belli belirsiz gözükmeye başladığında ve aynı yönden gelen kayalara çarpan dalgaların sesini yeniden duyduğunda, bu işi becerip beceremeyeceğini ciddi olarak düşünüyordu.

Şafak, Ben'i üstünde taşıyıp toprağın üzerine bırakan denizin üzerinden kurşuni bir renkte doğuyordu.

Derin soluklar alarak ve hâlâ yaşıyor olduğunun farkına varmakta biraz güçlük çekerek dar bir kumsal şeritinin üzerinde birkaç dakika boyunca sessizce yattı. Gücünün tükenmesine, düşündüğünden çok daha yakındı. Ama Neptün'e bir teşekkür duası mırıldanmayı unutmadı.

Toprağın birkaç metre içerilerinde, tanımadığı bir kayalığın etekleri adamın karşısında yükseliyordu. Yapabileceğini hissettiği anda ayağa kalkıp tırmanmaya başladı. Tırmanmayı sürdürdükçe, sanki şeytani bir gücün derinliklere kaçmayı istemesi gibi, sis de denizden onunla beraber yükseliyor gibiydi. Hâlâ sisin içinde hareket ediyor olmasına rağmen, bu hareket onu kurutup ısıtıyordu.

Yeterli olduğunu düşündüğü bir yüksekliğe ulaştığında geriye bakmak ve biraz dinlenmek için durdu. Fiyordun karşı tarafındaki kaçmış olduğu burnun fark edilmesi zordu. Bulutlar burnu sabah güneşinin ilk doğrudan ışınlarından gizliyorlardı. Belki de aranışı orada çoktan başlanmıştı, ama o bunu göremiyordu. Onların da kendisini göremediklerini ümit etmekteydi.

Artık yapması gereken şey, bu açıktaki kayalığı aşmak ve olabildiğince hızlı bir şekilde bölgenin içlerine doğru gitmekti. Tutturabildiği en yüksek hızda tırmanmayı sürdürürken, dayanıklı ellerinin keskin kayalara karşı sürdürdüğü savaş yüzünden artık kanamaya başladığını korku içinde gördü. Eğer Mavi Tapınak'ın uçan gözcüleri yoklamak için bu kayalığa dek gelirlerse, bu minicik kan lekeleri sayesinde onu izleyebilirler miydi?

Eğer durum böyleyse de, bunun için endişelenmenin hiçbir anlamı yoktu. Hayatta kalabilmek için yapabileceğim her şeyi yapıyorum, dedi kendi kendine. Ona son defa emredilmiş olduğu gibi uysalca mağaranın içine gitseydi, şu anda gayet uysal bir ölü olacaktı. Bu kadarından emindi. Kendisini diğer beş sürücünün şu anda ölmüş olduğuna inandırdı... eğer, diye aniden düşündü, entrika hakkında sorguya çekilmek için bir şekilde hayatta tutulmuyorlarsa. Yüksek rütbeliler, orada kesinlikle bir tür entrikanın çevrilmiş olduğunu düşüneceklerdir. Eğer hâlâ hayattaysa, büyük olasılıkla Radulescu bile sorgulanıyordu

Özür dilerim, efendim, orada bir entrika yoktu, efendim. Sadece Koca Ben, Yavaş Ben, hayatta kalabilmek için elinden gelenin en iyisi yaptı.

Tırmanırken bir yandan da bu konu hakkında düşünüyordu. Firar ettiği son geceden bu yana kafasında, hayatta kalabilmenin dışında kesinlikle başka hiçbir şey yoktu. Ve hâlâ hızla tırmanırken, bunun için uğraşmayı sürdürüyordu.

Ama şimdi...

Geçen her dakikayla birlikte kaçışının gerçekleşme olasılığı daha da güçlenirken, Ben'in düşüncelerinin içine başka düşünceler de geliyordu. Doğru, herhangi önemli bir sırrı kendisiyle birlikte götürmeye *çalışmıyordu.* Ama, bir şekilde onu avlamaya çalıştıkları sürece ... bu durumdan bir fayda çıkararak bir şans yaratmaya çalışmaması budalalık olurdu, öldürülme şansı da cabası.

Yirmi üç yılın tecrübesi, Ben'e, yoksul bir adamın hayatının, çok değerli bir hayat olmadığını öğretmişti. Dünyanın böyle olması çok kötüydü, ama böyleydi. En azından asgari güvenliğini sağlamaya yetecek kadar para ihtiyacı vardı. Her şeyden önce, bir adamın cebinde küçük bir altın olmalıydı ki onu herhangi birisi yapabilsin ve iyi bir hayat için bir şans yaratabilsin. Ben, Mavi Tapınak'ın hizmetine bir yıl önce, sadece en azından mütevazı bir başarı ve güvenlik - tek kelimeyle biraz para kazanma - olasılığını gördüğü için katılmıştı. Bir adam şüphesiz ki en azından bu

kadarına sahip olmalıydı. Uygun dengeler için kendi özlemleri olan bir kadını etkileyip elinde tutmak istiyorsa, en azından bunu yapmalıydı.

Ben askere alındığı zaman, sahip olduğu beden, güç ve diğer eğitim eksiklikleri yüzünden Tapınak'ın hangi hizmet dalına atanacağı konusunda şüpheleri vardı. Kolay masa başı işleri, Tapınak'ın bütün bölümlerinin varlığının hesap çetelesini tutmak ve yeniden çetelelemek, kalan borçların faizlerini hesaplamak gibi işler, onun için uygun değildi. İşi başından aşkın katip sıralarını, uzun masaların üzerine bir şeyler karalayışlarını görmüştü. Bu rahat bir yaşam gibi gözüküyordu. Ama o Muhafızların arasına gönderilmişti.

Oldukça zorlu, yoksul bir yaşama çoktan alışmış olan ve yeni kariyerinin başlangıcında çok fazla bir şey beklemeyen Ben için, askeri yaşam pek de tatsız gözükmemişti. Zaten görmek istediğinden çok daha fazla savaşın içinde yer almıştı ve bunlardan sağ çıkmayı başarmıştı; ve ilk atandığı huzurlu Mavi Tapınak garnizonunda, bundan daha fazlasını beklemiyordu. Yeterli yiyecek ve giysi düzenli olarak sağlanıyordu, kendisine söyleneni yapan bir adam, genellikle kendini beladan uzak tutabilirdi.

Ama Ben'in kendisini de biraz şaşırtarak ortaya çıkan şey, onun aslında her zaman için kendisine her söylenileni yapmak isteyen bir adam olmadığıydı.

Mavi Tapınak yerine diğer teşkilatlara da kayıt olabilirdi, başka yerlerde ve başka hizmet koşulları altında, kendisine iyi bir güvenlik şansı öneren başka işler de araştırabilirdi. Bunun farkına varmak şimdi kolaydı. Artık, Mavi Tapınak'ın fevkalede zenginliği hakkındaki düşüncenin onu cezbettiğini görebiliyordu. İmzayı atar atmaz, kişisel olarak zengin olduğunu düşünecek kadar aptalca bir düşüncenin içinde de değildi - asker-lerin bir şekilde hatıra getirmeyi başardığı gibi. Hayır. Ama Ben, tüm paranın, zenginliğin, Mavi Tapınak'ın altınlarının etrafta olacağını hep bilmiş ve bu fikir onu daima cezbetmişti. O zamanlar kendi kendisine, Mavi Tapınak'a katılmayı, dünyadaki diğer güçlerinin çoğunun yaptığı gibi şöhret kazanmak uğruna sebepsiz zulüm ve gaddarlıktan uzak durduğu için seçti-ğini ifade etmişti. Kara Kral gibi örneğin ya da Yambu'nun Gümüş Kraliçesi ya da Dük Fraktin.

Mavi Tapınak demek, zenginlik istifçileri, altın hasatçıları ve biriktiricileri demekti. Onlar ellerinin uzanabileceği bir yerlere gelmiş herkesten, para çıkartmanın yolunu bir şekilde bulurlardı; zenginlerden ve

yoksullardan, düşkünlerden ve küçümseyenlerden, ayırım yapmaksızın dostlardan ve ölümcül düşmanlardan. Bu yöntemle, dünya ticaretinin çoğunu finanse ettiler ve dolaylı olarak bir şekilde kontrol ettiler. Ben'in karakoldaki duvara dayalı ranzası, finansal konuların ciddi bir şekilde görüşüldüğü iç odaların uzağındaydı, ama haberler, her zaman olduğu gibi, daima bir yolunu bulup duvarların içinden sızardı. Sabahları, Tapınak zengin bir adamın sunduğu şeyleri, onu korkunç bir felakete karşı sigortalayarak kabul ederdi; öğleden sonraysa, zavallı dul bir kadından vergi toplardı - gelecek sene biraz daha vergi ödeyebilsin diye yaşamasına yetecek kadar bıraktıklarına emin olarak.

Ve Tapınak, çok münasebetsiz bir şekilde yoksul olduğu, dünyanın mali tehlikelerine karşı nasıl da korkunç bir korunma ve barınma ihtiyacı içinde olduğu hakkında ardı arkası kesilmeksizin sızlanıp dururdu. Muhafızlara, her zaman, geride kalan son servet kırıntılarını korumaları için hayatlarını feda etmeye hazır olmaları nasihat edilirdi. Zenginliğin tamamen sona erdiği hiçbir zaman gerçekten söylenmedi - saklanılmış hâzinenin yeri dışında her şey açıktı - ama yapılan genel ima, servetin hızla azalmakta olduğuydu. Sürekli olarak, askerlere yetersiz ücretlerinin, silahlarının, yiyecek ve giyecek masraflarının tümünün yoksul efendilerine ne kadara mal olduğu hatırlatılıp dururdu. Bu gerçekten çok önemliydi, bu yüzden askerlerin - özellikle bir gün rütbelerinin yükselmesini umut edenlerin ve sonunda emekliye ayrılmak isteyenlerin - ücretlerinin cömert bir bölümünü Tapınak'a sunma adına geri vermeleri de çok önemliydi.

Eğer bir adam, ücretinin önemli bir bölümünü her yıl böyle bir bağışla Tapınak'a geri vererek, yirmi yıl boyunca çalışmışsa, bu durumda bir emekli aylığıyla emekliye ayrılabilirdi. Bu aylığının ne kadar küçük olacağı ise kesin olarak belli değildi.

Acemi askerler, Ben'e cömert emekli aylıklarından bahsetmişler, ama bir askerin buna hak kazanmak için ne yapması gerektiğini anlatmayı bir şekilde ihmal etmişlerdi.

Yani, Ben'e göre, askerliğe girişinin beklediği kadar işe yaramamış olmasında, diğer sebeplerin yanında finansal sebepler de vardı. Hatta, dün geceki kriz durumunun öncesinde de ayrılmaya hazırdı. Elbette ki, bunu yapabilecek parası olsaydı, askere olan kaydını istediği zaman sildirebilirdi ama o kadar parası olmuş olsaydı, askerliğe hiçbir zaman kayıt olmazdı ki. Barbara onunla evlenmeye razı olurdu ya da bir şekilde sürekli olarak

onunla birlikte yaşamaya. O zaman, ikisi de gösteriler ve karnavallar arasında geçen, onlara dilencilerinkinden biraz daha iyi bir yaşam sunan, tehlikeli gezgin hayatlarına bir son verebilirlerdi. Yüksek duvarlarla çevrilmiş ve refah içindeki herhangi güçlü bir kentte, kendilerine küçük bir dükkân açabilirlerdi ...

Barbara'yı son görüşünün üzerinden bir yıl geçmişti ve kızı düşündüğünden daha fazla özlemişti. Ama en sonunda, Barbara'nın kendisiyle paylaşmayı isteyeceği bir hayata başlayabilecekleri bir şeyleri kazanamadan ona geri dönmek istemiyordu. Bir iki kez fırsat bulduğunda, garnizon merkezinden kıza mektuplar yollamıştı, ama kızdan hiçbir haber alamamıştı. Ben'in bütün bildiği, onun artık başka birisiyle dostluk kurmuş olabileceğiydi. Kurmayacağına dair hiçbir zaman ondan bir söz almamıştı.

Ben'in tarikata kayıt olmasındaki sebep, elbette ki, kendisini Barbara'ya mektuplarını götürmesi için yeteri kadar iyi bir ücret alabileceği Mavi Tapınak'ın posta servisine tayin ettirebileceğiydi... şimdi geriye dönüp baktığında, bu şey adama çok saçma bir umut olarak görünüyordu. Ama o zamanlar, kayıt olduğu günlerde, diğer bütün umutlar, adama çok daha saçma görünmüştü.

Şimdi, giderek daha çok aydınlatan gün ışığının altında, Ben tırmanışını sürdürüyordu. Bu kayalık, karanlığın içinde inmesi gereken kadar yalçın değil, diye düşündü. Ya da işleri böylesine kolaylaştıran şey, sadece ortalıkta biraz gün ışığının olmasıydı. Her neyse, güneş hızla yükseliyordu ve çok geçmeden, yukarıya doğru bakıp zirveye çıkan yolu tırmanabileceğine emin olduğunu sandığı bir noktaya ulaştı. Ama orada, tepede neyle karşılaşacağı hakkında, Mavi Tapınak topraklarının dışında olmayı bekleyip dilemek dışında, en ufak bir düşüncesi bile yoktu. Elbette, yanlış düşünüyor da olabilirdi...

Biraz daha tırmandıktan sonra, yukarıya bakmak için yeniden durdu. Evet, buradan itibaren eğim çok daha yumuşak görünüyordu ve tırmanabileceğinden şüphesi yoktu. Hatta, zirvenin hemen kıyısında uzanan ve gerçek bir patikaya benzeyen kısa uzantıyı görebiliyordu.

Ben bir yüz adım daha tırmandı ve tepesindeki yolu hızla gözden geçirmek için yeniden durdu. Bu defa, bir tür şok yaşayacaktı. Yukarıdaki patikanın hemen sağındaki bir noktada, biraz önce hiç kimse yokken, şimdi karemsi bir taşın üzerinde oturarak denize doğru bakan bir adam vardı.

Adam Ben'in farkına hiç varmamış gibi görünüyordu ve Ben'in anladığı kadarıyla silahlı değildi. Giymiş olabileceği başka bir şeyi, oldukça etkili bir şekilde saklayan düz gri bir pelerine sarılmıştı. Ama pelerin, en azından, Ben'in tanıdığı hiçbir asker ya da rahip üniformasına benzemiyordu. Belki de denizi izleyen bu adam, bir nöbetçi değildi, ama bir nöbetçinin seçebileceği en iyi yerde duruyordu. Ve, bir nedenden dolayı Ben'in dik yamaçtaki ilerleyişini engellemeyi aklına koymuş olabilir miydi? Sahip olduğu konum, adama belirgin bir üstünlük sağlıyordu.

Adamın yakınına ulaştığında ona ne anlatması gerektiğini düşünürken, tırmanmaya devam etmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Aklına, kendisini gemi kazazedesi bir denizci olarak tanıtabileceği geldi, bir enkaz parçasına günlerce sarılmış ve sonunda tam da kayalığın eteğindeki kıyının üzerine savrulmuştu. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - evet, bu iyiydi. Bunun gibi bir hikâye çok rahatça kabul edilebilirdi; Tanrı'lar biliyordu ki, Ben, bu hikâyeye uygun olacak kadar ıslak ve yorgundu.

Ben birkaç metre aşağısına ulaşana kadar, tek başına bir kayanın üzerine oturmuş olan adam, Ben'i görmedi. Ama aşağıya bakıp onu gördüğünde, sanki ta en başından beri Ben'in orada olduğunu biliyormuş gibi, hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi.

"Merhaba!" diye aşağıya doğru seslendi adam. Kolaylıkla tarif edilemeyecek bir görünüşe sahip, gülümseyen ve açıkça neşeli bir adamdı. Yakından bakıldığında, gri pelerini oldukça eski ve yıpranmış görünüyordu.

"Merhaba!" diye seslenerek yanıtladı Ben. İçinden bir şey, diğerinin selamlayışının neşeliliğine bir defada cevap vermek istedi ve sesinin anlatması gereken felaket hikâyesi için çok neşeli duyulduğunu düşündü ama bununla beraber ikinci kez düşündüğünde, canlı olarak toprağa ulaşan her gemi kazazedesi denizcinin sesinin neşeli çıkması için bir sebebi vardır, diye düşünecekti.

Ben daha yakına tırmandı. Adam, gülümseyerek ona doğru dikkatle bakmayı sürdürdü. Bir aptal gibi görünmüyor, diye düşündü Ben.

Sonunda, adamla aynı seviyeye ulaştığında ve dik yamacın dezavantajını tamamen ortadan kaldırdığında, Ben, durup nefesini yeniden düzenleyebilecek kadar kendisini güvende hissetti. Yavaş solumaların arasında sordu : "Kimin topraklarına ulaştım, efendim?" Artık gemi kazası hakkında birtakım ayrıntılar da hazırlamıştı ve onlara ihtiyaç duyabilirdi.

Adamın gülümseyişi yerini dostça bir ciddiyete bırakarak yok oldu. "İmparatorun," dedi.

Ben, adama bakarak orada dikiliyordu. Eğer yanıt ciddi bir şekilde verildiyse bile Ben bundan hiçbir anlam çıkaramıyordu. İmparator, herkesin bildiği gibi, alay etmek ve eğlenmek için yaratılan bir figürdü ve bundan daha başka bir şey olması ihtimali çok azdı. Elbette ki, eğer Ben bu konu hakkında düşünseydi, dünyanın bir yerlerinde kendisine verilen bu ünvan yüzünden kederlenen gerçek bir adamın hâlâ var olabileceğini farz edebilirdi. Ama... bir toprak sahibi? İmparator, hikâyelerin ve şakaların palyaço maskeli, hoplayıp zıplayıcısı, eşek şakalarının aktörü, şanssızların ve sefillerin ünlü babasıydı. O, sadece, herhangi bir toprak parçasına sahip olacağını düşünmeyeceğiniz biriydi.

Kafasının küçük bir sarsıntısıyla birlikte Ben, kayalığın keskin kenarlarının üzerinden içerilere doğru uzanan toprağı görebilecek kadar, birkaç adım daha tırmandı. Tıpkı onun da yaptığı gibi, bir gözünü dikkatli bir şekilde arkadaşının üzerinden ayırmıyordu.

Tam olarak ne umduğunu bilmiyordu, ama içerilere uzanan toprağın görünüşü onu şaşırtacaktı. Kayalığın çıplak kıyılarının tam ucundan başlayan bereketli topraklara doğru alçalan, diz boyuna yükselmiş, çiy ıslağı çimenler ve kır çiçekleriyle dolu bir çayır, yaklaşık yüz metre kadar daha içerilerde yarım bir çember halinde birdenbire yükselen heybetli bir orman ya da koruluğun başladığı yerde bitmekteydi. Ne çayırda ne de ormanda, insanların orasını kullandığı hakkında hiçbir iz gözükmüyordu.

Ben dedi ki: "Buradaki kayalık, İmparator'un duvarları olarak kullanılabilecek kadar sefalet içinde. Ama bu çayıra ve ötesindeki ağaçlığa başka birileri sahip çıkıyor olmalı."

Kayanın üstünde oturan adam, bunu duyduğunda birden oldukça ciddileşti. Geriye, Ben’e doğru baktı ama cevap vermedi. Serseri bir deliyle tartışmanın zorluğuna ihtiyacı olmadığına karar veren Ben, son birkaç tırmanma hareketi daha gerçekleştirerek yumuşak çimenlerin üzerinde memnuniyet içinde dikildi. Artık, çayırın kaba bir üçgen oluşturduğunu ve kendisinin bu üçgenin denize en yakın noktasında dikilmekte olduğunu görüyordu. Kayalığın kıyısındaki böylesine açıktaki bir noktada durmaktan hoşlanmamıştı ve hemen içerilere yürüdü, ağaçların başladığı çizgiye doğru yönelmişti.

Uzun ve zorlu bir tırmanışın hemen ardından neredeyse toprak seviyesindeki yumuşak çimlerin arasında hızlı adımlar atmak eğlenceliydi. Kayalığın ucundaki sis parçaları, sanki içerilere doğru Ben'e eşlik etmeye karar almışlar gibi, yuvarlanarak yukarılara doğru çıkıyorlardı. Çimenlerin arasına yuvalanmış kuşlar, rahatsız edilmeye pek alışık değillermişçesine, neredeyse ayaklarının altından havalanarak gürültüler çıkarıyorlardı.

Hiçbir insan izi barındırmayan küçük koruya ulaştı ve içine girdi. Etrafta küçük çalılar vardı ve Ben onların aralarından hızla hareket etti. Ve sonunda, tam da bu ağaçlığın nerelere kadar uzandığını düşünmeye başlayacakken, karşısına yontulmamış gri taşlardan kaba bir bir şekilde örülmüş yüksek bir duvar çıktı.

Ben'in görebildiği kadarıyla duvar, ağaçların içinde gözden kaybolarak, soldan sağa doğru uzanıyordu. Oldukça kaba bir yüzeyi olduğu için üzerine tırmanması çok kolay gerçekleşmişti. Gözlerini büyük bir dikkatle duvarın üzerinden ötelere yönelten Ben'in saptadığı kadarıyla, duvarın uzak tarafında orman neredeyse tükeniyor ve üzerinde tekerlek izleri olan dar, dönemeçli bir yolun soldan sağa doğru uzandığı, masum görünüşlü kırsal bir alan başlıyordu. Ben uzakta, beyaz uzun bir piramitin tepesini görebiliyordu. Bu, uzaklardaki iki üç kulübenin dışında, görüş alanındaki tek yapıydı.

Ben, bu piramidi, Mavi Tapınak topraklarını ardında bıraktığının bir kanıtı olarak iç rahatlığıyla inceledi - ya da, en kötüsü, bu tam da şu anda yapmak üzere olduğu şeydi. Anında duvarın öbür tarafına geçmişti ve dönemeçli yola doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Son ağaçların da arasından geçerken, sis parçaları hâlâ etraflarında gizemli bir hava bırakmak için onların üzerlerine takılıyorlardı ve ağaçlığın, ilk bakışta, bir tür kutsal yer gibi görünmesi Ben'i etkilemişti. Hangi tanrı için olduğunu kestiremiyordu. Orasının çok uzakta görünen Ardneh Tapınağıyla ilgili olduğunu düşünmüyordu.

Gerçekten de Ardneh'in tapınağında durmalıydı, diye mırıldandı kendi kendine ve son zamanlarda gerçekleşen duaları için birtakım teşekkür adaklarını sunmalıydı. Eğer üzerinde sunulacak bir şeyleri kalmışsa, bunu kesinlikle yapacaktı, ama daha önce de olduğu gibi, hemen hemen çıplaktı. İkinci kez düşündüğünde, evet orada duracak ve biraz giysi için dilenecekti. Ayrıca, bunu şimdi düşünmüştü, biraz da yiyecek için. Evet, kesinlikle, yiyecek.

Yaklaşık bir saat sonra, Ardneh'in beyaz cübbeli bir rahip yardımcısı, uzun beyaz basamakların üzerinde yukarı çıkarlarken Ben'e yol gösteriyordu.

Ben, Ardneh'in tapınağından kısa bir süre sonra çıktığında, daha sıcak giysilere bürünmüştü. Bunlar üçüncü - ya da dördüncü el hacı giysileriydi, yamalıydılar ama temiz ve kuruydular. Ve adam artık bir kurt gibi aç değildi. Ama çok yorgundu, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

Yeniden yol boyunca, hâlâ güneye doğru ilerleyerek uzun adımlarla yürümeye başlamıştı. Yakınlarda bir yerlerde durup uyuması gerekiyordu, ama o hâlâ yol almak istiyordu, Mavi Tapınak'tan olabildiğince uzaklaşabilmesi için. Artık nerede olduğu hakkında çok daha fazla bilgisi vardı ve nereye doğru gitmesi gerektiğini de çok daha iyi biliyordu.

Bu ayın içinde bir zaman, onun ve Barbara'nın birlikte oldukları panayırın, eğer eski planlara uyuyorlarsa, bahar için Purkinje Kasabası'na taşınmasını gerçekleştiriyor olması gerekiyordu. Eğer kadın hâlâ o panayırdaysa, onu orada bulabilirdi.

Ben, bu uzun yolculuğunu neredeyse tamamen yürüyerek gerçekleştirdi. Yolculuğu, yaklaşık olarak bir ay boyunca sürmüş ve böylece oraya ulaştığında, bahar o bölgelerde iyice ilerlemişti. Yolculuğu macerasız geçmemişti, ama bununla beraber eğer Mavi Tapınak hâlâ onun peşindeyse, ki şu ana dek adamların bu şekilde davranacağını düşünüyordu, etrafta onların izine hiç rastlamamıştı. Korkusu yavaş yavaş uzaklaşırken, adamların kendisinin ölmüş olduğunu düşündüklerine inanmaya başlamıştı.

Ben, Purkinje Kasabası'na ya da daha doğrusu küçük panayırın kasabanın harap olmuş duvarlarının dışında kamp kurduğu yere ulaştığı zaman, hacı giysilerinin bir bölümünün yanında yıpranıp gitmiş sandaletlerini de değiştirmesi gerekmişti. Aynı zamanda, saçlarına uygun olarak donuk ve ağarmış kahverengine dönmekte olan bir sakal da bırakmaya başlamıştı. Bunların yanında, artık bir çıkın ve yolculuğunun başlarında rastlamış olduğu küçük bir seyyar satıcının dış görünüşüne uygun bir şeyler elde etmişti. Ben tarafından kendisine bir zarar verilmeyeceğine ikna edilen seyyar satıcı, güçlü bir adamın eşliğine sahip olduğu için sevinmiş, ona silah olarak taşıyacağı bir kadem boyunda bir sopa yontmuş, refakatim yiyecek ve giyecekle ödüllendirmişti.

Ama yolları kilometrelerce geride ayrılmıştı. Ben, berrak ve ilerlemiş bir bahar gününde, akşama doğru, Purkinje’nin yarı yıkılmış duvarlarının dışına ulaştığında tek başınaydı. Bu duvarlar artık çok etkileyici bir korunma olarak görünmüyordu. Şehir, açıkça orduları hâlâ bitmek tükenmek bilmez bir şekilde etraftan gelip geçen kavgacı yerel diktatörlere rağmen bir ölçüde bağımsızlığını devam ettirmeyi ve kendi turuncu, yeşil bayrağını dalgalandırmayı başarmıştı.

Geçen sene Ben’in hatırladığından çok daha döküntü bir durumda olmasına rağmen, panayır da hâlâ bağımsız gözüküyordu. Ben’in tanıyabildiği çadırlar ve arabalar, geçen bir senenin şartları altında, daha da aşınıp eskimişti ve üzerlerinde herhangi bir tamirat, boya ya da yeni bir süsleme izine rastlamanın da çok zor olduğunu da görüyordu. Ve arabaların içlerinde şu anda, daha önceden hatırlamadığı iki ya da üç tane farklı araba vardı.

Bu araçların birinin bezinin üzerine çizilmiş kaba bir resim, Ben’in gözüne çarpmıştı ve incelemek için durdu. Büyük ve biraz dengesiz harflerden oluşan bir yazı Güçlü Tanakili ilan ediyordu. Tanakili'nin resmiyse, adamı, açılıp kapanabilen bir köprüyü tutabilecek kadar kocaman demir zincirleri kırmak için pazularını ve göğsünü kabartırken gösteriyordu.

Ben, resme bakarken sadece bir an için oyalandı. Ardından, kendi göğsünün içindeki garip bir duyguyla birlikte, Barbara’nın bilindik küçük çadırına doğru yöneldi. Kız, her zamanki gibi, çadırını arabasının yanına kurmuştu. Eğer her zaman olduğu gibi arabasının içinde, kafeslenmiş küçük bir ejder barmdırıyorsa bile ejder bez örtülerin altına saklanmıştı ve Ben’in yaklaşmasına ses çıkarmadı.

Kızın çadırının bez kapısı kapalıydı, ama Ben, kapının içinden bağlanmadığını görebiliyordu. Ben, seyyar satıcının kendisine vermiş olduğu sopayı fırlatıp attı. Ardından, geleneksel saygı kurallarına uyarak, boğazını temizledi ve çadırın kapısının yanındaki kumaş duvarı kaşıyıp hışırdattı - elbette ki tıklatması için bir yol yoktu. Birkaç saniye boyunca nazik bir şekilde bekledi ve hiçbir yanıt gelmeyince bezi kibarca kaldırarak içeriye girdi.

Barbara, çadırın ortasına yakın bir şekilde yerleştirilmiş küçük bir masanın yanında oturuyordu ve genellikle kamp sırasında giydiği bilindik, yıpranmış uzun kaftanının içindeydi. Çadırdaki zayıf ışığa rağmen elindeki tırnakları süsleyip güzelleştirmek için bir şeyler yapmaya uğraşıyordu.

Yapılan gereksiz işgale sertçe bakarken küçük, zayıf bedeni bir yay gibi kıvrıldı. İki siyah saç tutamının arasındaki yuvarlak, anlamlı yüzündeki kızgın ifade Ben’i tanıdığı anda şaşkınlığa dönüşüyordu - başka birisi için kızgınlığını hazır tutmakta, diye düşündü adam.

"Gözlerinde garip bir ifade var, Ben." İşte bir yıllık yokluğun ardından gerilmiş bedenini biraz gevşeterek adamı böyle selamlamıştı. Adamın ağırlığının üçte birine sahip olmasına rağmen, Barbara, Ben'le neredeyse aynı yaştaydı. Birbirlerini birkaç yıldır tanıyorlardı. Adam, ayrılışının ardından Barbara’nın düz siyah saçlarını biraz uzatmış olduğunu fark etti. Bunun dışında kızın görünüşü tamamen aynıydı. Kız devam etti: "Çenende kıllar ve gözünde garip bir ifade. Ne haltlar karıştırıyorsun? Buraya, altı beyaz gösteri-hayvanının çektiği altın bir faytonla geri döndüğünü sanmıyorum."

"Düşünüyorum," diye yanıtladı adam, kızın söylediklerinin arasından biraz daha önemsiz bir soruyu seçip kalanların yitip gitmesine izin vererek. Adamın tarzı buydu. Bunun, kızın hoşlandığı özelliklerinden biri olduğunu düşünüyordu.

"Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Anlayabildiğim birtakım şeyler hakkında." Ben, sırtındaki seyyar satıcı bohçasını çıkardı, koyabileceği bir yer bakındı, ardından zemine bıraktı ve yerden tasarruf etmek için, küçük masanın altına tekmeledi.

"Yaptığın diğer şeylerin yanında, aklını da bir şekilde yitirmeyi başarmış gibi görünüyorsun. Sanırım karnın da açtır?" Barbara, tırnaklarıyla ilgilenmeyi sürdürme bahanesini bir kenara bırakmıştı. Artık bütün dikkatini ve dostça ilgisini Ben’in üzerine yoğunlaştırıyordu.

Ben yere çömelerek çıkınından bir şeyler almak için masanın altına ulaştı. Elleri bayatlamaya başlamış yarım bir ekmek somununu yerinde bırakarak güzel bir sucuğu yakalayıp dışarıya çıkardı. "Gerçekten aç değilim. Bu var, eğer istersen, sana biraz verebilirim."

"Belki daha sonra, teşekkürler. Yapacağını söylediğin gibi, Mavi Tapınak’a gidip kayıt oldun mu?"

"Mektuplarımın hiçbirini almadın mı?"

"Hayır."

Bu gerçekten şaşırtıcı, diye düşündü Ben. "Şey, sana iki kere yazmıştım. Ve kayıt da oldum." Sucuğun ucundan bir ısırık aldı ve kızın da yemesi için yeniden teklif etti. "Mark'tan bir haber var mı?"

"Gittiğinden beri yok." Sucuk konusunda Barbara bu sefer o kadar isteksiz değildi. Çiğnerken, sessizlik içinde geçen kısa bir süre için, orada durup kendisini gülümseyerek izlemekten alıkoyamayan Ben'i dikkatle izledi. Ne olup bittiğinden emin olması çok güç olduğu halde, adam her zamanki gibi, kızın çeşitli düşüncelerin gelip gittiğini görebiliyordu. Basit görünen bu şey, kızın Ben'i büyüleyen hallerinden birisiydi.

Sonunda Barbara konuştu: "Herhalde aklında Mark'tan ya da bana sucuk getirmekten daha fazlası vardır. Sanırım firar ettin. Gözlerinin gerisinde görebildiğim büyük sırrın bu mu? Mavi Tapınak görevinin dört ya da beş yıl sürmesi gerekiyor, değil mi?"

Ben'in gözleri, eski kopuzuna ilişti. Çadırın ana direğinin üzerinde, göze çarpan, yüksek bir noktaya bağlanmış sarkıyordu. Çalgısının böyle onurlandırılmış olduğunu görmek adamı iyi hissettirmiş, onu görmesi anılarını canlandırmıştı. Yukarıya doğru uzanıp aldı.

"Onu bir tür dekorasyon amacıyla saklıyorum."

Adam çok yumuşak bir şekilde ve kısa bir süre için çalgısını tıngırdattı. Tellerin kötü durumda olduğunu hemen anlamıştı. Parmaklarının bir zamanlar sahip olduğu kıt yeteneğinin tümünü kaybetme yolunda hızla ilerlediğini de anlamıştı. Yıllar boyunca, hayatının büyük bölümünde, bir müzisyen olabilmenin şiddetli ve ateşli düşlerini kurmuştu. Bunları hatırladığında, yeni sakalının altındaki geniş ağzı çarpıldı.

Şimdi parmaklarının arasında bir müzik şekillenmeye başlıyordu, o hazine, dehşet ve firar gecesinde düşüncelerinin arasında canlanan ve bir daha onu hiç yalnız bırakmayan bir şarkıydı. Düşüncelerinin arasında müzik keyifli ve berrak bir şekilde akıyordu - aslında bütün şarkılar düşüncelerinin içinde ona doğru böyle akardı. Sadece onları parmaklarıyla ya da sesiyle dışarıya kusursuz bir şekilde çıkarmaya çalıştığında zorluklar başlardı.

Çok yumuşak şekilde, neredeyse kendi kendine, çıkmasından korktuğu kadar yetersiz bir sesle, eski şarkıyı söylemeye başlamıştı.

Benambra'nın hâzinesi
Soğuk soğuk parıldar ...

"Tanrılar ve iblisler adına, bu gürültü de nedir!" diye homurdandı, çadırın hemen dışında dikilen birinin kalın ve sert sesi. Bir saniye sonrasında, çadırın kapısı, bu sefer hiç de kibar olmayan bir el tarafından bir tarafa

fırlatılarak açıldı. İçeri girmek için kafasını eğmek zorunda kalan adam, çadırın içinde Ben’in varlığıyla kapladığı alandan geriye kalan küçücük boşluğu doldurmuş gibiydi.

Arabasının yanındaki portresinde belki de tam adil davranmamış olsa da, gelen Güçlü Tanakir'den başkası değildi. Evet, diye düşündü Ben, hiçbir insan bunu yapamazdı. Tanakir, Ben'den neredeyse bir baş daha uzundu ve bedeninin üst kısmı orantılı olarak daha genişti. Şüphesiz bir zamanlar pahalı olduğu tartışma götürmeyen ama artık kötü bir şekilde solmuş olan gömleği, göğsündeki parçalara bölünmüş zırh benzeri kasları ortaya çıkarması için yarı açık olarak giyilmişti. Pazuları basitçe büyük denilebilecekten çok daha iriydi ve çadırın içine doğru ilerlerken hareketleri hantalcaydı, sanki kas ve kibir tarafından eşit oranda yavaşlatılıyormuş gibiydi, ikinci bir kez bakıldığında Ben’e göre oldukça yaşlı bir adam olduğu görülüyordu. Koyu renkli uzun saç örgülerinin içinde bu durumu gösteren birkaç gri saç teli vardı.

İçeri girmesinin ardından, Tanakir, rahatlıkla rolünün parçası olan bir poza anında bürünüvermişti, yumruklarını kalçalarının üstüne koyup dikildi. Çadırın içindeki diğer iki insana, sanki bir açıklama yapmalarını talep edermişçesine sert sert baktı.

"Artık adaleli bir adamımız var," diye Ben'le sohbet tonunda konuştu Barbara. "Sen buradayken bu işi yapmayı hiç istemiyordun."

Tanakir sahip olduğu yükseklikten aşağıya, elinde kopuzuyla dikilip gözlerini kırpıştıran Ben’e doğru öfkeli bir bakış fırlattı. "Demek, bu Ben," diye gürledi adeleli adam. "Bu *işi* istemedi? O mu? Bu tombul ozan mı?"

Ben dönüp biraz uzaklaştı ve kopuzunu yeniden, kafa çarpma hizasının yukarısına, ana direğin yükseklerine dikkatli bir şekilde astı. Bu, yaşamı boyunca birisinin ona ozan diye seslendiği çok nadir zamanlardan biriydi ve kendini sebepsiz bir şekilde mutlu hissetti.

Tanakir adama seslendi: "Burayı hemen terk ediyorsun."

Ben, bir kez daha adama doğru gözlerini kırpıştırdı ve ardından dikkatle gerileyerek, üzerindeki yük yüzünden hafifçe gıcırdayan küçük bir sandığın üzerine oturdu. Ellerini ve ayaklarını ihtiyacı olursa diye hazır bir durumda tuttuğu bir konum almıştı. "Bu konuda henüz bir karar vermedim."

"Ben senin yerine karar veriyorum."

"Pekâlâ," dedi Ben yumuşak bir şekilde. "Birimiz bu gece burayı terk edecek, eğer böyle istiyorsan. Pekâlâ, belki de sabahleyin. Hiç kimse gece

vakti yola koyulmak istemez," diye eklemeden önce, diğerinin zafer dolu rahatlayışını başlatacak bir galibiyete izin vermişti.

Ben kısa bir süre durakladı ve ardından teklif etti: "Bunun için bilek güreşi yapmaya var mısın?" Diğerinin daha kalın görünmeleri için bantlar ve bileziklerle donatılmış Tanrısal kollarının farkına varmamak mümkün değildi, kısa ve paçavralaşmış gömlek kolları, onların ne tür acılara katlandığını en iyi şekilde açığa çıkarıyordu. Hacı giysisinin uzun kollarının altında saklanmamış olsalardı, Ben'in kolları da tombullukları kadar güçlü de gözükürlerdi.

Tanakir, düşüncelerinin dengesini kaybettiği kısa bir sürenin sonrasında, artık memnun görünüyordu. Bütün adaleli adamlar, diye düşündü Ben, mutlaka zeki olmuyor. Ve özellikle böyle birinin etrafta bulunması kronik bir acı olmalıydı.

“Bilek güreşi," diye tekrarladı Tanakir, kafasını sallayarak. "Pekâlâ, yapalım. Evet."

İkisini de tanıyan Barbara buna itiraz etmediğine göre, Ben'in teklifinden memnun olsa gerekti. Bu durumu kavrayan Ben'in yüreği yeniden kabarmaya cesaret etti. Müsabakaları için masayı temizlemek üzere hızlı bir şekilde hareket eden Barbara'ya gülümsedi ve kızın cevabı olarak gülümseyişlerin en kısasını alacaktı.

Yarışmanın başlamasının öncesinde, çadırın dışından bir takım fısıltılar patlak verdi. İlk önce, sanki birtakım suikastçıların yaptığı bir toplantı gibi gürültü giderek yükseldi; ve ardından, birdenbire, şaşkınlık içinde selamlama şekline dönüşüverdi.

Derken, panayırı oy birliği ve ustalıkla yöneten, soğukkanlı yaşlı Viktor, kafasını çadırdan içeriye soktu. Adamın yüzünde pek rastlanılmayan bir gülümseme vardı. Bir saniye sonra, Viktor'un kafasının üzerinden daha uzun ve genç bir kafa sırıtarak göründüğü zaman Ben adamın gülümseyişinin nedenini anlayacaktı.

Yine de tanıması, Ben için bir saniye daha sürecekti. Sonra ayaklarının üzerine zıplayarak bağırdı: "Mark!" İki yıl olmuştu. Ben ileri doğru atılacaktı ama Barbara çoktan önüne geçmişti. Kız, uzun boylu, genç adama kocaman bir kucaklama ve öpücük vermek için kapıya fırlamıştı bile.

Tanakir, bir kez daha tamamen alt üst olmuştu. "Nedir bu?" diye onlara kükredi. "Haydi, bilek güreşi yapalım ya da hemen çık git."

Barbara, adama doğru döndü. "Böylesine sabırsız olma; *benimle* bilek güreşi yapmayı hiçbir zaman başaramadın." Mark’a döndü. "Kendine bir bak, Ben'den daha uzunsun."

"Ayrıldığım zamanda öyleydim. Ya da yaklaşık olarak."

"Ve onun kadar güçlü-"

Mark buna sırıtmak zorunda kaldı.

"Haydi!" Seslenen yine Tanakir'di. "Bu palyaço kimse kim, sırasını bekleyebilir."

Böylece, kavuşmanın geriye kalanı ertelenmek zorunda kaldı. Yaşlı Viktor, her zaman olduğu gibi, olayların sürüp gitmesini birkaç diplomatik sözcük ve hareketle sağladı. Mark, gülümseyerek arka plandaki yerini korudu. Ben’i selamlayan Viktor, Barbara’nın çadırının içinde nelerin geliştiğini gördüğünde bilgece bir tavırla kafasını salladı. Ardından karılarından birini bir işle görevlendirerek bir yerlere gönderirken, kendisi de bu arada amirane bir edayla gri bıyıklarını burarak dikildi.

Karısı, yanında iki tane mum ve onları yakmak için tutuşmuş ince bir çubuk getirerek kararmaya başlamış çadırın içine çabucak dönmüştü. Ben, mantıksız bir ferahlamayla, altın sarısı alev dillerinin altındaki mumların mavi olmadıklarını fark etti. Yanan mumlar, küçük masanın üzerine, iki yarışmacının sol ve sağ taraflarına yerleştirildi.

Barbara, sahip olduğu tek katlanan iskemlesini Tanakir'e verdi. Adam üzerine oturduğunda iskemle etkileyici bir şekilde gıcırdadı. Ben de küçük sandığı çekeleyerek getirdi ve üzerine oturdu, böylece masanın karşındaki rakibiyle yüz yüze gelecekti. Mark ve Barbara’nın beraberce onun sucuğunu bitirmekte olduklarını fark etti. Çok şükür ki kendisi, açlıktan güçsüz dönmemişti. Mark iyi görünüyordu ama şu anda, karşısında, dostlarının keyfini çıkarmadan önce, birincil olarak dikkat etmesi gereken başka bir şey daha vardı.

İki iri adam, burunları birbirlerinden bir metre uzakta, yüz yüze oturmuşlardı. Panayırın adeleli adamı, gömleğinin sağ kolunu biraz daha kıvırarak bir hazırlanma gösterisi yaptı. Yapmaya alışık olduğu gibi kolunun kaslarını etkileyici bir şekilde dalgalandırmayı başardı.

"Alevden korkma," dedi Tanakir, dirseğini masanın üzerine yerleştirmek için öne doğru eğilirken. Ben’in dirseği çoktan yerini almıştı. Adeleli adamın öfkeli kaş çatışı soğan doğrarmış gibiydi. "Seni çok fazla yakmayacağım. Bir kez bağır yeter, hemen bırakırım."

"Alevden korkma," diye yanıtladı Ben, "çünkü, seni hiç yakmayacağım." Ve diğer adamın onun elini kapar kapmaz kesinlikle uygulamaya başlayacağı güç dalgasını karşılamaya hazır bir şekilde öne doğru uzandı.

"Yen onu, Ben!" diye seslendi Mark.

Birbirlerinin avuçlarını kavrayışları bir güç akımının içinde kilitlendi, dirseklerinin altındaki masa sallandı.

Ve Barbara, sadece arkadaşlığın çok ötesinde bir ısrar taşıyan sesiyle haykırdı: "Kazan, Ben! Kazan!"

Tanakir bağırdı, ama ne zafer ne de mum yanığı yüzün- dendi. Alçalmakta olan elinin üstü daha kıllarını bile kavuramadan mumun alevini öldürdü. Alevi öldürdü ve altında pelte gibi dağılan mum eriyiğinin üstünde gümbürdedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güzel ama neredeyse açlıktan ölmek üzere olan bir binek hayvanını süren ufak tefek bir adam, bir zamanlar taş döşenmiş olan yolda ilerliyordu; belinde güzel bir kılıç kabzasının göründüğü kötü bir kın sallanmaktaydı. Uzun ve özenli bıyığı da dahil olmak üzere bazı şeyler, bu adamın bir şatoda doğmuş olabileceğini gösteriyordu. Ama giysilerinin çoğuna ve diğer işaretlere bakılırsa daha mütevazi bir kökenden geliyor olabilirdi. Başı açıktı, taranmış vahşi siyah saçlarının altındaki zarif ve ince yüzünde merhametsiz bir ifade vardı. Ilık bahar güneşinin altında hayvanını sürerken bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu.

Merhametsiz bir sakinliğe sahip kırların ortasında, terk edilmiş çiftliklerin ve tarıma elverişsiz tarlaların yanından geçerken mırıldanan binicinin yanında, onu yürüyerek takip eden iki adam daha vardı. Bu iki adamı da, birkaç adım arkalarından ayaklarını sürüyerek ilerleyen ve daha şimdiden uzun boylu olmasına rağmen henüz tam gelişmemiş bir delikanlı izliyordu. Bu gencin sağ omuzunun üzerine gözü kapatılmış bir nesne tünemişti ve yeşil örtüsünün altındaki bu nesne şu eğitilmiş uçan yaratıklardan - kuş ya da sürüngen - biri olmalıydı.

Grup olarak bakıldığında, bu dört adam yenilgiye uğramış bir ordunun tiyatro sahnesi üzerinde sembolize edilişine benziyorlardı. Birbirlerinden farklı olan kostümlerinin tek ortak yanının yıpranmışlık ve yoksulluk

olduğu görünüyordu; onlar gerçekten bir orduysa, başka üniformaları yokmuş gibi görünüyordu.

Birlikte yürüyen iki adamdan biri, kemerine takılmış bir tür kılıfın içinde küçük bir savaş baltası ve sırtına asılmış bir yay taşıyordu. Daha uzun boylu olan arkadaşıysa kemerinin bir tarafına bir kılıç, diğer tarafınaysa bir sapan ve taş kesesi yerleştirmişti. Bu adamın kılıcının kabzası, liderlerinin tersine, donuk ve çatlak görünüyordu.

Topluluğun üzerinde ilerlediği yolun yüzeyi, bir zamanlar taş döşenmiş ve bakımlı olmasına rağmen, artık onu kullananların çoğu gibi zor zamanlar geçiriyordu. Yolun arasından geçtiği topraklar bir zamanlar oldukça iyi işlenmiş gibi görünüyordu. Yabani bir süt-hayvanı, zayıf ve ürkekti, sanki daha önce hiç insan görememiş gibi adamlara doğru baktı ve kırılmış bir çitten atlayarak sık çalıların içine kaçtı. Gözlerinde açlığın parıldadığı yaylı adam sırtından silahını çıkarmaya çalıştı ama hareketini bitirmeden vazgeçti. Hayvan çoktan gözden kaybolup gitmişti.

Topluluğun lideri, bütün bu olanlarla çok az ilgileniyormuş gibiydi. Gözleri ileriye sabitlenmiş olarak hayvanını sürerken bir yandan da kendi kendine kelimeleri çiğneyerek mırıldanmaya devam ediyordu. Onu izleyen iki adamdan biri, yaylı olanı, bu duruma diğerinden daha fazla ilgi gösteriyordu. Daha uzun olan arkadaşını dürterek liderlerinden birkaç adım geride kalmaları gerektiğini işaret etti.

İki adam ve binici aralarındaki mesafe, duyulmamak için yetecek kadar açılır açılmaz, kısa boylu olanı fısıldadı: "Niye böyle mırıldanıyor?"

Yıpranmış bir kılıç taşıyan uzun boylu adamın, kendisini asker gibi giyinmiş ağırbaşlı bir uşak olarak göstersin diye âdet olunduğu üzre ağırbaşlı bir ifadeye bürünmüş uzun bir yüzü vardı. Ve ciddi bir şekilde yanıtladı: "Üzüntülerinin onu hafiften delirttiğini düşünüyorum."

"Ha. Kederler? Eğer buna üzüntüler neden oluyorsa, bizim de yürürken anlamsız sözler söyleyip köpekler gibi hırlıyor olmamız gerekirdi. Benim merak ettiğim şu...

"Ne?"

"Dün, onunla çalışmayı seçtiğim zaman akıllıca bir karar verip vermediğimi merak ediyorum." Daha kısa boylu adam, adı Hubert'ti ve tam bu noktada sanki arkadaşından bir yorum beklermişçesine durdu. Ama adamdan hemen bir yorum gelmeyince konuşmasına devam etti. "Benimle yeteri kadar dürüst konuştu - yani, sen de oradaydın, duydun. Ama buna

rağmen, bizi hangi teşebbüste kullanmayı planladığını daha yeni öğrendim. Ve şimdi bunu sana da anlatmadığını söylüyorsun. Tamam, ilk başta ben de bunu sormaya hiç gerek yok, diye düşünmüştüm. Hırsızlık dışında, bu yollarda yapılması gereken başka çok az iş vardır. Bu işi daha önce yapmadım, ama her şeyi deneyebilecek kadar açtım ... ve *sen* de oradaydın, aklı başında ve karnın oldukça tok görünüyordu, onunla birlikteydin. Nereye gittiğini bilen biri gibi görünüyordun. Ve şimdi de bana onun hafiften delirdiğini söylüyorsun."

"Şşş!"

"İlk sen dedin."

"Ama bu kadar yüksek sesle değil." Daha uzun boylu, ciddi yüzlü ve adı Pu Chou olan adam, bir an için sıkılmış görünüyordu. Ve ardından düşünceli bir şekilde yanıtladı: "Onunla çalışıyordum, çünkü senin de söylediğin gibi, dürüstçe konuşuyordu. Beni şu güne kadar doyurdu. Çok fazla değil, ama hiç yoktan iyidir. Ona katıldığım zaman zengin olacağımıza söz vermişti."

"Zenginlik. Ve sen de ona inandın."

"Seninle konuştuğu zaman ona inandığını söyledin. İnandırıcı bir şekilde konuşabiliyor."

"Doğru. Tamam, kolay lokma olacaklarını düşündüğüm bazı yolcuların yanından geçtik ve onları soymaya çalışmadık. Onun aklında zengin olmanın başka anlamları olmalı. Kınının adi olmasına rağmen o kılıç kesinlikle para eder."

Pu Chou, büsbütün korktu. "Sakın, kılıcı ondan almayı aklından bile geçirme. Daha önce bir kez onu kullanırken görmüştüm."

"Bir kez? Ne zaman bir kavşağa gelsek onu çıkarıyor. İçinde bir tür büyü gücü var ya da en azından o öyle düşünüyor, çünkü yolunu seçmek için ona başvuruyor. İşe yarasa da yaramasa da."

"Onu kılıç olarak kullanıyorken, demek istemiştim. Ben onun tek çalışanı ve hiçbir silahım yokken. Üç eşkiya kılıcı istemişti. Biri kaçıp gitti. Şimdi kuşanmış olduğum diğerlerinden birinin kılıcı."

"Ya."

Ve bunun ardından küçük topluluk bir süre daha konuşmadan sıkıntılı yürüyüşüne devam etti. Hubert, hâlâ sıranın sonunda olan delikanlıya bir göz attı, fısıldaşarak yapılan konuşmaya kulak misafiri olmak için çok fazla gerideydi. Bu gencin adı Golok'tu ve Hubert, konuştuğunu nadiren

duymuştu. Konuşmak yerine, hayatının çoğunu derin düşüncelere dalmış gibi önüne bakarak geçiriyor gibiydi. Omzundaki yaratık her neyse - Hubert şu ana kadar üzerinde örtüsü olmaksızın ona iyi bir göz atamamıştı - sanki uyuyormuş ya da ölmüş ve içi doldurulmuş gibi sessizdi. Hubert'in dün Pu Chou'dan öğrendiğine göre, bir zamanlar Golok, önemli bir şatoda, bir Hayvan Eğiticisi çırağı olarak çalışıyormuş; sonra bir çeşit problem ortaya çıkmış ve ayrılması gerekmiş. Omzunun üstüne tüneyen şeyin gerçek sahibinin o olup olmadığı şimdilik önemsiz bir şüpheydi. Hubert'in, bu yeni yoldaşlarını hayatlarındaki ayrıntılar için sıkıştırmakta bir acelesi yoktu, hatta kendi geçmişinin de onlar için bilinmez olarak kalmasından hoşnuttu.

Hubert artık gözlerini yeniden ileriye doğru dikmişti. O yöndeki gökyüzünün kararmakta olduğunu gözlemledi, sanki bir fırtına geliyormuş gibiydi. Özellikle önlerine ve sağ taraflarına doğru.

Şu anda, kısa bir süre için önlerine daha önemli bir şey çıkmıştı, birkaç adım ilerilerinde yeni bir kavşak vardı. Bir zamanlar önemli bir yol olan bu yıpranıp dağılmış taş döşeli yol, tam o noktada başka ve daha kaba yapılmış bir yolla kesişiyordu. Bu yeni yol, sıkıştırılmış sert toprak ve çakıldan yapılmıştı ve hafif inişli çıkışlı bölgenin ortasından sağa sola kıvrılarak gidiyordu. Ticaretin azaldığı bu günlerde, çoğunda olduğu gibi, bu yol da yabani otlar ve çimenler tarafından kaplanmaya başlamıştı.

Bu kesişen yol, sola doğru, neredeyse monoton bir şekilde göreceli olarak daha fazla işlenmiş tarlalara doğru uzanıyordu. O yönde birkaç kilometre boyunca ilerisini görmek mümkündü, bu uzaklardaki tarlaların içindeki küçük işçi gruplarının dışında, düzgün evler ve ahırlar da görülebiliyordu. Belki, diye düşündü Hubert, Margrave'in iyi korunmakta olan topraklarının sınırına ulaşmışlardı. Bu durum Hubert'in aklına, kısa bir süre sonra Margrave'in askerleriyle karşılaşmalarının beklenebilir olduğunu düşündürdü ve bu da geri dönmelerinin belki de iyi bir fikir olabileceğini doğurdu. Ama liderleri o değildi.

Sağa tarafa doğru bakıldığındaysa koşullar çok farklıydı. Basit yol ağzı kısa bir süre içinde kasvetli, çamurlu ve fazlasıyla tekerlek izleriyle dolu, neredeyse çökmüş bir yola dönüşüyordu. Yol, yapraksız sık çalılıkların, pusu kurmaya ideal yerler sağlamak dışında başka hiçbir işe yaramayan büyük devedikeni kümelerinin arasında kaybolup gidiyordu. Hubert'in daha önce fark ettiği gibi gökyüzünün kararmakta olduğu bu yönden soğuk bir

rüzgâr yolcuların üzerine doğru esiyordu. Ufkun üzerinde, sağa doğru, bulutlar gerçekten de uğursuz görünüyordu.

Kavşağın tam ortasına geldiğinde topluluğun lideri, dizginlerini çekip durmuştu. Hubert, her zaman olduğu gibi kavşağın ağzına ulaşır ulaşmaz, adamın güzel kılıcını sıyırmasını bekliyordu. Ama süravi henüz kılıcını çekmemişti. Sağdan sola doğru etrafına bakıyor ve ardından yeniden sağa bakıyordu, sanki düşünüyormuş gibiydi. En sonunda mırıldandığı monologunu kesmişti.

Eliyle güneş ışığını gölgeleyen uzun boylu Pu Chou, gözlerini kısarak sağ taraftaki ürkütücü gölgelere doğru bakıyordu. "Bu da nedir, acaba? Yaklaşık yarım kilometre kadar ileride uzun bir şey görüyorum. Şu ağaçların hemen kenarında, yolun yanında."

Genç Golok, artık diğerlerinin yanına gelmişti ve sessizliği bozan şey onun hayret edilecek kadar boğuk sesiydi. "O bir darağcı," diye ahenkli bir şekilde konuşmuştu.

Bineğinin üzerindeki lider ona doğru bakıp eliyle sert bir hareket yaptı. Golok itaatkâr bir şekilde adamın yanına gitti ve omzuna tünemiş olan yaratığın örtüsünü hızlı, hafif bir hareketle kaldırdı. Bu bir keşişkuşu, diye düşündü Hubert, biraz şaşırmıştı. Kendisi hayvanları terbiye etmekte uzman değildi ama bu küçük, uçan memelileri terbiye etmenin dillere düşmüş zorluğunu ve çok az hayvan terbiyecisinin bunu başarabileceğini biliyordu. Koyu kahverengi kürküne karşın sarı renkli gözlerini kırpıştıran hayvana Golok, kısık sesle birtakım talimatlar şakıdı. Hubert, birdenbire, yaratığın arka bacaklarının bitimindeki minicik ayaklarının ele çok benzediğini fark etti.

"Git, Dart, uç," diye fısıldadı Golok. Hayvanla konuşurken sesi çok değişmişti.

Keşişkuşu, hemen sahibinin omzundan havalandı. Zarımsı kanatlarıyla alçak bir daire çizerek kendisini doğuya yöneltirmiş gibi uçtu. Sonra sakince sağa doğru döndü ve yolun üzerinden karanlığa giden bir istikameti izledi.

Uzaklık ve gölgeler, keşişkuşunu Hubert'in hatırı sayılır görüş alanından çıkarmasının uzun zaman sonrasında bile, lider gözlerini kanatlı gözcünün gittiği yöne dikerek eyerinin üzerinde kımıltısızca oturacaktı. Liderin eli, güzel kılıcının siyah kabzasının üzerinde duruyordu. Sanki, diye düşündü

Hubert, onu hemen sıyıracakmış gibiydi, ama bu hareketini olabildiği kadar ertelenmesini diledi.

Ve şimdi lider yeniden konuşuyordu. Hâlâ kendi kendine konuşuyordu ama Hubert artık söylediklerinin birkaç kelimesini duyabilecek kadar yakınındaydı. "... lanet olası yoksulluk... bir sürü lanetten daha gerçek. Ya bir büyücü bunu başıma sardı ya da...

Keşişkuşunun keşif uçuşu çok uzun sürmeyecekti. Gölgeli uzakların içinden yeniden belirmişti ve ön bacaklarının gösterişli son bir hareketiyle kanatlarını açıp Golok'un omzuna oturmak üzere hızla yaklaşıyordu. Ardından hafifçe titredi, sanki gökyüzünün o karanlık kısmının altında soğuk bir deneyim geçirmiş gibiydi.

"Ağaçta bir adam?" diye sordu Golok, bunu anlayacağından açıkça emin görünüyordu.

"Çift-bacaklı meyve," diye yanıtladı keşişkuşu, bunlar Hubert'in ondan duyduğu anlaşılabilir ilk seslerdi. Sesi incecikti ama delici bir tona sahipti.

"Çift-bacak yaşıyor mu?" diye sordu Golok.

"Hayır." Bu, bir kuş ıslığının tek ve keskin bir notasıydı.

Bineğinin üzerindeki lider, kendi kendine mırıldanılmış son bir emirle, kılıcını kırımdan bükerek vahşi bir hareketle sıyırdı ve yukarıya doğru tuttu. Hubert'in daha önceden de gözlemlemiş olduğu gibi, kılıç kumundan sıyrıldığında onu tutan adamın görünüşündeki bütün yoksulluğunu ortadan kaldırıyordu. Kılıç'ın bıçak kısmı eksiksiz tam bir metre uzunluğunda, hafif geniş, inanılmaz bir düzgünlük ve keskinlikteydi. Yüzeyinin kusursuz parlatılmışlığının altında, düz yüzünde benekli bir doku vardı ve metalin içine doğru bıçağın kalınlığından daha büyük bir derinliğe uzanıyor gibi görünüyordu. Kabzası gösterişli ve pütür pütürdü, parlak siyah bir renge sahipti ve üzerine küçük beyaz bir desen işlenmişti. Hubert, bu deseni, ucu yukarıya, kabzanın topuzuna doğru yönelmiş küçük bir ok işareti olarak yorumladı.

Bineğinin üzerindeki adamın zayıf sağ kolu, ağır kılıcı titremeden ileriye doğru uzattı. Kesişme noktasına uzanan dört yola doğru teker teker çevrildi Kılıç. Kılıç'ın ucu, tekerlek izleriyle dolu yol boyunca, darağacının bulunduğu yöne çevrildiği zaman, Hubert, Kılıç'ın ucunun hafifçe titrediğini gördüğünü düşündü, sanki o kararlı kolda küçük bir iradesizlik izi oluşmuş gibiydi.

"Buradan," diye emretti lider. Sesi, Kılıç'ını kınına sokarken çıkan tek çatırtı çınlayışından daha titrek değildi.

Kararan gökyüzüne doğru, tekerlek izleriyle dolu yol boyunca ilerledi, eskisine göre ne daha hızlı, ne de daha yavaştı. Ama bu sefer, iki asker ve de genç delikanlı adamı çok daha yakından izliyordu. Ve de sessizce. Artık kavşaktan o tarafa doğru yönelmişlerdi, çevreleri gereksiz konuşmaları engelliyordu.

Bir gündüz baykuşu, sanki içinde bulduğu bir şeyden korkmuş gibi yol kıyısındaki bir çalılıktan havalanıp kaçtı. Yol artık, yolcuların herhangi bir yerde birkaç metre ötelerini görmelerini imkânsızlaştıran çirkin sık çalılıkların arasından kıvrılarak ilerlemeye başlamıştı. Darağacı - eğer gerçekten öyleyse - şimdilik görünürden yok olmuştu. Ama daha ileride, diye düşündü Hubert, onları bekliyordu.

Sonunda uzun, iskeletsel yapı görüş alanına yeniden girdiğinde, artık onun ne olduğundan şüpheleri yoktu. Kaba saba yapılmış darağacı platformunun üzerinde üç ya da dört kurban yeri vardı, ama orada ikamet eden sadece tek bir kişiydi, bununla beraber diğer iplerin yıpranıp kopmuş olan uçları bir zamanlar onun yanında hoşça vakit geçirdiği bir grubun olduğunu gösteriyordu.

Yapayalnız, zayıflamış insani bir biçim, hava şartlarından yıpranmış darağacına asılmış sallanıyordu. Suratının geriye kalan yarısıyla, boş bir göz çukuruyla, aşağıya yolculara doğru bakıyordu ve onların geleceğini acı bir şekilde gösteriyor gibiydi. Onun yanından geçerlerken yürüyüşleri duraksamasa bile, Hubert, birkaç kere yukarıya, ona doğru bakmaktan kendini alamayacaktı. Yolun dolambaçları, darağacını sonunda, manzaranın dışına, meyvasız ağaçlar paravanının arkasına attı. Etraftaki bütün bitkiler, baharın oldukça ilerlemiş günlerinde olmalarına rağmen, garip bir şekilde yapraksızdı ve Hubert birdenbire bu durumun farkına varmıştı.

Dikkatini önündeki yola, etrafı sarmış olan ağaçlıklara ve çalılara yoğunlaştıran lider hâlâ sessizce bineğini sürüyordu. Yapraksız olmalarına rağmen, yolun kıyısındaki bitkiler hâlâ bir tuzağı saklar gibi görünüyordu. Etrafta hiçbir kuş ötmüyordu. Sanki birtakım düşmanlar uzun zamandan beri orada bek- liyormuş ve sadece biraz önce onları fark ederek sessizliğe bürünmüşler gibi çevrelerinde derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bineğinin üzerinde yoluna devam eden lider, aralıklarla, elini Kılıç'ının kabzasına götürüyordu. Ama Kılıç'ını çekmedi. Parmakları sanki o siyah

kabzayı okşarcasına, dikkatle Kılıç'ın üzerinde duruyor ve ardından yine eski yerine dönüyordu.

Darağacını birkaç yüz metre geçtiklerinde, adam yavaşça iç çekti, yol kıyısından gelecek bir meydan okumanın pek ihmal dahilinde olmadığına karar vermiş gibiydi. Eyerinin üzerinde hafifçe rahatlayarak oturdu, bir gözüyle hâlâ çevresini dikkatle kontrol ederken biraz daha hızlı ve cesur bir şekilde ilerledi.

Bu görüntünün sonucunda güveni tazelenen Hubert, guruldayan karnının her zamankinden daha fazla bilincinde olarak ayaklarının hızını, adamın üzengilerine iyice yaklaşana kadar arttırdı. Sonra, önlerinde uzanan yol en azından küçük bir mesafe için bile açık gözüktüğünde, Hubert artık konuşmaya cesaret edebilecekti. "Sör? Kılıç bize nerede biraz yiyecek bulabileceğimizi gösterecek mi? Midemin ve bohçamın ikisi de bomboş."

Hemen bir tepki gelmedi. En azından, Hubert’in çekindiği türden bir öfke parlaması olmamıştı.

Bundan cesaretlenen Hubert yeniden denedi. "Baron Do- on? Sör?"

Sürücü, kafasını bir santimetre kadar bile adama doğru çevirmedi, ama bu kez onu yanıtladı. "Eğer istediğim şey yiyecek olsaydı," diye dişlerinin arasından sürtünerek çıktı kısık bir ses, "bu Kılıç'ın sahibi ve efendisi olan benim, bu güzel evrenin içindeki her şeyden daha fazla arzuladığım şey bu olsaydı eğer, o zaman benim arzularıma uygun olarak, Yolbulan bizi büyük bir ziyafete doğru yönlendirirdi. Ama şu anda benim hasretini çektiğim şey yiyecek olmadığı için bunu yapmaz. Şimdi sessiz kal ve tetikte olarak beni takip et. Çünkü benim aradığım şey güvenlik değil."

Yolbulan, diye kendi kendine düşündü Hubert. Yolbulan. Bunun hakkında bir hikâye duymuştum, bir tür büyülü Kılıçlar hikâyesi.. . Ama, kendisine sessiz kalması emredildiği için sessiz kaldı.

Dört adam ilerlemeyi sürdürdü - yeniden yavaşlamışlardı, çünkü artık binek hayvanı, iyi terbiye edilmiş olmasına rağmen ilerlemeye karşı isteksizlik işaretleri veriyordu. Baron Doon'dan gelen bir işaretin ardından Golok, şu ana kadar omzunun üstünde tutmayı sürdürdüğü keşişkuşunun başlığını yeniden çıkardı.

Yol, giderek kötüleşip bozulmaya devam ediyordu ve artık Kılıç'ın bu ismi ne kadar hakettiği şüpheli bir hale gelmişti. Şimdi, sanki kapris yapıyormuşçasına yeniden dallanıp budaklanmıştı. Ve kaşağın, yine en uğursuz şüpheleri doğuran kolu sağ taraftı, sol koluysa başka bir çirkin

çalılığın içine doğru ilerliyordu, üstelik bu çalılık, yolu tamamen yutacak kadar aşırı bir şekilde büyümüştü.

Ama yine de sağ tarafın daha kötü gözüktüğü şüphesizdi. Hatta orada - işte tam o anda, Hubert gözlerini ovuşturup kırpıştırmış ve bir daha baktı - evet bir ev vardı ve yol oraya doğru yöneliyordu. Evet, yolun sonunda terk edilmiş bir mesken vardı, sağda, oraya doğru uzanan bir bataklığın tam kıyısında. Büyük bir evdi ya da daha doğru bir şekilde söylenirse, bazı bölümleri yıkılmanın acısını çekmeden önce oldukça büyükmüş gibi görünüyordu. Bataklık, diye düşündü Hubert, temelden yapının altını kazmaya başlamış olmalıydı.

Ayakta kalan kısım, dayanıklı bir şekilde kereste ve taştan yapılmıştı, ama artık zayıflayıp direncini yitirmiş durumdaydı. Geriye kalan katları sayarak, orada hâlâ üzerinde çatısı duran ve kullanılabilir durumda üç ya da dört oda olabilir diye bir tahminde bulundu Hubert. Kullanılabilir durumdaydı, ama şüphesiz eğer içine birisi girer girmez her şey tepesine çökmezse.

Yol evin ötesine geçmiyordu, orada bitiyormuş gibiydi ya da daha doğrusu, tahta kapının birkaç metre önündeki dar bir köprüde. Yıkılacak gibi duran, tehlikeli görünümlü köprü, bataklığın ileriye uzanan bir kolunu oluşturan iğrenç kokulu bir hendeğin üzerinden geçiyordu. Köprü, rutubet ve yosunlar yüzünden kayganlaşmış görünen iki ince, yuvarlak kütükten oluşuyordu. Bir tarafında kaba bir parmaklık vardı ve kütüklerin arasına yürümek için kısa tahtalar çaprazlamasına serpiştirilmişti. Zemindeki bu tahtaların bazıları çoktan kırılmış, aşağıya doğru sarkıyordu.

Baron Doon, çareyi yeniden Kılıç'ında aradı. Ama bu sefer Hubert, şaşırmaktan yoksun kaderci bir bakışla, Kılıç’ın sadece, sahibi tarafından eve doğru yöneltildiğinde titreştiğini görecekti.

Bu kez Kılıç'ını kınına sokmayan Doon onu Golok’a bir işaret göndermekte kullandı ve ardından dikkatli bir şekilde evi izlemeye koyuldu.

Sahibiyle arasında geçen kısık mırıldanışlarla oluşan bir toplantının ardından uçan memeli, koyu renkli zarımsı kanatlarını yeniden açtı. Önce evin çevresinde döndü. Ardından gölgeli bir pencerenin etrafında, fazla hareket etmeden kısa bir tur attı ama o karanlık, anlamsız boşluğa girmekten çekindi. Kısa bir sonra sahibinin omzuna geri dönüp titreyerek oturdu. Golok, onunla konuştuğunda yaratık bu sefer bir yanıt vermiyordu.

Doon, Kılıç'ını elinden bırakmadan bineğinden indi. Sonra bineğini ardından çekerek sessiz bir şekilde köprüye yaklaştı. Gerilmiş sinirleri yüzünden derisi titreyen binek hayvanı pek istekli olmasa da adamın onu yönlendirmesine izin verdi. Hubert, çapraz tahtaların olmadığı yerlerde kaygan kütükleri kavramaya çalışırken, hayvanın ayaklarının nasıl da kıvrıldığını görüyordu.

Diğerlerinin hepsi tereddüt içindeydi. Hubert yutkundu ve ikinci olarak harekete geçti. Bir lideri izlemeye ve ona hizmet etmeye karar verirse onu izler ve hizmet ederdi. Ta ki hep birlikte bırakmaya karar verecekleri zaman gelene kadar. Elbette ki eğer o zaman geldiğinde hâlâ yapılabilecek bir şey olursa.

Böylesi düşünceleri kafasının içinden sert bir şekilde uzaklaştırdı. Bir korkak ol ve dünya senin için kolaylaşsın. Köprünün ayaklarının altında, göründüğünden daha sağlam olduğunu hissediyordu.

Köprüyü geçmesinin ardından Hubert arkasına bir bakış attı ve diğer ikisinin geçmeye başlamakta olduğunu gördü. Ama onların arkasındaki görüntüye, en azından uzaklardan son derece davetkâr bir şekilde görünen kısımlara bakmadan da edemeyecekti. Arka planını berrak bir gökyüzünün oluşturduğu bir taraftan diğer tarafa zarifçe uzanmış yeşil tepeler ve mutlu tarlalar ...

Böylesi tatlı şeyler yolkesici maceraperestler için değildi. Hubert bu görüntüye sırtını döndü. Evin karanlık ve boş pencereleri artık sadece birkaç metre önündeydi. Pencereler, rahatsız edici bir şekilde, kısa bir süre önce adama bakan boş göz çukurlarını hatırlatmıştı.

Golok, son adam olarak köprünün karşısına geçer geçmez, Doon ona yeniden işaret etti. Golok, itaatkâr bir şekilde, keşişkuşunu yine ileriye doğru gönderdi. Ama kuş, yine o karanlık deliklerin herhangi birinin içine girmeyi reddetti, böylesine kasvetli bir günde bile pencereler olması gerekenden daha karanlıktı.

Doon'un elindeki Kılıç hafif ve ısrarlı bir şekilde titriyordu. Onları binanın zemin seviyesinde bulunan tek, geniş kapıya doğru yönlendiriyordu. Doon, bineğini kapının önüne kadar götürdü ve Yolbulan'ın kabzasıyla kapıya vurdu. Sonra, açmak için kuvvetli bir şekilde çekti. Kapı kilitli değildi, sadece sıkışmıştı; ve en sonunda gürültülü bir şekilde açıldı.

Ortaya çıkan iç kısımlar, pencerelerin arkasındaki üst katlar kadar karanlık değildi. Liderinin arkasından bakmakta olan Hubert, şaşkınlığa düşürücü derinlik ve genişlikte bir geçit fark etti. Ve geçitin sonunda - bu bir tür iç avlu olabilir miydi? Hubert binaya ne kadar yaklaşırsa, bir şekilde gözlerine o kadar büyük görünüyordu. Ama yine de, hiçbir doğaüstü değişimin farkına varabileceği bir bilinç noktasında değildi.

Hubert, bu gerçek ve belirtileri hakkında fısıltılarla konuşmak için diğerlerinin oyalanmasını istiyordu. Ama Doon, onları çoktan ileriye, evin içine doğru yönlendirmişti. Geçitin tavanı, bineğinin üzerindeki bir adamın rahatça içinde ilerleyebilmesi için çok alçaktı ve Doon hayvanını, arkasından çekmeye devam etti.

Hubert iyice içeri girdiğinde gözlerini yeniden kırpıştırdı. Niçin yeniden daha da büyüdü, diye düşündü. Yan tarafları penceresiz ve kapısız olan geçit, altı ya da sekiz metre boyunca dümdüz uzanıyordu; ve geçitin ucundaki, etrafı iki katlı binayla tamamen çevrelenmiş olan iç avlu, yaklaşık on metre kareydi. Her duvarda bir tane olan dört kapı da zemin seviyesindeydi. Sadece avluya girdikleri kapı açık duruyordu. Duvarların üzerinde daha karanlık pencereler vardı.

"Büyü," diye soludu arkasındaki Golok. Delikanlı, sanki silahlı adamların çok gerisinde kalmaktan korkarmışçasına artık Hubert'i ve Po Chou'yu daha yakından izlemekteydi. Söylediği sözcük, herkesin çoktan farkına varmış olduğundan daha fazlasını anlatmıyordu. Artık içine girip dikildikleri bu avlu, kesinlikle, ilk kez yoldan baktıklarında gördükleri evin tamamından daha büyüktü. Avlunun içinde neredeyse bakımsızlıktan dağılmış yollar ve çatlamış kuru bir çeşme vardı. Uzun süre önce kuruyup gitmiş bir çift ağaç ve yassı tuğlalardan oluşmuş yer kaplamasının içinde, bir zamanlar çiçeklik olabilecek kil boşluklar bulunuyordu. Zeminin kaplama taşlarının büyük bölümü, uzun yılların içeri üflediği kurumuş yapraklar ve pislikle örtülmüştü.

Golok tiz bir ses çıkararak nefes aldı. İçeri girdikleri kapının tam karşısında bulunan kapı, gıcırdıyarak yavaşça açılıyordu. Bir anda, kapının ağzında, siyah kürklü ve iki bacaklı devasa bir şekil beliriverdi. İnsan dışı bir genişlik ve güçte görünmesine rağmen neredeyse insan biçiminde olan şekil, sallanarak ilerledi. Kürkünden daha farklı bir siyahlığa sahip olan parlak gözleri, davetsiz misafirlere doğru ışıldadı ve siyah bir ağızın içindeki keskin beyaz dişler göründü.

O - en azından, belki de - bir hayvandan daha fazla bir şey değildi, kendileriyse silahlı ve hazır dört kişiydiler. Ama yine de dört adamın üçü gerilemişti.

Doon, çoktan eyerinin üzerine, kendisine üstünlük sağlayacağı eski yerine dönmüş ve Kılıç'ını sıyırarak yaratığın karşısına geçmişti. Bineği, sanki bir şekilde ürküntüsü hafiflemiş gibi kişnerek yerinde duruyordu.

Doon, abonoz siyahı hayvana doğru bağırdı: "Eğer bir anlama gücüne sahipsen, seni uyarıyorum! Ben, buraya, şeytani oyunlarla eğlendirilmek için gelmedim. Ve ihtiyacım olan şeyi almadan da buradan ayrılmayacağım. Yine uyarıyorum ki, bu kılıç elimde olduğu zaman iki misli büyülüdür!"

Canavarımsı maymun geri çekildi. Hubert, onun manevra yapmayı nasıl başardığını hiç anlayamadı, sadece bir anda, bu iri geceyarısı varlığı sessizce kapıyı doldurmuş ve bir sonraki anda yok olup gitmişti.

Sağdaki kapalı kapının arkasından kısık bir ses duyuldu. Sanki birisi, o tarafa doğru hızla gidiyor gibiydi, geniş kapının gıcırdıyarak açılmasını seyrettiler ...

... bir iskelet el tarafından itilerek. Darağacındaki asılmış adam tam önlerinde dikiliyordu. Hubert bu yüz hakkında yanılmış olamazdı.

Pu Chou, konuşma olarak tanımlanamayacak bir ses çıkardı. Ama Doon, hayvanını döndürerek, bu hayaleti de diğerine yaptığı gibi soğukkanlılıkla karşıladı. Sanki aynı varlığa hitap edermişçesine konuşmasını sürdürdü. "Sana söylüyorum, hileler beni ne tahrik eder ne de korkutur. Şimdi, istediğin şey, benimle kavga etmek mi yoksa beni dinlemek mi?"

Karşıladığı şey yine ortadan yok oluvermişti.

Artık dört adamın hepsi de etraflarında dönüp duruyor ve boyunlarını çevirerek dört kapı ağzını da aynı anda gözlem altında tutmaya çalışıyorlardı. Aralarından hiçbiri, uzun bir süre boyunca boş kalan kapı ağzındaki bir sonraki görüntüye şaşırmayacaktı. Uzun boyu ve zengin görünümlü cüppesiyle orada dikilen şahıs, şu kırlaşmış ve güçlü yaşlı adamlardan biriydi. Ağır, sade tacı, sakalına uyan, uzun, gri perçemlerle çevrilmişti. İçlerinde masum, çocuksu bir ifade taşıyan kocaman mavi gözler, gür beyaz kaşlarının altından onlara bakıyordu.

Doon'un karşısına gelen adam, kısık ve etkileyici bir sesle sordu: "Burada ne arıyorsun?"

Doon, Kılıç'ını yavaşça aşağıya indirdi. Konuşmaya başlamadan önce dönüp bineğine doğru baktı. Hayvan aniden rahatlamış görünüyordu.

Baron derin bir iç çekti, sanki o da sonunda kendisini yorgunluğun lüksüne bırakmış gibiydi. Konuşmaya başladığında sesi artık kurulmuş bir yay kirişi gibi gergin çıkmıyordu. "Aradığım şey basit bir şekilde zenginlik. Hayır, sizinki değil; sanırım sizin hâzineniz de oldukça fazla, ama böyle olsa bile bu benim için yeterli değil ve onu almak niyetinde değilim. İstediğim hâzinenin başka bir yerde olduğuna inanıyorum. Ama her nedense ona giden yol sizin kapınızdan geçiyor."

Doon'un binek hayvanı birdenbire uzun ve zayıf boynunu bir tarafa çevirerek yere yakın bir şeylerle otlamaya başlamıştı. Hubert, bulanmış gözleriyle, çiçekliklerin her şeye rağmen hâlâ canlı olduğunu gördü, gerçekten de içleri çiçekler ve yapraklarla doluydu. Biraz önce çatlak ve tozlu gördüğü çeşmeden bir su şırıltısı sesi geliyordu. Doon, kafasını bu yeni sese hafif bir sersemleyişle çevirdi ve ardından omuzlarını silkerek hayvanını otlamaya bırakmak için üzerinden indi. Ama Kılıç'ını hâlâ sağ elinde bulundurmayı sürdürüyordu.

Görüş alanında bir gölge titredi ve Hubert, ne olup bittiğini görmek için kafasını kaldırdığında, her şeye rağmen çürümemiş bir ağacın yapraklarla dolu bir dalının bulutsuz gökyüzündeki parlak güneşi engellendiğini görecekti.

Kapı ağzındaki uzun boylu yaşlı adam sordu: "Adın ne?"

"Adım, Baron Doon." Sözcükler gururun sessiz damıtımıydı.

Yaşlı adam başını sallayarak onayladı. "Ve ben de, şu an için Indosuaros olarak biliniyorum. Mesleğimi sormaya ihtiyaç duyuyor musun?"

"Sanırım, hayır."

"Ben de seninkini. İyi." Ağaçların birinin içinden bir kuş cıvıldadı ve keşişkuşu, Dart, Golok'un omzunun üstünden mutlu bir maskaralıkla yanıtladı. Indosuaros ekledi: "Size ve adamlarınıza konukseverliğimi sunmaktan mutluluk duyuyorum. Ama aslında, şimdiye kadar şüphesiz sizin de anladığınız gibi, benim genel alışkanlığını konukların gözünü korkutmaktır."

Doon'un, bu konuyu düşünmesi sadece bir saniye sürdü. "Ve bizler de, teşekkürlerimizi sunarak bunu kabul etmekten mutluluk duyuyoruz." Kılıç'ını kınına soktu.

Artık Hubert, evin daha önce olduğundan çok daha süratli bir şekilde değiştiğini fark ediyordu. Avlunun üzerindeki toz ve çürümüş yapraklar tıpkı kemerli yolların ve duvarların üzerindeki çatlaklar gibi yok olup

gitmişti. Fıkırdayan çeşmenin yanında, etrafında iskemleler ve sıralar bulunan, kar gibi beyaz masa örtüleriyle örtülmüş bir masa belirdi. Hubert, hareket eden şekilleri yarım yamalak görebiliyordu ama onların insan olup olmadıklarını söyleyemezdi, masanın etrafında havada dolaşıyor, tabak çanaklarla hokkabazlık yaparak sofrayı kurup düzenliyorlardı. Hava, aniden leziz bir yemek kokusuyla dolmuş ve açlık duygusuyla neredeyse bir kat daha sersemlemiş- lerdi. Nefes kesen bir an içinde, Hubert, ayartıcı bir şekilde giyinmiş genç bir hizmetçi kızın zarif şeklini gördüğüne emindi. Bir dakika sonraysa, kızın olduğu yerde sadece önemsiz güçlerin havada girdaplar oluşturarak dalgalandığını görecekti.

Kasvetli görüntüsü yeteri kadar gerçek görünen oldukça yaşlı bir hizmetkâr, dışarıya çıkmıştı ve Indosuaros'un yanında, başı öne eğik bir şekilde dikiliyordu. Uzun boylu büyücü, onunla fısıldaşarak görüştü ve ardından sanki ona izin verirmiş gibi bir hareket yaptı. Şimdi masanın yanına koyulmuş olan sıralar, yerlerine hızla oymalı sandalyeler konulmak üzere ortadan kaldırılmıştı. Tabak ve çanaklar dolusu zengin çeşitli ye- mekler, büyük şişelerde şaraplar ortaya çıkmaya başlamıştı. Masanın üzeri çatal bıçak takımları ve değerli taşlardan yapılmış kadehlerle zenginleşmişti.

"Dua edip oturunuz," diye nazikçe konuştu, Indosuaros.

"Hepiniz."

"Bir saniye müsade ediniz," diye aynı kibarlıkla yanıtladı, Doon. Büyücüye doğru başını öne eğdi - bu, aslında hiç de izin isteyen bir hareket değil, diye düşündü Hubert - sonrasında Baron büyülü kılıcını sıyırıp yeniden ona baş vuracaktı. Kılıç doğrudan doğruya bir sandalyeyi işaret etti. Adam onu çekti. Bunlar gerçekleşirken, diğer adamlar da küçük bir resmiyet havasına bürünerek oturmak için harekete geçtiler.

Indosuaros, üzerine yılanlar oyulmuş bir sandalyeye oturarak masanın başındaki yerini almıştı. Hubert bu oyulmuş yılanların ara sıra hareket ettiğini düşünüyordu. Büyücü, sandalyesinin üzerine tembelce yayılarak ziyafet sırasında birkaç üzüm atıştırarak konuklarının açlık ve susuzluklarını gidérişlerini izliyordu. Avlunun arkasındaki bir yerden keyif verici yumuşak bir müzik duyuluyordu. Avlu, masayı gölgelemesi için tam sağlarına yerleştirilmiş olan ağaçlarla birlikte artık kesinlikle güzel bir yer haline gelmişti.

Doon azıcık rahatlamıştı. İntizamlı bir şekilde hareket ederek bir tabak yemeğin ve bir kadeh şarabın hakkından geldi ve ardından kibar bir hareketle yemeğini bitirdiğini ifade etti. Hizmetçi kızın biçimi yeniden ortaya çıktı ve tabaklar seçilerek gözden kaybolmaya başladı. Doon, kıza güç bela bir göz atabildi. Büyük bir dikkatle ev sahibini izliyordu.

Indosuaros, kendisine bir üzüm servisi daha yaptı. Sonra öne doğru, en önemli konuğuna eğilerek uzandı; alçak ve hoş bir sesle, açık sözlü bir sorgulamaya varan konuşmasına başladı.

"Hepimiz altın istiyoruz, öyle değil mi? Ama sana, söylediğin gibi, zenginliğe giden yolun kapımdan geçtiğini düşündüren şey ne? Açıkça konuş, lütfen - inandığım kadarıyla şu ana kadar zaten böyle davrandın."

"Elbette ve böyle yapmaya da niyetliyim." diye soğukkanlılıkla yanıtladı Doon. "Ama, öncelikle bu mükemmel ziyafet için yeniden teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bu arada, ben ciddiyim, Baron. Herhangi bir tereddüt veya şüphe belirtisi göstermeden yediniz ve içtiniz. Ama aklınızdan hiç mi geçmedi, hatta belki de bir olasılık olarak, şu ...?"

Tam o anda bir lokma yumuşak beyaz ekmekle, et suyunu silip süpürmekte olan Hubert, yutmakta anlık bir güçlük yaşadı.

Ama Baron sadece kahkaha attı. Küçük bedeninden beklenildiğinden daha güçlü bir kahkaha attı. "Sayın Büyücü, elbette ki, sizin gibi yetenekli olduğu açık birisi bana zehirle zarar vermeye karar verseydi, bunu önlemek için çok az umudum olurdu. Üstelik Kılıç'ım beni sizin masanıza doğru yönlendirdi ve beni doğru yerlere yönlendirme konusunda ona çok güvenirim."

"Kılıç'ınız, diyorsunuz." Yaşlı adamın sesinde bir şüphe hissediliyordu.

"Indosuaros, eğer bir büyü sayfasının onda birini okuyabiliyorsanız ki, bunu yapabildiğinize inanıyorum, hangi kılıcı kuşandığımı çoktan biliyorsunuzdur. Yolbulan. Bilgelik Kılıcı. Hiçbiri Tanrı Vulcan'ın kendisinden daha küçük olmayan on bir adamı tarafından dövülmüş olan."

Hubert, yutmayı tamamen unutmuştu.

Doon, sandalyesini birkaç santim geriye itti. İki elini de masanın kenarına koydu, kendisini daha da geriye iterek ayağa kalkmak için hazır görünüyordu. "Tanrı tarafından dövüldü, o. Ve sizin güçleriniz bile, Sör Büyücü, sanırım, onu sahibine doğru hizmet etmekten geri çeviremezler. Hatta, sıradan insanların kontrol edebildiği hiçbir büyü bunu yapamaz."

"Ve sizi emrettiğiniz yere doğru yönlendiriyor?"

"Arzularım nereyi emrederse. Muhakkak. Zenginliğe doğru."

"Ve sizi ölümden muaf tutuyor?"

"Hayır. Yo, hayır. Ona, güvenliğimi sağlamasını emretmedim. Ama, biliyorsunuz ki, beni zehirlemeye çalışmış olsaydınız, bunun sonucu kesinlikle ölüm olacaktı ve kesinlikle zenginlik olmayacaktı. Hayır, Bilgelik Kılıcı beni buna doğru yönlendirmezdi."

Yaşlı büyücü, bütün bu söylenenleri en derin düşünme gücüyle tartıyor gibi görünüyordu. "Kabul ediyorum," dedi sonunda, yumuşak bir şekilde, "ki, Yolbulan'ı hemen tanımıştım. Ama başlangıçta, sizin ne taşıdığınızı bildiğinizden emin değildim... Bununla beraber, Sayın Baron, Bilgelik Kılıcının sizi ne tür bir zenginliğe doğru yönlendirdiğini biliyor musunuz?"

"Dünyadaki en büyük zenginlikten," diye konuştu Baron, "daha az olmayan bir zenginliğe. Ben, Mavi Tapınak'ın asıl hâzinesinden bahsediyorum. Ve emin olabilirsiniz ki, Sayın Büyücü, bundan bahsederken ne tür bir düşünce taşıdığımı da biliyorum."

Hubert, kendi yüzündeki şaşkınlığın Pu Chou ve Golok'un yüzlerinde bir ayna gibi yansıdığını görebiliyordu. *Mavi Tapınak'ı Soymak? İmkânsız!* suskunluk içinde verdiği ilk tepkisiydi, ikinci kez düşündüğündeyse, kendisini bu büyü ortamında tutabilen ve bütün bu büyünün yaratıcısıyla sakince oturup pazarlık yapabilen bir liderle birlikte dünyadaki her şeyin olanaklı olabileceğini kabul edecekti.

"...yani sizin," diye büyücüyle konuşmasını sürdürüyordu Doon, "benim planıma hiçbir itirazınız olmamalı. Eğer benim, Kılıç'ın bulmam için beni buraya getirdiği şeye ulaşmamı sağlarsanız, o zaman hâzineyi sizinle paylaşmaktan mutluluk duyacağım. Ya da yapabileceksem size başka bir şekilde yardım ederim."

"Eğer yapmazsam," diye yumuşak bir şekilde sordu büyücü, "size bu yardımı sağlamayı seçmezsem?"

Doon, sanki aklından daha önce böyle bir fikir geçmemiş gibi masanın üzerinde parmaklarıyla sert bir ritm tutarak düşündü. "O zaman, tüm Tanrılar adına," diye konuştu, "sizi engellemek için bir yol bulurum."

Bu kararlı sesi dinlerken, Hubert, bundan daha gerçekçi ve tehditkâr bir sesi daha önce hiç duymadığını düşündü.

Etkilenmiş gibi gözüken masanın başındaki yaşlı adam kısa bir süre için sessiz kaldı. Sonra büyük, yamru yumru ve parmakları şatafatlı yüzükler

sayesinde ağırlaşmış eliyle bir hareket yaptığında kendisini izleyen Hubert içinde büyük bir korku sancısı hissetti. Ama bu hareket, efendisiyle başka bir fısıltılı konuşmayı sürdürmek için yaşlı hizmetkârı çağırmaktan başka bir amaca yönelik değildi. Ve artık masanın temizlenmesi çok daha hızlı ilerliyordu.

İskemlesini masanın biraz daha yakınına çeken büyücü, Baron'la konuştu: "Haydi, konuşalım. Mavi Tapınak'ı soymaktan bahsediyorum dediğiniz zaman, onu saçma bir yoldan soymayı belirtmediğini düşünüyorum."

"Dilediğiniz gibi, açık bir şekilde konuşmuştum."

"Elbette... sanırım, bütün yerel Mavi Tapınak'larda bulunan ve günlük işler için kullanılan küçük kasalardan bahsetmiyorsunuz-"

"Neden bahsettiğimi size, yapabildiğim kadar açık bir şekilde anlattım, büyücü. Ne konuştuğumu biliyorum."

"Elbette." Hâlâ şüpheli görünmesini sürdüren Indosuaros, yeniden iskemlesine yayıldı. "Pekâlâ, ama size sadece şunu söyleyebilirim ki, sizden daha zayıf silahlandırılmış ve daha az kararlı birisinden gelseydi eğer, böylesi bir açıklama biraz alay edilmeyi hakederdi."

"Ama benden geliyor," diye sakin bir şekilde yanıtladı Do- on, "ve bu açıklama çok ciddi olarak değerlendirilmeli. Bu temel noktayı böylesine hızlı bir şekilde kavradığınız için memnunum."

"Sanırım öyle yaptım. Ama izin verin konuyu bir kez daha belirteyim ki ortada hiçbir belirsizlik kalmasın. Benambra'nın Hâzinesi'nin önemli bir bölümünü kaçırmaya niyetlisiniz."

"Önemli bir kısmını," diye başını nezaketle eğerek onayladı Doon. "Evet, bu tanımlama iyi. Eğer benim ve adamlarımın taşıyabileceği gibi bir şans olduğunu düşünürsem hepsini almaya çalışacağım, anlıyorsunuz ya."

"Peki," diye sordu, Indosauros, "Benambra'nın Hâzinesi'nin nerede korunduğunu biliyor musunuz?"

"Yolbulan, beni ona yönlendirecek," diye basit bir yanıt verdi Doon. "Şu anda benim planımı açık hatlarıyla biliyorsunuz. Herhangi bir ayrıntıya girmeden önce eğer itiraz ediyorsanız, bunu bilmeliyim."

Saçları kırlaşmış olan hizmetkâr hâlâ efendisinin iskemlesinin yakınında dikiliyordu ve şimdi ikisi de birbirlerine baktılar. Yaşlı büyücü, aniden tuhaf bir gürültü çıkararak iskemlesinin üzerinde sendeleyip debelenmeye

başlamıştı. Evsahiplerinin güldüğünü anlaması, Hubert için biraz zaman alacaktı.

Indosuaros en sonunda konuştu: "Ben mi? Mavi Tapı- nak'ın soyulacak olmasına karşı çıkmak mı?" Ve yine güldü, ve etrafa, herkesi kapsayacak bir hareketle, el salladı. "Kendimi bu dünyadan sadece tek bir neden için soyutladım: Mavi Tapınak'a ve onun liderlerine, mümkün olabilecek en korkunç intikamı planlayabilmek için. Bütün bu süre boyunca... kaç yıl geçtiğini boş verin, bütün enerjimi sadece bu hedefe adadım. Ve *onlar* için, yaşamın kendisinden daha değerli tuttukları şeyden onları mahrum bırakmaktan daha kötü bir intikam ne olabilir ki... Hey, Mitspieler? Sence onların bu mahzenlerini açacak mıyız yoksa açmayacak mıyız?" Ve bir şekilde kişiliğinin dışında gözüken bir hareketle, elini hizmetkârının koluna güm güm vuruyordu.

Efendisi kadar yaşlı görünmeyen Mitspieler adındaki hizmetkâr, her nasılsa biraz daha yıpranmıştı. Bir işçinin suratına sahipti, sakalsız ve kırışmış. Oldukça ufak tefek görünen bedeni güçlüydü, sırım gibi kolları, kısa gömleğinin kollarından dışarıya çıkıyordu. Saçları kısa, kıvırcık ve koyu renkliydi, griyle bol bol karışmıştı.

Koyu gözleri, soruyu yanıtlarken uzaklara dalıp gitmişti. "O mahzenlerin içinde yatar hazine, gerçekten de değer biçmenin ve karşılaştırılabilmenin ötesindedir... evet, onları açabiliriz. Hazır olduğumuz zaman. İhtiyacımız olan yardımı bekliyorduk."

"Dokuduğum büyülerim vardı," dedi Indosuaros, "ihtiyaç duyduğumuz yardımı bana getirebilecek büyüler ve yardım gelene kadar, gereken boyutta bir soygun neredeyse imkânsız gözüküyordu." Doon'a gülümsedi. "Ve siz buraya gelişinizi, hâlâ kendi seçiminiz olarak mı görüyorsunuz?"

"Ne olduğunu size anlattım - Kılıç'ın yol göstericiliği. Ama şu ilgimi çekti. Niçin hayatınızı sadece para çantalarını geri almaya adıyorsunuz? Neden intikam istiyorsunuz?"

"Bu uzun bir hikâyedir."

"Dinliyebilirim, eğer gerekliyse."

"Sonra," diye belli belirsiz bir şekilde konuştu Indosuaros. "Baron, rica etsem Kılıç'ınızı bir kez daha sıyırabilir misiniz? Ve benim görmem için biraz yukarıda tutar mısınız?"

Doon iskemlesini geriye itti, hareketini kolaylaştırması için ayağa kalktı. Ve Yolbulan'ı bir kez daha kınından dışarı çıkardı. Büyücü ilk kez bütün

dikkatini Kılıç'ın üstünde yoğunlaştırmış gibiydi; ve onun iskemlesinin yanında dikilen hizmetkârın gözleri de Kılıç'ın üstündeydi.

Diğer herkes sessiz bir şekilde dikkatle Indosuaros'u izliyordu.

En sonunda yaşlı büyücü, kaşları hafifçe çatılmış bir şekilde uzaklara baktı. "Kabul ediyorum," diye konuştu, "Kılıç gerçek. Orada, elinizin içinde dikkate değer bir güç duruyor."

"Dikkate değer?" Doon, öfkeden patlamanın eşiğine gelmişti. "Bu, onun için bulabildiğiniz en iyi tanımlama mı?"

Indosuaros, sakinliğini korudu. "Benim kendi güçlerim de ... dikkate değerdir. Ve size söylediğim gibi, çok uzun bir süredir Mavi Tapınak'a saldırmanın yaratacağı sorunları çözmek için uğraşıyorlardı. Onları, buraya bu konuda bana yardım edecek - iyi niteliklere sahip birisini - belki de sizi - getirmeye yöneltmiştim. Yani, sizin buradaki varlığınız gerçekten de ya Kılıç yüzünden ya da-"

Doon, Yolbulan'ı havada bir kez daha savurmasının ardından sanki onu saygısız bakışlardan kurtarmak istermişçesine kınına geri koydu. Baron haykırdı: "Bir Tanrı tarafından dövülmüş! Vulcan'ın kendisi tarafından!" Böylece diğerinin tavırlarına aldırmadığını gösteriyordu. İskemlesini taş zemin kaplamasının üzerine hızla vurarak yeniden oturdu.

"Kılıç'ınızın değerli olduğunu kabul ediyorum." Indosuaros, artık konuğuna daha sert bir şekilde bakıyordu. "Benim şu andaki ana sorum, siz, kendiniz, bu girişim için ne getirdiniz? Su götürmez açgözlülüğünüz ve cesaretinizin - ya da belki aptallığınızın - dışında. Yardımına ihtiyaç duyduğum adam siz misiniz? Bu soruya çok pratik yollarla bir yanıt aramalıyım."

"Arayın o zaman."

Farkında olmadan uyarıyı yapan büyük olasılıkla Hubert'in kendisiydi. Doon, kendi iskemlesinin arkasında ters bir şeylerin geliştiğini, Hubert'in yüzüne yansımış olarak görmüş olmalıydı.

Avlunun o duvarında bulunan kapı, arkasında birikmiş olan karanlığı her zaman olduğu gibi göstermek için açılmıştı. Abanoz siyahlığındaki maymun, önceden olduğu kadar sessiz bir şekilde yine kapının önündeydi. Gözleri, Doon'un üzerine gelir gelmez, ona doğru hızla atılarak fırladı. Saldırı, çok çabuk ve sessiz bir biçimde, birer kütük boyutunda yukarı kaldırılmış kollarla adamı yakalamak ya da ezici bir darbeyle işini bitirmek için yapılmıştı.

Hubert, ayağa fırlamıştı. Ama çok geç kaldığını biliyordu, çok yavaş olduğunu biliyordu, altından iskemlesi devrilmekteyken, kendi silahı yarı yarıya çekilmişken bile bunu biliyordu. Bu arada Doon da iskemlesinden yana doğru yuvarlandı, koca maymunun yumrukları adamın iskemlesinin arkasını ezerek parçalamasına rağmen bir şekilde bu hareketten kurtulmayı başarmıştı. Hubert, Yolbulan'ın yeniden kınından çekilişini görmemişti, ama şimdi sahibinin elinde, hızlı bir yılanın gümüş dili gibi titreşiyordu.

Maymun kükreyerek döndü, ama geç kalmıştı. Siyah kürk, beyaz masa örtüsünün üstüne şarap olmayan bir kızıllığı fışkırttı, kızıllık geride kalan şarap kadehlerinin arasına doğru yayıldı. Maymun ölümü çağıldayarak yavaşça masanın üzerine doğru eğildi, ardından gürültü içinde kırılması için kadehleri ve masa örtüsünü de kendisiyle beraber sürükleyerek yere yığılıyordu.

Dört adam silahlarım hazırlamış ve bir sonraki tehditi bekleyerek masanın etrafında dikiliyordu - ama ortada bir tehdit yoktu. Bir adam gülümseyerek masanın başında oturuyordu.

Indosuaros'un gözlerinde beğeni ışıltısının dışında hiçbir şey yoktu.

Doon, bir kez daha Kılıç’ı salladı. "Sana söyledim, büyücü!" diye zafer içinde kükredi. "Sana söyledim! *Benim* ellerimde, iki misli büyülüdür!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ben, Barbara ve Mark, gecenin çoğunu uyanık geçirmişlerdi. Eşyalarını toparlamakla, olayları ve gelişmeleri birbirlerine anlatmakla ve ihtiyaçları olmayan şeyleri karnavaldaki diğer insanlarla takas etmekle uğraşmışlardı. Ardından, Barbara'nın henüz takasa sokmak istemediği tek şey olan arabasına binerek, gün doğumunda karnavaldan ayrıldılar. Tanakir, kendi gösterisiyle birleştireceğini söylediği Barbara'nın küçük ejderiyle kafesine karşılık onlara bir miktar yiyecek ve biraz bozukluk vermişti. Kızın ve arkadaşlarının karnavalı terk etmekte olduğunu gördüğünde Tanakir kalmayı seçmişti. Viktor, tan ağarırken üçüne de güle güle diyerek el sallamış ve arkalarından gelecek sezonda onların geri döneceklerini umduğunu haykırmıştı.

Mark, bundan pek emin değildi. Öyle ya da böyle, diye düşündü, başka bir yerlerde olacaklarına emindi.

Purkinje kasabası ve karnaval kampı şu anda birkaç saat arkalarında kalmıştı. Uzun süredir, düz ve genellikle ıssız topraklara doğru yönelen uzun bir yol, önlerinde uzanıyordu ve artık görüş alanlarına giren uzaklardaki dağlara doğru yavaş yavaş ilerliyorlardı. Bir saat önce kahvaltı için kamp kurmuşlardı ve eski günlerde olduğu gibi, Mark, yayını birkaç tavşan avlamak için kullanmıştı.

Şimdi tekrar yola koyulmuşlardı ve üzerinde pek konuşulmamış bir anlaşma içinde birlikte güneye doğru ilerliyorlardı.

Yolculuk kararına, kampta, etrafları kulak misafirleriyle tamamen çevriliyken varılmıştı ve güneye gidiş nedenleri, şu ana dek tartışılmamıştı.

Ben arabayı sürüyor ve Barbara konuşuyordu.

"Ben, bize neler yaptığını anlatmadın. Mavi Tapınak'a katıldığını söyledin, ama artık onlarla birlikte değilsin. Pekâlâ, yani firar ettin. Ama artık etrafına dikkat edip kendini kollamak zorundasın. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Ben hafifçe gülümsedi. "Seninle evlenmeyi düşünüyorum."

Barbara öfkelenmiş görünüyordu. "Bütün bunları sen ayrılmadan önce konuşmuştuk. Hiçbir şey değişmedi. Eğer birisiyle evleneceksem, bu bir yerlerde gerçek bir insan gibi yaşayabileceğim anlamını taşımalı. Artık daha fazla-" Eliyle arabayı ve yolu göstererek belli belirsiz bir işaret yaptı.

"Benim için uygun," dedi Ben.

Meraklandığı açıkça belli olan Barbara adama anlamlı bir bakış fırlattı. "Ceplerinde hiç para var mı?"

"Ceplerimde değil. Yanımda da değil."

"Yani bir yerlere mi sakladın?"

"Henüz kazanmadım. Ama ..

İki adamın arasında oturan Barbara arkasına yaslandı ve yüksek sesle içini çekip kollarını kavuşturdu. Bir hayali daha yıkılmıştı.

Mark ikisini dinlemekten keyif alıyordu. Ben'in planlarının ne olduğunu o da merak ediyordu, ama araya girip konuşmayı kesmek istemiyordu. Gözlerini önünde uzanan yol boyunca uzaklara diken Ben, şimdiye kadar böylesine gizemli davranmaktan memnun görünüyordu.

Bir süre aralarında hiçbir konuşma olmaksızın ilerlediler. Ardından Barbara, Ben ile konuştu: "Ne olduğunu biliyorum. Kılıç'ını geri almak istiyorsun ve sonra onu satmaya niyetleniyorsun."

"Onu geri almak istiyorum, evet. Satmak, hayır. İki Kılıç'ı saklamadan önce, onları satma düşüncesinden vazgeçmiştik. Kesinlikle kandırılabiliriz ya da öldürülebiliriz. Hayır, Ejderdoğrayan'ı kullanmaya ihtiyacım var."

Bu kez Mark sordu: "Bir yerlerde ejder avı mı var? Nestor bile bu işi yaparak hiçbir zaman fazla para kazanamadı, hatırlıyor musun?"

Hepsi hatırlıyordu. Ben konuştu: "Nestor, bu işte yeteri kadar uzun süre kalmadı. Her neyse, aklımdaki özel bir av. Ortadan kaldırılması gereken sadece bir ejder var."

"Topraklarındaki ejderlerle başı derde giren herkes der ki," diye Barbara ona tavsiyede bulundu. "Ücretini peşin al." Barbara, şimdi iki adamı da görebilmek için kafasını bir o tarafa, bir bu tarafa çevirip duruyordu. "İkiniz de aniden ve aynı zamanda geliyorsunuz - arasında bir bağlantı var mı diye merak ediyorum?"

"Ben de Kılıç'ımı geri istiyorum," dedi Mark. "Ama ejder avına gitmeyeceğim. Ve benim, Ben'in askerden kaçtığı ya da artık Ejderdoğrayan'ı geri istediği hakkında hiçbir bilgim yok."

"Zaratan'a neden ihtiyacın var?" diye sordu Barbara. "Bilmek zorunda olduğumdan değil. Senin için her durumda onu geri alırım."

"Gizli bir şey yok. Sör Andrew'un ordusuna geri döneceğim."

"Peki, bunu yapmayı niçin istiyorsun?" diye hızla sordu Ben.

"Niçin istediğimi bilmiyorum. Sadece yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Size anlattığım gibi bir süre onunla beraber kaldım, sonra işler giderek ümitsiz bir hal almaya başladı ve yanından ayrıldım. Ardından ..."

"Galiba onlar da ümitsiz." dedi Ben.

"Ardından annemin ve kız kardeşimi bulabilir miyim diye eski köyüme, Arin-on-Aldan'a gittim. Orada... artık köy falan yoktu. Oradan ayrılışımdan bu yana beş yıl geçmiş. Onlara ne olduğunu belki de asla öğrenemeyeceğim." Mark sustu. "Ama şimdi Sör Andrew'ın yanına geri dönüyorum. Eğer yapabilirsem, Zaratan'la beraber."

"Niçin?" diye ısrar etti Ben.

Mark, Barbara'nın önünden eğilerek Ben'le konuştu. "Bak, o, halkına yardım etmeye çalışıyor. Topraklarını kaybetmeden önce onun olan halkına. Onun geri dönmesini istediklerini düşünmüyor musun? Sadece topraklarını değil, servetini de yeniden ele geçirmek istiyor." Duygular ve düşünceler Mark'ın içinde mücadele ediyorlardı, ama onları dışarıya dökecek sözcükleri bulamadı. "O, Karanlık Kral ile olan savaşını sürdürüyor," diye sözcüklerin ne kadar yetersiz olduğunu hissederek konuşmasını bitirdi.

"Ümitsiz gözüküyor," dedi Ben, insafsız bir şekilde olaylara gerçekçi yaklaşıyordu.

"Her şey ümitsizdir, insanlar denemedikleri sürece." Ve Mark aniden ekledi: "Senin ve Barbara'nın da benimle birlikte gelmenizi dilerdim."

"Bir orduya katılmak mı?" Barbara güldü, ama yine de sert değildi.

Ben sadece sessizce kafasını salladı.

Mark gerçekten de başka bir yanıt beklemiyordu, ama yine de reddetmeleri, özellikle Ben'in reddetmesi onu sinirlendirmişti. "Yani, bunun yerine ejder avlamaya mı gideceksin? Bu iş bir savaşa katılmak kadar zordur, Ejderdoğrayan'a sahip olsan bile."

Ben ona doğru döndü. Sesinde yeniden arzu kıvılcımları titreşiyordu. "Size söyledim, avlanma bu işin sadece küçük bir parçası. Ejder başka bir şeye engel oluyor. İkinizin de benimle birlikte gelmesini dilerdim."

"Bilmece çözmeyi pek beceremem," dedi Barbara.

"Ne yapacağız?" diye sordu Mark.

"Biraz para kazanacağız. Hatta çok daha fazlası. Zenginlik."

"Zengin olmak için yola çıkmadım," dedi Mark, ona.

"Tamam. Sör Andrew'un topraklarını geri almak için yaptığı mücadelesine yardım etmek için yola çıktın."

"Ve halkı için."

"Tamam, halkı için. Sör Andrew'a bir hâzineden payına düşeni götürerek çok daha fazla yardım etmiş olmaz mısın? Onun ordugâhında, ordusu için bir yıl yetecek kadar altın ve mücevherlerle ortaya çıktığını hayal etsene."

"Bir orduyu, bir yıl için?"

"Belki de on yıl"

Meraklanan Barbara, adama bakmak için döndü. "Hasta mısın?" diye sordu. Sorusu, rahatsızlık verici derecede ciddi görünüyordu.

Ve Mark sordu: "Böylesi bir zenginliği kim, nerede bulacak ki?"

Ben sakindi. "Eğer benimle beraber olduğunuzu söylerseniz ikinize de anlatacağım."

Bu sefer konuşan pek Ben'e benzemiyordu, ama Mark bu durumu fark edemedi. "Bak, Sör Andrew'un gerçekten yardıma ihtiyacı var. Birtakım planlara değil... Zaratan'ı alacak ve ona götüreceğim. Eğer hâlâ Barbara'nın sakladığı yerdeyse."

Ben, şu anda biraz inatçı görünüyordu ve belki de dargın. Mark ekledi: "Şimdi düşünüyorum da, onları öyle saklayarak hata ettik."

Barbara konuştu: "Yani, Kılıçları taşımaktan üçümüzün de ne kadar bıkıp usandığımızı unutmuş görünüyorsun. Hatırlıyor musunuz? Çalınacaklarından endişeleniyorduk. Ya da güçlü birisi onlara sahip olduğumuzu öğrenecek ve bir ordu arkamızdan gelecekti veya bir iblis ya da başa çıkmanın yolunu asla bulamayacağımız bir büyücü. Sonra onları satmaya çalışmayı düşündük ve fark ettik ki bunu yaptığımız zaman

dolandırılabilir ya da sonrasında öldürülebilirdik. Daha sonra da Zaratan'ın kendiliğinden ortadan kaybolmasından endişelenmiştik . .. onun ortalıkta nasıl dolaştığını hatırlıyor musunuz? Onu arabanın bir tarafında bir şeylerin altına saklıyor ve sonra başka bir şeylerin üstünde buluyorduk. Ya da tam dışarıda. Koyduğumuz yere baktığımızda onu bulacağımızdan bile emin değilim."

"Yine de bakacağız," dedi Mark. Durdu. "İçinizden birisi, hiç Köykurtaran hakkında bir şeyler duydu mu?"

Ama Mark'ın beklediği gibi ikisi de bu konuda hiçbir şey duymadıklarını belirttiler. Mark’ın babası olan demirci Jord, Vulcan’ın Kılıçları dövmek için göreve çağırdığı yarım düzine adam arasından hayatta kalan tek kişiydi. Ve iş bittiğinde, Tanrı, Jord'un sağ kolunu almıştı - ve ardından dediğine göre ücret olarak, ona Öfkenin Kılıç'ını, Köykurtaran’ı vermişti. Bunların hepsi Mark doğmadan önce olmuştu.

Ardından Jord ve Mark'ın ağabeyi Kenn, Köykurtaran’ın köylerini kurtardığı bir kavgada ölmüşlerdi - Mark’a göre bu gerçekten de anlamsız bir zaferdi...

"... adamın yaraları iyileşti mi?" Barbara ona bir şeyler soruyordu.

Düşüncelerinin arasından sıyrılmaya çabalayan Mark, bir yandan da kızın ne hakkında konuştuğunu anlamaya uğraştı.

"Sör Andrew mu? Kalesi düşerken aldığı yaraları mı kast ediyorsun? Bu beş yıl önceydi. O zamandan beri birçok yara aldı ve hepsinin üstesinden geldi - o yaşta bir adam için oldukça iyi gidiyor. Ya da yaşı ne olursa olsun herhangi bir adam için bu konuda çok iyi. Kendi küçük ordusunu yılın büyük bölümünde savaş meydanında tutuyor. Prenses Rimac’ı ve onun generali Rostov'u destekliyor. Karanlık Kral’ı aralıksız saldırılarla taciz ediyor. Ve elbette, Kraliçe Yambu ile de savaşıyor; Sör Andrew'un eski topraklarını şimdi o elinde bulunduruyor."

"Dame Yoldi hâlâ onunla mı?"

"Sanırım, Sör Andrew başka bir kâhine güvenemez. Dame Yoldi de, başka bir efendiye."

Yük hayvanlarının ağır ayak sesleri ve arabanın gıcırtısı dışında yine bir süre sessizlik oldu. Üçü de birbirlerinden farklı ama bir şekilde alakalı anılarını gözden geçiriyorlardı. Ben bilinçsizce elini yukarıya kaldırıp sol omzundan ve kolunun üst kısmından geçen bir yara izini kaşıdı. Sör

Andrew'un kalesinin şiddetli savunulması sırasında alınmış bir yaraydı, beş yıl öncesinde ...

Ve bazen kâbuslarında olduğu gibi, Mark da şimdi o güne geri dönmüştü. Surlara dayanmış saldırı merdivenlerini ve tırmanmaya hazır bekleyen Gri Güruh'u görüyordu. Ve onların korkunç saflarının arkasına yığılmış olan Yambu'nun siyah ve gümüş renklerini, artık var olmayan Dük Fraktin'in ordusunun mavi ve beyazını. Bu, Mark'ın ilk gerçek savaşı olmuştu ve aynı zamanda da sonuncusu.

Barbara konuştu: "Ne zaman o günü düşünsem, aklıma Nestor geliyor."

"Evet," dedi Ben. Ve ardından üçü de yeniden sessizliğe büründüler. Nestor konusunda söylenebilecek daha fazla bir şey yoktu. Ejderdoğrayan, Nestor'undu, tıpkı bu araba gibi; ve Nestor, bir savunma noktasında, belki de Köykurtaran hâlâ elindeyken, ölmüş olmalıydı. Miras olarak ya da en azından Nestor'un dostları arasındaki konuşulmayan bir anlaşmayla, Ejderdoğrayan, Ben'e verilmişti.

"Sör Andrew'un ordusunun şu anki büyüklüğü nedir?" diye Mark'a sordu Barbara.

"Eğer sayılarım bilsem bile, söylemek doğru olmaz. Hatta ikinize bile... ama sayıları, bir şekilde şans ve mevsimlerle değişiyor. Fakat yardıma ihtiyacı var." Sesinde kaba bir sıkıştırma çınlarken tekrarladı: "Umarım benimle birlikte gelirsiniz, ikiniz de."

Barbara yeniden güldü. Bu alaycı bir ses değildi, çabuk ve tereddütsüz bir sesti. "Ordulardan ve savaşlardan sıkıldım. Bir süre için hayatın öbür tarafını denemek istiyorum. Huzurlu bir kasabada yaşamak, kendi evi ve yatağı olan sıradan bir vatandaş olmak. Dört ayaklı sağlam bir yatak, yuvarlanmayan cinsinden. Sonra da dünyanın, şehir surlarının ötesinde savaşmasına izin vermek." Sağında ve solunda bulunan yoldaşlarına hızlı bir bakış daha attı. "En son üçümüz savaştayken, beni savaşın dışına taşıyarak çıkarmak zorunda kaldınız - bu hepimiz için yeteri kadar uyarıcı olmalı."

"Ben de," dedi Ben, "ordulardan yeteri kadar bıktım. Hiçbir amaç olmaksızın muntazam adımlarla ileri, geri yürü, aptal emirler al, terle, don ve açlıktan öl. Üstelik bunlar iyi günleriniz sırasında yaptıklarınız. Ve arada sırada kötü günler de gelir. İkinizin de bildiği gibi." Yüzünü Mark'a döndü. "Sör Andrew'u takdir ediyorum, ama şunu söylemem gerekiyor ki, o aklını şaşırmış. Topraklarını ve insanlarını asla bir daha geri kazanamayacak."

"Yani, bunun yerine," diye konuştu Mark, "gidip güvenli ve keyif verici olan bir şeye dönüyorsun, ejderleri avlamak gibi - tamam, sadece tek bir ejder. Ve bu seni inanılmaz büyüklükte zengin yapacak. Söylediğin bu mu?"

"Bunu söylemedim. Ama olacak."

Barbara alaycı bir ses çıkardı. "Ejder bir hâzineyi mi koruyor?" Bu, sadece eski fantastik öykülerde ortaya çıkan bir durumdu.

"Bir anlamda evet, koruyor." Kızın alay etmesi Ben'in canını bir iğne gibi acıtmıştı. "Ve size hâzineyle ilgili bir şey daha söyleyeceğim. İçinde Kılıçlardan en az biri daha var. Bunu biliyorum. Onu oraya, toprağın altına yerleştirilirken bizzat ben gördüm."

Mark'ın gözleri parladı ve birdenbire kendisini Ben'i çok daha ciddi bir şekilde dinlerken buldu. "Bir Kılıç daha mı? Hangisi?"

"Bilmediğim bir tanesi," dedi Ben sakin bir şekilde. "Altı yük hayvanının taşıdığı hâzinenin bir bölümüyle birlikte Kılıç da çok iyi sarılıp sarmalanmıştı. Ama Kılıç'a bir kez sürtündüm ve sarmalandığı örtülerin altından dahi içindeki gücü hissettim. Burada, arabanın içinde onların ikisiyle birkaç yıl beraber yaşadıktan sonra, ne hissettiğimi biliyorum."

Barbara'nın yüzü değişmişti. Ve yeniden konuşmaya başladığında sesi de. Artık fısıltı halinde, neredeyse huşu içinde çıkıyordu. "Sen Mavi Tapınak hizmetindeydin."

"Elbette. İşte size anlatmaya çalıştığım şey de bu."

Ama bütün bu imalar ve olasılıklar, o ana kadar kızın kafasına dank etmemişti.

Günbatımında kamp kurdular. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi, Ben ve Mark arabanın altında, Barbara da içinde uyudu. Sabah olduğunda, düzenli bir şekilde ve acele etmeden yeniden yola koyuldular.

Güneye giden yolculukları günlerce sürdü. Bahar, ülkenin yüksek bölümleri dışında çevrelerini yaza dönüştürmüştü. Önlerinde mütevazi dağ sıraları yükseliyordu ve ilerleyişlerini engelleyecekleri açıktı. Mark, daha önce en az bir sefer bu yoldan geçmiş olmasına rağmen bu dağların adını asla doğru dürüst öğrenememişti.

Ertesi gün yol, yukarılara doğru kıvrılmaya başlamıştı. Bir dağ geçitine doğru yönelen bir yol için, ilerlemek hâlâ göreceli olarak daha kolaydı. Etraflarında, böylesine yüksek yerlerde, cesur bahar çiçeklerinin arasında varlığını sürdüren küçük kar yığınlarıyla birlikte kışın son günleri hâlâ

sağda solda oyalanmayı sürdürüyordu. Manzara giderek daha heybetli olmaya başlamıştı.

"Burayı artık hatırlamaya başladım. Bu bölge geri döndüğümüz yerdi."

Burada, ana yoldan yukarıya doğru kavislenerek geçiti bir yandan öbür tarafına aşan küçük bir kanyon vardı. Araba, kanyon boyunca iki ya da üç yüz metre kadar ilerledi. Arabanın içinde yolculuk yapan üç kişinin karşısına birdenbire küçük bir tümseğin üstüne yapılmış yıkık bir sunak ya da tapmak kalıntıları çıkacaktı. Çok güzel bir görüntüydü, civardaki çimenlerin ve kır çiçeklerinin üzerinde bir sevimlilik, uzaklardaki manzaranın üzerindeyse bir ihtişam vardı. Tapınağın hangi Tanrı ya da Tanrıça adına yapılmış olabileceğine karar vermek şu an için imkânsız görünüyordu. Kalıntılar kesinlikle çok eskiydi.

Kalıntıların önünde durduklarında öğlen vakti gelmişti. Arabayı, daha fazla yukarıya çıkartamayacakları için yokuşun birkaç metre aşağısında bıraktılar.

"Onları buraya mı sakladın? Kalıntıların içine?"

Barbara başını sallayarak onayladı.

"Niçin burayı seçtin?"

"Beni buraya Zaratan yönlendirdi. Onun bana kılavuzluk ettiğini size anlattığımı sanıyorum."

Rüzgâr, kadim zamanlardan kalma toprağın kabarmasıyla yükselmiş kayaların oluşturduğu kanyonun yıpranıp parçalanmış duvarlarının üzerinde uğulduyordu. Uzaklarda, geçitin aşağılarında, yumuşak eğimli sırtlar baharın varlığıyla güzelleşmişlerdi. Mark, orada, uzaklarda, geçitin içine doğru yavaşça yaklaşan bir grup beyaz cüppeli hacıyı görebiliyordu. Eğer, göründüğü gibiyse Ardneh'e ilahiler söylüyorlardı ama bu kadar uzak mesafeden onları tam olarak duyamıyordu.

"Burası, Ardneh'in türbelerinden birisi mi diye merak ediyorum?"

"Yerel halkın bunu bileceğini sanıyorum," dedi Barbara.

"Eğer orada yerel halktan birileri varsa."

Ama çatısız duvarların içine doğru ilerleyip etraflarına iyice bakındıkları zaman, burasının bir türbe olduğuna dair güçlü kanıtlar bulacaklardı. Kurumuş çiçekler ve dondurularak kurutulmuş meyveler, başlangıçta bir sunağın parçası olan ya da belki de olmayan alçak, düz bir taşın üzerine yan yana sıralanmıştı.

İki yıl önce bir gece, Barbara, tepenin iki ya da üç yüz metre aşağısına kurdukları kamplarından buraya tek başına tırmanmıştı. Elleri arasında titreyen Kılıç'ın seçtiği yolu ona göstermesi için geceleyin ay ışığı altında tırmanmıştı.

Daha önceden üçü kendi aralarında toplanarak Kılıçları saklamaya karar vermişlerdi ve Zaratan, onları tedirgin edici marifetlerini kullanarak, hangi yöntemi izlemeleri gerektiğini göstermişti.

Mark ya da Ben, ne zaman o silahı ellerine alsalar ve onu kimin, nereye saklaması gerektiğini düşünseler, Kılıç'ın ucu daima Barbara'yı göstermişti.

Ve ardından Zaratan'ı tutması için kıza verdiklerinde, kız Kılıç'ın içinde hiçbir güç hissedememişti. Sonrasında kız Ejderdoğrayan'ı da eline almıştı - Mark, bir sakarlık ya da sakarlıktan daha beter bir şeylerin sonucu olarak iki Kılıç'ın birbirine teması sonucunda oluşacak şeyden endişelenmişti. Sonra Zaratan, Barbara'nın avucunun içinde şiddetle titreyerek kıza izlemesi için bir yolu işaret etmişti. Ama adamlar ne zaman Barbara'nın peşinden gitmeye kalkışsalar, kılıç yol göstermeyi bırakmıştı.

Böylece kızın tek başına ilerlemesine izin vermişlerdi. Kızın bu tapınağa doğru yaptığı tırmanışın tek şahidi aydı. Yıkılmış yapı ana yoldaki geçitin içinden görülebilir durumda değildi ve kadın Şans Kılıcı tarafından oraya götürülene kadar kalıntıların varlığından habersizdi.

Son yer kendisine gösterildiğinde, kız Zaratan ve Ejderdoğrayan'ı oraya çok büyük bir ferahlama içinde saklamıştı. Geçen birkaç yıl boyunca onları saklamak ve yanlarında taşımak zorunda kalmaları yüzünden üçünün de sinirleri yıpranmıştı. O günlerde, dostları Sör Andrew, peşine düşülmüş ve nerede saklandığını bilmedikleri bir firari konumundaydı; üstelik aralarından hiçbiri, Sör Andrew'un potansiyel müttefikleri olan Prenses Rimac ya da onun generali Rostov'u henüz duymamış bile.

Barbara, yanında Kılıçlar olmadan kampa dönmüştü. Onu gördüklerinde açıkça içleri rahatlayan Mark ve Ben, peşpeşe sorular sormaya başlamıştı.

Kız soruları yanıtlamayı reddetmişti. "Bitti," demişti kısaca. "Artık endişelenmeyi bırakabiliriz. Şimdi gidip biraz uyuyacağım."

Ve neredeyse iki yıl sonra, şimdi oraya geri dönmüşlerdi.

Tapınağa bakarak, başlangıçta hangi tarzda inşa edilmiş olduğunu söylemek çok zordu. Zaman ve yıkım her şeyi sadeliğe doğru itmişti. Eğer taşlar, bir zamanlar boyanmışsa bile şu anda hepsi tekrar beyazlaşmıştı ve

civardaki birtakım kayalıkların yüzeyleriyle uyum içindeydiler. Eğer eskiden orada oyulmuş sanat eserleri var olmuşsa bile şu anda hepsi yıkılıp gitmişti. Mimari tamamen kaybolmuş ve geriye sadece ana hatları oluşturan yıkık duvarlar kalmıştı.

Ben, düz sunak taşının üzerindeki yeni sunulmuş yiyecekleri gördüğünde, içlerindeki ekmek parçalarını bulana kadar ceplerini didik didik etti. Sonra bu kırıntıları kurumuş meyvelerin, çiçeklerin ve yiyeceklerin yanına koydu. Diğerlerinin kendisine baktığını görünce onlara şöyle açıkladı. "Bazı Tanrı'ların pek fazla kıymeti olmayabilir, ama Ardneh’in doğru yolunda devam etmek, size karşılığını gösterir. Ben bunu öğrendim."

Mark kafasını salladı. "Burasının onun tapınaklarından biri olduğunu bilmiyoruz ki."

"Olabilir."

"Pekâlâ. Ama Sör Andrew, Ardneh’in öldüğünü söylüyor. Yaşadığını bildiğimiz tüm tanrıların arasında, benim dikkatini çekmek istediğim bir tanesi bile yok."

Ben bir an için delikanlıya baktı ve ardından omuzlarını silkerek sunağın üzerine biraz daha ekmek kırıntısı silkeledi. "Eğer Ardneh ölmüşse - o zaman bu, bize iyi niyet besleyen bilinmeyen bir Tanrı için, yani o her kimse. Ya da Tanrıça için. Bunun bize bir zararı olmaz, kesinlikle."

"Sanırım olmaz," diye kabullendi Mark. Ardından Ben’in kendisini çok daha iyi hissedeceğini bildiği için ceplerinde kalmış yiyecek kırıntılarını didik didik aradı ve bulduklarını taşın üzerine silkti.

Barbara onları önemsemiyordu ve çoktan daha pratik konularla uğraşmaya başlamıştı. "Daha önce geldiğimde, hava karanlıktı," diye kendi kendine mırıldanıyordu. "Ay ışığı, ama... Ve sonra kadim zamanlardan kalma duvar işçiliklerini düşünceli bir şekilde inceleyerek bir duvar köşesinden diğerine hareket edip duruyordu. Bir zamanlar, harç kullanılmaksızın kusursuzca üst üste yerleştirilmiş olan taş blokların büyük bölümü hâlâ yerlerinde duruyordu. Aralarından birkaçı daha genişti.

En sonunda eğildi ve bir pencere eşiğinin parçası gibi görünen bir yere doğru hareket etti. "Gelin ve bana yardım edin. Aradığımız yer burası."

Taşlar, hızla bir kenara kondu. Artık eski pencere eşiği ortadan kaybolmuş ve buradaki alçak duvarın içinin boş olduğu ortaya çıkmıştı. Zemini oluşturan büyük taşların arasında dar bir boşluk görünüyordu.

Barbara, adamların mallarını geri almaları için birkaç adım geriye çekildi. "Kolunuzu sokarak içini araştırın," diye onları yönlendirdi.

Ben kalınlığı yüzünden neredeyse kütük gibi gözüken kolunu ortaya çıkaracak şekilde gömleğinin sağ kolunu kıvırdı. Kolunun tümünü omzunun üstüne kadar deliğin içine soktu ve hemen kılıç şeklinde bir bohçayı çekip çıkardı. Bohçanın üzerindeki sargılar, altında sarılmış olduğu kumaş parçalarını ortaya çıkararak anında açılmaya başlamıştı. Şimdi Mark, kumaşın desenini tanıyabiliyordu ve o bir zamanlar Barbara'nın arabasında olan eski bir battaniyeydi.

Ben, hissettiği güç duygusuyla ilgili bir şeyler mırıldanarak bohçayı salladı ve toz içindeki kumaş yere düştü. Onların son gördüğünden bu yana üzerinde hiçbir değişiklik görünmeyen Ejderdoğrayan, bir metre uzunluğunda bir düzgünlük ve keskinlik içinde parlak bir ışıltı saçtı. Parlak çeliğin düz kısmının içinde, pas tarafından donuklaştırılamamış benekli bir desen vardı. Ben, iki eliyle kavradığı Kılıç'ı yukarıya doğru tuttuğunda, Mark, mürekkep siyahı kabzanın üzerine işlenmiş olan küçük beyaz bir ejder deseninin ana hatlarını görebiliyordu.

Ben duvarın yanından kenara çekildi ve ardından Mark dizlerinin üzerine çömelerek elleriyle deliğin içini araştırdı. Taşları ve tozu hissedebiliyordu ama ortada bir bohça ya da bir kılıç yoktu. Daha ilerilere doğru uzandı, Zaratan'ın keskin yüzüyle karşı karşıya gelebilir diye parmaklarını yavaşça ve tedbirli bir şekilde ileriye uzatıyordu - elbette ki Kılıçların son derece keskin olduklarını biliyordu. Ama hâlâ elinin ulaştığı bir şey yoktu - hayır, burada bir şey vardı. Küçük, sert ve yuvarlak bir nesne.

Meraklı bir şekilde Mark, madeni nesneyi çekip dışarıya çıkarttı ve yukarıya doğru kaldırdığında bunun altın bir para olduğunu gördü. Üzerinde tanıyamadığı bir dilde yazılmış semboller vardı. Paranın tura tarafındaki yüz, Hermes'inkine benziyordu ve her zaman olduğu gibi yine başında şapkasıyla resmedilmişti.

"Burada olmalıydı," diye söyleniyordu Barbara. "Eğer . . Mark'ın elinde tuttuğu şeyi gördüğünde birden susuvermişti.

Mark, bakması için madeni parayı kıza uzattı. Sonra Ben ve Mark daha fazla taşın yerini değiştirerek duvarın içine doğru daha derinlemesine baktılar. Artık boşluğun tümü görünür duruma gelmişti, ama Zaratan yoktu.

Kimse Zaratan'ın mısralarını[2] yüksek sesle söylemedi. Ama hepsinin akıllarından geçiriyordu.

•••

Şans Kılıcı'nın artık orada olmadığına emin olduklarında, yarı yıkık duvarı, eski haline ya da en azından oraya geldikleri zamankinden biraz daha iyi bir duruma getirdiler.

Bunun da yapılmasının ardından Mark yeniden eski haline getirilmiş pencere eşiğinin üzerine oturup avucunun içindeki madeni paraya göz atarken, Ben ve Barbara da yanında ayakta dikilerek onu izliyorlardı.

"Para senin," diye konuştu Barbara.

"Elbette," diye ekledi Ben.

"Değeri oldukça yüksek," dedi Mark, başparmağıyla parayı havaya fırlatarak. "Ama bir Kılıç kadar değil. Sör Andrew'a bir Kılıç götürmek istiyorum."

"Benimki oraya gitmez," dedi Ben. Sustu ve ardından ekledi: "Ama en azından bir tanesinin daha nerede olduğunu biliyorum."

Bir süre için öbür hâzineyi unutmuş olan Mark, Ben'in teklifini zihninde evirip çevirdi. Sanki konuşacakmış gibi kafasını kaldırarak yukarı baktı ve ardından gökyüzünde beliren küçük bir gölgenin tuhaflığına takıldı. O anda tam bir şey söylemek üzere olan Barbara'yı, bir el hareketiyle susturdu ve ayaklarının üzerine dikildi.

Kafalarının üzerinde, gökyüzünün tersine koyu renkli küçük bir yaratık yükseklerde uçuyordu. Mark, onun bir keşişkuşu olduğunu gördü - yaratığın havada uçarken kanatlarını alışılmadık bir biçimde büktüğünü gören Mark'ın bu konuda yanılması çok zordu. Burada, bilinen yaşam ortamlarının uzağında kalan bu dağlık yaylalarda bir keşişkuşu görmek gerçekten şaşırtıcıydı.

Yaratığın uçuş rotası, onları merkez alan geniş bir daire şeklindeydi, sanki yıkılmış tapınağı ve içindeki üç kişiyi amaçlı bir şekilde gözlüyor gibiydi.

Barbara, aşağıya doğru inen yokuşu daha iyi görebilmek için yıkık duvarlardan birinin tepesine tırmanmıştı. "Kanyondan yukarıya doğru birkaç adam geliyor," diye bildirdi. "Sanırım altı kişiler."

Ben ve Mark gelenleri görebilmek için gereken konumu aldılar. Ana yoldan aşağıya doğru alçalan patikanın üzerinde binek hayvanlarının üzerindeki iki kişinin yönettiği dört adam yürüyerek ilerliyordu. İçlerinden en azından birkaçı çok iyi silahlanmışlardı.

"Arabamızın izlerini mi takip ediyorlar?"

"Hayır - olmayabilir - sürücünün sıyrılmış kılıcını görüyor musunuz? Sanırım onu yol göstermesi için kullanıyor."

"Zaratan, o zaman!"

"Yolbulan olabilir."

Onlar adamları seyrederken, keşişkuşu üstlerinde daireler çizmeyi bıraktı ve yaklaşmakta olan topluluğa doğru uçtu. En arkada yürüyen adamın omzuna kondu ve tahminen, şu anda görmüş olduklarını anlatıyordu.

Barbara duvardan aşağı zıpladı. "Ne yapacağız? Arabayla yokuş yukarı kaçamayız."

Ben tükürdü. "Canım onlara kesinlikle bir çift yük hayvanı ve araba hibe etmek istemiyor. Altı, o kadar da fazla değil, bize zarar vermeyi düşündüklerini varsaysak bile." Böylece sırtlarını sağlam kayalara vererek ve daha yüksekte olmanın avantajını kullanarak üç arkadaş, yaklaşan topluluğu karşılamak için hazırlıklarını yapıp beklediler. Sıyrılmış kılıcını önünde tutarak bineğini sürmekte olan ve altı kişilik topluluğun lideri görünümündeki adam, üçünün beklemekte olduğunu gördüğünde yaklaşıp durdu. Uzun bıyıkları olan ufak tefek bir adamdı. Hareketleri zorba bir tavrı olduğunu gösteriyordu. Elinde tuttuğu, kesinlikle On İki Kılıç'tan biriydi, ama kabzasına hangi beyaz sembolün işlendiğini görmek şu an için imkânsızdı.

İkinci sürücüyse uzun boylu ve gri sakallı bir adamdı - bir büyücü, diye düşündü Mark, çünkü daha önce bir tanesini görmüştü. Diğer dört adam onların peşi sıra yürüyerek geliyorlardı, ama hiçbirisinin görünürde etkileyici bir özelliği yoktu.

Lider, binek hayvanını yaklaşık olarak yirmi metre civarında bir mesafeye getirdiğinde, Ben - kendisine doğru savrulan Kılıç’a karşılık olarak - Ejderdoğrayan’ın sargılarının çözülüp ortaya çıkmasına izin verecekti. Mark'ın yayınaysa çoktan bir ok yerleştirilmişti ve Barbara sapanını kemerinden çıkartmış, küçük kesesinden aldığı düz bir taşı içine koymuştu. Kız artık silahını uzman bir bekleyiş tavrı içerisinde tutuyor,

taşın ağırlığının ince kösele şerit üzerinde yavaşça sallanmasına izin veriyordu.

Diğer gruptaki silahlı adamlar da silahlarını çekmeye başlamıştı ama bunu herhangi bir kızgınlık belirtisi göstermeden yapmışlardı. Büyücü olduğu açıkça belli olan adam, kaşlarını çatmış kafasını iki yana doğru sallıyordu. "Barış!" diye oldukça gür bir sesle haykırdı ve açık avuçlarını göstererek kollarını iki tarafa doğru kaldırdı.

Ama ne Ben, Ejderdoğrayan’ı aşağıya doğru indiren bir hareket yaptı ne de Mark, yayını indirdi. Silahlarını düşmanına karşı ve saldırıya hazır olarak tutmak, büyücü olmayan kişiler için büyüleri savuşturmak adına belki de yapılabilecek en iyi hareketti.

"Evet, barış içinde olacağım, eğer olabilirsem." Büyücünün sözlerini destekleyen bıyıklı adamın sesi, karşısında dikilenlerin kolaylıkla duyabilecekleri kadar yüksekti. Sonrasında, Ben kendi Kılıç'ını yeniden salladığında, bıyıklı adam ona doğru dudaklarını büzdü ve ekledi: "Ama barış ya da savaş içinde, hâzinemi alacağım. Orada böylesine sakarca ve kötü bir şekilde kullandığın Kalkankıran değilse genç adam, onu elinden alabilirim, eğer bunu yapmayı istersem."

Mark bunu yanıtlamayı seçti. "Ve eğer sizin o narin elinizdeki Zaratan'sa, şunu bilseniz çok iyi olur, o bana aittir ve onu geri almaya niyetliyim. Eğer Köykurtaran'sa da bu durum aynen geçerlidir. O, miras yoluyla bana aittir."

Sürücü, bineğini zaptetmeye çalıştı. "Ha, Hades adına, sonunda iki Kılıç'ın sahibiyle tanıştık! Ama yazık ki, o şu anda, iki Kılıç'ın biri kendisinde olmayan birisi... Kılıçlar üzerine böylesine bilgili olduğunuz için size söyleyebilirim ki, burada elimde tuttuğum Yolbulan'dır. Beni bu yere o yönlendirdi ve şimdi neden bunu yaptığını anlamalıyım." Ardından sürücü, cesur hayvanını sakinleştirip yerinde tutmak için yeniden kısa bir çaba sarfetmek zorunda kaldı. Sonra ekledi: "Adım Baron Doon ve sağ tarafımda duran kişiyse büyücü Indosuaros. Peki sen kimsin?"

"Mark," dedi serbest olan sağ eliyle göğsüne dokunarak Mark. Ardından yan tarafını işaret ederek ekledi: "Ben ve Barbara."

"Hah, işte dikkate değer bir isim tasarrufu. Kalabalık ünvanlar yerine üç sade isim. Ama neden olmasın ki?" Ve sonra bıyıklı adam, binek hayvanı olarak eğitilmiş soluk renkli bir yük hayvanının üzerine binmiş olan büyücünün yanına yaklaşıp alçak sesle söylediği bir şeyleri dinlemeye başladı.

Fısıldaşarak gerçekleşen kısa görüşmenin ardından kendisini Baron Doon olarak tanıtan adam yine yukarıya, onlara doğru baktı. "Pekâlâ. Orada elinizde olan Ejderdoğrayan. Şüphesiz ki, ikinci mühürü kırmak için ihtiyaç duyduğum çok önemli bir Kılıç." Kişisel planlarını açıklayan bir adam gibi yüksek sesle konuşmuştu.

Bir an için uğursuz bir sessizlik oldu. Sonra Ben çok sakin bir sesle konuştu: "Evet, ben de bir şarkıda geçen bir ejder mühürü işitmiştim. Bir hazine hakkında çok eski bir şarkıydı, mühürlerin yediye kadar numaralandığı."

Baron - tıpkı bir kral kadar gururlu gözüktüğü için Mark adamın böyle olabileceğine inanmaya başlamıştı - sakin bir tavırla karşısında dikilen üç kişiyi inceliyordu. "Evet, olabilir," diye konuştu en sonunda, Doon, "içinizden bazılarınızı kendi girişimimde kullanabilirim, tıpkı o Kılıç’ı kullanacak olmam gibi. Bu konuda konuşsak iyi olur."

Barbara da en az onun kadar cesur bir şekilde konuştu. "Bizi hangi girişimin içinde kullanacaksınız? Ve bunun ücreti neyle ödenecek?"

Baron bir an kıza takdir edercesine baktı. Ardından konuştu: "Benambra’nın Hâzinesi'ni ele geçirmeye niyetliyim. Şu eski şarkıyı bildiğinizi söylediniz; o halde, bir şarkıdan daha fazlasını da bilebilirsiniz, bir hikâyeden çok daha fazlasını. Hazine gerçek ve onu ele geçirmek adına bana yardım etmek için seçtiklerim de hâzinenin içinden cömertçe paylarını alacaklar."

Yalnızca, yıkık tapınağın taşlarının üzerinde yas tutmak için yolunu geçitten aşağıya doğru yönelten rüzgâr tarafından bozulan bir sessizlik oluştu. Ve şimdi rüzgâr, yavaşça kendisiyle beraber, uzaklarda Ardneh’e ilahiler okuyan hacıların belirsiz seslerini de getiriyordu.

Mark ve Ben birbirlerine baktılar. Ardından Mark, Doon’a seslendi: "Size katılmayı isteyebiliriz. Ama bu konuda daha fazla bilgi sahibi olmak zorundayız."

Ve sonra Ben seslendi: "Bunu kabul etsek de, etmesek de, elimdeki benim Kılıç'ım ve benimle kalacak."

Baron onlara cevap verdi: "Eğer içinizden birilerini yanıma almam gerekiyorsa, bunu Yolbulan’a danışmak istiyorum. Yanınıza onu sıyırmış olarak yaklaşırsam, beni bağışlar mısınız?"

Ve Barbara konuştu: "Kendi silahlarımızı hazır olarak tutmamızı bağışladığınız sürece."

Grubunun geri kalanları oldukları yerde kalırlarken, Doon şimdi bineğini yavaşça ileri doğru sürüyordu. Üç ya da dört metreden daha fazla olmayan bir mesafede tekrar durdu, elindeki Kılıç'ının sırayla Mark'a, Ben'e ve Barbara'ya doğru yöneltti. Mark, kendine ve Ben'e nişan alındığında Kılıç'ın ucunun hafifçe ve hızla titrediğini gördü. Ama Doon onu Barbara'ya indirdiğinde sabit kaldı, diye düşündü.

Doon, iki genç adama seslendi: "Oradaki genç kadın bizimle beraber gelmeyecek. Onun dilini tutabileceğine hayatlarınızı ortaya koyarak güvenebilir misiniz?"

Ve Ben yeniden konuştu: "Yanımızdaki hanımla nazik bir şekilde konuşun yoksa Ejderdoğrayan'ı istemediğiniz bir yerinizde bulabilirsiniz."

Doon bir kaşını kaldırdı, ki bu adamın giysilerine göre çok fazla nazik bir işaretti. "Afedersiniz, eminim ki, hanımefendi. Ben sadece bu girişimde yer almanız için sizi davet etmeyi reddettiğimi ifade ettim. Ve size son derece ciddi bir şekilde, bu konu hakkında hiç kimseye bir şey söylememenizi tavsiye ediyorum."

Kız korkusuz bir şekilde adama doğru ateş püskürdü. "Zaten davetinizi reddedeceğim için sizin beni davet etmeyi düşünmemeniz çok uygun. Ve eğer iki arkadaşım davetinize uyarak gideceklerse, benim dilim onların hayatını tehlikeye sokmayacaktır." Tavırları birazcık yumuşadı. "Beni tanımıyorsunuz, yoksa bu konuda endişe etmezdiniz."

Doon, Kılıç'ını yıpranmış kınına geri koydu. Hâlâ önemli ve şatafatlı görünse de artık biraz küçülmüş gibiydi. Birkaç dakika boyunca, bineğinin üzerinde sessizce oturarak karşısındaki üç kişiyi inceledi. Ani bir şekilde gülümsediğine göre, galiba onları gördüğü için memnun olmuştu; karşısında dikilen üç kişinin de beklediğinden çok daha iyi bir gülümsemeydi.

"Eğer aranızda yapılması gereken bir ayrılış konuşması olacaksa," diye konuştu, "şimdi yapın. Adamlarım ve ben yokuşun biraz aşağısında, ikinizi bekliyor olacağız." Sonra arkasını döndü ve adamlarına silahlarını yerlerine koymalarını belirten bir işaret yaparak yavaşça aşağıya doğru ilerledi. Adamlar arkasında sıralanıp arkalarına bakmadan kanyonun aşağısına doğru yürüdüler.

Geride kalan üç kişi birbirlerine baktılar.

Ben derin bir nefes aldı ve Mark'la konuştu. "Tamam, o zaman. Sanırım gidiyoruz?"

"Benambra’nın Hâzinesi," diye kafasını sallayan Mark, hafif bir şaşkınlık içindeydi.

"Ve Kılıçlar," dedi Ben, "Sör Andrew için."

"Evet, bana orada bir Kılıç olduğunu söylüyordun."

"Belki de daha fazla olabilir"

"O zaman gitmeliyim," dedi Mark. "Bunu göze almalıyım."

"Ve senin de gideceğini biliyorum," dedi Barbara, Ben’e.

Mark kıza doğru gitti ve altın parayı avucunun içine koydu. "Gitmemiz konusunda," diye sordu, "söyleyeceğin bir şey var mı? Ben bundan başka yol göremiyorum."

"Sanırım, ben de göremiyorum." Kız kendisini zorlayan bazı duygular içinde olsa bile onları iyice bastırıyordu. "Geçitin içinde yürüyen bazı hacılar var, en azından belli bir süre için yanlarına arabalı birinin katılmasından mutluluk duyacaklarını umuyorum." Madeni parayı havaya fırlatıp tuttu ve ardından elbisesinin içine yerleştirdi. "Bunu senin için saklayacağım ve senin gideceğin yere bakılırsa benim bu parayı kaybetme olasılığını senden daha az."

"Eğer ihtiyaç olursa harcayabilirsin - bunu biliyorsun. Surlar içindeki bir şehirde bir dükkân satın almaz, ama - Ben geri döndüğünde belki alabilirsiniz." Mark, Ben’in hoşça kal demek için sırasını beklediğinin farkında olarak sustu. "Yani, karnavala geri mi döneceksin?"

"Ayrılırken böyle düşünmemiştim. Ama şimdi - başka ne yapabilirim ki? Gerçi, ilk olarak, bir dorukta durup ikinizi bir çete soyup öldürmeye çalışıyor mu diye bakacağım."

"Yardım için bağırırız," dedi Ben. Kızı kollarının arasına aldı ve ayaklarını yerden keserek sert bir şekilde öptü. "Seni karnavalda bulacağım, daha sonra, yanımda bir servetle döndüğüm zaman. Ve dinle. O adaleli adama söyle, eğer hâlâ oradaysa, onu -onu..."

"Ben onu idare ederim. Şu ana kadar ettim."

Mark, ikisi birbirlerine hoşça kal desinler diye onları yalnız bırakmak üzere başka bir tarafa doğru yürüdüğü için artık bir şey duyamıyordu. Sonra dönüp arkasına baktığında, Ben’in Barbara’yı binmesi için arabaya doğru kaldırdığını gördü. Kız bir kez daha Mark’a doğru elini salladı ve arabayı sürmeye başladı.

Anlaşılan, Ben, arabanın içine bir yere, Ejderdoğrayan’ı yerleştirmek için uyduruk eski bir kın koymuştu ve şimdi o kını kemerine takıyordu.

"Haydi gidip hâzinemizi alalım, yoldaş."

Hızla tepeden aşağıya sürülen arabayı takip ederlerken, Barbara'nın Doon ve adamlarının aylakça dolaşarak yeni gelen üyelerini bekledikleri yeri geçişini izlediler. Kısa bir süre sonra, küçük bir tepenin üzerinde durduğunu ve söz vermiş olduğu gibi geriye bakarak onları izlediğini göreceklerdi.

ALTINCI BÖLÜM

Doon, tepeden aşağıya kendisine doğru uzun adımlarla inen iki adamı canlı bir şekilde karşıladı ve çok oyalanmadan ana yola doğru birlikte yürümeye başladılar. Yürürlerken bir yandan da tanışıyorlardı.

Kanyondan gelen patikanın, yeniden ana yola kavuştuğu noktaya geldiklerinde Doon Kılıç'ını sıyırdı ve ona bir kez daha danıştı. Barbara'nın arabası artık görüş alanlarının dışına çıkmıştı, ana yoldaki bir dönüşün yakınlarındaydı; ve o yönden gelen hacıların ilahilerini çok hafif bir şekilde duymak mümkündü.

Doon'un Kılıç'ı geriyi, kuzeyi, Ben, Barbara ve Mark'ın gelmiş olduğu yönü gösterdi. Artık bineğinden inmiş olan Doon, hayvanını peşi sıra çekerek yürüyüşü o yöne doğru yöneltmişti, Ben ve Mark'a kendisinin yanında yürümelerini belirten bir işaret yaptı.

Doon, geçmişleriyle ilgili tedbirli sorular sorduğu bir sohbete başlayarak onları şaşırtıyordu. Onların ejder avcıları olarak birtakım küçük deneyimler kazandıklarını iddia etmeleri adamı memnun etmiş görünüyordu. İddialarımız fazlasıyla seve seve kabul edildi, diye düşündü Mark, çünkü bunu oldukça mütevazi bir şekilde yapmışlardı.

"Peki ya siz, Sör?" diye sordu Mark .

"Ben, ne?"

"Bu tehlikeli yolculuğun liderliğine nasıl geldiniz?" diye açıksözlülükle sordu Mark. "Bu durum, sıradanlığın ötesinde birtakım meziyetler

gerektiriyor olmalı gibi geliyor."

Doon bu şekilde sorgulanmaya pek itiraz ediyor gibi görünmüyordu ve onlara zarifçe gülümsedi. "Doğru," diye onayladı, "ve meziyetlerim zaten şu ana kadar birçok şekilde denendi. Ama bu, daha çok bir irade meselesi."

"Nasıl oluyor?" Ben, bilmek istiyordu.

Doon yeniden gülümsedi. "Bunu hemen anlayacaksınız, beyler," diye başladı, "dünyanın zenginlik dediği şeyden neredeyse tamamen yoksun bir adamım. Sebebini bilmiyorum ama, evreni yöneten güçler, yoksulluğun benim kaderim olmasına karar vermişler. Ama ben, kendi adıma, bundan çok farklı bir karar aldım. Zenginliğe sahip olacağım." Bunu görkemli bir içtenlikle söylemişti.

"Etkilendim," dedi Mark.

"Etkilenmeksiniz, genç adam. Bir düşünün, eğer tanrılara, iblislere ve güçleri tahmin edilemeyenlere meydan okumak istiyorsam, sıradan insanlar tarafından engellenerek bu işten vazgeçirilmem ne kadar küçük bir olasılıktır."

"Tanrılar seni bir şekilde kayırıyor olsalar gerek," diye konuştu Ben, "yoksa bir Kılıç’a sahip olamazdınız."

"Onlar asla herhangi bir konu üzerinde fikir birliğine varamazlar, öyle değil mi? Söyleyin

"Evet."

"İkiniz niçin, size Benambra’nın Hazinesi'nden söz ettiğimde bana böylesine çabucak inandınız? Hangi düşünce yapısına sahip olursa olsun çoğu insan bundan çok daha şüpheci davranırdı."

"Bir zamanlar ozandım," dedi Ben. "O eski şarkıyı biliyordum."

"Bana kalırsa çok daha fazlasını biliyorsun."

"Evet." Birlikte yorgun argın yürürlerken Ben, kararlı bir şekilde Doon’a bakıyordu. "Birkaç ay önce, onun bir kısmının gömülmesine yardım ettim. Kendi gözlerimle gördüm."

"Ya. Tam olarak neler gördün?" Baron'un sorusu oldukça sakin ve yargılamaktan uzaktı.

"Mavi Tapınak'ın hâzinesi, diyorum size. Altı yük hayvanı dolusu. Bohçaların içine sarmalanmıştı, ama ne olduğu hakkında yanılmıyorum."

"Onun gömülmesine yardım ettiğini söyledin."

"Bir mağaranın içine konulmasına yardım ettim ve mağaranın nerede olduğunu da biliyorum."

"Duyduklarıma göre," dedi Doon, "bu işi yapan adamlar daima kılıçtan geçiriliyorlarmış, hemen sonrasında."

"Orada altı kişiydik ve sanırım beşimiz öldü. Buna emin olmak için bekleyemezdim."

"Ya."

Büyücü, bineğini üçünün hemen arkasında sürüyor ve şüphesiz onları dinliyordu. Diğer dört adam da söylenen her kelimeyi duyabilecekleri kadar yakından yürüyorlardı.

Doon konuştu: "Yolbulan elbette ki beni oraya yönlendirebilir. Ama yerini sizden öğrenmem bize ciddi bir avantaj sağlayabilir; böylece artık çok daha dikkatli planlar yapmaya başlayabiliriz."

Ben gözlerini kısarak güneşe doğru baktı ve gittikleri yönü hesapladı. "Şimdilik size şu kadarını söyleyebilirim. Kılıç'ınız sizi doğru yönde götürüyor."

"Ah. Ama biliyorsunuz, geçen ay beni zigzaglar çizen bir yola yönlendirdi. Bunu ilk fark ettiğimde merak etmiştim, ama sebebi hızla açığa çıktı. Yolculuğa başladığımda tek başımaydım, gerekli aletlere ve yardımcılara ihtiyacım vardı. Kılıç beni farklı insanlara yönlendirdi - sizin gibi - ve diğer ihtiyaçlara doğru. Ama onları amacımda kullanmak için kazanmak, bir takım nedenler yüzünden, tamamen bana bağlıydı."

"Anlıyorum," dedi Mark. "Ve siz ne zaman hâzineye ulaşmak için harekete geçmeye hazır olacaksınız?"

"Belki de şu anda hazırım, bildiğim kadarıyla. Arkadaşınız, artık hâzineye doğru gittiğimizi söylüyor."

"Birkaç şey daha var ki," diye aniden araya girdi büyücü, "umarım saklandığı yere ulaşıp kazmaya başlamadan önce sahip oluruz."

Mark dönüp ona baktı. "Ne gibi?"

"Siz - ya da arkadaşınız - yola çıkmadan önce mühürlerden bahsettiniz. Altısının da ne olduklarını tamamen biliyor musunuz?"

"Şarkı, yedi tane, der - değil mi, Ben? Onlar hâzineyi koruyan çeşitli şeyler olmalı."

Doon bu arada etrafa bakıyor, artık sahip olduğu ve kendisini izleyen insan ve hayvan kervanının uzunluğunu düşünüyordu. Bir oyuncunun sahnede söylediği sözler gibi, kendi kendisine mırıldandı: "Birkaç şey daha, artık onları gruplara bölmem ve nöbet listeleri yazmaya başlamam gerekecek... elbette ki kalabalığın içinde iyilik kadar kötülük de var. Orada

ne kadar fazla kişi olursak, o kadar fazla hazine taşıyabiliriz. Hâzinenin yerini bildiğim zaman bu konu üzerine çok daha iyi planlar yapabileceğim. Tanrılar biliyor ki orada hepimiz için yeteri kadarı olacaktır. Açgözlülük kavgalarına gerek yok."

"Hiç gerek yok," diye onayladı Ben. Ve Mark da benzeri bir şeyler mırıldandı. Sonra yeniden arkasına, uzun boylu, gri sakallı adama baktı. "Sayın büyücü, sahip olmamızı dilediğiniz diğer şeyler neler?"

"Şarkıyı biliyor musun?" diye sordu büyücü.

Cevap olarak Ben, şarkıyı hafifçe mırıldandı:

Benambra'nın hâzinesi
Sahip yedi mühüre.. .

Sonrasını söylemedi.

Doon kıkırdadı. "Sonraki mısraların ne olduğunu zaten biliyorum, onları söylersen korkmayacağım." Duraksamadan devam etti. "Indosuaros ve ben bildiklerimizi bir araya getirdik ve hâzineyi sadece altı mühürün koruduğunu anladık, yedi sayısı sanırım yalnızca şiirsel bir alışkanlık." Arkasındaki gri adama bir göz attı.

Indosuaros başını sallayarak onayladı. "Şarkı yedi ayrı engel olduğunu söylemiyor."

"Hayır, söylemiyor," dedi Ben.

"Peki, o zaman," diye sordu Mark, "altı engel nedir?"

"Birincisi," dedi Doon, "hâzinenin yeri - eğer bunu bilmiyorsan soymak imkânsız. Yerin sırrı uzun bir süredir ve inanılmaz bir başarıyla korunuyor. Ama arkadaşınız nerede olduğunu bildiği ve yanımızda Yolbulan olduğu sürece bu bir sorun olmamalı." Ben'in hâzinenin yerini bildiği iddiasından şüpheleniyorsa bile bunu yansıtmıyordu.

Mark konuştu: "Sanırım ikinci engel de mağaranın olduğu bölgenin etrafında bulunan bir tür çit veya devriye ya da her ikisi."

"Çit," diye araya girdi Indosuaros, "bir ejderin dişlerinden oluşuyor."

"Bir yerde-yürüyen," dedi Doon. "Sanırım siz, iri dostum, onu görmüş olabilirsiniz?"

Ben sadece başını sallayarak onayladı. "Ejderdoğrayan'ı kullanarak onu aşabileceğimizi düşünüyorum. Yine de bu kolay olmayacak."

"Deneyebileceğimiz birkaç numaramız daha var," diyerek onu temin etti Doon.

Ben konuştu: "Ve üçüncü mühür de, sanırım, mağaranın içinde gördüğüm şey. Sadece bir an için karanlığın içinde dev beyaz eller gözüme ilişmişti. Bizim zeminin içine attığımız hazine çuvallarını yakalıyorlardı ve ölü elleri gibi görünüyorlardı, ama aynı zamanda çok güçlü ve etkileyiciydi. Şarkı onlara benzer bir şeylerden bahsetmiyor, ama vücudu bineğinin yürümesiyle aşağı yukarı hareket eden uzun boylu büyücü, buna katılmadığını belirtiyordu. "Hayır, sanmıyorum, sanmıyorum. O devasa, soluk renkli yaratıklar, işçiler ve kâtiplerden başka bir şey değil. Mavi Tapınak efendileri onlara güvenirler, çünkü asla gün ışığına çıkamazlar ve yukarıdaki dünyayla olan tek ilişkilerini Mavi Tapınak'ın rahipleri aracılığıyla kurarlar."

"Onlar çok büyük ve güçlüler," diye şüphe içinde tekrarladı Ben. "Onlara ne deniyor?"

"Onlar hakkında bilgiye başka kaynaklardan ulaştım." Büyücü aniden omzunun üzerinden arkasına doğru baktı, sanki önemli birisi ya da bir şeyler onu izliyor olabilirmiş gibiydi. "Onlar için 'Beyaz eller' tanımı oldukça uygun bir isim," diye bitirdi sözlerini.

Ben inatla tekrarladı: "Onlar her neyseler, elleri çok büyüktü."

"Evet, seninkiler gibi," dedi Doon. "Ve benim ellerim de, tıpkı yanınızda yürüyen arkadaşınızın elleri gibi, iyi silahlanmış durumdalar. Ve inatçı bir grubumuz var."

"Ben sadece karşılaşacağımız şey için açık olmak istiyorum."

"Gerçekten takdire şayan bir plan. Hayır, üçüncü mühür başka bir şey. Buradaki bilgili arkadaşımın derin araştırmaları," büyücüye doğru ve oldukça resmi bir şekilde kafasını salladı "benim yaptığım küçük araştırmaları doğruluyor. Üçüncü mühür aslında bir yeraltı labirenti ve tahmin edilebileceği gibi tehlikesi ya da zorluğu hiç de az olmayanlardan. Ama yanımda onu açmak için uzun bir anahtar var." Yolbulan'ın kabzasını yeniden okşadı.

Sekiz adam bir süre boyunca konuşmadan zahmetli yürüyüşlerini sürdürdüler. Uzaklarda, geçidin girişinin ilerisinde, çevreye kilometrelerce yayılan ovalık bir bölge, sağda solda küçük tepeler ve fışkıran bir yaz görüntüsüyle her tarafı yeşilliğe boğuyordu. Daha ötelerde, çok uzaklarda ve zar zor görülebilen dağlar vardı.

"Ve dördüncü mühür?" diye Mark, sonunda patladı.

"Yine bir tür labirent," dedi Indosuaros. "Ama bu saf büyüden oluşuyor. Onu bozmak için bir yüzyıldan uzun bir süredir hazırlanıyorum, ama emin olabilirsiniz ki onun anahtarı da bizimle beraber."

"Ve sonra, beşincisi?" diye sordu Ben.

"Bir yeraltı garnizonu var," diye yanıtladı büyücü, "Benambra'nın servetini koruyorlar. İnsan askerler, ama yine de senin benim gibi insan değiller."

"Bunun anlamı nedir?"

"Bunun anlamının tam olarak ne olduğunu keşfetmemiz gerekecek. Ama geçebileceğimize eminim."

Mark bir soru daha sordu: "Bu arada, Benambra kim?"

Bir zamanlar katıldığı kurumun tarihinin öğretilmesi aşamasından geçmiş olan Ben, bunu hemen yanıtladı. "O, Mavi Tapınak'ın ilk Yüce Rahibi'ydi. Zenginliğe tapanların hepsi hâlâ ondan esinlenirler."

Doon, yanında yürüyen devasa adamı yakından inceliyordu, onun hakkındaki ilk izlenimlerini yeniden gözden geçirdiği şüphesizdi.

"Öyleyse," dedi Mark, "başladığımız bu listeyi bitirmeye çalışalım." Konuşmaya başladığında kendi davranışını çoktan değiştirmiş olduğunu hissetti. Bu konuşmaya Doon'un planlarının ne olduğunu öğrenmek için başlamıştı, ama şimdi kendisini, çoktan içine girdiği bir maceranın bir parçası olarak bulmuştu. "Beşinci mührü oluşturan bu muhafız askerler, her kimseler, yolumuzun üzerinde duruyorlar gibi. Onları aşmak için ne yapmalıyız?"

Doon ateşli bir şekilde konuştu: "Yolbulan, zamanı geldiğinde bize bir çıkış gösterecektir. Elbette ki birtakım riskleri göze alacağız; ama hangi ödül bundan daha büyük risklere değer ki?"

"Böylece altıncı mühüre geliyoruz," diye üsteledi Ben. "Altı tane var demiştiniz."

Indosuaros kısaca yanıtladı. "Altıncı - ve sonuncu - görünüşte bir tür iblis. Çok fazla kaygılanman gerekmez genç adam, sen sadece bizi diğer mühürlerden geçirerek kendi işini yap. Ben daha önce de iblislerle ilgilendim, tıpkı sen ve arkadaşlarının yerde-yürüyenlerle ilgilendiğiniz gibi."

Ben, tamamen ikna olmuş görünmüyordu. "Bu özel iblisin yaşamını avucunuzun içinde tuttuğunuzu sanmıyorum? Hayır! Yani sizin, kesinlikle ona hükmedecek olan büyülü sözleriniz var mı?"

Dinleyen adamlar arasında korku veren bir mırıldanış duyulabiliyordu. Büyücü, sinirlerine hakim olabilmek için büyük bir çaba sarf ediyor gibiydi. "Hayır, onun yaşamı iki elimin arasında değil. Onun ismiyse, evet, bunu şimdi söylememem gerekir. Sahip olmamızı arzuladığım şeyler olduğunu söylemiştim. Ama sahip olduklarımız da yeterli. Yoksa benim burada olmamam gerekirdi."

"Gerçekten ihtiyacımız olabilecek herhangi bir şeyi," diye kesin bir tavırla konuştu Doon, "Yolbulan bize getirecektir."

Yolbulan onları şimdi her nereye götürüyorsa, ilerleyişleri dört gün daha sürmüştü, üstelik hiçbirinin çok iyi bilmediği topraklara giriyorlardı.

Ben önce özel olarak Mark'ı ve ardından diğer herkesi, Yolbulan'ın son birkaç kavşak seçimi sırasında, onları hâzinenin olduğu yerden uzağa, daha uzaklara götürdüğü konusunda uyardı. Doon bu konuyu tartışmadı ve sakin bir şekilde, daha önce ele geçirmeleri gereken başka şeylerin olabileceği konusunda ısrar etti. Hâzinenin yerini açıklaması için de Ben'e hiçbir baskı yapmadı.

Ben, zaten bu bilgiyi Mark'a özel olarak vermişti. İkisi, sık sık durumlarını değerlendirmek için diğerlerinden ayrı olarak bir araya gelmeyi sürdürüyorlardı. Bir gün, öğlenden sonra geç saatlerde, mevsime uygun olarak pembe, beyaz zarif çiçekler açıp sayısız arıyı üzerlerine çeken, neredeyse ağaca benzeyen çalılıklar ve uzun yabani meyve ağaçlarıyla kaplanmış bir dağ yamacında yeniden buluşmuşlardı.

İkisi bir çimenliğin üzerinde oturmuş konuşuyorlardı; Mark sordu: "Sonuçta buradan şunu çıkarmıyor muyuz: Doon'a ne kadar güvenebiliriz?"

"Bize ihtiyacı olduğu sürece. En azından, ejderi geçene kadar."

"Ve elbette ki bu durumun ardından da diğer mühürleri geçebilmek için alabileceği bütün yardımı almaya hâlâ ihtiyacı olacak..

"Ve ondan sonra eğer sonuca ulaşabilirsek, sekiz adam yerine seksen adam olsaydık, yanımızda taşıyabileceğimiz daha çok hazine olurdu. Yani benim görebildiğim şu ki, bu konuda kavga etmemize hiç gerek yok."

Mark, sessizce bu konuyu düşünürken hâlâ garip bulmaktaydı. Eğer Sör Andrew'a iki Kılıç, hatta bir ihtimal, üçünü de götürebilseydi... "Sen, Mavi Tapınak'ın bölgeyi gözetlemediğini mi düşünüyorsun? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Eğer gözetliyorlarsa, oraya yaklaştığımız zaman bunu anlayacağız demektir. Sonrasında... Bilmiyorum. Ama onların gözetlediklerini düşünmüyorum. Büyük olasılıkla, sana anlattığım gibi, öldüğümü düşünüyorlardır. Eğer bundan şüpheleniyor olsalar bile, bu kadar kısa bir sürede, üstelik yanımda bir grupla, iyi örgütlenmiş bir ekiple geri dönebileceğime inanmazlar."

"Sanırım. Biliyorsun, Ben, Doon hakkında ..."

"Evet?"

"Eğer Doon ne yaptığını bilmeseydi, Indosuaros ona asla katılmazdı, değil mi? İçimde, büyücünün, *onun* ne yaptığını tam olarak bildiği hissi var."

"Benim de. Önemli bir noktaya değindin." Ben kollarını açtı ve ardından gözlerini gökyüzüne dikerek çimenlerin üzerine sırt üstü uzandı. "Umarım Barb karnavala sağ salim dönmeyi başarmıştır."

"Büyücüden, güçlerinden birisini bunu anlamak için kullanmasını isteyebiliriz."

Ben kafasını iki yana salladı. "Onun dikkatini Barb'ın üzerine çekmek istemiyorum."

"Hımm. Evet. Onun Mavi Tapınak'tan neden bu kadar nefret ettiğini merak ediyorum?"

"Hah, niye etmesin?" Ben bir dirseğinin üstünde yükseldi. "Eğer onlardan nefret etmeyen birisiyle karşılaşırsam şaşırır ve neden diye sorarım?"

Konuşmaları, gül benzeri çiçeklerin arasından onlara doğru fırlayan küçük, siyah bir gölge tarafından kesilmişti. Keşişkuşu onları gözetlemek için gelmemişti, ama diğerlerine yeniden katılmaları için gönderilmiş olabilirdi. Yakındaki bir dalın üzerine ele benzeyen ayaklarıyla bir an için sıkıca sarıldı ve hafif aceleci bir tavırla onlara doğru ıslık gibi öttü. Bir an sonraysa, çalılıkların tepesinden uçarak geldiği yönde kayboldu.

Ben ve Mark, tek kelime bile etmeden silahlarını ellerine aldılar. Olabildiğince sessiz bir şekilde, habercinin peşinden hızla gittiler.

Doon ve diğerleri bir yamacın kıyısında toplanmışlar ve yamacın aşağılarını, yüz metreden çok fazla ilerde olmayan bir yolu dalların arasından gözetliyorlardı. Baron onlara işaret etti. "Bakın."

Bir köle kervanı yol boyunca sağdan sola doğru ilerliyordu. Adamlar, kadınlar ve çocuklar ayrı gruplar halinde olmak üzere, aslında birbirine zincirlenmiş insanların kısa sıralarından oluşan bir kervandı. Kırmızı

Tapınak’ın, kırmızı ve siyah giysilere bürünmüş mızraklı adamları tarafından gözetlenip dürtülerek ilerletilmekteydiler. Topluluğun arasında birkaçı erkekler birkaç tanesi de yük hayvanları tarafından taşınan tahtı-revanlar vardı.

Mark, Baron'un derin nefes alışını duyduğunda başını ona doğru çevirdi. Doon'un elleri arasındaki Yolbulan, yamacın aşağısını, doğrudan doğruya kervanı işaret ediyordu. Kılıç'ın ucunda şiddetli bir titreme vardı.

Keşişkuşu bağırarak aniden adamların arasında, başlarının üzerinde uçmaya başladı. Ardından yamacın biraz ilerisindeki ağaç ve çalılıkların arasından yeni bir ses yükseldiğinde, sahibinin omzunda sığınacak bir yer arayacaktı.

Adamlar silahlarını çektiler ama Kırmızı Tapınak’ın binekli devriyeleri çalılıkların arasından üzerlerine süvari kılıçlarını havaya kaldırmış ve kızıl pelerinleri çevrelerinde uçuşurken haykırarak atıldıklarında, saldırıya hazırlıklı olmak adına yapılması gereken şeylerin gerçekleştirilmesi için çok az zaman vardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Saldırı karmaşık çalıların arasından yavaş ve gürültülü olmasının yanında hantalca ve kötü planlanarak gerçekleştirilmişti. Saldırının hedefleri olan adamların, hızla kenara kaçmaları için bolca zamanları ve yerleri vardı. Uzun süvari kılıçları hâlâ korkunç silahlar arasında sayılıyordu. Mark, Pu Chou'nun, ilk saldırıda, pembe ve beyaz çiçek fırtınasının arasında yere düştüğünü gördü. Golok da bir darbeyle yere indirilmiş ya da kendini yere atmıştı ve bu arada yaratığı Dart yere düşmüş sahibinin üzerinden uluyarak havalanıp bir sinekkuşu gibi süzülmeyi başarmıştı. Indosuaros ve Mitspieler çiçekli dalların altına çömelmişlerdi ve galiba bu şartlar altında büyülerini kullanarak yapabildiklerinin en iyisini yapıyorlardı. Ben de tıpkı Mark'ın yaptığı gibi, bir çalılığın arkasına sığınmıştı. Sonrasında Ben bir adım öne çıkmış ve Ejderdoğrayan'ı, yanında gürleyen bir süvarinin hakkından gelmesi için tam zamanında kullanmıştı. Doon ve Hubert de aynı taktiği benimsemiş ve ikisi de düşmana zarar vermişlerdi.

İlk saldırıyı atlatan Mark, yayının krişine bir ok yerleştirdi. Atışını yapmak için yeniden ortaya çıktığında, saldırıyı yöneten Kırmızı Tapınak subayının yüzünü ilk kez net olarak gördü. Büyük olasılıkla yeni bir saldırı gerçekleştirme düşüncesiyle sık çalıların arasından bineğini ileriye sürmeye çabalayan adamın suratı kıpkırmızıydı, gözleri donuktu. Ama subay, hemen sonrasında Mark'ın oku tarafından boğazından vurulduğu için bu saldırı emri asla verilemeyecekti.

Müfrezenin diğer süvarileri çalılıkların içinde daireler çiziyor, tam bir karmaşa içinde etrafta dolanıp duruyorlardı. Mark, bir adamın, dallara çarparak bineğinin üzerinden düştüğünü gördü; Hubert'in bir balta darbesi adamın işini anında bitirmişti. Hayvanların büyük bölümü çoktan sürücüsüz kalmıştı, ürkmüş bir şekilde yabani meyve ağaçlarına çarpıp sendeliyerek koşuşturuyor ve etrafa saçılan güzel çiçeklerin yarattığı fırtına bir türlü yavaşlamıyordu.

Artık yeniden eyerinin üzerine oturmuş olan Doon, bir kılıç hamlesini karşılamasının ardından bir süvariyi öldürüyordu. Ejderdoğrayan insan eti doğruyordu. Kırmızı siyah pelerinler buruşup kırışmış bir şekilde, çiçeklerin ve kanların ortasında yerde yatıyorlardı. Hubert'in yayı tınladı. Müfrezenin hayatta kalan son adamı Mark'ın ikinci oku sırtına saplandığında süvari kılıcını elinden düşürmüş ve kaçmak için bineğine sarılmıştı. Süvari bir çığlık attı ve yere düştü.

Çarpışmanın gürültüsü başladığından çok daha hızlı bir şekilde kesilmişti. Mark, etrafında dönüp Ben'e bakındı. İri yarı adam, ayaklarının üzerindeydi ve yaralanmamış görünüyordu, kanlı Ejderdoğrayan'ını kaldırarak Mark'ı selamladı.

Şimdi etrafa derin bir sessizlik hakimdi. Mark, kafasının içinde akan kanı, nefes alıp verişini, kesik kesik solumasını ve yaralanıp yere yığılmış bir binek hayvanın gürültülü debelenişini duyabiliyordu. Doon, çıkardığı gürültü yüzünden etrafı dinlemesini engellendiği için bir ayağını hayvanın boynuna bastırdı ve boğazını kesti.

Ellerinin ve dizlerinin üstüne kalkmış olan Golok, anlaşıldığı kadarıyla bir şekilde yardım etmek amacıyla hayvana doğru emekliyordu. Korku ve güvensizlik içindeki gözlerini Doon'un üzerine dikmiş olan genç Golok, olduğu yerde dona kalacaktı.

Lideri onu hiç umursamıyordu. Doon şimdi yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Etrafta hiçbir ses yoktu, ne yaklaşmakta olan başka düşmanların ne de kervandaki diğer süvarilere tehlikeyi haber vermek için kaçan birisinin sesi vardı.

Indosuaros ve Mitspieler de artık yeniden ayağa kalkmışlardı, görünürde bir yaraları yok gibiydi, ikisi de kollarını iki yana doğru açmışlardı, ağızları bir şeyler mırıldanırcasına hafif hafif kıpırdıyordu.

Pu Chou'ya hızla bir göz atış, artık onun yardım edilemeyecek bir durumda olduğunu görmeye yeterdi; güçlü bir süvari kılıcı darbesi tam

alnının ortasına inmişti. Yerde yatan adamlar arasında nefes alan sadece, boynunda Mark'ın okunun çıkıntı yaptığı düşman kumandanıydı. Mark, kendisini soğuk bir tavırla, bu iyi bir ok, diye düşünürken yakaladı. Eğer gövdesi çatlamamışsa gitmeden önce onu geri almam gerekecek, diye düşünüyordu.

Subayın dudakları kıpırdıyordu. Doon, adamın söylemeye çalıştığı şeyi duymak için üzerine doğru eğildi, sonra onu kokladı ve kaşlarını küçümsemeyle çatarak doğruldu.

"Kütük gibi sarhoş," diye mırıldandı Doon, adamın tepesinden bakarak. "Bunu koklayarak anlayabilirsiniz." Çevresine, bu subayın emriyle oluşmuş insan enkazına bakındı. "Büyük olasılıkla bütün müfrezesi de aynı haldeydi. İşte tipik Kırmızı Tapınak."

Eiubert üzerine aldığı Pu Chou'nun ceplerini yoklama işini bırakarak gözlerini yukarıya dikti. "Ama genellikle bir çatışmaya girmek için böylesine ateşli değillerdir."

"Genellikle," dedi Doon ve kılıcını kınına koymadan önce temizlemek için eğildi. Yere yığılmış yatan subayın nefes alıp verişi artık tamamen durmuş olduğu için pelerininin bu iş için kullanımında bir sakınca görmedi.

Yolbulan, diye düşündü Mark, riskleri artırıyor. Bir çiçek yaprağı daha gözlerinin önünden geçip aşağıya doğru süzüldü ve başka bir ölünün tam yüzüne doğru inerken yön değiştirip adamın yanına düştü.

Şimdi Yolbulan yeniden tertemiz bir şekilde ışıldıyor ve kervanın geçip gittiği yönü gösteriyordu.

"Evet, yetişmek zorundayız," diye konuştu Doon, hızla işin diğer bölümüne geçme emrini vermişti. Yamacın ve aşağıdaki yolun daha büyük bir bölümünü görebilmek için, ateşli bir şekilde ağacın birine tırmandı. "Aşağıda yamaç tamamen dar ve derin derelerle dolu - buradan onların kervanlarına saldırmakta zorlanabilirdik. Onlar için çok kolay saldırı olurdu. Pekâlâ, Golok, küçük keşişini havaya sal bakalım, bize kervan hakkında biraz haber getirsin - artık onu buradan göremiyorum. Indosuaros, kılıçlar yeniden kınlarına sokulduğuna göre, bu binek hayvanlarını sakinleştirmek ve ele geçirmek için neler yapabileceğine bir bak. Altı yeni binek hayvanına ihtiyacımız olacak - hayır, Pu Chou öldü, beş yeterli olacaktır."

Büyücü ve yaveri, yaralı ve korkmuş hayvanları bir araya getirip insan ellerine teslim etmek üzere, yumuşak bir sakinleştirme büyüsü yapmaya

başladılar. Binek hayvanlarının yanına ulaştığında Golok, hayvanların eğiticisi bilgisini kullanarak yaralarını hafifletip uysallaştırmak için onlara dokunup konuştu.

Doon, bu işlemi sabırsızlıkla izlerken bu arada diğer adamlarına emirler yağdırıyordu. "Üzerimize bu Kırmızı Tapınak üniformalarını giyeceğiz - bir şekilde onları üzerimize uydurmalıyız. Eğer biraz şapşal görünürsek veya üniformalar üzerimizden dökülüyor gibi dursa dahi bir sorun çıkmaz, bu tipik bir Kırmızı Tapınak tarzıdır. Eğer tamamen bir domuza benzersek, paralı asker olduğumuzu düşüneceklerdir. Hatta belki nizami asker olduğumuzu bile düşünebilirler. Yani, ben başka bir çatışmaya girmeden bu kervana yaklaşabilmeyi istiyorum."

Golok ve Mitspielerin, hayvanların beşini önlerinde hazır olarak getirmelerinden önce bir iki tanesini fiziksel olarak tedavi etmeleri gerekmişti. Bunun ardından, adamların tümü giysilerinin bazılarını ölü düşmanlarmmkilerle değiştirmişti ve kendileri için etrafta bulunan istedikleri silahları seçmelerinde yardımcı olmuşlardı. Çok kısa bir süre içinde, artık bir paralı Kırmızı Tapınak devriyesi askerlerine aslından daha fazla benzeyen topluluk yola koyuluyordu.

Kervan onların çok uzağında değildi ve bezgin bir kölenin yürümeye zorlanışından daha hızlı bir şekilde ilerlemiyordu. Ama Doon'un adamlarının bir yandan yeni bineklerini sürerken bir yandan da yaralarını iyileştirmeleri gerekiyordu. Ve yola ulaşmalarından önce önlerinde aşmaları gereken zorlu bir yamaç vardı. Bunu başardıklarında, kervan çoktan görüş alanlarının fazlasıyla dışına çıkmıştı; ama Dart, Golok’a kervanın hâlâ yolda olduğunu ve hâlâ eski hızıyla ilerlediği haberini getirecekti.

Bineklerini süren adamlar, kervanı yeniden görüş alanlarına soktuklarında akşam karanlığı çökmeye başlamıştı. Doon onları yolun yalıtılmışlığında tek başlarına yakalayıp saldırmak için fırsat kollamışsa da artık bu fırsatı kaçırmışlardı. Kervan şimdi daha işlek bir yola geçiyordu. Ve kervanın sadece birkaç yüz metre kadar ilerisinde, geniş bir Kırmızı Tapınak sitesinin kocaman kapıları, onları içeri almak için ardına kadar açılmış olarak bekliyordu.

Doon, oraya doğru yaklaşırlarken Tapınak sitesini inceleme fırsatı bulabilmek amacıyla müfrezesine yavaşlamalarını işaret etti. İlk bıraktığı izlenim gibi site kayda değer bir büyüklükteydi. Siteyi çevreleyen duvarlar

insan boyundan çok yüksek değildi, ama üzerleri tırmanarak içeri girmeyi zorlaştıracak şekilde sivri uçlarla donatılmıştı. Duvarların ardında çeşitli büyüklüklerde ama alçak bir şekilde inşa edilmiş birkaç bina vardı. Binalar ve duvarlar birbirlerinden farksız olarak genelde toprak tuğla kullanılarak yapılmış gibi görünüyordu. Etrafta oldukça egemen bir şekilde kırmızı ve siyah renkler göze çarpıyordu.

Kervanın içeri girmesinin ardından ana kapı hâlâ açık duruyordu. Girişin yan tarafları meşalelerle takviye edilmişti ve şu anda çökmeye başlayan karanlıkla birlikte meşaleler yeni yeni yakılıyordu. Oldukça işlek iki yolun kesişim noktasının yakınlarına kurulmuş bir Kırmızı Tapınak'tan beklenilebileceği gibi, kapıda büyük bir giriş çıkış yoğunluğu olduğu hemen görülüyordu.

"Bir sürü müşteri," diye yorumladı Golok. Artık öfkesini kustuğu açıkça belliydi. "Yakınlarda bir ya da iki tane kalabalık kasaba olsa gerek. Belki büyük bir kale de vardır."

"Kesin." diye kıkırdadı Hubert. "Kırmızı Tapınak her zaman iyi iş yapar."

"Sanırım," diye konuştu Doon, "içeriye durdurulmadan girebileceğiz."

"Ya durdurulursak?" diye sordu Indosuaros. Kafasına kendisine Kırmızı Tapınak maaşıyla çalışan önemsiz bir büyücü görünüşü veren kırmızı siyah bir başlık geçirmişti.

"Göreceğiz," dedi Doon. "Benden işaret almaya hazır bir şekilde bekleyin - bunu herkes anladı mı? Haydi gidelim."

Ana kapıdaki nöbet mahallinde tek bir nöbetçi asker vardı. Uyukluyarak ya da bir uyuşturucunun etkisiyle kendinden geçmiş bir şekilde kafası önüne düşmüş oturuyordu. Bir paralı asker devriyesi olmaları gayet muhtemel olan topluluğun geçişine hiç dikkat etmedi.

Sitenin içerisinde görülen karmaşa, uzaktan baktıklarında düşündükleri kadar geniş ve hareketliydi. Büyük bölümü halka açık yerler oluşturuyordu ve bu bölgeler meşalelerle iyice aydınlatılmıştı. Etrafta müşterilerin araçlarını ve hayvanlarını yerleştirmeleri için alanlar, hayvan bağlanabilen ot yemlikleri bulunuyordu. Bu geniş açık avlunun üç yanında alışılmış Kırmızı Tapınak düzenine uygun bir şekilde çeşitli sefahathaneler yerleştirilmişti. Avlunun içine doğru hayvanlarını süren Doon ve adamlarının sağ tarafında Dans ve Keyif Evleri vardı. Oyun salonu solda, İçki ve Yemek tam karşılarındaydı - ana kapıdan içeri girilmesinin ardından, müzik, uyuşturucu kokusu gibi her tarafı kaplamış görünüyordu.

Halka açık olmaması mümkün görünen binaların arasında geçitler bulunuyordu. Kervanın tahtıravanlarının biri, kapanan bir kapının görüntüyü kesmesinin hemen öncesinde binaları birbirine bağlayan bir geçitin içinde çok kısa bir an için Mark'ın gözüne ilişecekti. Yürütülerek oraya sürülen köle sürüleri belki de çoktan kafeslerin içine tıkılmışlardı.

Doon kısa bir süre için Kılıç'ını sıyırdı ve onun kendisini sağa doğru yönlendirdiğini anladı. Yoldan geçmekte olan birkaç insan, kılıcını yerine koymadan önce Doon'a meraklı bir şekilde baktılar.

Doon, sağa döndü ve ardından hayvanlarını durdurup aşağıya inmeleri için adamlarına işaret etti. Binek hayvanlarını, Dans Evi'nin girişine en yakın ot yemliğine bağladılar. Şu ana kadar, etraflarındaki hiç kimse onlara dikkat ediyor gibi görünmüyordu.

"Golok," diye sessizce emretti Baron, "burada bekle ve hayvanların sakin kalmasını sağla. Döndüğümüzde hızlı bir kalkış yapabilmemiz için hazır ol." Golok, başını sallayarak onayladı; üzeri örtülü keşişkuşu, şimdi delikanlının eyerinin arkasında dinleniyordu.

Doon, Kılıç'ını kınında bıraktı ama kın kemerini belindeki tokasından çözüp çıkarmıştı ve bastonlu kör bir adam gibi, önündeki yolu onunla hissedebilmek için elinde taşımaya başlamıştı. Bu hâlâ tuhaf bir davranış gibi görünüyor, diye düşündü Mark, ama Baron'un önünde bir metrelik çıplak Kılıç'ı sallaması kadar dikkat çekmeyecekti.

Dans Evi'nin girişinde, Mark'ın da umduğu gibi, kırmızı üniformalıları içeriye bedavaya sokan kapı görevlileri nöbet tutuyordu. Kırmızı Tapınak paralı askerlerine belki fazla bir ücret ödemiyordu, ama belirli avantajlar sağladığı kesindi. Dans Evi'nin içerisinde, ılık ve ağır bir havayla birlikte davul vuruşları da yükseliyordu, içerisi, büyük bölümü alçak tavanlı geniş, tek bir odaydı. Yarı çıplak kızlar ve genç kadınlar, aralarına kaynaşmış birkaç delikanlı ve genç adamla birlikte odanın kenarlarında oturuyorlardı. Bunlar, bazı müşterilerin kişisel iltifatlarını bekleyen Tapınak köleleriydi. Etrafta birtakım çiftler dans ediyor, geniş zeminin tam merkezinde müzisyenlerin ve dansçılarının iç içe karıştığı profesyonel bir grup müzik çalıyordu.

Doon, önce odayı doğrudan doğruya geçecekmiş gibi hareket etti ama kısa bir süre sonra dans edenlerin arasına karışmanın daha iyi olacağını düşünerek adamlarını kenarlara doğru yöneltti. Mark, artık salonun uzak köşelerine yerleştirilmiş olan dört geleneksel Kırmızı Tapınak heykelini

görebiliyordu: Aphrodite, Bacchus, Dionisos ve Eros. Bir kenarda yukarıya doğru yönelen geniş bir merdiven vardı, büyük olasılıkla üst katında, yan komşusu olan Keyif Evi'yle arasında bir bağlantı vardı. Her iki tarafında birer müşteriyle, biri kadın biri erkek, boyalı genç bir adam kıkırdıyarak aşağıya doğru iniyordu. Bu sırada, dans salonunun diğer ucunda, arka odaların birinden dört adam çıkıyordu. Tümü de mavi ve altın rengi üniformalar giymişti, ağır ağır yürürlerken çevrelerindeki dansçılara dikkat etmelerine rağmen, Mark, onların buraya sadece keyif değil iş için geldiklerini düşünüyordu. Mavi ve Kırmızı Tapınak'ların aralarında birtakım bağlantılar olduğu sır değildi, özellikle de üst düzey yönetimlerin arasında.

Dans salonunun girişe göre en uzak köşesinde, geniş bir merdiven aşağıya doğru iniyordu. Doon, Kılıç'ın ihtiyatlı yol göstericiliği altında onları merdivenlerden aşağıya doğru yönlendirirken, Mark, Kırmızı Tapınak sitesinin oldukça büyük bir bölümünün büyük olasılıkla yeraltında olduğunun farkına varmaya başlamıştı. Burada aşağıda, görüntünün uzağında kalan bir yerlerde farklı müzisyenler çalıyordu; ve yaptıkları müzik de farklıydı, müziğin içindeki acıyla bağlantı kopmuş gibiydi. Uyuşturucu ve tütsü buğularının yanında meşaleler yüzünden buradaki hava çok daha dumanlıydı.

Birkaç dakika sonra Doon ve adamları, sessizlik içinde boş bir koridorda ağır adımlarla yürüyerek ilerliyorlardı. Mark, birdenbire, Kılıç'ın onları nereye götürdüğünü anladığını düşündü. Orası alışılmış Kırmızı Tapınak düzeninin bir parçasıydı, hakkında birçok şey duyduğu, ama daha önceden bir müşteri olarak Tapınak'ın diğer bölümlerini ziyaret etme fırsatını bulduğu zamanlarda bile asla görememiş olduğu bir yerdi.

Koridor kollara ayrıldı. Ama Bilgelik Kılıcı hâlâ tereddüt etmeksizin yolu göstermeyi sürdürüyordu.

"Kurtçuk çukuruna mı gidiyoruz?" diye fısıldayarak söylendi Hubert. *"Orada* bizim ihtiyaç duyduğumuz ne ya da kim olabilir ki?"

Kimsenin ona verebilecek bir yanıtı yoktu. Yanıtı kısa bir süre sonra Kılıç gösterecekti.

Yolbulan tarafından seçilen yol, hâlâ Tapınak'ın halka açık bölgelerinin arasından geçiyordu ve henüz durdurulmamışlardı. Kılıç, sonunda onları, yukarıdaki dans salonundan daha karanlık ve çok daha kötü kokulu başka

bir alçak tavanlı geniş bir odanın ağır bir perdeyle kapatılmış kapısının tam önüne getirmişti.

İlk bakışta bir kışla ya da koğuş gibi görünen odayı aydınlatmak için sadece birkaç şamdan yanıyordu. Ya da eğer böyle bir karışım hayal edilebilirse, belki de bir tür hastane-zindan koğuşu olabilirdi. Mekân, bir oda denilebilmesi için çok uzun, bir koridor içinse çok genişti. Mekânın her iki tarafına, yaklaşık olarak yarısı işgal edilmiş durumda bulunan ranza ve divanlar sıralanmıştı. Kadın ve erkek hizmetkârlardan oluşan birkaç eğri büğrü şekil, kasvetli bir şekilde ortalıkta dolaşıyordu. Bunlardan bir tanesi bir şamdanın önünden geçerken Mark, kadının elinde bir fincan altlığına benzer küçük bir toprak tepsinin içinde, bir çift cımbız ve dişleri iyi durumda tarak benzeri aletler taşıdığını gördü.

Doon ve adamlarının içeriye girdiği perdeli kapı ağzının kenarında ışık daha parlaktı. Burada müşterilerin bazıları divandan divana sohbet ederek şarap kadehlerinden yudumlar alıyorlardı. Çarşafların altına uzanmış olan kadın ve erkeklerin çıplak bedenlerinin büyük bölümü görülebiliyordu. Aralarından birkaçı şu anda, zevk kurtçuklarının sebep olduğu bir esrime hali içindeydiler. Bunlar portatif karyolalarının üzerinde hıçkırarak ağlıyor ya da inildiyor, şiddetli sarsılma hareketleri içinde çırpınıyor, yanlarındaki duvar kaplamalarını tekmeliyor, ellerindeki taraklarla derilerini bazen yavaş, bazen de çılgınca bir hız içinde kaşıyorlardı.

Kınının içindeki Kılıç'ını elinde tutmayı sürdüren Doon, yatak sıralarının arasından yavaşça ilerliyordu ve Mark, toprak tepsili hizmetkârın, boylu boyunca uzanmış olan bir müşterinin yanında durduğunu gördü. Hizmetkâr, küçük toprak tepsinin içinden cımbızla tuttuğu minicik, soluk gri renkte bir kurtçuk kaldırdı. Mark, onun her gramının altından daha değerli olduğunu biliyordu. Yaratık, gözle kolay fark edilmiyor, üzerine dikkatle odaklanılmasa pek görülemiyordu. Müşteri, vücudunun bakımlı olduğu açıkça belli olan iri yapılı bir kadındı ve çarşafın altında dönerek geniş sırtını mum ışığına doğru çevirdi. Hizmetkâr, bir eliyle tuttuğu cımbızı müşterinin omzuna doğru götürürken diğer eliyle de bir şamdanı hızla yaklaştırdı. Cımbızdan bırakılan küçük kurtçuk hemen yok oldu. Mark, görmemiş olmasına rağmen, kutçuğun acı veren ışığın ve oyma içgüdülerinin yardımıyla anında derinin altına doğru gittiğini biliyordu. Kurtçuk çukurları daima yeraltında olurdu, çünkü bu yaratıkların gün ışığından uzakta yetiştirilmeleri gerekiyordu.

Doon, kendi yolunda ilerlerken bir hizmetkâr ona doğru yaklaştı, ama Baron sessizce kafasını sallayarak yürümeye devam etti, adamları da hemen arkasından onu izliyorlardı. Hizmetkârın bir an için şaşırmış göründüğünü düşündü Mark, ama adam sonra işine devam etmişti. Burada çalışan diğerleri gibi, bu adam da zayıf yapılı ve biraz sağlıksız görünümlü birisiydi.

Başka bir erkek müşteri, bedenine bir ya da birkaç tane kurtçuk daha henüz bulaşmıştı ve şimdi bütün duyumlarıyla çığlık atıyordu. Titreyen elleri ileri ve geri kaşıyarak hareket ediyor, bütün tırnaklarıyla sol kaburgalarının üzerindeki derinin kaşıntısını gidermeye çalışıyordu. Kurtçuklar, evsahiplerinin bedenindeki sinir dokusunun yollarını izliyor, bir memelinin bedeninde yemek ve barınacak yer bulmak karşılığında zevk veriyorlardı. Bu zevk, bazen dayanılmaz bir gıdıklanmayla gölgeleniyor ve böylece tırnaklar ve taraklar işin içine giriyordu. Mark, kurtçukların bir zamanlar Kırmızı Tapınak zindanlarında işkence aracı olarak kullanıldığını da duymuştu, işkence basit olarak kurtçukların kurbanlara bulaştırılması ve onların kaşınmalarının engellenmesinden oluşuyordu.

Diğer divanların üzerinde de insanlar kendilerini bir taraftan diğer tarafa fırlatıyor, kaşınıp inliyordu. Hizmetkârlar, ellerindeki taraklarla bazı müşterileri kaşıyordu. Mark, odanın arkasına doğru gittikçe, bu bölgenin büyük olasılıkla bağımlı gruplar için düzenlendiğine karar verdi, yeni başlayanlar ya da fırsat buldukça takılanlar girişin civarında, bu alışkanlığın biraz daha fazla esiri olanlarsa odanın ortalarında bulunuyorlardı. Arka taraflardaki daha loş bölgelere ulaşan Mark ve arkadaşlarının aralarında yürümekte oldukları insanlar, sanki portatif karyolalarını asla bırakmamış gibi görünüyorlardı. Buradaki bedenler açlıktan ölmeye meyilli ve terk edilmiş gözüküyorlardı, üzerleri eski yara izleri ve çok eski olmayan kurumuş kanlarla kaplıydı. Burada hizmetkârlar çevrelerine daha az ilgi gösteriyorlardı. Bazen - Mark'ın duyması kaçınılmazdı - kurtçuklar, derinin daha iç kısımlarına, omurgaya ve beyine doğru iniyorlardı.

Odanın en uzak girintisi, göze çarpmayan bir kapıydı. Burası çıkış kapısı olmalı, diye düşündü Mark, ücreti ödemeye ya da yürümeye devam edemeyecek müşteriler için. Kılıç, Doon'u dümdüz bu kapıya doğru yöneltiyordu. Kapı kilitli değildi ve tek bir dokunuşun ardından loş bir geçiti ortaya çıkararak açıldı. Bu geçitin içinde bir kenarda, toz bulutlarının ve küçük tepsiciklerin arasında ilerleyen bir hizmetkâr, altı silahlı adam ya-

nından ağır adımlarla geçerken donuk mum ışığının altında kafasını kaldırıp onlara baktı. Ama hiçbir itiraz göstermedi, hatta bir yorumda bile bulunmadı.

Servis koridoru çok geçmeden kollara ayrıldı. Yolbulan, sağlam demir parmaklıkları olan ve sıkıca kapanmış, galiba kilitli bir kapıya yönelen sol tarafı seçiyordu. Kapının arkasında, kırmızı miğferli bir asker nöbet tutmaktaydı ve Mark, muhafızın arkasında uzanan koridor boyunca sıralanan tek kişilik hücreleri görebiliyordu.

"Aç," diye emretti Doon, önündeki parmaklıkları sertçe takırdatarak.

Ama asker, gözü çabuk korkacak bir ruh hali içinde değildi. "Yazılı bir emir olmadan buradan öteye geçiş yoktur. Bu arada, siz burada ne arıyorsunuz? Siz seyyar birlikler buraya istediğiniz zaman gelip eğlenebileceğinizi mi sanıyorsunuz, hiçbir-"

Hâlâ kınının içinde duran Yolbulan boğuk bir gürültüyle zeminin taşlarına çarptı. Doon'un sağ elinde şimdi, böylesine yakın işler için kullanışlı bir alet olan bir kama belirmişti. Bu arada Doon'un ince yapılı sol kolu parmaklıkların arasından sinsice ilerlemiş ve elbisesinin önünden sıkıca kavradığı muhafızı, hızla kendisine doğru çekmişti. Baron'un sağ eli, kamayı, anında hedefine, göğüs kafesinin üst kısmının altına doğru sürecekti. Askerin gözleri dışarıya fırladı ve ardından cam gibi parladı. Eğer adam herhangi bir ses çıkardıysa bile, bu uzaklarda çalmakta olan müziği bastırarak duyulamayacak kadar zayıftı.

"Anahtarlar," diye konuştu Doon, kurbanını parmaklıklara dayayarak. Adamın kemerinde bir halkaya takılı anahtar yığını vardı.

Mark, parmaklıkların arasından uzanıp anahtarları kemerden çözdü ve onları dışarı çıkardı. Düşüncelerinin bir tarafı bunun soğukkanlı bir cinayet olduğu için protesto ederken, diğer tarafı Doon'un profesyonellik gösterisi yüzünden övünüyordu. Savaş yetenekli liderler gerektirirdi ve bu da bir savaştı, Sör Andrew'un, Karanlık Kral’a ve zalim Gümüş Kraliçe'ye karşı sürdürdüğü savaşın bir parçasıydı. Bu soygunun anlamı, Sör Andrew'un düşman müttefikleri olan Kırmızı ve Mavi Tapınaklara karşı indirilen bir savaş darbesiydi.

Parmaklıklı kapı açıldı ve ölü adam bir köşeye dayanmış bir şekilde oturtuldu, bu daracık yerde mümkün olduğunca varlığı fark edilmeyecek bir noktaya yerleştirilmişti. Açıkçası, şu ana dek hiçbir Kırmızı Tapınak görevlisi bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmemişti. Uzaktaki

kapıların ardında müzik, daha önce olduğu gibi devam ediyordu. Yakın bir yerlerden, bir köşenin ardından yükselen kapların çangur çungur çarpışması ve su çalkalanışı sesi, oralarda çalışan bir mutfak olduğunu düşündürmüştü.

Yeniden ele alınan Yolbulan, Baron ve silahlı adamlardan oluşan küçük birliği, hücrelerin sıralandığı koridorun aşağısına doğru yöneltiyordu. Kapıların hepsi kapalıydı.

Kılıç durdu. "Burası. Anahtarları dene."

Halkada altı anahtar vardı. Mark boş yere çabalayarak bu kaba kilide uymaya niyeti olmayan bir anahtarı geçti ve uyabilecekmiş gibi görünen bir başkasını denedi ama o da olmadı. Üçüncü denemesi şanslıydı, pirinç demirli meşe kapı geriye doğru açıldı. Kapının arkasındaki boşluk, bir hücreden beklenebileceği gibi çok karanlıktı.

Mark, hızlı refleksleri sayesinde kafasını öne eğerek metal bir bulanıklığın çarpmasından sıyrıldı. Dar koridorun karşı duvarına çarpıp çınlayarak içindekileri etrafa sıçrattığında fırlatılan şeyin pirinç bir lazımlık olduğunu anlayacaktı.

"Benden uzak durun!" Karanlık hücrenin içerisinden yükselen ses kesinlikle bir kadına aitti, ama bir talim çavuşu olarak hizmet edebilecek kadar güçlü bir sesti. "Sizi gidi çürümüş yük hayvanı dışkısı yığınları, kim olduğumu biliyor musunuz? Eğer bana dokunursanız neler olacağını biliyor musunuz?"

Kapıdan içeri adım atmaya başlayan Doon, kafasının üzerinde başka bir şey fırlayıp geçerken, çeşitli iblisler üzerine küfürler yağdırarak geri çekildi. Hücrenin yalnız sahibi artık açık kapıdan gelen ışığın içinde görülebiliyordu. Uzun boylu genç bir kadındı, kuvvetli bir yapısı vardı, solgun teninin üzerinde parça parça kir izleri görünüyordu ve kızıl saçları birbirine dolaşmıştı. Giyimi gösterişliydi ya da şu anki yıpranıp kirlenmiş halini almadan çok öncesinde, bir zamanlar öyleydi. Kızın boyu yeniden hücrenin içine girmiş olan Doon'dan daha uzundu ve aslında karşısına dikilenlerin en uzunu olan Mark'tan birkaç santimetre daha kısaydı.

Doon, kadını kolundan yakalayıp hücrenin dışına doğru çekmeye çalışırken, bir yandan da şüphesiz korkutmak ya da sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıyordu. Buna karşı çıkan kadın, adama yeniden küfretti. Kızın yıpranmış elbiseninin arasından çıkan beyaz elleri ve kolları Doon'u kavrayarak iteklemeye başladı.

Öldürücü bir güç kullanmaya isteksiz olan ufak tefek adam, iri genç kadının kavrayışıyla küçük bir mücadeleye girişti - gerçekten de iri bir kız, diye düşündü Mark, çünkü çok genç görünüyordu. Baron'un bu anda düştüğü kötü durum başka bir zaman belki komik olabilirdi. Ama şimdi değildi.

"Ben, Ariane'im!" diye haykırdı kız, Mark liderine yardım etmeye çalışmak için öne doğru atıldığında. Çığlıkları diğer hücrelerde yankılanan bir haykırma yaratmıştı ve koridor bu yüzden anlaşılmaz bir gürültüyle yankılanıyordu. Genç kız haykırıyordu: "Ben ..."

Kız, bir an için Mark'ın yüzünü tam olarak gördüğünde susakalmıştı. Kısa bir süre sonra sesi yeniden yükseldiğinde artık çok değişmiş ve gözlerindeki anlık şaşkınlığa uygun bir düş görenin fısıltısına dönüşmüştü. "Ağabeyim," diye soludu. Ve hemen sonra Mark, kızın gözlerinin kaydığını gördü. Doon'un kızın aniden yere yığılan bedenini tutmasına yardım etmek için tam zamanında ileri fırladı. Kızın bayıldığı açıktı.

Kıza destek olan Doon, başını çevirerek büyücüsüne baktı. "Indosuaro, sen ne-?"

"Ben yapmadım," dedi büyücü, bu döküntü mekâna çok aykırı duran bir güç görüntüsü oluşturuyordu.

Doon, bu konu üzerinde artık daha fazla kafa yormayacaktı. Kızı tutması için Mark'a bırakarak, Kılıç'ını yeniden ele aldı. "Şimdi bize geldiğimiz yolu gösteriyor... kızı taşı ve gidelim."

Mark, uzun yayını hemen sırtına geçirdi ve dar koridor boyunca kızın ağır bedenini taşımaya çabaladı. Ben onu durdurdu ve tek bir kelime bile etmeden arkadaşını bu yükten kurtardı. Ben, hiç zorlanmadan kızı bir omzunun üzerine kaldırıp uzun adımlarla yürümeye başladı. Birbirine girmiş uzun, kızıl saçları, neredeyse yere kadar sarkıyor ve güçlü beyaz kolları sallanıyordu.

Ölü muhafızın yanından ağır ağır geçerlerken kız, hareketsiz gözlerini Mark'a dikmiş bakıyor gibiydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mavi Tapınak'ın, özellikle de Dahili Divan üyelerinin kendi aralarında ya da dünyanın diğer göreceli olarak önemli isimleriyle ticaret hakkında konuştuğu odalar olmak üzere, merkez ofisininin üst katları büyük bir zerafetle döşenmişti. Aşağı katlarda çalışan kâtipler ve idareciler, eski püskü mobilyalar ve boş duvarlarla idare etmek zorundaydılar, ama yukarıda, burada, kölelerden ve çeşmelerden, mermer ve altından, duvara asılan dokumalardan ve eğlenceden hiçbir kısıntı yapılmamıştı.

Ama Yüce Rahip’in dış ofisinde sakin bir şekilde ayakta bekleyen Radulescu’ya eşlik etmesi için bir eğlendirici sağlanmamıştı. Burası aslında ofis bölümünün bekleme odalarından biriydi. Uzak bir yerlerden gelen telli çalgıların müziğini duyabiliyordu. Eğer isterse, kendisini oyalayabilirdi, keyif verici bir şekilde kabartılmış divandan kalkarak odanın içinde dolaşabilir ve perdeli pencereden dışarıya bakabilirdi. Bu pencere, duvarlara, damların kenarlarındaki koruyucu yükseltilere, bir şekilde daha düşük seviyedeki birtakım insanlara ait biraz daha alçak kulelere, şehir surlarının iç taraflarına kadar uzanan açık bir manzaraya yukarılardan bakıyordu. Şehrin surları oldukça yüksekti - kasten böyle inşa edilmişti. Bu surlar yükseklikleri ve sağlamlıklarıyla, bu şehir de fethedilemezliğiyle ünlüydü - aslında, birçok insan Mavi Tapınak’ın ana hâzinesinin, tam bu binanın altındaki bir yeraltı mahzeninin içinde saklandığına inanıyordu.

Radulescu, elbette ki işin doğrusunu biliyordu. Ama sadece o, Yüce Rahip ve Dahili Divanın iki ya da üç üyesi - Radulescu, bunların kim olduklarından emin değildi - yeryüzünde, Benambra'nın Hazinesi'nin nerede saklı olduğunu ve ona nasıl ulaşılacağını bilen birkaç kişiydi.

Bu şehre *fiilen* hükmeden şimdiki Yüce Rahip'in hiçbir resmi iddiası olmaksızın çevredeki diğer bölgelere de hükmettiği bu dünyadaki en cahil kişilerin bile bildiği bir gerçekti. Ama şehirler, ne kadar güçlü savunulduklarının bir önemi olmaksızın, her zaman için paragöz kralların ve diğer hükümdarların dikkatini çekmiştir; ve işte bu yüzden hayır, Mavi Tapınak hâzinesini, var oluşunun ana sebebini, böylesine göz önünde olan bir yere koyamazdı.

Bütün tarikat, kendilerine üye olmayanlara karşı büyük bir açıksözlülükle konuşuyor görüntüsündeydi ve bu gerçekten de çok karmaşıktı. Perdeli kapı ağzında bir hareketlenme oluşup kel kafalı ve altın rengi giysiler içindeki bir sekreter ortaya çıktığında Radulescu'nun düşünceleri kendi kariyeri üzerine yoğunlaşmıştı.

"Başkan şimdi sizinle görüşecek."

Ve Radulescu, özenle döşenmiş bir ofisten diğerine, yaverin peşinden aceleyle giderken küçük bir iç çekişle rahatlıyordu. Mavi Tapınak'ın baş memuru bu ünvanı kullanmayı tercih ettiğinde şu anda uğraştığı işin birtakım dini merasim olaylarından - meselâ, bir papazın görevinde ihmalkâr bulunup, papazlık rütbesinden mahrum edilmesi gibi - daha farklı olduğu anlaşılırdı.

Son kapı, sekreter tarafından geniş bir odaya açıldı. Odayı donatan diğer lüks eşyaların arasında, çevresinde yirmi hükümdarın toplanabileceği büyüklükte kocaman bir toplantı masası da bulunuyordu. Ama odanın içinde sadece tek bir kişi vardı, kızarmış suratı ve kendisine hizmet eden sekreterinki gibi kel kafasıyla oldukça ufak tefek bir adam. Önünde parlatılmış ahşabın üzerine yayılmış bir kâğıt yığınıyla birlikte masanın uzak tarafında oturuyordu.

Yüce Rahip - ya da Başkan - Radulescu'nun içeri girmesi üzerine yuvarlak, kırmızı yüzünü kaldırdı. Baş idareci oldukça neşeli gözüküyordu - ama her zaman böyle gözüküyordu, en azından Radulescu'nun kısıtlı deneyimlerinde bu böyleydi.

"Albay Radulescu, içeri girin, oturun." Başkan, ona kendisinin yakınındaki bir yeri işaret etmişti. "Ayrıldığınız görevinizin ardından neler

yapıyorsunuz? Sizi meşgul etmeye yetecek bir iş bulabildiniz mi?"

Şanssız hazine teslimatı işleminden sonraki aylar içinde, kendi davası, Dahili Divan ve Yüce Rahip tarafından tekrar tekrar görüşülürken, Radulescu çeşitli sınıflardaki resmi işlere atanmıştı. Yaklaşık olarak son on gün boyunca Radulescu, kendisine yapılan resmi davranışlarda bir ılımlılık sezmeye başlamış ve bunu lehte bir işaret olarak görmüştü.

"Tapınak’a yardım etme yollarını bulma sorunu üzerinde büyük bir gayretle çalıştım Başkanım ve birazcık başarı sağladığımı umuyorum." Neyse ki, böyle bir soruyu bekliyordu ve kafasında verilebilecek iyi bir yanıt hazırlamıştı.

"Güzel, güzel," diye belli belirsiz bir şekilde konuştu Başkan, önünde yayılmış kâğıtlarına bir defa daha bakarak. Bunlar Radulescu’ya, kendi davasıyla ilgili raporlar gibi gözüktü. Başkan’ın arkasındaki pencereler, çok az gözün görme şansına erişebildiği pencerelerdendi, içlerine gerçek ve neredeyse kusursuz camlar takılmış, kenarlarına cam parçaları gibi ışığı geçirebilen yarı değerli taşlar yerleştirilmişti. Radulescu'nun aklından, Başkan'ın aslında sadece bir insan olduğu ve adının da Hyrcanus olduğu düşüncesi geçti; ama bir insan böylesine önemli bir şahsiyet hakkında böylesine önemsiz bir insan ismiyle nadiren seslenebilir ya da düşünebilirdi. Sadece birkaç küfürlü ve esef duyulacak popüler şarkı bunu yapardı.

"Güzel... iyi. Şimdi, burada görüyorum ki, bu - talihsizliği - yaşayalı iki aydan fazla bir süre geçti. Buna neler olduğunu anlayabilmen için iyi bir dönem diyebilir misin?" Ve Başkan, aniden Radulescu’ya doğru neşeli, buz mavisi gözleriyle sert bir şekilde baktı.

Radulescu, bu soruyu düşünürken tamamen ciddi görünmeyi kolayca başarmıştı. "Başkanım, itiraf etmeliyim ki, şu iki ay içinde benim bu olayı kavrayışım gerçekten değişmedi." Hafifçe iç çekti. "Eğer kendi fikirlerinizle beni aydınlatırsanız, buna çok memnun olurum." Yıpranmış, kafası karışmıştı, ama çok *fazla* pişmanlık duymaksızın kendini toparladı; Radulescu, görevli bir subay oluşunun ve kaçış olayının ötesinde, o tuhaf gecede oluşan olaylar hakkında kendisini asla suçlu kabul etmiyordu.

Buz soğukluğundaki gözler, Radulescu'yu değerlendirdi; kızarmış yüz hafifçe baş sallayarak durumu onayladı ve önündeki bir sürü kâğıdı yeniden gözden geçirmek üzere aşağıya eğildi. "Adam gerçekten hâlâ tanımlanamadı," diye düşünceli bir şekilde mırıldandı Başkan. Adamın kim

olduğunu tanımlamasına gerek yoktu. "Şimdi ejder de değiştirildi... ejderler arasında çok pahalı olanlardan biriyle. Hemen ardından olaya karışan ejderi, midesinin içindekileri incelemek için öldürmüştük. Sonuç, bunu söylediğime utanıyorum, ama ikna edici değildi. Ejderin midesinde, alçak herifin pelerinine ait olduğu tanımlanabilen birkaç elbise parçası bulundu - ya da bizim dağıttığımız türde bir paralı asker pelerini. Senin de hatırlayabileceğin gibi, pelerini mağara girişiyle kayalıkların arasında bulunmuştu ve biraz çiğnenmiş gibi görünüyordu."

"Hatırlıyorum, efendim. Ben, elbette ki, mağaranın içinde yeniden düşüncelerimi toparladığım ve neler olduğunun farkına vardığım anda ejderi tutan büyüleri bozmuştum."

"Evet. .. Evet." Kâğıtları karıştırıldı. "Sizin şu anda önümde bulunan yeminli ifadenizde de belirttiğiniz gibi. Ve şeyde, eee, dönüşte yapılan soruşturma oturumlarında."

"Evet efendim." Bu soruşturmaların, karanlık mağaranın içinde olduğunu kavrayışının getirdiği ilk şoktan daha az korkutucu olduğunu söylemek zordu. Orada, merdivenlerden aşağı itilmenin getirdiği fiziksel acı, daha sonra neler olabileceğinin korkusu yüzünden hızla yok olup gitmişti.

Sadece içeri tıkıldıklarının bilincinde olan beş sürücü, ümitsizce bağırıp çağırmaya başlamıştı. Bu sinyale alışık oldukları gibi cevap veren Beyaz Eller, görevlerinin bir bölümü olarak mağaranın üst kısımlarına doğru çıkmaya başlamışlardı ve Radulescu onları defetmek için mumum titreyen ışığında kılıcını kullanmak zorunda kalmıştı. Çok şükür ki, ejderi bağlayan büyüleri bozmayı unutmamıştı. Ve ardından, dışarıdaki haini yok etmesi için biraz zaman tanımasından sonra, üstlerindeki koca taşı dışarıdan açması için ejderi bir başka büyüyle geri çağırmıştı.

Kısa bir süre için Radulescu, bütün bu başarısızlığı, üstlerinden bir sır olarak saklamaya niyetlenmişti. Ama yeniden dışarı çıktığında ve ortalıkta kaçan adamın pelerininin dışında başka bir iz bulamayınca, eğer bunu denerse yaş tahtaya basabileceğini anlamıştı.

Etraflarındaki ejderin öfkesinden korkan hayvanlar, bağlarını koparারak kaçmışlardı. Radulescu, kurtulan sürücülerini Tapınak’a geri dönüş yolculukları boyunca sessiz olmaları için dehşete düşüren yeminler ettirerek, kılıcı elinde, onları, sıkılmaya başlayan süvarilerin hâlâ beklemekte olduğu yere doğru yürütmüştü. Beş sürücüyü şu an için

bırakmasının bir anlamı olmadığını biliyordu. Onlar kesinlikle sorgulanmak için geri çağrılacaklardı.

En azından şimdilik, Başkan olayın diğer bir boyutuna geçmişti. "... kıyı şeritinin o bölümü boyunca yapılan sualtı araştırmaları, garnizonlarımızda standart olarak dağıtılan türden tahrip edilmiş bir miğferin bulnmasıyla sonuçlandı... ama ne yazık ki, bu miğferin kaybolan adama verilip verilmediği kesin değil."

Radulescu kaşlarını kaldırdı. "Sanıyorum ki efendim, bu miğfer üzerinde büyüsel bir inceleme yapılmıştır?"

"Oh, evet. Kesinlikle."

"Ve - bunun sonrasında dahi - bu miğferin, şu Ben denen kişiye ait olup olmadığını hâlâ bilmiyor muyuz?"

Başkan, bir kez daha, bütün dikkatini adamın üzerinde yoğunlaştırdı. "Maalesef hayır. Belirli birtakım kötü etkiler bu işin içinde."

"Efendim?" Radulescu birdenbire kendisini tamamen mahvolmuş hissetmişti - bu şartlar altında, onun bir anda ümitsizlikten aklını kaçırmasıyla sonuçlanabilecek bir duyguydu bu.

Başkan kafasını kaldırıp ona baktı, bir an için tereddüt edermiş gibi gözüktü. Ardından bir karara vardı. Masanın başındaki iskemlesinden kalktı ve toplantı odasının, üzerinde bir harita bulunan yüksek duvarlarından birine doğru yürüdü. Hâzinenin yeri, bu ya da herhangi başka bir haritada olduğu gibi asla işaretle gösterilmemişti ama Radulescu'nun gözleri, ne şartlar altında olursa olsun kendiliğinden deniz kıyısındaki o noktaya yönelmişti.

Başkan işaret çubuğunu kaldırdı, ama o önemli nokta yerine oraya çok yakın bir yeri gösterdi. "Burada, bu burunda, fiyort'un karşısında - dağlık burnun sağ tarafındaki şu küçük toprak parçası için belirtilmiş olan mülkiyeti görebiliyor musun?"

O, Radulescu için, haritanın aşağısındaki açıklamaya bakana kadar, kendisine hiçbir şey ifade etmeyen renkli, minicik bir noktaydı sadece. Sonra, "İmparatorluk toprakları," diye yavaşça mırıldandı. Bir an için tereddüt edişinin ardından ekledi: "Evet, efendim, sanırım anlamaya başlıyorum."

Bu kadarı bile cesur bir iddiaydı ve Başkan ona bakmaya devam etti. Radulescu'nun açıkça daha fazla şey söylemesi bekleniyordu. Çabalamaya başladı. "İmparator - o zaman - karşı bir güç?"

Başkan işaret çubuğunu dikkatli bir şekilde bıraktı ve ellerini arkasında kavuşturarak haritanın önünde dikildi. "Gerçekten anlamaya başladığınızdan şüphe ediyorum. Bu sizin hatanız değil, gerçekten, bunu anlamanız beklenemez... yine de çok geçmeden anlamalısınız. Sizin durumunuzdaki bir adam, tahminen bir sonraki boşlukta, Divan'a terfi etmek için hazır olmalıdır... evet, kısa süre içerisinde en iyi büyücülerimizi ve sizi, İmparator konulu bir bilgilendirme toplantısında bir araya getirmeliyiz. Bu durum, elbette ki, eğer yakın gelecekte bir gün, herhangi bir neden yüzünden statünüz düşürülmezse gerçekleşecektir." Böylece, Radulescu'nun Başkan'ın yaptığı terfi imasıyla abartıya kaçmayan keyfi, şimdi yine eski durumuna dönüyordu. "En azından İmparatorun bir efsane olmadığını ve üstünde düşünülmesi gereken sebeplerden biri olduğunu biliyorsunuzdur?"

Açıkçası, ortada buna verilebilecek tek bir cevap vardı.

"Bu toplantıyı, çok kısa bir süre içinde düzenlemeye çalışacağım. Bunu önleyecek bir şeyler çıkmazsa." Başkan koltuğuna ve sesi de hafifçe alışıldık şüpheli neşeliliğine geri dönmüştü. "Şunu söyleyebiliriz ki, elimizdeki tüm açık kanıtlar, Albay, bu Ben denen adamın, Ben nereliydi - ha evet, burada Purkinje'li Ben diyor - bu Purkinje'li Ben'in, denize atlayarak ya da düşerek öldüğünü ya da yüzerken boğulduğu sonucunu gösteriyor, *eğer* gerçekten de ejderden kaçmayı başarabilmişse. Bütün raporlara göre ayakları üzerinde biraz yavaş hareket ediyormuş, yani dolayısıyla ejderden kaçmış olma olasılığı çok da fazla değilmiş.

"Şimdi size şunu sormak istiyorum. Siz, şahsen, Tapınak'ın, bu olayın kapandığını kabul etmemesi için herhangi bir neden görebiliyor musunuz? Elbette ki şartların gerektirdiği bazı önlemler alın, mesela koruyucu ejderin büyüsünün değiştirilmesi gibi - ki bu zaten yapıldı - ama sonra işinize devam edin, genellikle yaptığımız gibi?"

Radulescu, dikkatle boğazını temizledi. Bu yumuşakça sorulmuş sorunun bir tuzak da içerebileceğini anlaması için çok akıllıca düşünmeye gerek duymamıştı. "Sürücüler sorgulandı mı, Efendim?" diye sordu. "Sanırım sorgulanmışlardır."

"Oh, elbette. Sorgulama sırasında herhangi bir entrikanın izi çıkmadı."

Radulescu düşünmeye çalıştı. "Tahmin ediyorum ki, efendim, şimdiye kadar hâzinenin önemli bir bölümü kontrolden geçirilmiştir."

Başkan başını sallayarak onayladı. "Benim tarafımdan, kişisel olarak. Hazine güvende."

Ardından bir duraklama yaşandı. "Peki, efendim," dedi sonunda Radulescu. "Hâlâ canımı sıkan birkaç şey var."

"Ya. Ne gibi?"

"Bir ejder tarafından kovalan akıllı bir adam, hayvanın ilgisini başka yöne çekmek için pelerinini atmayı düşünebilir. Ve ejderler hakkında duyduğuma göre de, böyle bir hile başarılı olabilirmiş, en azından bir süreliğine."

"Bu Purkinje'li Ben, onu tanıyan subayların verdiği bilgilere göre, akıllı bir adam olmaktan çok uzakmış. Biliyorsunuz ki, akıllı adamlar genelde böylesi işler için seçilmezler."

"Bu doğru, efendim, şüphesiz. Ama..."

"Ama ne?"

"Bildiğiniz gibi, mağaraya yapılan bu talihsiz sevkiyattan önceki üç sevkiyatı da ben idare ettim. İdare ettiğim bu dört sevkiyatın içinde yirmi kişiden fazlası yer aldı ve *o,* bir şeylerin yanlış olduğundan şüphelenen tek kişiydi. Yani demek istediğim, kendi bakış açısına göre yanlış olduğunu düşünendi. En azından, kendi sefil hayatını kurtarmak için adımlar atmış tek kişi oydu."

Söylenenleri zihninde tartan Başkan, kısa bir süre için sessiz kaldı. Sonunda konuşmaya başladığında Radulescu'yıı birazcık şaşırtacaktı. "Bu herifler oldukça sefil bir hayat sürüyor olmalılar. Hayatlarına bir son verilmesine neden böylesine karşı çıktıklarını gerçekten bilmiyorum - olayı hiç bu yönden düşünmüş müydün?"

"Hayır efendim, düşündüğümü söyleyemem."

Yeniden kısa bir dalgınlığın ardından Başkan konuştu: "Bu her nasıl oluyorsa - sevkiyatı başlatmadan önce, diğer subayların geçmişteki inatçı sürücülerin icabına baktıkları hakkında sanırım uyarılmıştınız?"

"Evet efendim, böylesi bir tehlike olasılığından bahsedilmişti. Ama bütün bu gerçek örneklerin oldukça uzak bir geçmişte olduğu izlenimini edinmiştim."

"Ve aynı zamanda, geçmişte bu olayı yöneten subayların bu durumları başarıyla hallettikleri size anlatılmadı mı? Ve sizin de bildiğiniz gibi, işte bu yüzden siz silahlısınız, onlarsa değil."

Radulescu kulaklarının yandığını hissedebiliyordu. "Evet, Başkanım, bu izlenimi de kesinlikle edinmiştim."

"Şimdi ne yapmalıyız dersin, Radulescu? Bunu düşünmek için birkaç aylık zamanın oldu. Eğer benim yerimde olsaydın ne yapılmasını isterdin? Divan'da benim ciddi bir hata yapmam yüzünden mutluluk duyarak görevimden almaya fırsatları doğacak düşmanlarımın olduğunu duyman seni şaşırtabilir ama şaşırtmamalı."

Radulescu bunu elbette düşünmüştü, ama söyleyebileceği kadarıyla, düşünme sürecinin yararlı olduğu şüpheliydi. "Efendim, bölgede bir süre için biraz daha düzenli bir şekilde devriyeler gezdirebiliriz. Bunu genellikle yapmadığımızı biliyorum, çünkü-"

"-çünkü bölgede düzenli olarak devriyeler gezdirseydik, bölgenin önemi kısa sürede bir sır olmaktan çıkacağı gibi muhteşem bir sebep vardı. Tabii ki, eğer adamının kaçmış olduğundan emin olsaydık, o zaman, evet, devriyeler çıkarabilirdik. En azından hâzineye yeni bir yer kararlaştırılıncaya kadar bunu yapabiliriz. Ama yeni yerini bir sır olarak saklamakta ne kadar şansımız olacak? Ve taşınma bize ne kadara patlayacak, sadece taşınma, başlı başına, bir fikriniz var mı? Hayır, tabii ki yok. Bunu sizin ücretinizden almayı teklif etmediğim için sevinin."

Bu Tanrılar'ın bir şakasıydı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu konuda oldukça tecrübesiz olduğunu kendisine itiraf eden Mark'ın gözlerine, küçük gemi oldukça eski görünüyordu. Ama yaşlanmış görünüşüne ve kalın gövdeli biçimine rağmen iyi bir manevra yeteneğine sahip olduğu açıktı. Bu durumun, geminin yapısının büyüyle gerçekleşmesinden mi yoksa bir cin tarafından idare edilip kullanılmasından mı kaynaklandığını söyleyebilmek Mark için çok zordu.

İki direği ve iki kamarası olan gemi Indosuaros'a aitti ve Ariane'yi Kırmızı Tapınak'tan kurtarışlarının ardından yapılan üç günlük zorlu bir yürüyüşün sonunda Doon'un grubunu sahilde karşılamak için büyücü tarafından çağrılmıştı. Mürettebatsızdı ve herhangi bir görünür güç tarafından kullanılmaksızın onları karşılamak için neredeyse karaya oturacakmış gibi oldukça sığ suların içine doğru yelken açıyordu. Yanlarındaki hafif yükleriyle birlikte sekiz insan yolcusunun güvertesine çıkmalarının ardından gemi, yeniden denize açılmak için sadece büyücünün tek bir kelimesine ihtiyaç duymuştu. Ve tüm bunlar, dümene, yelkene ya da halatlara tek bir insan eli bile dokunmadan gerçekleşmişti. Cin insanlara zararsızdı, en azından Indosuaros'un dostlarına, Mitspieler onları böyle ikna etmişti. Cin, sadece havanın içinde, çoğunlukla direklerin üstünde, küçük bir bulutçuk ya da bulanık bir dalgalanma gibi kısa aralıklarla görünüp kayboluyordu; ve bazen de sanki çok uzaklardan gelir gibi Indosuaros'la birkaç kelime konuştuğu duyulabilen yankılanan bir ses oluyordu.

Ama şimdi, sabahın ilerlemiş saatlerindeki bu berrak gün ışığının altında cin görülemiyordu. Görülebilen tek şey, çok uzakta olmayan sisti. Geminin tam arkasında yayıldığı ya da kıyı şeridiyle geminin arasında kaldığı ya da küçük gemiyi tamamen örttüğü zamanlar dışında, geminin ilerisini genellikle bir sis kaplıyordu. Sis dışında üç gün boyunca süren yolculukları süresince kıyı şeridi gözden kaybolmamıştı.

Hava durumu, gemideki herkesin ilgisini fazlasıyla çekiyordu. Parçalı sis dışında, oldukça düzelmişti ve Mark bu durumun da, en azından kısmen, Indosuaros'un kontrolü altında olduğundan şüpheleniyordu. Deniz hakkında bir şey bilmeyen kara canlılarından olan Mark ve Ben’i, yolculuğun hemen başında deniz tutmuş, ama Mitspieler tarafından etkisini anında gösteren basit bir iksirle iyileştirilmişlerdi.

Mark ve Ben şu anda ön güvertede oturuyorlardı. Doon ve Indosuaros, aşağıdaki küçük kamaralardan birine çekilmişlerdi, Ariane de diğer küçük kamaradaydı. Golok ve Hubert, geminin kıç tarafından uzakları seyrediyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı; Mitspieler ise, bitmek tükenmek bilmeyen hava gözlemleri ve raporları, geminin konumu ve belki de Mark’ın büyü konusunda yeteri kadar duyarlı olmadığı için değerlendiremediği başka bir sürü nedenler yüzünden yoğun bir şekilde durmadan güverteye çıkıp sonra aşağıya iniyordu. Bu arada keşişkuşu ve Dart, geminin donanımlarının arasında dolaşıp duruyordu. Gemiyi idare eden cinle aralarında hiç de kolay olmayan bir ateşkes yapmışlardı ve artık zamanın çoğunu yukarılarda geçiriyordu.

Ben, Kırmızı Tapınak'tan ayrıldıklarından bu yana yaklaşık olarak onuncu kez Mark’a soruyordu: "Sana niçin ağabey dedi, bu doğru mu?"

Mark, önceden dokuz kere daha verdiği yanıtın hemen hemen aynısını verdi. "Hâlâ bir fikrim yok. Kız kardeşime hiç benzemiyor. Marian sarışındır ve bu kızdan daha küçük yapılıdır ayrıca yaşça benden daha büyüktür. Bu kız, on sekiz yaşında olduğunu söylüyor, ama iddia ediyordum ki, çok gelişmiş olsa bile o en az üç yaş daha genç."

"Ve ben de iddia ederim ki birazcık deli," dedi Ben. "Büyük olasılıkla birazcıktan da fazla."

Mark bu teoriyi zihninde tarttı. "Sessiz durması için kervanda ona uyuşturucu verdiklerini söylüyor. Ona ulaştığımız zaman hâlâ uyuşturucunun etkisindeydi ve bu yüzden başlangıçta tuhaf bir şekilde davrandı."

Temiz havaya çıktıklarında Ariane hızla kendisine gelmeye başlamıştı ve Kırmızı Tapınak’ın surlarının dışına çıkmalarının öncesinde Ben, kızı ayaklarının üzerine bırakıp hayvanların beklediği yere kadar olan son basamakları kendisinin inmesine izin vermişti. Bilincini yeniden kazanmasının ardından bu adamların sadece ona saldırmak için gelmediklerini hızla kavrayan kız işbirliği yapmaya başlamıştı. Kızın kullanması için Golok hızla ve çok temiz bir şekilde başka bir binek hayvanı çalmıştı. Adamlar etrafında toplanarak kızı aralarına almışlar, hiçbir güçlükle karşılaşmadan ana kapıdan çıkıp gitmişlerdi.

"Bayılmayı ve şaşkınlığı anlayabilirim," dedi Ben. "Ama - bir kraliçenin kızı olmayı? Ve hâlâ bunu söylüyor."

"Eee - sanırım, kralların ve kraliçelerin de, diğer insanlar gibi bazen kız çocuk sahibi olmaları mümkün diye düşünüyorum. Ve benziyor da - güzel bedeni ve sevimliliğinden ayrı olarak bakışlarında çok özel bir şey var."

"Ve kızıl saçlı. Kocaman gözlü. Evet." Ben pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Bizim gibi haydutlara, bir kraliçenin kızı olduğunu iddia etmesi, kendine iyi davranılmasını sağlamak için hiç de kötü bir iddia sayılmaz. Bilirsin işte, bazen, bize için için gülüyor- muş gibi bir duyguya kapılıyorum."

"Kızın içinde bulunduğu durumda, eğer bu delilik değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

Mitspieler, sayısız raporlarından birisiyle bir saniye önce yine aşağıya inmişti. Ve şimdi Doon, elinde Kılıç'ıyla güvertenin üzerine çıkmıştı, bir inceleme yapmaya çalışıyor gibi gözüküyordu. Kız ona hikâyesini ilk kez anlattığında, Doon sabırla dinlemişti ve kızın çılgınca gelen sözlerini sanki kabul edilebilirmişçesine kafasını sallayarak onaylamıştı. Mark, bir prense-sin, bir dilenci kızın ya da bir kraliçenin, Baron için farksız olduğunu düşünüyordu, özellikle adamın planlarını yürütmesine hizmet ettiği sürece.

Ariane’nin onların arasına girdiği ilk andan itibaren Doon, adamlarını, kızın kendi özel koruması altında olduğu konusunda oldukça sert bir biçimde uyarmıştı. Geminin iki küçük kamarasından biri dokunulmaksızın ona aitti. Diğer kamarayı da büyücülerin kullanımına bırakan Doon, kızın kapısının karşısında uyuyordu.

Şimdi Doon, Kılıç'ının doğrultusunda sisin içine doğru, ilerilere dikkatle bakarak kaşlarını çatarken, Ariane güverteye çıktı ve adamların kendi

aralarındaki konuşmaları bir an için kesildi. Üzerinde şimdi erkek giysileri vardı, Indosuaros'un bu yolculuk için kullandığı bereketli dükkânından sağladığı temiz, sağlam bir gömlek ve bir pantolonla, ayağındaysa biraz büyük gelen bir çift sandalet.

Bir hamlede geminin pruvasına sıçradı ve dengesini sağlamak için bir ipi yakalayıverdi. İlerideki sisin içlerine doğru araştıran gözlerle bakan kız, bir an için insanların gözüne, geminin önüne yerleştirilmiş oyma bir figür gibi görünecekti.

Tahtırevanlardan ve hücrelerden uzak kalışının ardından zarif teninde güneş yanıkları oluşmaya başlamıştı. Kamarasının dokunulmazlığı içinde yıkadığı saçları kızıl bir bulutu andırırcasına serbestçe uçuşuyordu.

"İleride kayalıklar var," diye neşeyle haykırdı. Sesi neredeyse bir çocuğunki gibiydi ve hücresine giren adamlara küfür eden sesden çok farklıydı artık. Ve şimdi, bir an için Doon'u umursamadan Ben ve Mark'ın yanına inmek için döndü. Ariane, sanki neşeli bir piknik gezisine çıkılıyormuş gibi onlara gülümsüyordu. Mark'ın hatırladığı kadarıyla, şu ana kadar nereye gittiklerini bile sormamıştı.

Ne Baron, ne de Ben, kızla ne konuşacaklarını bilmiyorlarmış gibi gözüküyordu. Ve böylece, onunla konuşan ilk Mark oldu. "Senin annen kim - gerçekten?"

Bacak bacak üstüne atıp sırtını geriye yaslayarak oturan Ariane birdenbire ciddileşti. "Buna inanmanın güç olduğunu sanıyorum. Ama ben gerçekten de Gümüş Kraliçe'nin kızıyım. Size bunu ilk söylediğim zaman hâlâ yarı şuursuz bir durumdaydım, ama bu doğru." Doon'a bir bakış attı. "Eğer ondan fidye almak gibi bir düşünceniz varsa, bunu hemen unutsanız iyi olur. O benim can düşmanımdır."

Doon, bunun pek umurunda olmadığını gösteren bir hareket yaptı. "Peki, kız - Prenses, eğer bunu tercih ediyorsanız - hikâyenizin doğru olup olmadığına çok az önem veriyorum. Sadece meraktan soruyorum, babanız kim? Haberdâr olduğum kadarıyla, Yambu, yanında düzenli bir erkek olmaksızın hüküm sürüyor. Onun her zaman böyle olduğunu sanıyorum.

Ariane, kızıl saçlarını ihtişamlı bir şekilde geriye attı. "Ben olsam babamdan da fidye alabileceğime pek güvenmezdim."

Doon, hareketini yineledi. "Size herhangi bir fidye istemediğimi söylüyorum... saçınızı toplarsanız ya da örerseniz ya da bir yolunu bulup onu ortadan kaldırırsanız iyi olur. Gideceğimiz yerde birtakım sorunlar

çıkarabilir ... ve annen niçin sana böylesine düşmanlık yapıyor? Seni köle olarak satan o muydu?"

"Elbette oydu!" Saçları hakkındaki hükmü tartışmaksızın kabul etmiş gözüken Ariane, sanki saçma hangi muamele şeklinin en iyi uyacağını test edermişçesine parmaklarıyla saçının üzerinde çalışmaya başlamıştı. "Saraydaki bir kısım insanın, bana anlatıldığına göre, annemi indirip yerine beni tahta geçirme düşünceleri varmış. Bu insanların kafaları şimdi göze çarpar bir şekilde kale burçlarındaki mazgallı siperlerin üzerlerini süslüyor. Belki de onlar suçluydu, bilmiyorum. Asla bana danışmadılar. Hayatım boyunca annemi çok az görebildim. Bilmiyorum ..."

"Neyi bilmiyorsunuz?" diye etkilenmiş bir şekilde sordu Mark.

"Önemli değil. Ayrıca, bazen güçlerim oluyor-"

"Olduğunu biliyorum," diye araya girdi Doon. "Aslında, onlara güveniyorum."

Ariane yeniden adama baktı. "Öyle mi? Onlara beni kurtarabilmeleri için güvenebilmek isterdim, ama dediğim gibi sadece bazen sahip oluyorum ve güvenilir değiller. Bana yine anlatıldığına göre, güçlerim bir şekilde hiçbir erkeğin benimle yatmamış olması gerçeğiyle ilgiliymiş. Kırmızı Tapınak büyücüleri, bakireliğimin bozulmadığına ikna olunca bunu çok fazla kıymetli buldular. Sanıyorum ki, büyüyle olan bağlantısı dışında bakireliğimle fazlasıyla meraklı olan birine, beni bir servet karşılığında satacaklardı. Bu arada, nereye gidiyoruz ki, saçlarımı toplamam gerekiyor?"

Ama Doon'un o anda sorması gereken başka bir sorusu daha vardı. "Peki, anneniz sizi satmak yerine niçin öldürtmeye kalkmadı?"

"Belki köle olarak verilmemin daha kötü olduğunu düşündü. Belki de bir kâhin veya gaipten haberler veren birisi onu buna karşı uyarmıştır. Büyük kraliçelerin neyi neden yaptığını kim bilebilir ki?" Mark, Arien’in sesindeki acının tamamen aynısını askerler tarafından gözleri oyulan köylü kadının sesinde de duymuştu.

Baron şimdi Kılıç'ını kınına yerleştirmişti ve kollarım kavuşturmuş olarak dikilirken gözleriyle tutsağını inceliyordu - kızın bu durumu için gerçekten de uygun bir kelime, diye düşündü, Mark. "Annenin senin düşmanın olduğunu söylüyorsun," diye belirtti Doon. "Yani, o zaman sen de onun düşmanısın?"

Ariane’nin mavi gözleri, bir anda kızgın bir çocuğun gözlerine dönüştü. "Bana bunu ispatlamam için şans tanıyın yeter."

"Tam da bunu yapmaya niyetliyim. Şimdi, Gümüş Kraliçe’nin Mavi Tapınak'la oldukça yakın bir ilgisi vardı, değil mi?"

Sanki başka bir şeyi duymayı bekliyormuş gibi, kız susup düşündü. Ama sonra söyleneni onayladı. "Evet, ilgilendiğine eminim. Neden?"

"Çünkü biz Mavi Tapınağın ana deposuna girecek ve onu zenginliğinden mahrum edeceğiz. Kılıç'ım, sen - ve senin güçlerinin - bu planın uygulanmasında çok yararlı olacağınız hakkında beni bilgilendiriyor. Benimle gönüllü olarak işbirliği yaparsan sana söz veriyorum ki, hâzineyi paylaşma sırasında unutulmayacaksın. Ve sana yine söz veriyorum ki, bu arada geçen süre içinde hiçbir erkek sana zarar vermeyecek." Ve aynı anda orada olan iki adamına anlamlı bir bakış attı.

Kız çok güzel, diye düşündü Mark, ona sahip olmak için savaşabilecek birçok adam vardı. Ama güzelliğinin içinde neredeyse çok etkileyici bir şey daha vardı, ki bu bir çağrı olduğu kadar bir uyarı olarak da görülebilirdi. Ve Mark, Ariane’in kendisine ağabey diye seslendiği o anı unutamıyordu. Sonradan, Arien’e bu konuyu ne zaman sorsa, kız hatırlayamadığını ve ona öyle seslendiğinde hâlâ uyuşturucunun etkisinde olduğunu söylemişti. Mark, kendi kendisine gerçekten kızın ağabeyi olabilme şansının bulunmadığını söylemişti. Hâlâ ...

Doon yeniden kızla konuşuyordu. "... ve grubu dağıttığımızda yanındaki Mavi Tapınak mücevherleri ve altınlarıyla dolu bir keseyi drahoma olarak mı kullanacaksın? Ya da başka herhangi bir amaç için. Eğer istemezsen, hiçbir prense ya da hükümdara bağlı olman gerekmeyecek."

Ariane, derin düşüncelere dalmıştı. *"Onun* altını ve mücevherleri, benim ellerimde - sanırım bu hoşuma giderdi." Mavi Tapınak mahzenlerine girip onları soyma düşüncesini pek zorlanmadan kabullenmiş görünüyordu. Mark ve Ben birbirlerine baktılar ve Ben küçümseyerek kafasını salladı; kız, gerçekliğin en azından birazcık dışında yaşıyor gibiydi.

Mitspieler tekrar güverteye çıkmıştı ve Doon'un dikkatini çekmek için arka taraflarda dolanıp duruyordu. Kısa bir süre sonra bunu başardı ve Doon, büyücülere danışmak için aşağıya indi.

Baron görüş açısından çıktığı anda Hubert, peşinden sürüklenen Golok'la birlikte kıç taraftan öne doğru geldi. Mark, Hubert’in, Ariane’e hayran kaldığını çok önceden fark etmişti ve adam fırsat buldukça kıza yaklaşmaktan kendisini alıkoyamıyordu.

Ama şu anda askerin dikkati, denizde ya da geminin önündeki sisin içinde gördüğü bir şeyler yüzünden başka bir yere çekilmişti, diğerlerinin yanına geldiğindeyse kaşları çatılmıştı.

Söylediği ilk şey şuydu: "Umarım şu kayalıkların yakınına gitmeyiz."

Hâlâ arkasına yaslanmış olarak güvertenin üzerinde oturmakta olan Ben, meraklı bir şekilde ona baktı. "Niçin gitmeyelim?"

"İri adam 'Niçin gitmeyelim?' diye soruyor. Orada bizi bekliyor olabilecek kişi yüzünden. Efendilerimiz - peki, eğer onlara böyle demek istemiyorsanız, liderlerimiz diyelim o zaman - konuşurken duydum. Ve dünyanın bu kısmıyla ilgili bir iki şey daha biliyorum."

"Kayalığın tepesinde böylesine önemli olan kişi kim?" diye sordu Ariane. Genellikle Hubert'in konuşmalarına hiç kulak asmayan kız, şimdi bir anda fazlasıyla ilgilenmiş gözüküyordu.

Bir seferliğine olsun etkileyici görünmekten memnun olan Hubert, kendi kendine kıkırdadı. "Oraları İmparatorun topraklarıdır, genç bayan. Şu sisin ötesinde, bizim ilerimizde dikilen kayalıklar."

Bunu duyar duymaz Ariane'nin neredeyse nefesi kesilmişti. "Hayır, gerçek olamaz!" Mark kızı dikkatle inceliyor olmasına rağmen onun gerçekten etkilendiğini, korktuğunu ya da Hubert'le inceden inceye alay ettiğini söyleyemezdi.

Kısa boylu adamın, en azından, nasıl bir etki bıraktığından şüphesi yoktu. Kendisiyle biraz iftihar eder gibi görünüyordu. "Ya evet... Siz imparatorun sadece bir hikâye olduğunu mu düşünüyordunuz? Çoğu insan böyle düşünüyor. Zeki olan çok az kişi daha fazlasını bilir. Burası hakkında bir şeyler duydum. Bu kayalıkların altında bir mağara var ve bu mağaranın içinde, İmparator, bir evcil iblisler güruhunu saklıyor. Oh, dünyanın çevresine yayılmış başka topraklara da sahip ama burası özel bir yer. Bunları görenlerden duydum.

"Siz, belki de, bu durumun sadece bir masal ya da bir şaka olduğunu düşünüyordunuz? Ama hayır, genç bayan, o gerçek ve şaka da değil. O orada, bir kayanın üzerinde oturmayı sever, üzerine gri bir pelerin geçirip sıradan bir adam gibi görünerek, gemi kazası geçirmiş insanların ya da başka birilerinin denizden çıkıp onun yanına gelmesini bekler. Ve onlar da bunu yaptıkları zaman iblislerini ıslıkla yukarıya çağırmaktan hoşlanır. Ve iblisler tarafından mağaranın içine sürüklenen kurbanlar orada kaldıkları zaman boyunca ve sonsuza dek ölmeyi dilerler - hey, sorun nedir, koca

adam, yine mi deniz tutması başlıyor? işte İmparatorun şaka olduğu düşüncesi... oh, yoksa bana inanmıyor musunuz, genç bayan?"

Mark, gerçekten de bir şeyler yüzünden alt üst olmuş gibi görünen Ben'e meraklı bir bakış attı. Ama Ariane'nin kesinlikle keyfi kaçmamıştı. Alt üst olmanın ya da Hubert'in hikâyesinden birazcık etkilenerek keyfinin kaçmasının ötesinde, kahkahalara boğulmuştu.

Anlattıklarına gülünüyor olması, Hubert'i çok sinirlendirmişti ve adamın kulakları kızardı. "Eğlenceli, değil mi? Ve eğer her kim ona karşı koymaya ya da oradan kaçmaya uğraşırsa, İmparator'un tüm yapması gereken gri pelerinini açmakmış. Pelerininin altındaki bedeni insan vücudunun şeklinden öylesine farklı bir biçimde çarpık çurpukmuş ki bunu görenler çıldırırmış ..."

Mark, kızın delilikten değil, komikliğin sağlıklı bir şekilde algılanması yüzünden kahkahalar attığını düşünüyordu. Hubert kıza dik dik bakıyordu ve parmaklarını oynattı. Ama Mark ve Ben, kızın iki tarafında duruyor ve Hubert'i izliyorlardı; ve Baron uyarı konuşmasını da yapmıştı. Kısa boylu adam döndü ve hızla kıç tarafa doğru gitti. Hâlâ adamın yakınlarda dolanan Golok da durumu seyrediyordu.

Doon, Indosuaros'la beraber güverteye dönmüştü. Kısa bir süre sonra gemi rotasını değiştirdi ve İmparator'un üstünde oturduğu kayalıklara doğru olmasa da karaya doğru yönelmişti. Büyücü artık sürekli olarak cine talimatlar mırıldanıyordu. Diğerleri mümkün olduğunca ayak altından uzakta dikilirlerken gemi görülebilir bir gücün etkisiyle, köpüklü dalgaların içinden, kumlu bir sahil parçasına doğru manevra yapıyordu. Gemi, tam karaya oturacakken durdu, su öylesine sığlaşmıştı ki karaya çıkmak için aşağıya atlamanın birazcık ıslanmaktan daha kötü bir etkisi olamazdı.

Saçlarını çoktan düzgün bir şekilde bağlamış olan Ariane, çıkınları ve silahları sahile sağlam olarak çıkarmakla sorumlu tayfanın bir parçası olarak görevlendirilmişti.

Biraz sonra Indosuaros dışındaki herkes üzerlerinden sular damlatarak kumsalın üzerinde dikiliyorlardı - büyücünün elbiseleri içine battığı zaman bile suyu emmeyi reddetmişti. Indosuaros, geminin üzerinde yalnızca havadaki bir dalgalanma gibi görünen ciniyle gizemli bir görüşme yapıyordu.

Bu sırada, gözlerini önlerinde yükselen kayalıkların tepesine diken Doon, Ben'e sordu: "Tırmanarak indiğin yer burası mıydı?"

Ben henüz kimseye, Mark’a bile, ejderden kurtulup kayalıktan aşağıya doğru inişinin ardından kaçışının ayrıntılarını anlatmamıştı. Ve Hubert’in korkunç hikâyesi aklında hâlâ canlı bir şekilde dururken, ayrıntılar hakkında konuşmaya başlamak için kendini çok isteksiz hissediyordu. Kayalıklara doğru şüpheyle baktı, sonra sağa ve ardından sola doğru. "Sanırım biraz daha güneye doğruydu. Bunu söylemek benim için zor; çünkü o zaman geceydi. Bu kayalıkların hepsi birbirine çok benziyor."

"Evet." Doon kayalığın üzerini kuzeye ve güneye doğru inceledi. "Yani, o zaman sen sahil hattı boyunca yolunu güneye doğru yönlendirdin, sanırım... fiyordun karşısına nasıl geçtin?"

"Yüzdüm. Daha dar olduğu bir yerden."

Doon, kabul edişini başını sallayarak gösterdi. Ve şimdi, tehlikeli bir devriye görevine çıkacak bir piyade kumandanı gibi, bütün çıkınların açılmasını ve içindekilerin yere serilmesini emretti. Ayrıca, tüm su şişelerini ve tulumlarını, tam olarak dolu ve taze olduklarına emin olmak adına kontrol etti. Zorlu yolculuğun her üyesi için bir kangal ip vardı. Yiyecek kaynakları düzenlendi - Ben, Indosuaros'un karargâhında verilen büyülü ziyafetin hikâyesini duymuştu, ama yolculuk sırasında böyle bir hizmette bulunabileceği hakkında hiçbir belirti yoktu. Silahları, tırmanma ve taş yontma aletleri vardı. Hubert, Indosuaros'un cephaneliğinden kendisi için bir arbaleti uygun buldu. Doğal olarak Ariane’e de bir çıkın verilmişti ve kızın Doon'la yaptığı bir konuşmanın ardından ona kemerinde taşıması için bir bıçak ve bir de sapan verildi. Büyücüyle yardımcısının taşımaları için kendi eşyaları vardı; Indosuaros artık hazır olduklarını söyledi.

Yolcularından ve onların sıradan yükünden kurtularak rahatlamış olan gemi, kıyıdan birkaç metre uzakta suyun içinde inip çıkarak demir atmış gibi bekliyordu.

Doon, baldır hizasına ulaşan derinlikteki suyun içinde dikilip hareketler yapan büyücüsüne bir şeyler sormak için birkaç adım ilerledi. "Cin ne olacak?"

"O, gemiyle kaldı, onu korumak için, gerektiği gibi hareket ettirmek ve çağırdığımızda bize geri getirmek için."

Indosuaros'un başka bir hareketiyle yelkenler boşalıp aşağıya sarktı ve kendilerini yeniden doldurarak şiştiler. Gemi dönüp açık denize doğru yöneldi.

"Bekle!" diye sert bir şekilde haykırdı Doon. Uzaklaşmakta olan gemi, büyücünün başka bir hareketiyle durdurulurken ekledi Baron: "Öncelikle bir şeyi bilmek istiyorum büyücü. Bu kıyıya hâzineyle yüklenmiş dönerken, ne senin ne de değerli asistanının bizimle olmadığını var sayalım. O zaman gemiyi bize gelmesi için nasıl çağıracağız? Ve bu süre boyunca nerede olacak? Biz günlerce ortada olmayabiliriz."

"Denizde olacak," diye kendisinden daha kısa boylu olan adamla hafifçe küçümseyerek konuştu Indosuaros. "Ama buraya hızla gelebilecek kadar da yakında olacak. Ve cin, geminin bu bölgede kolayca fark edilmesini önlemek için yeterli sisi sağlayacak."

"Bu iyi. Peki biz onu nasıl geri çağıracağız? Küçük bir ihtimal de olsa, biliyorsun, sen burada olmayabilirsin. Ziyaret etmeye gittiğimiz yer tehlikesiz değil."

Gerilim uzun bir süre havada asılı kaldı. Ardından Indosuaros, yeterince nazik bir şekilde konuştu: "Onu çağırmakta kullanmanız için size bazı kelimeler söyleyeceğim. Ve bunları adamlarınızın da duymalı, bu sadece *onlar* geriye döndüklerinde, *sizin* burada olmama ihtimaliniz için."

Eğer Doon'un herhangi bir itirazı olmuşsa bile buna gem vurmuştu. Büyücü, dört kelimelik bir komut tasarladı ve ezberlediklerine emin olmaları için onlara yüksek sesle tekrarlattı. Ariane'nin gemiyi kıyıya doğru başarıyla çağırdığı bir denemenin ardından gemi tekrar gönderildi ve uzaklarda bir sis bulutunun içinde kayboldu.

Doon, Yolbulan'ı sıyırdı. Ucu kayalığın tam tepesini işaret ettiğinde kimse buna şaşırmadı.

Tırmanış başladı. Alışıldığı gibi, Doon yolu gösteriyor ve keşişkuşu sık sık Golok'a rapor vermek için ileri geri kanatlarını çırpıp duruyordu.

Bir noktada Doon, tam arkasından tırmanmakta olan Ben'e doğru döndü. "Bu kayalığın yüzeyi aşağıdan göründüğünden daha engebeli. Buralara bir düzine mağara ağzı gizlenmiş olabilir. Buralarda aradığımız mağaraya bir yan giriş olabileceğini düşünüyor musun? Bu durum bizi yukardaki ejderle karşılaşmaktan kurtarır."

"Bildiğime göre, burada gerçekten o şekilde bir düzine delik olabilir. Aşağıya indiğimde geceydi. Eğer böyle bir giriş varsa, Kılıç'ınız bunu göstermeli."

"Bilmiyorum... bazen iki tane yol olduğunu ve onun kasten en risklisini seçtiğini düşünüyorum."

Ve tırmanmaya devam ettiler.

Uçurumun tam kıyısına ulaştıklarında durdular ve ihtiyatlı bir şekilde etrafı gözetlediler, keşişkuşu bir kez daha keşif uçuşu için ilerilere gönderilmişti. Yolbulan artık doğrudan doğruya içerileri gösteriyordu.

Kayalık burnun ilerilerinde yükselen yüz tane kadar küçük tepecik, sanki bir lav denizinin çırpman dalgalarının donması sonucu oluşmuş gibiydi. Hatta dikenli bitkiler bile şu anda Ben’in gözüne, neredeyse attığı her uzun adımında üstlerine bastığı o büyük firar gecesinde olduğundan çok daha seyrek görünüyordu. Şimdi ilk defa gün ışığında bakan gözlerine aslında bütün manzara tamamen yabancı görünüyordu. Büyü yardımı olmaksızın mağarayı yeniden bulabileceği konusunda kendine olan güveni azalmıştı.

Keşişkuşu, yolun açık olduğunu bildirmek için geri geldiğinde tekrar gönderildi. Uçurumun kıyısından tırmanarak çıkan topluluk Doon'un liderliğinde, kontrollü bir şekilde içerilere doğru ilerlemeye başlamıştı.

Siyah kanat çırpıcı neredeyse anında geri döndü. Golok'un omzuna tüneyerek, bir yerde-yürüyenin önlerinde ve tam yöneldikleri doğrultuda olduğunu bildiren bir rapor verdi.

"Ne kadar uzakta?"

Kuş sahibine, hızlı hızlı, diğerlerine göre anlaşılmaz gelen bazı şeyler söyledi.

Golok açıkladı. "Yaklaşık bir kilometre, sanırım. Yatay uzaklıkları zor tahmin edebiliyor. Dart, bana ejderin bir şeyler yemekte olduğunu anlatmaya çalıştı sanırım."

Kılıç hâlâ aynı yönü gösteriyordu.

Doon bıyıklarını çiğniyordu ve bu Ben’in daha önce onun üzerinde hiç görmediği bir sinirlilik belirtisiydi. "Söyle bana, koca adam, buranın o mağaraya bir kilometre uzaklıkta olmaması gerektiğini söyle."

"O kadar uzakta değil, hayır."

"O zaman ejderle karşılaşmadan önce mağaraya ulaşabiliriz demektir... bunu deneyeceğiz." Doon, hızla ilerleme avantajını kullanmak için yeniden grubunu ilerletmeye başlamıştı.

Golok, uçabilen casusunu tekrar yolladı ve Dart alçak bir yükseklikten içerilere doğru uçtu; kuş birkaç saniye içinde döndü ve aceleyle bir şeyler anlattı.

"Ejder bize doğru geliyor," diye tercüme etti Golok. "Tam bu yoldan geliyor." Sonra delikanlı uyarısını dinlemek için durmuş olan Doon'un

önüne doğru koştu. "Önünüze geçmeme izin verin," diye ısrar etti, "ve bırakın onu idare etmeyi deneyeyim. Sizlerin anlattıklarına göre idare edilmeye alışıkmış."

"Bir ejderi idare etmek?" Doon, Golok'un önüne geçmesine izin verdi ve diğerleri de ardından hızla ilerlemeyi sürdürdüler.

Ben, hızla yürümeyi sürdürürken Ejderdoğrayan’ı kınından sıyırdı. Yanında yürüyen Mark’ın uzun yayını sırtından çıkarıp kirişine bir ok yerleştirdiğini gördü. Hubert, bir an için durdu ve ağırlığını arboletin üzerine vererek silahı atışa hazır hale getirip tetiğini kurdu.

Eğer bir arbaletin kısa ve kalın okuyla bir iyilik yapmak istiyorsan, iri bir yerde-yürüyen tam açık ağzından vurulmalı, diye düşündü Ben, ya da gözlerinin oluşturduğu küçük hedeften ... ve şimdi artık ejderin ilk ahenkli çığlıklarını duyabiliyordu. Tepeciklerin ardında, görüntünün dışındaydı ama o kadar uzaklarda değildi. Onları karşılamaya geliyor olmalıydı.

Ben, daha iyi görebilmek için en yakınındaki tepeciğin üzerine tırmandı. Yirmi beş otuz metre ilerisinde başka bir tepeciğin üzerine tırmanmış olan Golok, canavarla bir şeyler konuşuyor, mırıldanıyor ve birtakım hareketler yapıyordu.

O gece gördüğüm ejder değil, diye düşündü Ben, bu birazcık daha küçüktü. Golok'un yaklaşık yirmi metre kadar önünde duran yaratık, ön kollarından biriyle üç metrelik bir yükseltiye dayanıyordu, sanki öfkeli bir dükkân sahibinin bir tezgâhın arkasında dikilişinin beceriksiz bir taklitini yapıyor gibiydi. Golok’a orada olduğu için öfkelenmişti; büyük olasılıkla adamın sadece var olması yüzünden öfkeliydi. Ben, yaratığın öfkesini, yarı müzikal haykırışları sırasında sesinin içinde duyabiliyordu. Şu ana kadar Ben’i ya da diğerlerini fark etmemiş gibiydi. Başını, önce adamın varlığının bir tür resmi kabulündeymiş gibi Golok’a doğru eğdi ve ardından herhangi bir uyarıda bulunmaksızın hantalca gözüken bir saldırıya geçti. İçine çektiği burun deliklerinden üfledi.

Ben’in yanındaki insanlar kendilerini deliler gibi kayaların arasına atarak kaçıştılar. Golok, tepeciğin üzerindeki faydasız konumunu şaşılacak zariflikte bir sıçrayışla terk etti. Birkaç uzun adım atarak insanlardan ve ejderden daha uzakta, uçurumun daha yakınında olan başka bir tepeciğe tırmandı. Hâlâ hareketler yapıp bir şeyler söylüyordu ve yöntemindeki bir şeyler etkisini göstermişti. Ejderin hareketleri birdenbire yavaşladı, saldırı önemsiz bir yürüyüşe dönüşmekteydi. Keşişkuşu, ejderin başının üzerinde

sanki dikkatini dağıtmak için bir serçe gibi uçuyordu, ama ejderin dikkatini çekemedi.

Ben’in dirseğinin yanında duran Doon, gergin bir şekilde fısıldadı: "Indosuaros?"

Büyücünün fısıldayarak verdiği cevap da en az onun kadar gergindi. "Eğer yapabilirsek burada büyü kullanmamalıyız. Kullanırsak, buradan geçişimizin izleri kalır."

Ben, Doon'un kararsızlığını hissedebiliyordu. Baron, grubunu olabildiğince çabuk bir şekilde mağaraya sokmak istiyordu ve mümkünse ejderle açık bir çarpışmaya girmeden. Aynı zamanda Golok'u kaybetmek ya da hatta onu yanından ayırmak bile istemiyordu.

Golok, ejderi, yeniden yan tarafa doğru, Kılıç’ın gösterdiği yolların biraz daha uzağına yönlendirdi. Ejder yeniden silkinip saldırdı ve bu sefer yan tarafa doğru sürüklenen ilerleyişini, bir tepeciğin üzerine vurduğu pençesiyle noktaladı. Paramparça olup dağılan kayalar sanki bir devin sapanıyla fırlatılmış gibi etrafa uçuştular.

Bu hareket Mark için yeterliydi. Yirmi metreden fazla olmayan bir menzilde Mark'ın uzun yayı tıngırdadı. Otuz kiloluk bir çekişle, Ben bunu biliyordu, kurulmuş olan ok hareket halindeki ejderin sağ gözünün çevresindeki el genişliğinde bir alanın içine isabet etti. Okun başı, oradaki küçük pulların birine çarpıp kırılırken gövdesi ince bir dal gibi geri sıçradı.

Doon tekrar fısıldadı. "Henüz aşağıya bile inmeden hayvan eğiticimi kaybetmek istemiyorum. Ona orada ihtiyacımız olacak. Onu kurtarmamız gerekiyor, gerekiyorsa da ejderi öldürmemiz."

Eğer yapabilirsek, diye düşündü Ben. Yaratık, hâlâ düzensiz bir şekilde Golok’a doğru ilerliyordu. Genç adamın çabaları, ejderin öfkesini birkaç saniye için geçirebiliyor ama tamamen dindirmeyi başaramıyordu. Golok tekrar yana kaçtı, geri çekildi, yerinde durmaya çalıştı ve yeniden gerilemeye zorlandı.

Golok, artık sadece birkaç metre arkasında olan uçuruma doğru yavaş yavaş geriliyordu. Diğer yedi kişiyse, bir kaya sığınağından diğerine koşarak durumu cesaret edebildikleri kadar yakından izlemekteydi.

"Kıyıdan aşağıya in," diye Golok’a seslendi Ben, hayvanın ürküp ileriye doğru yeni bir saldırıya geçmesinden korkarak sesini delikanlının duyabileceğinden fazla yükseltmeden bağırmıştı. "Uçurumun kıyısından aşağıya in ve orada asılı kal. O zaman seni göremeyecektir. Belki o-"

Ejder birdenbire, yeniden Golok’a yüklendi, bu kez tam bir kükreyişle. Hayvan eğiticiliği bilgisiyle örülmüş, kurnaz kontrol ağları en sonunda tamamen çökmüştü.

Bu arada Mark ve Hubert, bir manevrayla Ben’in yanından uzaklaşmışlardı, böylece, ejder onların atış doğrultularına girmişti ve ejderin açık ağzının damağına başarılı atışlar yapabilirlerdi. İki eliyle tuttuğu Ejderdoğrayan'la birlikte yapabildiğince hızlı bir şekilde ejderin böğrüne doğru fırlayan Ben, bu halde bile okçuların yaratığı beyninden vurabilmelerinin küçük bir ihtimal olduğunu düşünüyordu, üstelik beyninden vurabilseler bile bir yerde-yürüyenle problemleriniz elbette ki bitmezdi... Ejderdoğrayan'm gücü çoktan uyanmıştı, Ben elindeki Kılıç’ın tiz haykırışlarını hissedip duyabiliyordu.

Golok, uçurum kıyısında sendeleyerek yığıldı. Uzun yayın ve arbaletin okları, neredeyse aynı anda, Golok'un tepesinde açılmış korkutucu ağzın içine saplandı. Ejderin sol yanağından dışarıya doğru kavurucu bir alev patlaması oluştu; Golok'un üzerine fırlatılacak olan cehennem sıvısı, bunun yerine püskürüp cızırdıyarak, bir kısmı uçurumun kıyısına, bir kısmı da yakınlardaki kayaların üzerine dökülüyordu. Oklardan biri ejderin yanağından bir ateş ifrazatını dışarıya püskürtmüştü.

Ariane cesurca haykırıyor ve ejdere doğru sapanla taşlar fırlatıyordu, ama bunların durumu değiştirme şansı yoktu. İki büyücü de makul bir şekilde saklanıyorlardı.

Ağzından ateşler akıtan ve şimdi çektiği acının farkında olan canavar kendisine rahat vermeyen diğer insanlara döndü. Çaresizce kayaların etrafından sıçrayarak ilerleyen Doon, şimdi düşmanın tam arkasına geçmişti ve elindeki Yolbulan'la, arka bacaklarından birine, tendon olması gereken bir noktayı nişanlayarak ejderin pullarının altında bir yere darbe indirdi. Ağır, jilet uçlu kılıç, oyuncak bir kılıcın örse çarpması gibi geri sıçradı. Ejder Doon'u ne görmüş ne de hissetmişti.

Ama Ben’i görmüş ve duymuştu. Ben’in elinde, hâlâ tiz sesini çıkaran Kahramanlar Kılıcı vardı ve genç adam şimdi kollarında kılıcın insan ötesi gücünün akışını hissediyordu.

Her zaman olduğu gibi, lanet olası koca hayvanların ne yapacakları önceden tahmin edilemiyordu. Ejder son anda Ben'den uzaklaştı ve çığlık atmakta olan Golok'u sol ön koluyla kaldırmak için eğildi. Ben, delikanlının hâlâ canlı olduğunu ve ayaklarının çılgınca tekmeler attığını gördü. Kılıç'ın

gücünü ellerinin içinde hisseden Ben, saldırı için ileri atılmasına izin ve-rerek kendisini Ejderdoğrayan'a teslim etti. Kılıç tarafından indirilen darbe, insan algılarıyla izlenmek için çok hızlıydı ve kendi üzerine yönelen sağ pençeyi temiz bir şekilde kesip kopararak hayvana sıkı bir darbe indirdi. Gökkuşağı gibi ışıldayan kanı etrafa fışkırırken yaratığın kopan kolu, yere düşen zırhlı bir parça gibi çınlıyordu.

Kahramanlar Kılıcı haykırdı.

Ben, Golok'un canlı yüzüne bir bakış daha attı.

El kalınlığındaki pulları, narin yapraklar gibi süpürerek ilerleyen Ejderdoğrayan hedefine, yaratığın kalbine saplandı.

Kılıç hâlâ Ben'in ellerinin içinde çığlıklar atarken yerde-yürüyen geriye doğru sendeledi. Ağaç gövdesi gibi ayaklar refleks olarak toz ve taşları havaya savuran tekmeler fırlattı. Patlayan hava kabarcıklarıyla biten son bir kükreyişle birlikte, Golok'un hâlâ pullu göğsüne tutunduğu ejder uçurumdan aşağıya düştü.

İleriye fırlayan Ben, uçurumun kıyısından düşüşün sonlanmasını izleyebilecekti. Suyun ve kayaların üzerine çarpana kadar iki vücut, birbirlerinden ayrılmayacaktı.

ONUNCU BÖLÜM

Keşişkuşu çığlıklar atmayı sürdürüyor ve Ben'e, sanki kuş günlerdir çığlıklar atıyormuş gibi geliyordu. Sağ elindeki Kahramanlar Kılıcı hâlâ ejderin kanını damlatırken Ben, uçurum kıyısındaki kayalara sıkıca tutunup yüz metre aşağıdaki kasvetli, büyük dalgaların taşların üzerlerine çarpmalarını seyretti. Güzel bir gündü ve deniz, engin yüzeyinin büyük bölümünü mavi ve yeşilin açık gölgeleriyle bezemişti. Kayaların üzerine yukarıdan bırakılan bir meyva gibi düşmesiyle birlikte devasa hayvanın vücudu etrafa dağılmıştı ve dalgalar çoktan bu organik enkazın üzerinde çalışmaya başlamıştı, onu ayırıyor, eliyor ve dağıtıyorlardı.

Ben'in yanına giden Mark, onu sol kolundan kavrayarak uçurumun kıyısından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Doon öfkeden köpürüyordu. "Kuş, lanet olası iblis kuş!" Başının hemen üzerinde uçup duran Dart'ın küçük, kendini kaybetmiş bedenine gözlerini dikmiş bakıyor ve Kılıç'ıyla hayvana bir darbe indirmeye çalışıyordu. Dart'ın sessiz ağıtı, kıyı şeridinin üzerindeki kayalardan ürkerek uçuşan deniz kuşları yığınının şamatasına karışmaktaydı. "Şimdi biz bunu nasıl kullanacağız?"

Sanki Doon'un sorusuna kasten cevap verirmiş gibi, aniden alçalan kuş yakınında duran Ariane'nin üstüne doğru yöneldi. Kızın sol kolu, uçan evcil hayvanlarına efendilerinin yaptığı bilindik hareketle yana doğru açıldı. Koyu kahverengi kürkü Ariane'nin kızıl buklelerinin arasına karışan

hayvan kızın omzuna tünemişti. Ölen sahibi için neredeyse sessiz bir ağıt yakarken, ayakları ve kanatlarıyla bir yetim gibi kızın omzuna sıkıca tutunuyordu. Ariane ona fısıldayıp okşadı. Mitspieler, yardım edebileceği bir şey var mı diye kızın yanına yaklaşmayı denedi ama Ariane nazik bir el hareketiyle adamı geri çevirip yaratığı yatıştırmaya devam etti.

Doon, olanları görülebilir bir iç rahatlığıyla izliyordu. "İyi işti, Prenses. Bütün olanlardan sonra çok şey kaybetmemiş sayılabiliriz." Gökyüzüne bir göz attı. "Ejderlerini, bir tavşanı ya da onun gibi bir şeyi kovalarken, uçurumdan aşağıya düşerek bir kaza sonucu kaybettiklerini düşünebilirler. Her neyse, eğer işimizi doğru yaparsak ejder bulunmadan önce buradan gitmiş oluruz."

Ve Doon, elinde sıyrılmış Yolbulan ile yürümeye başladı. Ejderdoğrayan'ı dikenli yapraklarla olabildiği kadarıyla temizleyen Ben, adamı yakından takip ediyordu. Diğerleri birkaç adım gerideydi ve Mark, Ben'e yakın yürüyordu.

Gece kaçarken algılayabildiği manzaraya genelde benzemesine rağmen, Ben hâlâ çevresinde bir ayrıntı hatırlayamıyordu. Şimdi, aydınlanan gün ışığında bakındığında, maceraperestlerin kendilerinden başka, çevresindeki hiçbir yerde bir insan izi ya da bir insan eseri yoktu. Çorak arazi, kuzeye, güneye ve batıya doğru, kilometrelerce boş ve vahşi bir güzellik içinde yayılıyordu.

"Sizin yerel Mavi Tapınak'iniz nerede?" diye sordu Mark, önlerindeki yola hızla bir göz atmak için kafasını Ben'in yanındaki bir tümseğin üzerinden uzatarak.

"Orada, içeride bir yerlerde. Kilometrelerce ötede. Yolun bir bölümünde binek hayvanlarımızı sürmemize rağmen, buradan oraya gitmemiz yarım gün ve yarım gece sürmüştü."

Ve bir dürtüyle, Ben kafasını suyun karşısına bakmak için arkaya doğru çevirdi. Karşıdaki burun, fiyordun diğer tarafında, sabahın puslarının bitimiyle gecikerek ortaya çıkmıştı ve kendisini erken yaz güneşinde ısıtmak için yükseliyordu. Tepesindeki çayır ve orman, bu uzaklık ve bu ışıkta ayırt edilemiyordu. Kendilerine bakan taraftaki güneş ışığının yeni ulaştığı sarp kayalık belli belirsiz mavi bir renge sahipti.

Bütün o mesafeyi gerçekten yüzüp o kayalığa tırmandım mı? diye kendi kendine sordu Ben. Gece boyunca ve nereye gittiğim hakkında gerçekten hiçbir fikrim olmadan dalgaların arasında yüzmek? Bir gün, diye düşündü,

torunlarıma bunun hepsini anlatacağım. Benim ve Barbara’nın torunlarına, güzel evimizde. İmparatoru gri pelerinin içinde, orada otururken gördüm ve tam bir erkek gibi görünüyordu ... Hubert onu hikâyesiyle korkutana kadar Ben, bu olayı tamamıyla unutma yolundaydı. Ama asıl gerçek hakkında şu anda endişelenmeye hiç gerek yoktu - ve zaten anlatılanların bir kanıtı olarak, ortalıklarda hiçbir iblis gözükmemişti.

Yeniden önüne dönerek içerilere doğru baktı ve artık önüne geçmekte olanları izleyerek yürümeye devam etti.

Doon, elinde Kılıç'ıyla, ıssız ve izsiz arazide, onlara yol göstermeye devam ediyordu. Ben, birkaç defa diğerlerine, o tepeciğin çok uzakta olamayacağını mırıldandı. Ayırt etmeye çalışırken, tepeciklerin birbirine ne kadar benzediğinin farkına ilk defa varıyordu. Hatta her tepeciğin yanında kocaman bir taş varmış gibi gözüküyordu ve bu taşların hepsi, gizli mağarayı koruyan denge kapısını oluşturabilecek büyüklük ve şekildeydi. Hiçbir iki devasa taş görünüşte birbirinin tıpa tıp aynısı değildi ve taşların hepsi tepeciklerin aynı tarafında değildi. Ama en azından aralarından yüz tanesinin, aradıkları denge taşı olabileceğini Ben’in söyleyebilmesi mümkündü. Ben, bu durumun büyüyle yaratılmış olup olamayacağını düşündü; olaya sadece bu olasılığın sebep olması imkânsız gibi görünüyordu.

Yolbulan, diğer şaşırtıcı öğeler gibi bütün bunlara da alışıktı. Neredeyse dümdüz bir yolu gösteren Doon'u takip ederken Ben, mağara ağzının hangi yöne doğru baktığını hatırlamaya çalıştı. Kafasının içinde, silinmez bir şekilde, girişten geri döndüğü o anı ve Radulescu'nun feryadı hâlâ havada çınlarken devasa taşı kapıyı kapatması için kavrayarak aşağıya bastırışını hatırladı. Ardından, paniğin kıyısında, gecenin karanlığının içine neredeyse bir kör gibi, ayaklarını kayalara çarparak kaçışını ... o gece, okyanusu sol tarafına alarak koşmuştu ...

"Burası," dedi aniden Doon. Ben’e çevredeki diğerlerinden daha fazla tanıdık gelmeyen bir tepeciğin önünde durmuştu. Tepeciğin yanını karşısına alan Doon, elindeki Kılıç'ın ucu kayaya dokunana dek kolunu ileriye uzattı. Ben, Kılıç'ın ucundaki şiddetli titreyişi artık açıkça görebiliyordu.

"Burası?" diye tekrarlayarak sordu Ben; tepecik, etrafındaki diğer benzerlerinin arasında ona hâlâ tanıdık gelmiyordu. Emin olmak için tek yol vardı ve sırtındaki çıkını çıkardı. "Pekâlâ. Kayanın bu tarafına bir el atın ve

onu kaldırmama yardım edin." Ve devasa taşın tabanını tutmak için eğildi. Aniden hissetti, burasının doğru nokta olduğuna emindi.

Ama Indosuaros, onun omzuna dokundu. "Bekle." Büyücü ellerini havaya kaldırıp on parmağını taşın yukarısında tuttu. Orada bir an için gözleri kapalı öylece dikildi ve ardından asistanına bakarak geriye çekildi. "Koruyucu bir büyü hissetmedim. Kaldırın."

Ben, kendi gayretini sarf ederken Hubert ve Mark da devasa taşı yana yatırmak için ona gereken yardımda bulundular. Ben’in kafasındaki kalan şüpheler de yok oldu; karanlık, üçgen delik oradaydı, tam aynısıydı.

Doon, elinde hazır bir şekilde tuttuğu silahıyla, girişin içine kısa bir göz attı, ardından geri çekildi, kafasını memnuniyet içinde sallıyordu. "Işıklar," diye konuştu.

Bunlar, yedi tane Eski Dünya aletiydi, çıkınlardan çıkarılıp aralarında dağıtılmıştı. Ben’in, Radulescu'yu kullanırken gördüğü meşalelerden şekil ve boyut olarak biraz farklıydılar, ama işlev olarak aynıydı. Ve bunların saplarına iliştirilmiş modern, el yapımı, deri kayışlar vardı.

Doon, kayışların kullanıcının ellerini serbest bırakmak için bir miğfer gibi nasıl takılacağını ve ışığın nasıl açılacağını hızla gösterdi. "Bunlar için, yine, büyücülerimize teşekkür borçluyuz. Indosuaros, yıllar boyu süren hazırlıklarının boşa gitmediğini göreceksin." İşleyişini göstermek için kendi miğferini çıkardı. "Buraya basın, ışık verecektir. Tekrar basın, kararacaktır. Daha parlak ya da daha loş yapmak için bunu çevirin. Işığı bir noktaya odaklamak için bu şekilde çevirip basın. Çevirip yeniden geri çekin ve ışık bir odayı aydınlatsın."

"Ne kadar süreyle yanarlar?" diye sordu Hubert, açıkça hayran kalmıştı. Bu adam büyük olasılıkla benzeri bir şeyi daha önce hiç görmemiş, diye düşündü Ben.

Doon omuzlarını silkti. "Zaten neredeyse dünyanın kendisi kadar eskiler. Ve sanırım dünyanın sonuna kadar da yanabilirler, yani kullanmaktan korkmayın."

Mağaranın içine giriş, Ben için neredeyse önemini yitirmiş bir olay gibiydi. Yeni ışığı kafasının önünden parlarken, eski, donuk mum damlalarının hâlâ zeminin üzerinde olduğunu gördü. Kendi elleriyle buraya kapattığı altı adamdan, etrafta görünür hiçbir iz yoktu. Ama mağara şu anda, eskiden, Radulescu'nun taşıdığı Eski Dünya meşalesinin ışığının

parlaklığında göründüğünden daha farklı görünmediği için, o gecenin anısı her zamankinden çok daha şiddetli bir şekilde kafasının içinde canlanmıştı.

Zemindeki büyük deliğin yanında dikilen Indosuaros bir kez daha koruyucu bir büyü sezemediğini bildirdi. “Burada yok... ama çok aşağılarda var, evet. Toprağın derinliklerinde dönüp duran bir büyü var, iyice aşağımızda. Büyü ve ..."

“Ve ne?" diye sertçe sordu Doon.

Büyücü içini çekti. "Sanırım ... orada, Eski Dünya'dan bir şey de var. Büyük bir şey."

"Bize tüm söyleyebileceğin bu mu?"

"Eski Dünya teknolojisi." Indosuaros dudaklarını kıvırdı. "Bu teknoloji hakkında kim bir şey anlatabilir ki?"

"Şu algıladığın büyüyle - ona ulaştığımız zaman, başa çıkabilecek misin?"

Büyücü, bir an için ruhunun derinliklerinden bir tür yanıt alıyormuş gibi göründü. Ardından asistanına sert bir bakış fırlattı. Ve sonrasında yeterince ciddi bir şekilde yanıtladı: "Yapabilirim."

"O zaman," dedi sertçe Doon, "şimdiki işimiz buradaki dış kapıyı, geri döndüğümüzde açabileceğimizden emin olabilmek." Ve devasa taşı dikkatli bir şekilde incelemek için eğri büğrü basamaklardan hızla yukarıya çıktı. Ben, kaçıp uzaklaşırken o kapıyı nasıl kullandığını çoktan herkese açıklamıştı.

Doon memnuniyetsizlik içinde iç çekti. Sanki kendisine saldırıyormuş gibi kaşlarını çatarak taşa bakıyordu. "Ben, bana şunu anlat. Papazlar buraya hâzinelerinin güvende olduğunu görmek için zaman zaman inceleme gezileri yapıyor olmalılar, değil mi?"

"Sanırım öyle olmalı," diye basamakları tırmanırken yanıtladı Ben. "Ama bu konuyla ilgili hiçbir şey duymadım."

"Peki, taşın içeriden açılamadığını söylüyorsun. Yapabilseydi, o subay taşı kaldırır ve senin peşine düşerdi. Doğru mu?"

"Sanmıyorum," dedi Ben, "eğer hayatım o taşa bağlı olsaydı, içeriden tek başıma kaldırabilirdim. Ve sadece bir kişi bunu içeriden tek başına halledebilir, orada sadece tek kişilik yer var."

"Papazların içeri girdiklerinde taşı arkalarında açık olarak bıraktıklarını sanmıyorum. Ve her zaman yanlarında onları dışarda bekleyen ve çıkmak istediklerinde taşı kaldıracak olan yarım düzine köle de getiriyor

olabilirler." Doon yine iç çekti. "İçeriye girip aşağıya indiğimizde elbette ki dışarıya açılan başka kapılar bulabiliriz. Ya da bulamayabiliriz. Yanımda taş yontma aletlerim var, ama..." Sadece devasa kayaya bakan Doon kafasını salladı. Ardından pes ettiğini gösteren bir hareket yaptı. "Indosuaros? Planımızın, her ne olursa olsun toprağın yüzeyine çok yakın yerlerde, keşfedilebileceğimiz hiçbir büyü izi bırakmamak olduğunu biliyorum. Ama dışarıya açılan bilindik bir yol olmadan, kendimizi bu mağaraya mühürlememiz çok daha kötü olacaktır."

Büyücü canı sıkılmasına rağmen adamı onaylamak zorunda kalmıştı. "Korkarım haklısınız." Sonra Indosuaros, Mitspieler ile acele ve fısıltılı bir konuşma yaptı, ardından bir çıkından bazı nesneler çıkardılar. Kısa bir süre sonra kapı ağzının hemen dışında, Ben’e, bir tür sebzenin dilimleri gibi gözüken şeylerle devasa taşı ovmaktaydılar.

Tüm bu süre içerisinde, Ariane, keşişkuşunu besleyip sakinleştirecek bir şekilde okşayarak, alçak mağaranın içinde kalmaktan hoşnuttu. Yok denecek kadar az korku belirtisi gösteriyordu.

Büyücüler taşla olan işlerini bitirdiği zaman Doon, taşı aşağıya çekip kapatması için Ben’e seslendi. Taşın ağırlığı, Ben’e, sanki fazlasıyla azalmış gibi geliyordu; ve kapamayı denediğinde, taşı düşerken yakalayıp yarıya kadar kapatıp yeniden yukarıya doğru çok kolay bir şekilde itti. Grubun tüm üyeleri, birbirlerinin ardından, taşı içeriden kaldırıp açmayı denediler ve bunu hepsi başardı.

Herkes mağaranın içine girdiğinde ve dış kapı kapandığında Doon, grubunu alçak tavanlı mağaranın içindeki geniş açıklıkta topladı.

"Burası hâzineyi aşağıya bıraktığımız yer," dedi Ben. "Ve Beyaz Eller'in onları yakaladığını gördüğüm yer."

Büyücü İndosuaros, güven tazelemeye kararlı görünerek gülümsedi. "Onlar yüzeyin o kadar yakınına sadece hâzineyi almak için gelirler, burada olduğun o gece yaptıkları gibi."

"Nereden biliyorsunuz?"

Ben’e verilen yanıt, büyücünün bilgi kaynaklarının, Ben’in anlayışının kesinlikle dışında olduğunu ve gerçekten onu her ne olursa olsun hiç ilgilendirmediğini yansıtan kibirli bir bakıştı.

"Eğer onlardan birini bize kılavuz olarak hizmet etmesi için esir edebilirsek," dedi Hubert, "bu zekice bir davranış olurdu. Hâzineye giden

kısa bir yol biliyor olmalılar. Hâzineyi taşıyanların kısa yolu biliyor olduklarına güvenin."

"Eğer, onlardan birisiyle karşılaşırsak," diye dalgın bir şekilde konuştu Doon, "ona sorarız." Baron, vücudunu doğrudan deliğin aşağısına doğru sarkıtmıştı ve kafasındaki ışığın yardımıyla, deliğin aşağısına, içerilere doğru dikkatle bakıyordu. "Burada, oyulmuş basamaklar var," diye bildirdi. "Ve çok fazla aşağıda da görünmüyorlar. Bir ipe ihtiyacım olacağım sanmıyorum - ama gerekebilir diye yanıma bir tane alacağım. Siz ikiniz, buraya sarkıtın."

Mark ve Ben ince, esnek bir kangalı tutup ucunu aşağı sarkıttılar. Doon, Yolbulan'ı kınına koydu ve bir anda aşağıya kayarak gözden kayboldu.

İp, ellerinde birden gevşedi. "Aşağıdayım," Baron'un sesi onlara doğru yumuşak bir şekilde yükseldi. "Buraya gelin."

Ben, delikten aşağıya bakarken Baron'un kafasındaki ışığın yakın bir mesafede sağa sola hareket ettiğini gördü. Şiddeti arttırılmış ışık, kısa bir sütunun gövdesinde bulunan basamakları ve ellerin konulacağı oyukları gösteriyordu. Sütunun bir yanı aşağıdaki odanın bir duvarıyla birleşiyor ve basamaklar hemen hemen bu aşağıdaki alçak zemine kadar iniyordu.

Ben liderini izledi, kısa bir süre sonra bütün grup aşağıdaydı. Şu anda içinde buldukları oda, yukarıdaki odayla aynı boyut ve şekilde gibi görünüyordu ve yine tek bir alçak çıkışı vardı. Buna rağmen çıkış bu sefer, girişteki sütunun aşağı yukarı tam karşısındaydı ve mağaranın yan duvarına kazılmış bir tünel ağzıydı. Tünel dardı ve ortalama uzunluktaki bir adamın eğilmeden yürüyebileceği yükseklik görünüyordu. Ben, Mark'ın kafasına dikkat ederek yürümesini bekliyordu.

Doon yine öne geçip yolu gösterirken diğerleri de ister istemez tek sıra halinde onu izlediler. Sağa doğru ilk dönüşün ardından tünel sola doğru kıvrıldı ve aşağıya dik bir şekilde alçalarak ilerledi. Diklik arttıkça, zeminin yanlarına oyulmuş basamaklar ve tutacaklar belirmişti.

Bu geçit boyunca, Doon durup tünelin dümdüz bir sütuna dönüştüğünü fısıldayana kadar birkaç metreden fazla ilerlemediler.

Baron, ip önerisini reddetti ve aşağıya doğru inişini sadece sütunun yanlarına oyulmuş çok sayıdaki basamak ve tutacakları kullanarak sürdürdü. Ben ihtiyatlı bir şekilde izledi. Onun arkasından ve üzerinden gelen Indosuaros, sanki yolunu normalin ötesindeki sezileri sayesinde bulmaya çalışırmış gibi, etrafına yarı kapalı gözlerle bakıyordu.

Indosuaros'un arkasındaki Ariane'di ve keşişkuşu omzuna tünemişti, örtüsü çıkarılmış olan kuş kızın gömleğine sıkıca yapışmıştı. Sonra Hubert geliyordu, ardından Mark ve sıranın sonundaki Mitspieler'di.

Sütunun alt ucunda yine rahat bir çıkış kapısı vardı. Sütun iki üç metre genişliğinde ve etrafını çevreleyen odanın zeminden yaklaşık olarak bir metre yükseklikte dairesel bir platformun yaklaşık bir metre yukarısında sona eriyordu.

Sütunun alt ucu, büyük kaya parçaları arasından saç teli kalınlığında gözüken boşluklarla, kadim zamanlardan kalma gibi görünen bir duvar işçiliğiyle bitiyordu, Ben, son tutunduğu yeri bırakıp bütün ağırlığıyla üzerine düştüğünde bu duvar işçiliğinin parçalanıp dağılmamasına şaşırmıştı.

Ama az sonra, keşif yolculuğunun yedi üyesi de güvenli bir şekilde sütunun aşağısına inmiş ve platformun etrafında daire oluşturmuşlardı. Bodur, silindirik biçimli, belki on metre çapında ve yukarıdaki iki odadan daha büyük bir odanın içindeydiler. Burada taş duvarlar, zemin ve tavan tamamen pürüzsüz bir düzgünlükte oyulmuştu. On iki karanlık kapı ağzı, dairesel duvarın çevresinde oldukça düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Odanın merkezinden bu on iki deliğin herhangi birinin derinliklerine bir ışık demeti göndermek, geçitlerin bir iki metre sonra aşağıya inişi ya da yanlara sapışından ya da her ikisi yüzünden imkânsız görünüyordu. Her tünel, en azından başlangıçta, içine bir adamın rahatça girebileceği kadar genişti.

"Üçüncü mühüre ulaştık," dedi Doon. Ve Kılıç’ı sanki saygıdeğer bir düşmanı selamlarmış gibi kaldırdı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Yuvarlak mekânın göbeğinin yakınında dikilen Doon, vücudunu yavaşça çevirerek, elindeki Yolbulan'ı hangi karanlık tüneli takip etmeliler diye karar vermesi için tünellere doğrultuyordu. Baron'un yüzünü seyretmekte olan Mark, kılavuzunun kendisine anlattığı bazı şeyler yüzünden adamın kaşlarının çatıklığını gördü.

Doon'un omzunun üstünden gelişmeleri izleyen Indosuaros, onu dürttü. "Ortada bir şüphe gözükmüyor, değil mi? Kılıç orasının olduğunu söylüyor." Büyücü uzun, yıpranmış işaret parmağıyla bir tüneli işaret etti.

Bu tavsiye yüzünden daha da çok sinirlenen Doon, Kılıç'ını çevirdi. "Ama ilk olarak, bir saniye önce, tam oradaki, şu diğer geçiti işaret etmişti. Bundan eminim. Ve şimdi onu göstermiyor."

"Kesinlikle göstermiyor," diye onayladı Indosuaros. Durdu ve ardından ekledi: "Elleriniz titremiş olabilir, bayım. Ya da belki, ışık bir an için titredi."

"Elim titremedi! Ve Kılıç'ın içindeki titreşimi hissetmem için ışığa ihtiyacım yok."

Ben, konuşmayı kesip araya girdi: "Kılıç'ın ilk işaret ettiği tünelin sonunda daha küçük bir hazine ve buradaki tüneldeyse daha büyük bir hazine olabilir. İşareti bu şekilde düşünebiliriz."

"Ya da," diye fikir yürüttü Ariane, "yerinden oynatılmakta olan bir hazine vardı, hem de tam siz Kılıç'ı onun üzerine doğrultmaya çalıştığınız anda?"

Kızın sesinde, Doon ateş püsküren gözleriyle ona bakarken bile zayıflamayan neşeli bir ifade vardı.

"Henüz, herhangi bir hâzineye çok yakın olduğumuzdan şüpheliyim," diye homurdandı Baron.

Ve büyücü yeniden konuştu: "Ya güvenin Kılıç'ınıza ya da güvenmeyin, size tavsiye edebileceğim tek şey budur. Eğer ona bir daha güvenmeyecekseniz, yolumuzu başka bir şekilde bulmayı denemeye başlayacağım." Indosuaros, Kılıç’ı niçin kıskanıyor diye düşündü, Mark.

Açıkçası, Baron da aynı şekilde düşünmüştü. "Denemeye mi başlayacaksın? Niyeymiş, bir tanrı tarafından dövülmüş bu metale sanırım bir süre daha güveneceğiz. Ve bana ilk gösterdiği yolu seçeceğiz." Bir an için iki adam birbirine baktı.

"Bazılarımız bu yolu, bazılarımız başka birini deneyebilir," diye bunun güzel bir fikir olduğunu gerçekten düşünmemesine rağmen teklif etti Hubert.

Doon ona da kısa ve sert bir bakış attı. "Hayır, güçlerimi bölmeyeceğim. Ne olursa olsun daha değil. Yolbulan’ın bana gösterdiği ilk yola gireceğiz."

Zaratan’ı kılavuzluk için kullandığı dönemden bazı tecrübeleri olan Mark, bu konunun birazcık daha tartışılması gerektiğini biliyordu. Ama bunun da tehlikeleri vardı ve sessiz kaldı, Ben’in gözlerinde de aynı kabullenmeyi okudu. Ariane ile de bakıştı ve o bakışta artık gerçek bir endişenin başladığını gördüğünü düşündü. Ariane’in gözlerinde yorumlanması bu kadar kolay olmayan başka şeyler de vardı.

Doon'un seçtiği tünele girdiler. Şimdi, daha önceden olduğu gibi tek sıra halindeydiler; Mark bir kez daha kendisini en sonda yürüyen sakin Mitspieler’in önünde, Hubert’in arkasında buldu. Mark ilerledikçe, kafasındaki lambanın geçidin tavanına sürtmemesi için, sürekli olarak sırtını ya da boynunu eğmek zorunda kalıyordu. Eğer bu daha fazla sürerse, diye düşündü Mark, lambayı çıkartıp elimde taşımam gerekecek. Ya da ışığını söndürüp diğerlerinin ışığına bağlı olarak ilerleyecekti - bu geçit, daha öncekinden en azından biraz daha geniş olmasına rağmen, iki kişinin rahatça yan yana gidebileceği genişlikten yoksundu.

Tünel durmaksızın aşağıya doğru inerken, soldan sağa ve sonra yeniden tersine keskin kavislerle kıvrılıp duruyordu. Ama buradaki inişlerinin eğimi hiçbir zaman bir önceki tünelde olduğu kadar dik değildi ve tünelin taşlık zemini güvenli bir yürüyüş sağlayabilmek için yeterliydi. Kafasındaki

lambayı yol boyunca yukarıya sürterek yürürken Mark'ın aklına tavanın üzerindeki meşale isi lekelerine bakmak geldi. Elbette ki bu labirentin içinde hâzineye ulaşmak için hareket eden Mavi Tapınak görevlilerinin tümü Eski Dünya meşaleleri kullanmamışlardı ve doğru yolda yaptıkları gidiş gelişler sırasında tavana birtakım lekeler bırakmış olmalıydılar. Emin olmanın güçlüğüne rağmen, Mark karanlık taşların üzerinde gerçekten de bir takım karartılar görebiliyordu.

"Şuna bakın," diye sakince yükseldi, birkaç metre ilerdeki Ben'in sesi. İlerleyiş durmadı. Birkaç adım daha atan Mark, Ben'in ne demek istediğini anladı. Bir zamanlar başka bir tünelin kesişme noktası olan, ama şimdi bir çöküş sayesinde tavandan düşen parçalarla girişi tamamen kapanıp dolmuş bir kavşak ağzına ulaşmışlardı. Bir taş ve toprak yığınının altından, zemine yakın bir yerde, bir iskelete ait bir çift el çıkıyordu. Mark kendisini, bunların normal insan boyutundan aslında hiç farklı olmadığına dikkat ederken buldu. Bir şekilde bu sessiz ikâz, onlara fazlasıyla etkileyici görünüyordu, çünkü aslında davetsiz misafirleri yollarından caydırıcı olarak planlanmış gibi bir görüntüsü yoktu.

Mark, Ariane'in yanlarından yürüyüp geçerken kemiklere doğru baktığını gördü. Kız herhangi bir iğrenme ya da korku belirtisi göstermedi. Acaba ne tür bir çocukluk geçirmiş olmalıydı? diye merak etti Mark. Benimki kadar tuhaf olabilir miydi ya da çok daha tuhaf? Belki de güçleri, eğer gerçekten varsa, beni bu yüzden ağabeyi olarak tanıdı.

Artık etrafta daha fazla kesişen geçit ağızları yoktu. Hangi yoldan gideceği konusunda hiçbir seçeneği olmayan Doon, artık Yolbulan'a danışmıyordu. Şu anda tünelin dümdüz bir uzantısına ulaşmışlardı ve Mark, alayın başındaki Doon'un ışığının aşağı yukarı hareket ederek mağara duvarlarını açığa çıkardığını görüyordu.

Geçitin duvarları, çok ileride olmayan, karanlık bir daire çizerek bitiyordu. Geçit, bu noktada sanki geniş bir mağaraya açılıyor gibiydi. Işıklarıyla oranın yakınına doğru ilerlediklerinde, uzaktaki sivri uçlu kayaların belli belirsiz şekilleri deliğin ağzında görünmüştü.

"'Bu da nedir, tüm iblisler adına?"

Tünel, ağzının yakınlarında biraz genişliyordu ve ne tür bir yere ulaştıklarını anlamalarının yapılabilecek en iyi şey olduğunu fark eden davetsiz misafirler hızla içeriye doluştular. Artık önlerinde gerçekten de geniş bir mağara vardı ve neredeyse geçilemez görünüyordu. Zemini, eğer

zemin denilebilirse, üzerinde durdukları yerin biraz aşağısındaydı ve etrafta noktacıklar halinde parıldaşan ama aynı zamanda bir tür mantarsı bitkilerle yer yer lekelenmiş diken gibi sipsivri kaya çıkıntılarıyla kaplanmıştı.

Ve Mark, sipsivri yükselen bir kaya çıkıntısının ardında insan kemiklerinin beyazlığını gördüğünde yeniden irkildi. İç içe geçmiş ve kırılmışlardı ama en azından kemik oldukları kesindi; ama Mark, bunların insan kemikleri olduğuna emin olamıyordu.

Bu ölümcül gözüken oda, yirmi ya da otuz metre derinliğindeydi ve başka hiçbir görünür giriş ya da çıkışa sahip değildi. Odanın duvarları sağ ve sol tarafa doğru, tünelin çıktığı noktayla birleşene dek birkaç metre boyunca uzanıyordu; her iki tarafta da arada kalan boşluk, insanlara sıkışarak geçebilme ümidini verebilmek için çok dardı. Tünel ağzından sarkarak bakabildiğince yukarılara bakmaya çalışan Mark, sadece tünelin çıktığı yuvarlaklaştırılmış duvarın düzgün, önemsiz şişkinliğini görebiliyordu ve onun üzerinde birkaç metre daha ileride dikenli bir çatı vardı. Aşağılara doğru baktığındaysa manzara çok daha cesaret kırıcıydı, yukarılara çıkıntı yapan taşların sivri uçları göz korkutucu bir derinlikte görünen gölgelerin arasında bekliyordu. Hiçbir yönde, yollarının kullanılabilir devamı olabilecek uygunlukta bir şey göremiyordu.

Doon'un ısrarları sonucunda, Ariane keşişkuşunu önlerindeki mağaranın içlerine doğru kısa bir keşif uçuşu yapmaya ikna etti. Kafalarına taktıkları lambaların ışıltıları kuşun yolunu aydınlatıyordu ama yine de etrafta tereddütle kanat çırpan yaratığın biraz cesaretlendirilmesi gerekiyordu. Sonunda kısa bir mesafe boyunca uçarak uzaklaştı ve yanındaki mantarsı bitkiden ani bir patlama sesi yükselip etrafını bir toz bulutu sardığında, güvenilmez, uzak bir kaya çıkıntısının yanına ulaşmıştı. Keşişkuşu, bir kez daha korku içinde sıkıca tutunduğu Ariane’in omzuna hızla geri döndü. Beraberinde boğucu bir toz tadı ve aynı zamanda mağaranın derinliklerinden insanların burun deliklerine doğru sürüklenen acı, zehirli bir koku getirmişti.

Ani öksürük nöbetleri içinde kalan Doon, şeytani küfürler mırıldanırken Kılıç'ını sıyırmış ve mağaranın çeşitli noktalarına doğru yöneltmişti. Ama grubun henüz gelmiş olduğu tünelin içine geri çevirene dek hiçbir sonuç alamadı. Doon, bu durama öylesine çok sinirlenmiş görünüyordu ki, Indosuaros bile şu an için bir yorum yapmamanın daha akıllıca olacağını düşünecekti.

Bu arada Mark, yeniden mağaranın içine doğra bakmaya başlamıştı ve içeride gördüğü bir şey aklında yeni bir fikir uyandırdı. Kafasındaki lambayı çıkardı ve eğilerek lambayı yere koydu, ince bir ışık demetini yirmi ya da otuz metre ilerideki bazı kayalara odakladı.

"Tüm ışıkları kapatın sadece bu kalsın," diye diğerlerine seslendi. "Bir şey görmeye çalışıyorum."

Yeni emirler vermenin eşiğindeki Baron bir tereddüt geçirdi ama kendisine söyleneni yaptı. Diğerleriyse, öksürüklerin ve hapşırıkların arasında soru ve itirazlarını mırıldanacaklardı. Ama kısa bir süre sonra ortalığı aydınlatan şey sadece Mark'ın ışığı olacaktı.

Işığını yeniden düzeltti. "Bakın. Lambam hiç hareket etmiyor ve zeminin üstünde duruyor. Işığı izleyin."

Uzakta bir kayanın üzerindeki birtakım yüzeylerden, insanların yüzüne, tünelin duvarlarına ve tavana, duman içinde parıldayan göz alıcı ışık noktacıkları yansıyordu.

"Bakın."

Bütün ışık noktacıkları hareket halindeydi. Bu yavaş, devamlı ve ahenkli bir hareketti. Sabit kayanın ve mağaranın tümünün kademeli ve değişmeyen bir hareketle tünelin ağzına doğru hareket ettiği ortaya çıkmıştı. Mağaranın önünde dikildikleri şu kısa süre içinde, yakından bakıldığında perspektifin değiştiği açıktı.

Etkisini yavaş yavaş yitiren zehir zerrecikleri yüzünden öksüren insanlar şaşkınlık içindeydiler.

"Bu doğru olamaz."

"Ama bu hareket ediyor."

"Sanırım," diye konuştu dedi Mark, "neler olduğunu anladım. Tünelden geriye ilerleyerek bu tozun içinden çıkalım. Size orada anlatacağım."

Diğerleri gitmek için hazırlandı ve Doon yolu göstermek için öne geçti. Kısa bir süre içinde dönemeçlerle dolu tünelden yukarıya tırmanmış ve büyük, silindirik odanın içine yeniden girmişlerdi.

Mark açıklamasını orada yaptı. "Aşağıda hareket eden şey mağara değil, biziz. Bu on iki tünelin tümünden ve içinde bulunduğumuz odadan bahsediyorum. Burada bir tekerlek göbeği gibi gözüken bu şey" - ve elini dairesel platformun üzerine vurdu - "aslında onun ta kendisi. Ve aşağıya indiğimiz sütunun bitiminin kenarlarına, yukarıya bakın. Orada taş işçiliğiyle yapılmış gevşek mafsallara benzeyen şeyleri görüyorsunuz. İki

parça birbirine geçerek dönmek için serbest bırakılmış. Indosuaros, yukarıda hâlâ gün ışığındayken, sen bize burada, aşağıda devasa bir şeyi hissedebildiğini söylemiştin, Eski Dünya'dan kalma bir şeyler."

"Evet böyle hissettim." Büyücü kafasını geriye doğru yatırıp gözlerini kapattı. "Ve şimdi yeniden hissediyorum. Teknoloji." Ve daha önce olduğu gibi, bu sözcüğü hor gören bir tavırla dudaklarını büktü.

Doon kuşkuluydu. "Sarp kayalıkların bütün bu bölümü, içinden tekerlek parmakları gibi geçen on iki tünelle birlikte hareket ediyor? Üzerinde bir köy kurulabilecek kadar devasa olsa gerek."

Hubert lafa atıldı: "Bu boyutta ve durmaksızın dönen kalın bir dilim? Ses bile çıkarmadan ya da - böyle bir şeyi kimse inşa edemez. Kimse..." Ama lafını orada yavaşça yarım bıraktı. Baron ve diğer herkes gibi o da, Eski Dünya'nın bunun benzeri binlerce devasa harikalar yarattığını biliyordu.

Mark, Doon'a dedi ki: "Bunun anlamı şu, ki Kılıç her iki seferde de doğruydu. Seçmiş olduğu birinci tüneli takip edebilecek kadar hızlı olabilseydik, doğru noktaya çıkacaktık ... anlamıyor musunuz, durmaksızın dönen tüneller, ya sabit bir tünel ya da sağlam bir kayanın içinde bir yerde açılmış bir çıkış noktasıyla birleşmek zorunda. Bu on iki tünelin ağızları, sanırım birbiri ardından bu noktayı dönerek geçiyor. En azından tünellerin bazıları geçiyor olmalı."

"Aslında," diye atıldı Ben, "tekerleğin içinde nasıl dallandığına bağlı olarak on ikiden fazla tünel ağzı da olabilir."

Doon, sanki durumu açıklığa kavuştururmuş gibi kafasını salladı. "Haydi, şimdi Yolbulan'ın bize neyi gösterebileceğini görelim."

Kılıç bu sefer, duvarın çevresindeki sıraya uygun olmayan tamamen farklı bir tüneli işaret etti.

"Anlıyorum," dedi Ben. "Gördüğümüz gibi tüneller kıvrılıp bükülüyorlar ve galiba tekerleğin içinde bazıları birbirlerinin üstlerinden ve altlarından geçiyorlar."

"O zaman merak ediyorum," diye sordu Hubert. "Buraya gelen papazlar içeriye girip ve ardından dışarıya çıkmayı sürekli olarak nasıl başarabiliyorlar? Tekerleği durdurabilecek bir büyüleri mi var?"

"Teknoloji, büyülerle durmaz ya da başlamaz. Dışarıdan içeri girdikleri zamanki günün saatine bakarak aşağıya indikleri zaman hangi tünelin doğru olarak çıkışla aynı hizaya geldiğini biliyor olabilirler."

"Bu çılgın fikri henüz ispatlamadık," diye kükredi Baron. "Bu sefer Yolbulan’ı önümüzde tutarak yürüyoruz. Haydi!"

"Evet, Yolbulan’ı kullansak iyi olur." diye mırıldandı Mark. "Ben sadece düşünmüştüm ki - tekerleğin etrafındaki sabit kayanın içinde bizi, yeni geldiğimiz o mağaradan bile daha kötü şeylere götürecek tünel çıkışları olabilir."

Grup bir kez daha seçilen bir tünelin içinde tek sıra halinde ilerliyordu. Bu sefer Hubert, bu belirsizlik içinde Doon’a yakın durmaya çalışıyordu ve onun tam arkasına geçmeyi başarabildi.

Tünel yeniden kıvrılıp aşağıya doğru yöneldi. Ve gezginler tekrar bir kavşağa ulaştılar ama bu sefer diğer yol kapanmamıştı. Kılıç sağa doğru işaret edip seçimini yaptı. Biraz daha ilerlemelerinin ardından içinde bulundukları tünel düzleşti - ama bu sefer tünelin sonunda, önlerinde farklı bir şey görünüyordu.

Mark’ın tahmin ettiği kadarıyla, tünelin sonu gösterişsiz bir boşluğun ötesinde kendi çıkışına uygun bir delikle hemen hemen aynı hizaya girmişti. Burada, devasa sistemin rotoru ve statoru sadece birkaç metre uzaklarındayken, ana tekerleğin ağır ve ihtiyatlı hareketinin anlaşılması çok daha kolaydı.

İçinde ilerlemiş oldukları tünel tam sonuna doğru ulaşıldığında oldukça genişlemişti. Tünel ağzının karşısında yer alan delik, boyut ve şekil olarak aynıydı ve sanki aralarında uzun bir adımdan fazla olmayan basit geçişi kolaylaştırmak için her ikisinin de önüne taş bir basamak yerleştirilmişti. Aradaki boşluk, saçtıkları ışıkları neredeyse yutabilecek kadar derindi ama genişliği iki metreden azdı. Diğer girişin ağzıysa, her iki tarafında taşların içine oyularak yerleştirilmiş elle tutma oyuklarıyla donatılmıştı.

Kılıç onları tam ileriye doğru, yavaşça deliğin hizasından çıkmakta olan boşluğun karşına yöneltiyordu. İlk önce Doon atladı ve diğer basamağın üzerine yumuşakça indi. Hızla başka bir basamağa basarak, girişin içinden çok dik eğimli gözüken diğer tünele geçti. Kılıç’ı tutmadığı eliyle diğerlerine, kendisini izlemeleri için zaman kaybetmemelerini emreden bir hareket yaptı.

Ben ileriye doğru bir adım attı, bunun peşinden bir zıplayış gelecekti ama Ariane’in elinin, gömleğin kolunu aniden çektiğini hissetti. Ben, Ariane ile göz göze gelmek için durdu ve kızın gözlerinin bir an için kendisinden geçmiş bir şekilde neredeyse boş boş baktığını gördü.

Ben’in oyalandığı bu an içinde sırtında arbaleti hafifçe sallanan Hubert, öne geçip atladı ve indi. Hubert’in ayakları altındaki ilk taş basamağın ucu bir tuzak gibi serbest kalarak hızla aşağıya düşerek duvara çarpmıştı. Adamın elleri refleks olarak tutunacak herhangi bir şeyi, demir çıkıntıları kavramak için uzanırken düz ve kaygan taşın üzerine tutunmaya çalıştı. Bir ucu serbest kalmış taşla uyum içinde davranan metal çıkıntılar da kendi deliklerinin içine doğru çekilerek ortadan kaybolmuşlardı. Parmakları umutsuz bir şekilde düzgün yüzeyin üzerinde şaplayan Hubert, duvarların arasındaki boşluğun içine düşerken çıldırmışçasına bağırıyordu.

Doon onu tutmak için ileriye uzanıp yakalamaya çalışmıştı, ama hiç kimse o kadar hızlı hareket edemezdi. Hâlâ karşıda yavaş yavaş dönmekte olan duvarın üstünde olanlar da zamanında müdahale edemezlerdi. Dar ve derin uçurumdan aşağıya bakan Mark, Hubert’in Eski Dünya lambasının dönüp sektiğini, sonra yeniden sekip dönerek üzerine takılı olduğu bedenle birlikte hızla uzaklaştığını görebiliyordu. Adamın çığlıkları çoktan kesilmişti. Havanın içinde fırıl fırıl dönerek aşağıya inen ışık, bir an için fantastik kaya oluşumlarını ortaya çıkarıp hızla yeniden karanlığa saplanırken titreşmeye devam ediyordu.

Işık bir defa daha sekti ve durdu. Her zamankinden çok daha parlak olan ışıltı, şimdi keskin kayaların ve oraya düşenlerin kemiklerinin oluşturduğu mezarlığın içinde, uzakta, dağılmış beyaz küçük parçacıkların ve yuvarlak olanlarının kafatası olabileceği düşünülen kemik yığınlarının üzerinde parıldıyordu.

İç duvarın acımasızca dönerek, tünelin ağzını ayırmayı sürdürdüğü bu zamanda hayatta kalanların Hubert’in yazgısını düşünerek harcayacak bir anları bile yoktu. Bir mekanizma karşıdaki tuzak kapısını çoktan, eski, masum ve yükseltilmiş görünüşüne kavuşturmuştu. Boşluğun karşı tarafındaki Doon, Ben’e atmak için bir ip çıkardı ve kendini, alçalan tünelin içine sıkıca bağladı. Ben’in ipin diğer ucunu tutmasının ardından Mitspieler, bu sefer onu sağlamca taşıyan basamağa basarak ipin güvencesi altında karşıya geçen ilk kişiydi. Mitspieler, oradan Doon'un durduğu yere sıçradı ve ipin diğer ucunu tutmasına yardım etti.

"Kılıç bizi uyarmadı!" diye sızlandı Ariane, sanki bir dostun ihanetine şaşırmış gibiydi. Ve bu arada, kendi sırasını, karşı tarafa güvenle ayak basarak savmıştı.

"Bu onun işi değil!" diyerek kalp kırıcı bir tarzla konuştu Baron, kız yanında ipi tutmasına yardım ederken. Ve hemen ardından Mark da sağ salim karşı tarafa ulaştı.

Bir sonraki Indosuaros'tu. Ve ardından gelen Ben, ipin kendi tarafındaki ucunu tutup başının üstünde konuşmadan kanatlarını çırpan keşişkuşuyla birlikte karşıya geçen son kişiydi. Destek basamağı, Ben'in cüssesini de Hubert dışında herkese yaptığı gibi sağlam bir şekilde taşımıştı.

Hayatta kalan altı kişi, boşluğun, hâzineye doğru olduğunu ümit ettikleri diğer tarafında toplanmışlardı ve yavaşça dönerek bir kaya çıkıntısının ardında gözden kaybolan geldikleri tünelin ağzını izlemek için geriye doğru baktılar.

"Geri döndüğümüzde bir geçitin açılması için çok beklemeyeceğiz." diye konuştu Doon. Sanki Mark'ın dönen tüneller fikri tamamen kendisine aitmiş gibi sesinde büyük bir güven vardı; daha da fazlası, sanki o, Doon, tüm şüpheli ihtimallerin ötesinde bunun doğru olduğunu kanıtlamış gibiydi. "Bu dönüp duran tünellerden on iki tane ya da daha fazla var, bunu hesapladık. Yani buna göre, eğer oradaki devasa tekerlek, günde sadece iki kez dönerse, tünellerin hizalanması için bir saatten fazla beklememiz gerekmiyor. Buna emin olabiliriz."

Hepsi bundan emindi ya da değildi, ama hiçbiri bu konuda bir şey söylemedi. Şu anda Ben'in aklında sadece tek bir şey vardı: diğer tünelin hilal gibi kalmış şeklinin de yok olmasıyla birlikte geri dönmelerinin şimdilik imkânsız olduğu.

Baron konuşmasına devam etti: "Geri döndüğümüzde, acele içinde olabiliriz. Bunun için, gitmeden önce bu lanet olası tuzak basamağın tam olarak nasıl çalıştığını anlamaya çalışmalıyız." Ardından dikkatli bir şekilde etrafı incelemeye başladılar. Ve sonunda, tam üstteki basamakta - Doon'un, Hubert, ölümcül atlayışını yaparken durmuş olduğu yerde - hiç kimse durmadığı sürece bu basamağın sağlam bir kaya gibi durduğunu gösteren ihtiyatlı deneylere başladılar, ikinci basamağın, önemli bir ağırlık üzerine çullanıldığı anda serbest kalan gizlenmiş bir mandalla birinci basamağı aşağı sallandırmasına izin verdiği açıktı.

"Sanırım papazlar ve Beyaz Eller, bu küçük oyunu ezberlemişlerdir - ya da buraya iki kez geldiklerinde bir seferden fazla unutmuyorlardır. Pekâlâ, şimdi bunu biliyoruz. Haydi, yolumuza devam edelim."

Buradan ilerlenilmesi mümkün tek bir yol olmasına rağmen Doon, Kılıç'ı kullandı. Kılıç da ileriye, aşağı doğru alçalan tüneli işaret etti ve ilerlediler. Bu kısa, dik inişin ardından bir tüneller labirentine dalmışlardı, birbirine sıradan kapı ağızlarıyla olduğu kadar, bazen zeminlerinden ve bazen de tavanlarındaki deliklerle bağlanan bir sürü geçitten oluşan bir labirentti. Bazıları kapalı, bazıları açık duran kapılar vardı. Kapıların ve duvarların üzerinde oyulup boyanmış, birbirine benzeyen semboller vardı.

Yolbulan, birbirine benzeyen sembolleri ve kapıları umursamadan açık bir yol seçti. Yine ve her zaman olduğu gibi, Doon, elinde Kılıç'ıyla en önde ilerliyerek yol gösteriyordu. Ayak basmadan önce taş zeminin üzerine daha dikkatli bir şekilde baktı ve arkasındakiler de sırayla taş zemine bakacaktı.

Doon, labirentin içinde birkaç defa durdu ve Ariane'e, keşişkuşunu ileri göndermesini emretti. Her seferinde kuş hemen geri dönüyor ve çok az şey söylüyordu. Kız kuşun söylediklerini yorumlamakta güçlük çekiyordu ve sonunda şimdilik onu kullanmayı bırakmayı seçeceklerdi.

Yol, artık yeniden tek bir tünel haline dönüşmüştü. Tünel, keskin bir şekilde önce sağa sonra tekrar sola doğru kıvrıldı. Bu son kıvrılışının ardından Ben'e güzel bir gün ışığı gibi görünen bir ışık belirmeye başlıyordu. İlerlemeyi sürdürdükçe akan suyu duyabilecekti, ardından da kuş cıvıltılarını.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Son metrelerine gelindiğinde kıvrılan tünelin düzgün iç duvarları yerini kaba kayalara bırakıyordu, yani tünel sanki doğal bir mağaraya dönüşüyor gibiydi. Mark, mağaranın ağzında duran Doon'un arkasından öne çıkarak birkaç metre yukarılarındaki görkemli ağaçların yapraklarının arasından süzülerek gelen ve güneş ışığı gibi görünen ışığa doğru gözlerini kısarak baktı. Ağaçların dallarının aralarındaki kuşlar, etrafta ve mağaranın açıldığı kızıl sarp kayaların önünde uçuşup duruyordu. Akan suyun sesi, sanki küçük bir şelâleden ya da hırçın bir dereden geliyor gibiydi, yakınlarda bir yerdeydi, ama görüş alanlarının dışındaydı.

Orman, sarp kayalığa doğru uzanarak gelişmişti. Çimenlerle kaplı açık zemini, altı davetsiz misafirin üzerinde durduğu mağara ağzının bulunduğu kaya çıkıntısının birkaç metre aşağısına doğru uzanıyordu. Bu kaya çıkıntısının üzerinde, varlığı zorlukla fark edilebilen bir patika, kızıl kaya parçalarının arasından aşağıya doğru kıvrılıyor ve ağaçlara kavuştuğu anda gözden kayboluyordu. Kayalığın yüksek kesimleri, aynı zamanda gökyüzünün büyük bölümünü de etkili bir şekilde kaplayan, kule gibi yükselmiş ağaçların dalları tarafından gizleniyordu; ama gökyüzü öylesine parlak görünüyordu ki, bu dalların yarattığı etki loşluk değil, sevimli bir gölgeleme haline dönüşmüştü. Mark ışığı engellemek için bir elini havaya kaldırırken herkesin aynı şeyi yaptığını fark etti.

"Büyü mühürüne ulaştık." diye derin ve ağırbaşlı bir ses tonuyla bildirdi Mitspieler. Öylesine nadiren konuşuyordu ki, konuştuğu zaman herkes ona bakmaya hazırdı. "Doğru şifre verilirse, Mavi Tapınak papazlarının kolaylıkla geçtiği gibi biz de geçebiliriz. Efendim, sizce o kelimenin ne olduğu hakkında bir kez daha fal bakarak kehanette bulunmaya çalışmanın bir faydası olur mu?"

Indosuaros, ona doğru baktı, iç çekti ve ardından kafasını salladı. "Bunu yeteri kadar sık denedik, ama hiçbir şey öğrenemedik."

Doon, sabırsız bir şekilde konuştu: "Kılıç, bize yolu gösterecektir."

Indosuaros onayladı. "Ama gördüğümüz gibi, bizi tuzaklar hakkında uyarmıyor. Bu mühüre geldiğimize göre iş bana düşecek demektir. Bu hiç kolay olmayacak ve başlamadan önce biraz dinlenmek istiyorum."

Baron durumu gözden geçirdi. "Pekâlâ, sana katılıyorum. Eğer uygun bir yer bulabilirsek, bu noktada bir süre dinlenebiliriz."

Büyücüler yukardan baktıkları manzarayı incelediler ve birkaç dakika için kısık sesli bir görüşme yaptılar. Sonra Indosuaros konuştu: "En azından kayalığın eteklerine kadar güvenle ilerleyebiliriz. Sanırım, hiç kimsenin, gördükleri her şeyin gerçekliğe uymayacağı konusunda bir ikaza ihtiyacı yoktur. Size şimdiden çimenlerin ve ağaçların en azından büyük bir bölümünün gerçek olduklarını söyleyebilirim, ama yine de sanırım büyüyle beslenmişler. Biz şu anda hâlâ bir mağaranın içindeyiz. Burası çok büyük bir yer - ne kadar büyük olduğunu anlatamayacağım kadar büyük - ve doğal olarak ışıktan yoksun. Şu anda güneş, gökyüzü ve rüzgâr olarak algıladığınız şeylerin tümü büyü eseri ve onların nasıl bir gerçeği saklıyor olabilecekleri konusunda emin değilim. Ama en azından kısa bir mesafeyi daha güvenli bir şekilde aşabiliriz."

"Peki ya dere?" diye sordu Ariane. Yeniden tek sıra halinde, patikanın aşağısına doğru inmeye başlamışlardı ve kıvrılarak ilerleyen patika onları çoktan mağara ağzının çok fazla uzağında olmayan sivri kayalığın içinden hırçın bir şekilde doğarak akan küçük bir şelâle görüntüsüne ulaştırmıştı. Küçük akıntı, daha aşağıdaki kayaların üzerinde hafifçe dans ediyor ve ardından kendisini ağaçların arasına götüren daha düzgün bir yatağın içindeki suya karışıyordu.

"Su, yeterince gerçek," diye kızı yanıtladı Indosuaros. "Ama yanına ulaşana dek size onu içmenin ya da dokunmanın güvenli olup olmayacağını söyleyemem."

Yolculuk kısa sürdü. Grup, sanki zengin orman toprağından yetişmiş gibi görünen çimenlere ulaşır ulaşmaz büyücüler, derenin kıyısına doğru ilerleyip suyun yanında diz çöktüler. Orada, kısa bir süre boyunca sanatlarıyla meşgul olmalarının ardından şu an için suyun güvenli olduğuna inanarak geri döndüler.

"Buna şaşırmadım," dedi Doon. "Burada yaşayan insanlar var - yani, bir şekilde yaşayan - aşağıdaki garnizonun içindeler. Ve ziyaretçi papazların da su ihtiyacı olmalı, Beyaz Ellerden bahsetmiyorum bile. Yani, su doğal bir kaynaktan geliyor. O zaman burada dinlenebiliriz büyücü, eğer bizim için güvenli bir sınır oluşturabilirseniz."

Büyücüler yeniden işlerinin başına döndüler. Mırıldanarak, birtakım hareketler yaparak, sıradan insan gözlerinin görmediği şeyleri izleyerek ileri geri gezinip durdular. Birbirlerinden ayrılarak yürüdüler ve ardından diğerlerinin yanına döndüler. Indosuaros grubu uyardı: "Akıntının şu ilk kıvrıldığı yerde, suyun ve kayalığın etekleri arasında kalın."

Bu şekilde tanımlanan arazi, altı kişiye de rahatlayabilecekleri bir bölge sağlamaya yetecek kadar büyüktü. Ağaçlar, kayalar ve çalılıklar arasında, minumum kişisel özgürlük noktaları sunacak olanaklar vardı. Grubun üyeleri çıkınlarını çıkardılar ve silahlarını yere - ellerinin altında bir yere - bıraktılar.

Mark, dereden su içmek için eğildi, avuçlarının arasına aldığı suyu temiz ve soğuk buldu. Ardından yorgun bir iç çekişle gözlerini kapatıp rahat çimenlerin üstüne uzandı. Diğerlerinin, etrafında çeşitli yollarla rahatlamaya başladıklarını işitiyordu.

Bir an için yerinden kalkıp Ben'i bulmaya ve onunla, şu anda düşüncelerinin arasında büyük bir önem kazanan sorun üzerine görüşmeye niyetlendi: bu işten vazgeçip geri dönmenin zamanı gelmiş miydi ya da bunu yapmayı denemeli miydi? Doon'la birlikte yola çıkan küçük gruptan üç kişi çoktan ölmüştü. Sör Andrew'un ordusunun mücadele ettiği düşüncesi onu devam etmeye yöneltiyordu; ama kesin bir ölüme gidiyorsa Sör Andrew'a ya da kendisine yardımcı olması düşük bir ihtimaldi.

Kafasındaki ilk soru elbette ki şu anda geri dönmenin mi yoksa devam etmenin mi daha az tehlikeli olabileceği üzerineydi. Doon ve büyücü bu konuda ikna edilmeliydiler ve bu ümitsiz bir durum olabilirdi. Ya da en azından, belki de Doon ile savaşılması gerekecekti - ve Mark'ın bundan daha tehlikeli bir yol hayal etmesi çok zordu...

Çimenlerin üzerinde gözleri yarı açık yatarken, Mark tepesindeki gölgelenen aldatıcı güneşin farkındaydı. Eğer kafasını biraz çevirse, kayalıkların dışarı çıktığı yeri hâlâ görebilirdi. Uçurumun ve gökyüzünün sınırları, sanki bilerek yapılmış gibi, ağaçların birbirine karışmış yapraklarının kümeleşmeleri yüzünden hâlâ belirsizdi. Burada bütün yıl boyunca kesintisiz bir yaz hüküm sürebilir mi, diye merak etti.

Gözlerini tamamen kapattığı zaman, büyüyü sezmek konusundaki işe yaramaz yeteneğine rağmen, etrafındaki büyüyü, akan suyun sesi kadar düzenli bir şekilde, her yönde hissedebiliyordu. Büyü oradaydı, ama büyünün yaptığı şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Burada rahatlamak ve dinlenmek çok zordu. Korkuyordu. Vazgeçmeye neredeyse hazırdı ve eğer Ben orada olmasaydı ya da gözlerinin önünden Sör Andrew'un acı çeken halkının hayalleri geçmeseydi, Karanlık Kral’a karşı ümitsiz bir şekilde savaşmaları, yardım için haykırışları ona bir ya da belki daha fazla Kılıç ele geçirmek için nedenler sağlamasaydı, çoktan vazgeçmiş olurdu ...

Birisi Mark'ın yakınında hareket ediyordu, çok yakınındaydı ve gözleri kocaman açılan genç irkilerek hızla fırladı. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde duran Mitspieler, sağ elini çimenlerin üstündeki yay ve sadağına uzatmıştı, neredeyse bir el uzaklığındaydı.

Yaşlı görünümlü ufak tefek adam, Mark’ın ani hareketi yüzünden geri çekildi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Mark.

"Sa-sadece bir kez dokunmak, genç efendi, size efendimden sadece küçük bir şey getirdim! Bununla silahlarınızı ovmam gerekiyor. Görüyor musunuz? Bu!" Mitspieler, kurutulmuş küçük bir ot yığını gibi görünen bir şeyi havaya kaldırdı. "Yani, silahlarınızı eğer burada, bu büyü diyarında kullanmak zorunda kalırsanız, böylece size ihanet etmeyecekler. Korkarım ki, bu bölgenin içinden geçmeden önce ötücü kuşlardan daha büyük bazı yaratıklarla karşılaşabiliriz."

"Pekâlâ. Gelecek sefere ses çıkar, böyle sinsice üstüme gelme." Mark oturup Mitspielerin yayına ve oklarına yaptığı bakımı izledi, ardından benzeri bir bakım için bıçağını uzattı. Bu arada birkaç metre ötesinde yan yana oturmuş olan Ben ve Ariane’in kafa kafaya verip konuşmakta olduklarını gördü.

Bir süre sonra onlara katılmak için yaklaşırken dudaklarının kenarındaki suyu siliyordu. Ama ilgisi başka bir tarafa çekildi. Yakınlardaki bir çalılığın ardındaki Doon, Mitspieler ile *kendi* Kılıç'ının fazladan, herhangi bir büyüsel bakıma ihtiyaç duymadığını ve tüm Tanrılar adına, hiçbir bakım gerekmediğini tartışıyordu.

Küçük büyücünün sesi bu iddiaya karşı çıktı, ama bunu oldukça diplomatik bir şekilde yapmaya özen göstermişti. “Elbette ki gerekmeyebilir, efendim ama emin olmak için bir kez deneyebilir miyim?"

Mark, bu konuşmayı dinleyip izlemek için oyalandı.

"Nasıl bir denemeden bahsediyorsun?" diye sordu Doon.

"Kılıç'ınızı sadece bir an için tutmama izin verin, efendim. Zarar göreceği hakkında endişelenmenize hiç gerek yok - ah, teşekkür ederim." Mark, Mitspieler'in diğer elinde, Indosuaros'un çıkının içindekiler arasında gördüğü gösterişli bir iple bağlanmış, yeni kesilmiş bir ince dal ya da söğüt dalı demeti tuttuğunu gördü.

Mitspieler devam etti. "Eğer gerçekten, Kılıç'ınız daha fazla bakıma ihtiyaç duymadan bu büyü diyarında iyi iş görebilecekse, ona bu ince dal demetiyle dokunduğum zaman onu itmeli - nitekim Aşağı yukarı görülmeye değer bir manzara bekleyen Mark’ı bile irkilten parlak bir ışıltı yükseldi. Mitspieler haykırıp kınındaki Kılıç’ı çimenlerin üzerine bıraktı. Yolbulan’a değdiği anda şiddetle alevler içinde kalan ince dal demetini de yere fırlattı. Ardından Doon'un kahkahalarla gülerek eşlik ettiği sinirli hareketlerle demeti söndürmek için suya kadar tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Indosuaros'un süslü buketinin yanışına sinirlenmesini görmek için beklemeyen Mark, bunun yerine Ariane ve Ben'le konuşmak için yürümeye devam etti. Olayı anlatarak onları da güldürdü. Ama ardından Mark gelene kadarki suratsız görünüşlerine hemen döneceklerdi.

Keşişkuşunun bakımı hâlâ Ariane’nin üzerindeydi ve kız konuşurken kuş ya onun omzunda ya da yakınlardaki alçak bir dalın üzerinde tünüyordu.

"O da bu büyü diyarından benim gibi pek hoşlanmıyor," diye kuş hakkında bir gözlemde bulundu Ben.

Kız konuştu: "Keşke onun gitmesine izin verebilseydim - onu bir tutsak gibi tuttuğumu düşünüyorum ve tutsak olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Ama, gidecek başka hiçbir yeri yok," dedi Ben. Mark’a bir bakış atıp Ariane’e sordu: "Sıçrarken beni niçin engelledin? Tam atlamak üzereyken

elini kolumun üstüne koydun ve sanırım hayatımı kurtardın."

"Eğer bunu yapmışsam - gerçekten niçin olduğunu hatırlamıyorum. Çok mutluyum, elbette ki, eğer hayatını kurtarmışsam ... güçlerim böyle çalışıyor. Eğer çalışıyorsa."

Mark konuştu: "Eminim ki, Doon onların ileride bize yardım edeceklerine güveniyor. Ama nerede ve nasıl olacak, bilmiyorum."

"Keşke ben de onlara güvenebilseydim," diye kederli bir fısıltıyla yanıtladı kız. "Buraya gelmek ve hâzineyi aramak istedim. Bunun şey olacağını düşündüm... ne düşündüğümü bilmiyorum. Kolay ve hızlı bir şey, sanırım, bir arı kovanına girip balla kaçmak gibi bir şey."

Mark'ın yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi. "Bunu hiç yaptın mı?" diye sordu kıza.

Ariane, gülümsüyordu. "Ben bir sarayda büyütülmedim. Gerçekten, bir evde bile değil. Beni gözetim altında tutanlar pek çok bakımdan kaba insanlardı. Ama... belki bir gün size hikâyeyi anlatırım. Bir kraliçenin kızı olduğumu biliyordum, ama benim yaşamımın çoğu kraliçe kızlarının yaşadığını düşündüğüm türden bir hayat değildi."

Çıkınlarım alt üst ederek buldukları yiyecekleri paylaştılar. Baron'un devam etme zamanı, diye herkesi uyaran sesini duyana kadar önemsiz şeylerden konuştular.

Keyfi tekrar yerine gelmiş olan Doon, Kılıç'ını eline alıp ilerleyecekleri yöne karar verdi. Yolbulan onları, sağ tarafa hafif bir açı yaparak doğrudan doğruya ormanın içine yönelen kayalığın pürüzlü hattının uzağına götürüyordu. Rotaları boyunca görünür hiçbir yol yoktu ve Mark, bilinmeyen bir ormanın içine girdiğinde her zaman yaptığı gibi, geri dönerken yolunu bulabilmek için sıradan küçük kır görüntülerini aklında tutmaya başladı. Çimenlerin ve kır çiçeklerinin arasından yürüdüler, etrafa geniş bir şekilde yayılmış çalılıkları ve ara sıra rastladıkları dik kızıl kaya parçalarını geçtiler. Zemin, yürüdükleri yönle aynı doğrultuda, aşağıya doğru, çok kademeli bir şekilde eğim kazanmaya başlamıştı. Arkalarından kıvrılarak ilerleyen dere artık görüş alanlarının dışına çıkıyordu. Şu anda görünebilen tek şey, sadece tekdüze görünen ormandı ve ormanı yeterince arkalarına aldıklarında önlerinde yeniden kayalıklar yükseliyordu.

Artık önlerinde, elli ya da altmış metre ileride ve doğrudan yollarının üzerinde güneşli bir açıklık görünüyordu. Mark, oraya ulaşıp bu büyü

diyarının güneşine kısık gözlerle, biraz daha doğrudan bakabilmek için, kısa bir yoldan gidebilmeyi umdu. Açıklığa yaklaşmak için dolambaçlı yollardan geçmeleri gerekiyordu; önce, yıkılmış bir ağaç gövdesinin kocaman kütüğünün etrafından, sonra bazı ağaçların çevrelerinden ve ardından da ıssız çalılıkları dolaşarak. Mark'ın aydınlık bir açıklık olarak görmüş olduğu yere ulaştıklarında, etraflarında, önceden de olduğu gibi üstü dallardan sıkı bir şekilde örtülmüş, güneşin dans eden ışığının sadece yukarı doğru baktığınızda görebildiğiniz mükemmel parlaklığını dağıtacak kadar küçük noktalarla aydınlatılmış yoğun bir orman vardı. Mark artık, hepsi de biraz uzakta olan başka güneşli açıklıklar da görebiliyordu. Kılıç, ilgisiz bir şekilde yol göstermeyi sürdürdü.

Bu küçük deneyimin ardından belli belirsiz bir tehlike sezen Mark, açıklığı birkaç uzun adımla aşarlarken geriye doğru baktı. Son kez dikkat etmiş olduğu kır görüntüsü, büyük bir kütük ve yıkılıp parçalanmış bir ağaçtı ve artık gözükmüyordu. Mark, adımlarının izini sürebilmek hakkında üzerinde kendiliğinden var olan doğa adamı güvenini birdenbire yitiriverecekti.

Şu anda yine derenin yanına gelmişlerdi. Elbette ki, aynı boyda başka bir dere olabilirdi, ama birincisi gibi görünüp duyuluyor ve yollarının gerisinden kıvrılarak, ilk gözden kaybolduğu yönden geliyordu. Kılıç, dümdüz karşı tarafı, sığ suyun içindeki kolay bir geçişi gösterdi.

Artık Ariane'in arkasında yürüyen Ben, dikkatinin önünde hareket eden kızın bedeni yüzünden sürekli olarak dağıldığını anladı. Kendi kendisini olası tehlikelere karşı uyanık olmak için defalarca tembihlemişti. Bunu düşünmesine rağmen, böyle davranmasının bir anlamı olup olmadığını bilmiyordu, çünkü burada gördüğü ya da duyduğu her şey bir büyü aldatmacası gibiydi...

Ağaçların ve üstlerindeki gökyüzünün ötesinde bir yerlerdeydi labirent, bunu biliyordu, içinde Eski Dünya tekerleğinin devasa kütlesinin diğer kısımlarını ve iç içe girmiş tünellerini de içeriyordu. Eğer Mark bu konuda haklıysa ki öyle gözüküyordu ... aniden, dehşet içinde, Ben'in hayalinde, Hubert'in paramparça olmuş bedeninin bu büyülü gökyüzüne dalıp aşağıya doğru düşen görüntüsü beliriverdi. Ağaç tepelerinin arasında bir kargaşa oluşacaktı ve ardından sert bir gümbürtü - burada, herhangi bir anda, üzerinde ışıldayan bir lamba takılı dağılmış kafayla karşılaşabilirler miydi?

Ya da bu büyü diyarında, paramparça olmuş bir ceset tamamıyla farklı bir şey olarak görünebilir miydi?

Burada, herhangi biri etrafındaki bir yere baksa ya da bir şeyler hakkında düşünmeye çalışsa, bunu korku içinde yapıyor gibi görünüyordu.

Doon, grubunu uygun bir hızda, neredeyse aynı seviyede bir zeminin üzerinde yürütüyordu. Orman akıp geçti, sonra biraz daha akıp geçti. Ben, adımlarını saymaya başlamış olmalı mıydım diye düşündü. Ormanın aynılığı, diye düşündü, çoktan kendisini sonsuzmuş gibi göstermeye başlamıştı.

Bir kere daha bir akıntıya ulaşıp onu geçtiler. Bu derede öncekiler gibi görülüyordu. Zemin, diye düşündü Ben, yürümeye devam ettikleri sürece ayaklarının altında hafif hafif yükseliyordu. Güneş, uzaktaki açıklıkları gözleyerek anlatabileceği kadarıyla tam tepelerindeydi ve bu yüzden yönlerini anlamayı güçleştiriyordu. Küçük engeller yüzünden yaptıkları önemsiz kıvrılmaları saymazlarsa dümdüz bir hat boyunca ya da buna çok yakın bir şekilde ilerlediklerine yemin edebilirdi.

Yeni bir aydınlık açıklığı sağ taraflarında bırakarak geçtiler. Açıklığın içinde dikey güneş ışınlarından hoşlandıkları açıkça belli olan kuşlar ötüşüyordu.

Mark önündeki liderlere doğru seslendi: "Bu içinde bulunduğumuz mağara, ne kadar büyük? Ve hatta bir mağaranın içinde olduğumuza hâlâ emin miyiz?"

Doon'un hemen arkasındaki Indosuaros, başını Mark’ı hoşgören bir gülümsemeyle çevirdi. "Elbette ki öyleyiz. Ama içinde düşündüğün kadar hızlı ilerlemiyorsun."

"İçinde hareket ediyor olduğuma bile şüpheleniyorum. Sonunu görebiliyor musunuz?"

Büyücü gözlerini yeniden ilerilere çevirdi ve yürümesini sürdürürken çok uzaklara bakıyormuş gibiydi. "Benim için bile," diye güvenle konuşarak başladı, "öyle ..

Sesi bu noktada kesildi. Bir anda aniden durdu ve başka bir anda bütün topluluk sendeleyerek durdu. İki büyücü aralarında aynı tarafa uzun uzun bakmaya devam ederlerken fısıltılı bir toplantı yaptılar.

O tarafa doğru bakan Ben, ağaçların üstünde belirsiz bir bulut ya da en azından güneş ışığının loşlaştığını görebiliyordu - ya da bu sadece onun hayal gücü olabilirdi. Karartı, sebebi her neyse, hızlı ve gizemli bir şekilde

ilerliyordu. Ağır bir dalga gibi, gözleyenlerin solundan sağa doğru geçip gidiyordu.

Artık altı kişinin hepsi de onu görebiliyordu. Keşişkuşu ilgisiz görünüyordu ama insanların tümü artık onu hissedebiliyor olmanın belirtilerini göstermeye başlamıştı. Sanki ormanın sıcaklığı aniden düşmüş gibiydi, ama bulundukları yerde güneş önceden olduğu gibi yaprakların arasından parlak bir şekilde ışıldamaya devam ediyordu. Yapraklar, durgun havanın içinde sakince, kıpırdamadan duruyordu; bu geçen her neyse, rüzgâr değildi. Şu anda Ben'in artık yeraltında oldukları konusunda en ufak bir şüphesi bile yoktu; ışık ve gökyüzü numaraları zavallı ve gözle görülür yapmacık şeylerdi.

Tam oradan, bir şey... bir güç... geçiyordu. Geçiyordu, evet, bütün tanrılara şükürler olsun ki! Ve gitmişti.

Sessizliği ilk bozan Doon oldu, sesi fısıltı gibi çıkıyordu:

"Neydi o?"

Indosuaros yavaşça ona doğru döndü. Büyücünün suratı rahatsız edici derecede solgundu, alnında boncuk boncuk terler birikmişti. "Bunu hiç beklemiyordum. O bir Tanrı'ydı."

Bir mırıldanış yükseldi, sanki kendiliğinden olmuş gibiydi. Ben de dahil olmak üzere, birçok insan, hayatları boyunca bir tanrı ya da tanrıça görmemişti ve böyle bir beklentileri de yoktu. İnsan toplumu için bir tanrının varlığı, bir kral ya da kraliçeninkinden bile nadirdi. "Hangi Tanrı?" diye sordu birkaç ses.

Büyücü düşünceli bir şekilde yanıtladı. "Hades - ya da çoğu insanın dediği gibi Plüton - olduğunu sanıyorum. Kimse onu yakından göremez ya da yüz yüze gelemez ve gelirse de yaşayamaz."

"Peki ama burada ne yapıyor?"

Büyücülerin akıllarına buna verebilecek gerçek bir yanıt gelmiyordu. "Tanrılar nereye isterse oraya giderler. Ve bununla beraber, Hades'in egemenliği toprağın altında bulunan her şeyi kapsar. Ama Mavi Tapınak ona tapınmaz. Bunun için, umalım ki, bir şekilde onların muhalifi olarak buradadır - ki, bizim maceramızı destekler, eğer birazcık dikkate alırsa."

Ben endişelenmişti. "O zaman hemen ona kurban vermeliyiz, değil mi?"

Uzun süredir, büyücülerin herhangi bir tanrı adına yapılan alışılmış kurban ve duaların yararları olduğuna dair genel olarak karamsar fikirleri olduğunu fark etmişti; ve şimdi bu iki büyücü de istisna olmadıklarını

kanıtlıyorlardı. Indosuaros, ona bir bakış atıp döndü. Mitspieler de aynısını yaptı ama sonra konuştu: "Kendin için, eğer daha iyi hissettirecekse o türden şeyleri sessizce yap. Ben yapmayacağım. Eğer herhangi bir etkisi olursa bu, sadece, dikkatini çekmek istemediğim bir varlığın dikkatini üstüme çekmek olur."

Doon'un yeniden danıştığı Kılıç’ı, önceden olduğu gibi yine aynı yönü, gölgenin geçişini gördükleri alanın çok yakınlarını işaret ediyordu. Adamın yüzünde, ilk kez, Yolbulan’ın kılavuzluğuna uymak konusunda geçirdiği tereddüt okunabiliyordu. İlerlemek yerine Ariane’e döndü. "Bayan, o yaratık hazır ve uçmak istiyor mu? Eğer öyleyse, onu ileriye doğru gönder."

Ariane, Dart’a fısıldadı ve kuş bir anda uçuşa geçti. Uçuş rotası hafifçe sola doğru büküldü ve bir anda Tanrı’nın varlığının gölgesinin en uzun süre kalmış olduğu alanın yakınında, ağaçların arasında gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra küçük, zayıf ve acıklı bir çığlık yükseldi. Bu çığlık, Ben’e, bir acı ya da şoktan daha çok aşırı yorgunluk yüzünden atılmış gibi gelmişti.

Altı kişi bekledi, fakat daha fazla bir şey duyamadılar ve keşişkuşu bir daha görünmedi.

"Haydi, devam edeceğiz," dedi en sonunda Doon. Ariane’e doğru baktı. "Bize yolda yetişebilir, eğer başına bir şey gelmediyse."

Kız bu duruma karşı çıktı. "Ama onu aramamız gerekmiyor mu?"

"Bize umduğum kadar yararlı olacağını kanıtlayamadı," dedi Doon. Ve uzun boylu büyücü başını salladı. "Orada değil, henüz değil. Eğer yapabilirse bize yetişecektir."

Ariane bir an için sol tarafına, ormanın içlerine doğru baktı, ama daha fazla itiraz etmedi. Başka bir konuşma olmadan, ağır adımlarla, Ben’e aşırı uzun gelen bir süre boyunca yürüdüler. Yükseklerdeki dalların arasından süzülen ve hiçbir özelliği olmayan ışığa bakarak günün hangi bölümünde olduklarını belirlemeye çalışmak ümitsiz bir çaba gibi görünüyordu. Eğer yukarıda güneşe benzer bir şey varsa, Ben’in, onun göğün hangi kısımında olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Büyü diyarına girdiklerinden bu yana hâlâ güneş ışığı tepelerinde ışıl ışıl parıldıyordu. Ve Ben’e göre, tüm bu zaman içerisinde, dümdüz bir çizgi boyunca yürümüşlerdi.

En sonunda Doon, dinlenmek için tekrar dur emri verdi. Bu sefer Kılıç'ını kınına sokmadı ve çimenlerin üzerinde elinde tuttuğu silaha bakarak oturdu, şüphesi artık yüzünden okunacak kadar açıktı.

Bu arada büyücüler, belirli aralıklarla yaptıkları düzenli toplantıları gibi gözüken şey için, diğerlerinden biraz ayrılarak başka bir tarafa gitmişlerdi. Ama Indosuaros döndüğünde, Mitspieler'i ilerilere keşif için gönderdiğini söyleyecekti.

Doon bu haber karşısında patladı. Doon, diğer adamı itip yanından geçerek, yardımcı büyücünün açıkça gözden kaybolduğu yöne doğru vahşice baktı. "Ne maksatla? *Burada emirleri ben veririm.* Bana söylemeden böylesi bir şeyi ne cesaretle yapıyorsun?"

Indosuaros, onu azarlamak yerine, hafifçe rahatsızlanmış göründü. Sırtını bir ağaca dayadı ve sonra, çimlerin üzerine oturur gibi çökene dek adamın sırtı yavaşça aşağıya doğru kayacaktı.

"Neyin var?"

Gri sakallı adam yukarıya doğru baktı. "Geçecek. Size, herhangi bir harekete geçmeden önce, Mitspielerin dönmesini beklemenizi tavsiye ederim."

"Eğer dönerse mi demek istiyorsun? Tanrılar ve iblisler adına, be adam! Onu, bana sormadan böyle göndermene sebep olan şey nedir?"

Doon, bu sefer yanıt alamadı. Indosuaros'un gözleri kapanmıştı ve Ben korkuyla, büyücünün - şu anda grubun yararlanabileceği tek büyücünün - acı içinde gözükerek ve çimenlerin üzerine kendini bırakarak düşmeye başladığını görüyordu.

Onlara bir şeyler yapmaları için bazı emirler vermekte kararlı gözüken Doon, çevresindeki insanlara bir göz attı, ama ne emretmesi gerektiğini bilemedi. Kaybolup giden Mitspieler'in ardından bakmak için geri döndü.

Ariane de oturmuştu ve gözleri kapalıydı. Ama sadece dinleniyor ya da düşünüyor gibi gözüküyordu; hasta değildi. Şimdi yumuşak bir şekilde konuştu: "Sanırım, yaşlı adamı hasta eden şey, etrafımızdaki büyü."

"Bunun için ne yapabiliriz?" Mark, sanki kızın gerçekten işe yarayabilir bir yanıtının olabileceğini düşünerek sormuştu.

"Onu buradan dışarı çıkarmalıyız. Ama yol gösterilmeden burada yolculuk yapamayız."

Doon, yine Kılıç'ına bakıyordu. Peşinden küfretti ve onu kınına yerleştirmek yerine, sert bir şekilde toprağa sapladı.

Mark ve Ben başbaşa bu konuyu görüştüler ama bir eylem biçimine karar veremediler. Konuştukça, etraflarındaki ormanın hafif hafif kararmaya başladığının farkına varıyorlardı. Bu, biraz önceki kararmadan farklı bir

olaydı. Artık gökyüzü yavaşça kararıyordu, bulutlu bir gündeki alacakaranlık saatlerinden çok daha fazla kararmıştı.

Büyük bir çaba harcayarak hafifçe doğrulan Indosuaros, diğerlerini, bu durumun gerçekten de dışarıdaki gecenin çöküşünün benzeri ve zararsız olduğuna ikna etmeye yetecek kadar konuştu. Ardından başını çıkınının üstüne koyarak, sanki uykuya dalmaya hazırlanıyormuş gibi üzerindekilere sarınarak yeniden bulunduğu yere uzandı. Doon, onunla yeni bir yüzleşmeye niyetlenmiş gibi yaklaştı, ama büyücünün yüzüne yakından baktığında omuzlarını silkti ve konudan şimdilik vazgeçmiş gibi göründü.

Hâlâ ayakta dikilen dört kişi, yakındaki dereden içtiler ve erzaklarından ihtiyaç duydukları kadarını yediler. Karanlık, ağaçların altında giderek koyulaşırken başlarının üzerindeki lambaları yaktılar. Etrafa yumuşakça saçılan ışıklar sayesinde orman, sanki onların güvenlerini tazelermişçesine normal gözüküyordu.

Mark, ışıklarının dikkat çekip çekmeyeceği konusundaki endişelerini dile getirdi.

Doon burnunu çekti. "Bunun için endişelenmene hiç gerek yok, diyebilirim. Burada bulunan herhangi bir şey, burada olduğumuzu çoktan biliyordur."

Indosuaros'u yeniden incelediler ve hasta gözükmesine rağmen büyücü neredeyse normal bir şekilde uyuyordu. Ortak karara göre, adamın sabaha kadar uyumasına izin verildi - kimse o sabahın geleceğinden şüphesi olduğunu dile getirememişti.

Ormanda gece, yukarıdaki dünya için doğaya aykırı sayılabilecek bir şekilde, mutlak karanlığa doğru giderek koyulaştı. Lambaları, ışığı dağıtarak aydınlatmaları için ayarlanıp grubun etrafındaki boşluğa yerleştirilmişti, böylece çevrelerindeki ormanı aydınlatırlarken, sahiplerini kısmen gölgede bırakıyorlardı. Gecenin içinde konuşan, sırayla kestiren ve tetikte olan dört insanı içeren çembere Indosuaros da dahildi.

Uzun bir geceydi ve Ben gecenin ortasında uzun bir süre boyunca, Ariane'in eli sıkıca kendisininkini tutarken uyanık kalarak bekledi. İkisi de iffetli bir şekilde yan yana yatıyorlardı ve adamın gözlerini bir süre izleyen kızın gözleri dinlenmek ya da kestirmek için kapandı. Doon ve Mark, yan yana uyukluyorlar, yakınlarındaki Indosuaros, hafiften horluyordu. Ben'in sağ eli, kızın sağ elini sıkıca kavramıştı. Kızın elleri büyük ve güçlüydü, bir sarayda yetiştirilmediğini ispatlayan nasırlarını hissedebiliyordu. Ama çoğu

zaman bilinçli olarak bir şeyler düşünmemesine rağmen, kızın elinin ve elin içinde akan tuhaf, hayat mucizesinin farkındaydı. Kız uyuyabildiği için mutluydu; ardından kendisi de uyudu.

Uyandığında hava biraz daha serinlemişti ve Mark, ışıkları söndürmek için etrafta emekliyordu. Gün doğuşu ya da benzeri bir şey, bir kere daha ağaçların üzerindeki gökyüzünü aydınlatıyordu.

Baron ve Ariane de şu anda oturur duruma gelmişlerdi. Sabah ışıkları hızla çoğalıp etrafı aydınlatırken hepsi çok yorgun görünüyorlardı, erkeklerin sakalları biçimsiz ve dağınık bir şekilde uzamıştı. Indosuaros felaket görünüyordu. Diğerleri sırayla, önce nazik bir şekilde sonra zorlayarak adamı uyandırmaya çalıştılar, ama gözlerini açmasını ya da ağzından iniltiler dışında bir şeyler çıkarmasını sağlayamadılar.

Doon adamı vahşi bir şekilde sallayıp yüzünü tokatladı. "Sorunun nedir be adam? Ne yapabiliriz?"

Yanıt olarak sadece anlamsız bir mırıltı gelecekti.

Doon, diğerlerinden çok kendi kendine mırıldandı: "Onu burada bırakıp bırakmayacağımı bilemiyorum."

Ariane karşı çıktı. "Bunu yapamazsın."

"Yapmak zorunda kalabiliriz. Onu taşıyabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Peki ya Mitspieler ne olacak?"

"Şu ana dek dönmediyse, döneceğini sanmıyorum."

"Sıradaki soru," dedi Mark, "Hareket ettiğimizde nereye gideceğiz? Hâlâ hâzineyi bulmaya mı çalışıyoruz, yoksa etrafta dolanıp deneyecek miyiz

Doon onun sözünü kesti. "Hâzineyi bulacağız. Birbirimize yardımcı olacağız ve ardından tekrar dışarı çıkan yolu bulacağız. Ben böyle diyorum, Kılıç benim ve benim ellerimde. Aksini iddia eden birisi benimle dövüşmek zorunda kalacaktır." Sırayla herkese tek tek baktı, Yolbulan öylesine çabuk ve doğal bir şekilde adamın eline gelmişti ki, sanki daima orada duruyor-muş gibiydi.

Ben sordu: "Hepimizle aynı anda mı dövüşeceksin?"

Baron hepsine teker teker uzun bir süre baktı. "Gerekmedikçe hiçbirinizle dövüşmeyeceğim," diye sonunda mantıklı bir sesle konuştu. "Bana bakın delikanlılar ve sen, bayan, şu anda birbirimizle dövüşmekten bahsetmemiz tam bir çılgınlık. Ama sanırım, şu anda ayrılmak ve bu kadar ilerlemişken dönmeye çalışmak da başka bir çılgınlık olacaktır. Hepimizin bildiği gibi, ilerilerde kolay bir çıkış olabilir."

Bir an için durdu, yeniden Kılıç’a danıştı. Sonra konuştu: "Siz üçünüz, burada Indosuaros'la biraz daha kalın. Ben ilerileri keşfetmek için tek başıma gideceğim - içimde, bu lanet ormanın neredeyse sonuna geldiğimize dair bir sezi var."

"Daha şimdi, ayrılmamız gerektiğini söylediniz."

"Ayrılış çok kısa olacak. Yüz adımdan öteye gitmeyeceğim - anlıyor musunuz? Kılıç beni tam dere yatağı boyunca yönlendiriyor, bunu daha önce yapmamıştı. Bunun için, bekleyin beni -eğer büyücüyü burada yatarken bırakıp gelmek istemiyorsanız."

Diğerleri birbirine baktı. "Bekleyeceğiz," dedi Mark.

Ben ekledi: "En azından mantıklı bir süre için."

"Bekleyin. Uzağa gitmeyeceğim ve geri döneceğim." Doon, kendisine yol gösterdiği açıkça belli olan Kılıç'ıyla birlikte, etrafa sular sıçratarak, söylediği gibi akıntının kıvrılan yatağı boyunca, akıntı yönünde ilerledi. Kırk metre kadar uzaklaştığı zaman araya giren ormanın yoğunluğu onu gözlerden sakladı ve derenin bitmeyen uğultusu, Doon'un ayaklarının çıkardığı şıpırtı sesini boğdu.

Diğerleri bir kez daha Indosuaros'un etrafında toplandılar. "Onu uyandırmamız gerekiyor," diye bildirdi Ariane. "Yoksa gerçekten burada bırakmak zorunda kalacağız."

Büyücünün bedeni, artık elbiselerinin içinde inanılmaz bir şekilde zayıf görünüyordu, ama onu hareket ettirmeye çalıştıkları zaman anormal bir şekilde ağır olduğunu hissettiler. Soluması artık güç bela fark edilebilir bir haldeydi; yüzü pörsüyüp küçülmüştü ve göz kapakları, tıpkı dudakları gibi, görünmeyen kıskaçlarla birbirine tutturulmuş gibi görünüyordu.

Ben aniden etrafında döndü ve yere çömeldi, diğerlerinin sessiz olması gerektiğini gösteren bir hareket yaptı. "Birisi geliyor ... ya da bir şey," diye fısıldadı. "Akıntının tersinden. Dikkat edin."

Silahlarını kavrayarak kıpırdamadan beklediler; kendilerini o an için uygun görünen bir çalılığın ardına saklamışlardı. Doon olduğu kesin olan bir şekil, bir anda görüş alanlarına girdi, dünyaya meydan okuyormuş gibi Kılıç’ı önünde tutup etrafa sular sıçratarak akıntının ters yönünden kendilerine doğru geliyordu.

Baron ve onlardan daha fazla şaşırmış görünüyordu. "Bu da nedir? Siz buraya nasıl geldiniz?"

"Bir santimetre bile hareket etmedik, Doon. Bak, büyücü hâlâ aynı ağacın altında yatıyor."

Doon, önce duruma inanamadı. "Ama - sizleri bıraktığımdan beri akıntı yönünde ilerlemeyi sürdürdüm." Ben, bir an için bu ufak tefek adamın, Kılıç’ı fırlatıp atmış olabileceğini düşündü.

Tam yeni bir tartışma başlayacakken, kendilerine doğru yaklaşmakta olan başka bir şekil göründü. Herkes neredeyse onu aynı anda fark etmiş gibiydi. İlk görüldüğünde uzaklarda, sanki bir serabın parçasıymış gibi ağaçların arasında oradan oraya dolaşıp zıplıyordu. Yakınlaştıkça, önce onun bir insan ve ardından bir erkek olduğu görüldü; ve sonrasında da elinde sanki kendisine kılavuzluk yaparmış gibi yol arayan bir tür kılıç taşıdığı. Ve son olarak, daha da yaklaştığında, onun basit ve normal bir şekilde yürüyen Mitspieler olduğu anlaşıldı.

Kimse bir şey diyemeden önce, Indosuaros kendi kendine uyandı ve bir dirseğinin üstünde destek alarak doğruldu. Yaklaşmakta olan adama doğru dönerek mutlu ve kısık bir çığlık attı. "Efendi!"

Mitspielerin sırım gibi ince ve gri rengin hakim olduğu görüntüsü hiç değişmemişti, şimdi sadece üzerinde farklı olarak, Ben’in daha önce hiç görmediği süslü bir kılıç kını taşıyordu. Mesafe yakınlaştıkça, Mitspielerin elindeki silahın On İki Kılıç'dan biri olduğunu anlamak kolaydı, ama kabzasından tuttuğu için hangisi olduğunu söylemek imkânsızdı.

Yaklaştıkça kendisine yöneltilen ilk soru tufanını önemsemeden, artık yeniden geriye doğru yıkılmış ve yerde dümdüz yatmakta olan Indosuaros'un üzerine doğru eğildi.

Uzun bir dakika sonra Mitspieler yeniden doğruldu. "Korkarım sizin için artık yapabilecek hiçbir şeyim yok," dedi, sırt üstü yatan ve kendisine cevap vermeyen, onu duymamış olması mümkün olan adama.

"O taşıdığın Kılıç da ne?" diye sordu Doon. Sesinde ani şüphe tonları vardı. Hemen ardından Baron'un eli, yanındaki silahını kavramak üzere uzandı; ama silah Doon kabzasını kavramasına rağmen kaybolmuş ve Ben’in seyreden gözlerinin önünde tam bir hiçliğe dönüşmüştü.

Doon, bir an için, sağ elinin ayasına boş boş baktı. Ucu dosdoğru kendisine çevrilmiş Yolbulan'ın, Mitspielerin yetenekli gözüken auçlarının içinde olduğu gerçeği olmasaydı, bir an içinde hançeri ya da çıplak elleriyle büyücünün üzerine saldıracakmış gibiydi.

"Ucuna doğru hamle yapmayın, Baron. Eğer yaparsanız, sizi iyileştiremiyebilirim. Beni dinleyin!" Büyücünün sesi aniden otoriter bir şekilde yükselmişti. "Evet, Bilgelik Kılıcı bende. Umarım bu mühürü geçmeden önce ellerinize geri döner ve böylece bir sonraki mühüre ulaştığımız zaman onu kullanabilirsiniz ama onu size geri vermeden önce beni dinlemenizi istiyorum."

Doon, kendisine hakim oldu. "Öyleyse konuş ve çabuk ol."

"Yolbulan'ı, kısa bir süre önce deneme bahanesiyle sizden ödünç almıştım. Kılıcınızın kınına kendi yarattığım bir hayalet kılıç bırakmıştım elbette ki hayalet kılıcım sizi hiçbir yere yönlendiremedi. Ama benim gerçek Kılıç'a, kendi keşfimde ilerlemek için ihtiyacım vardı ve onu bana kendi isteğinizle vermeyeceğinizi daha önceden görmüştüm."

Doon, kızgın bir şekilde başını sallayarak söylenenleri onayladı. "Bu konuda geleceği iyi okuyorsunuz... sizin gerçek isminiz nedir?"

"Mitspieler hâlâ yeterli olacaktır. Ve onun adı da," - bir an için başını yana çevirip aşağıya doğru baktı - "gerçekten Indosuaros... şimdi beni dinleyin, hepiniz. Dün varlığıyla karşılaştığımız tanrı gerçekten de Hades'ti. Biraz önceye dek onu arıyordum, nereye gittiğini görebilmek için, ama başaramadım. Sanırım artık mağaraları tamamen terk etti. Ne olursa olsun, önümüzdeki yol devam etmemiz için hâlâ açık gözüküyor... ve devam etmeye hazır olduğunuzu anlıyorum."

"Hazırız," dedi Baron. "Kılıç'ı bana ver."

"Bir şey daha var."

"Tahmin etmiştim. Pekâlâ, konuş."

"Benim aradığım hazine," dedi Mitspieler, "altın ya da mücevher değil ve iblis mühürünün aşağısında bulunan mahzenlerin içindeki altınların yanında da değil, bundan sadece bir aşağıdaki katta. Onu elde etmem için bana yardım edeceğinize dair, onurunuzun ve zengin olma ümidinizin üzerine yemin etmenizi istiyorum, Baron. Ben, sıram geldiğinde, tüm ciddiyetimle ve büyülerimin laneti üstüne yemin ederim ki, eğer bana yardım ederseniz, ben de sizinle gelip ne olursa olsun son kata ulaşıp başarılı olmanıza yardım edeceğim." Bakışlarını Doon'un üzerinden çekip sırayla Mark, Ben ve Ariane'e baktı. "Aynı yeminleri sizlere de ediyorum, ama önce bana yardım edecekseniz."

Doon kafasını şüphe içinde sallıyordu. Sanki zor görüyormuş gibi gözlerini kısarak Mitspieler'e baktı. Sonunda konuştu: "Şimdi sen ve ben,

birbirimizin yeminlerine mi güveneceğiz? Benim Kılıç'ımı çaldıktan sonra mı? Hepimize yalan söyledikten sonra, bunun hakkında-" Indosuaros'un yerdeki gövdesini sert bir şekilde gösterdi.

"Sadece Kılıç'ınızı ödünç aldım, hepsi bu. Çünkü almam gerekiyordu, ondan başkası işime yarayamazdı. Ve evet, yeminlerinize güveneceğim, eğer benim söylediğim şekilde yemin ederseniz. Siz onurlu bir adamsınız, Baron Doon. Şimdi yemin edin ve kılıcınız anında size geri dönsün. Ve ben de, en alt kattaki hazine her neyse, kendi payım üzerine yemin ederim."

Doon, bu son teklifin karşısında kızgınlığına rağmen etkilenmiş göründü. "Şu anda hâzineyi paylaşmaktan bahsetmek gereksiz, bayım. Orada o kadar çok-"

"Hâzineyi görmeden böyle konuşmayın... ben de, sadece birtakım trans görüntüler içinde görmeme rağmen. İçinde diğerlerinden daha fazla tercih edilebilir belirli parçalar var... Evet?"

Doon kararını vermişti belki de, diye düşündü Ben, birazcık çabuk vermişti. "Pekâlâ, kendi amacıma ulaşmamdan alıkoymadığı sürece, buranın aşağısında bulunan katta sana yardım etmeye söz veriyorum."

"Size söylenmesini belirttiğim şekilde, yemininize de sahip miyim?"

Bir duraklama oldu. "Sahipsin."

Ve havaya doğru fırlatılan Yolbulan, Doon’a doğru süzülerek alçaldı ve adamın sağ eli onu havada yakalamakta hiç zorlanmadı.

"Efendi... "Çığlık neredeyse yok olmakta olan zayıf bir inilti halindeydi ve Indosuaros'un yere yıkılmış vücudundan yükseliyordu. Ariane bir kez daha onun yanında çömelmişti, parmaklarındaki süslü yüzüklerin bazıları çoktan düşmüş ve iyice buruşmuş bir eli tutuyordu.

"Artık onun için yapabilecek hiçbir şey yok, bayan." Mitspieler, onlara doğru bakıyordu, kederli görünüyordu, ama çok değil; belki de en sevdiği ikinci evcil hayvanının ölümünü izliyor gibiydi. "Bu yolculuğu bitirebilir miydi, bu onun - diğer kurumların ve mesleklerin bazen kullandığı şu sözcük de neydi - şaheseri olabilirdi. Büyünün daha yüksek mertebelerine geçiş izni... ama şimdi asla bir efendi olamayacak. Basit olarak söylenirse yeterince güçlü değildi."

"Ama neyi var? Yoksa... ölüyor mu?"

"Büyücü olmayan sizler, bu mühürden özgürce geçebilirsiniz - onun içinden geçebilecek yolu bulabildiğiniz sürece. Ama meslekten olan bizler, buraya girdiğimiz andan itibaren, yerel güçlerle sürekli olarak mücadele

etmek zorundayız. Özel olarak geliştirilmiş duyularımıza yapılan, sonu gelmez bir saldırıya maruz kalırız. Ben bunu kaldırabilecek güçteyim. Ama maalesef buradaki sadık yardımcım yeterince güçlü değildi - ben yanında ona yardım etmediğim zamanlarda değildi."

Doon ısrarla sordu: "Şu ana kadar lideri oynamasına niçin izin verdin?"

"Oh evet, şu mesele. Biliyor olmanız gerektiği gibi, Baron, lider olmanın avantajları olduğu kadar sorunları da vardır. Kişiyi yüceltir, ama çoğu kez bir hedef olarak gösterir. İlk olarak, sizin ve adamlarınızın, sadece göründüğünüz gibi sıradan maceraperestler olduğunuzdan emin olamadım. Sizde kurnaz ve tehlikeli bir şeylerin kokusu vardı - şimdi düşünüyorum da, bu sadece Kılıç'tan geliyordu, başka bir yerden değil... Pekâlâ, Baron, o artık yeniden elinizde. Şimdi gidiyor muyuz yoksa gitmiyor muyuz? Eğer yolu göstereceksen, ben seni takip etmeye hazırım."

Yarı yarıya kendinden geçmiş bir halde görünen Doon, elindeki silahı kontrol etti. Onu hissetti ve birkaç kez kınının içine sokup dışarı çıkardı. Ardından bir uyurgezer gibi onu önünde havaya kaldırdı, sağa, sola ve sonra geriye doğru savurdu.

"Peki ama ya..." Ben, Indosuaros'un buruşmuş elbiselerinin üstlerine bakarken, itiraz ediyordu. Sonra farkına vardı ki, bu elbiselerin içinde artık herhangi bir insan sureti bulunmuyordu.

Bu duruma inanmaya isteksiz olan Ariane, elbiseleri havaya kaldırıp salladı. Kumaşın içinden dev bir örümcek fırladı ve çimenlerin üzerinden kaçarak gitti.

Kılıç - gerçek Kılıç, içine girdikleri bu büyü diyarında ilk kez olmak üzere - Doon'u kıvrılan dereden uzağa doğru hafif bir açı yaparak yönlendirdi. Yorgun bir güven içindeki adam yeniden onun kılavuzluğu altında ilerlemeye başladı. Indosuaros'un yüzüklerini toplayıp çıkınındakiler arasından istediklerini alan Mitspieler, kısalmış olan sırada ikinci olarak yürüdü. Tam arkasında Mark'ın yürüdüğü Ariane ortadaydı ve Ben, arkalarını gözlemek için en geriden geliyordu.

Gerçek Kılıç, ne akıntıyı ne de ağaçların arasından dümdüz gibi gözüken bir yolu izliyordu. Bunun yerine kullanıcılarına, ani ve görünüşte amaçsız olan yön değişimleri sunmaktaydı. Elli metre düz bir hat üzerinde yürüdüler ve ardından keskin bir köşeyi dönüp yeni bir yönde kırk metre daha ilerlediler. Bu yürüyüşü, sonradan Mark’a sağdan sola doğru, bir çember

üzerinde yürüyorlarmış gibi gelen yeni bir sapış izledi; ve sağa doğru kıvrılan bir çemberde yürümenin ardından sonra bir sapış daha. Mark, ilerideki ağaç tepelerinin arasından yakaladığı ve kendisine tanıdık gelen kayalık hattına benzer görüntüyü görünce, gerçek Kılıç'ın bile işlevini tamamen yerine getirip getirmediğini merak etmeye başlamıştı.

Kaya oluşumları, ilk görünmeye başladıklarında elli metreden daha uzakta görünmüyordu; Indosuaros'un sonunu gördükleri noktadan yaklaşık yüz elli metrelik bir mesafe kadar yürümüşlerdi. Kılıç, yönlerinin hâlâ dümdüz bir çizgi olmamasına rağmen, şimdi onları hızla kayalara doğru yöneltmişti. Akıntı kaçınılmaz olarak, kayalıkların yönünde gezginlere doğru kıvrılıp ilerleyerek bir kez daha göründü. Kısa bir süre içinde Mark'ın, akıntının büyük bir hızla kayalığın dibinde açılmış bir mağaranın içine doğru aktığını görmesi için yeterli yakınlığa ulaşmışlardı.

Kayalık sırtın tepelerine doğru bakarken şu anda çok uzak geçmişte kalmış bir an gibi gelen, bu büyü diyarına girdikleri noktanın yerini belirlemeye çalıştı. Sarp kayalık tamamen aynı görünüyordu, ama giriş mağarası gerçekten buradaysa eğer, onu göremiyordu.

Doon, artık sığ suyun içinde yürüyerek onlara yol gösteriyordu. Derenin yanından, yönünü toprağa yönelten kuru bir patikaya çıkmadan önce, dere yatağını neredeyse mağaraya kadar izlediler. Akışının uğultusu hâlâ adamların kulaklarında kalmasına rağmen, su artık görüntüden çıkarak yerini kayaların karmaşasına bırakmıştı.

Akıntı, karanlık kayalığın eteklerinin yakınında yeniden ortaya çıktı, yatağı şimdi altında taş döşeli bir hendekle devam eden, yapay havza ve şelalerin karışımı haline gelmişti.

Sahte gün ışığı, keşif heyetinin arkasında solup giderken önlerinde yeni bir tür ışık göründü. Aşağıya, ışığın kaynağının yakınına kadar inmeleri biraz zaman alacaktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Önlerindeki kırmızımsı ışık, meşale ateşi gibi alevlerden yayılıyordu, başka bir devasa mağaranın duvarlarının üst taraflarında bulunan bir sürü deliğin içinden fırlayan alevlerden. Bu meşale alevleri, sanki yerin içinden bir şekilde fıskiyeler halinde çıkan bir gazla besleniyorlarmış gibi, görünmeyen bir yakıtı tüketiyor gibiydiler. Mağara öylesine genişti ki, sadece bazı bölümleri bu tuhaf ışıkla etkili olarak aydınlatılmıştı; ve bu yüzden boyutunun tahmin edilebilmesi oldukça zordu, ama kesinlikle çok büyüktü.

Burada akıntı yeniden yok oluyordu. Akıntı bu kez, ağzı ağır, paslı bir ızgarayla kaplanmış eski zamanların taş oymacılığı izleri taşıyan geniş bir boruya ya da su oluğuna dalıp kayboluyordu ve bu sefer yok oluşu kalıcı gibi görünüyordu; bu noktada bile derenin uğultusu iyice zayıflamıştı.

Yol, bir moloz yığınının içinden geçerek yeni mağaranın içlerine doğru iniyordu. Mark, yüksek bir duvarın parçalarının yolun her iki tarafında kaldığını fark edebiliyordu. Bir zamanlar burada savunma amacıyla bulunan bir şeylerin, güçlü bir saldırı sonucunda delindiği ve ardından asla onarılmadığı görünüyordu. Gerçekten de, grubun şimdi inmekte olduğu karanlık dağ yamacı, başlarındaki lambaların ışığı altında, duvardan düşmüş taşların yanında eski kemik parçalarının, paslanmış silahların toprakla içiçe girdiği bir savaş alanı görüntüsü yansıtıyordu.

İlerilerde bir yerlerden, aniden yeni bir ses duyulmaya başlandı. Tok, kalın, ağır ve ritmikti, yavaş bir davul kadar derin, hastalıklı bir kalp atışı

kadar uğursuzdu.

"Korkarım ki, varlığımız fark edildi," sesi duymasının ardından böylesi bir yorumda bulunacaktı Mitspieler. "Elimden geleni yapacağım ama bir kavgaya hazır olmanızı tavsiye ederim."

Yaklaşık olarak yirmi metre kadar ileride, mağaranın aydınlatması biraz daha iyiydi. Orada duvarlar, şiddetini artıran gaz alevleriyle birlikte biraz daha daralıyordu. Yaklaşık olarak aynı noktada, molozlu dağ eteğinin eğimi, neredeyse tamamen bitmiş gibiydi. Davul sesi, eğer gerçekten öyle bir şeyse, uzaklardan bir yerden gelmeye devam ediyordu. Şu anda bu seslere, Mark'a, taş lahitlerin geriye doğru düşen kapakları olduğunu düşündüren bazı tok ve gürültülü sesler de eşlik etmeye başlamıştı. Şu anda mağaranın daraldığı yerin ötesinde, aradaki mesafede, yetersiz bir ışığın içinde portatif karyolalar ya da kaldırılmış tabut sıraları olabilecek bazı şeyler gördüğü için bu tasvirin gerçekleşmemesini diliyordu. Bunların bazılarının üstünde ya da belki de içinde boylu boyunca uzanmış kumaş kaplı insan suretleri görmüş veya gördüğünü hayal etmişti. Kocaman bir savaş davulu, vuruşunu hafifçe hızlandırırken, bu suretlerin bir bölümünün kıpırdanmakta olduğunu düşündü ya da hayal etti...

...ama iki tane davul vardı, Mark şu anda fark etmişti ve büyük olasılıkla hiç lahit kapağı yoktu. Emin olmak için o mesafenin içlerine doğru lambasının ışınlarını odaklamayı düşündü, ama parlak ışığıyla orada olabilecek birilerini rahatsız etmeyi göze alamamıştı.

Doon ve dört takipçisi yürüyüşlerini sürdürüyorlardı.

Ama şimdi, doğrudan doğruya yollarının üzerinde ve tam da mağaranın daralıp alevlerin daha parlak olduğu yerde, topallayan bir insan sureti dikiliyor gibiydi. Kalkan, mızrak ve miğferle silahlanmış bu surete, hızla bir başkası ve diğerleri katıldı. On kişi olana kadar giderek çoğaldılar, hepsi de birbirine uymayan bir şekilde giyinmiş, nizamsız bir şekilde silahlanıp donanmışlardı. Birbirlerine uygun olmayan soluk ya da parçalanmış üniformalar, bazıları kemikli, bazıları şişmiş ve sağlıksız görünen bedenlerin üzerine geçirilmişti. Zayıf adamlar öylesine ince yapılıydılar ki, Mark bir an için, kendisinin ve arkadaşlarının büyünün yeni bir gücüyle canlandırılmış iskeletlerle çarpışacaklarından korktu; ama onlar yaklaştıkça bu izlenim değişti.

Onları karşılamak için toplanan kuvvet, ilk izlenimlerinin gösterdiğinden çok daha etkili bir şekilde hareket etti. Kumandanları, yüksek sesle kısa bir

emir haykırdığı zaman emir, canlı bir şekilde yerine getirildi. Sıyrılıp göz önüne serilen silahları paslı çubuklardan biraz daha iyi durumda, ama kesinlikle çalışmaya hazır haldeydi.

Subaylarıymış gibi davranan adam, şimdi serseri bir tavırla yürüyerek, kumaş artıklarından oluşan grubun merkezinden ileriye doğru bir adım attı. "Parola!" diye sordu, Doon'un ilerleyişini sürdüren grubunu karşısına alarak. Sesi, sanki onu çıkaran gırtlak uzun bir süre kullanılmıyormuş gibi kurumuş bir çığlığa benziyordu. "Bana parolayı söyleyin!"

"Hemen," diye yanıtladı Doon, tamamen soğukkanlı bir tavırla. "O burada, elimde." Yolbulan'ı hafifçe havada dalgalandırdı. Mark'ın sağında, yarı karanlığın içinde, Ariane'in sapanı kasvetli uyarı şarkısını iniltili bir şekilde söylemeye başlamıştı ve Mark, kızın bu silahı Barbara kadar iyi kullanabiliyor olmasını umdu. Çıkınını çoktan sırtından yere atmış olan Mark, yayını eline almıştı. Sadağından bir ok çekmek için diğer elini geriye doğru uzattı. Ben'in Kılıç'ının da ortaya çıktığını gördü. Ve gözünün ucuyla, Mitspieler'in bir elini havaya kaldırıp ortadan yok olduğunu fark etti.

Karşılarındaki lider yeni bir emir haykırdı ve arkasındaki pejmürde asker sırası saldırıya geçti. Hareketlerini, bunaltan enerji ve kuvvetle yapmamalarına rağmen, açıkça büyük disiplin ve kararlılıkla gerçekleştiriyorlardı. Yayını bırakıp kendini uzun bıçağıyla savunmak zorunda kalmadan önce Mark, iki isabetli atış yapabilmişti. Ben'i tehdit eden incecik ayaklı bir mızrakçı, bir an sonra Ejderdoğrayan tarafından kesilmiş olarak kendini onun ayaklarının dibinde bulacaktı.

İki düşman daha Baron tarafından çoktan kesilip atılmıştı ve Mark'ın oklarıyla vurulan ikisi de artık hareket edemeyecek durumdaydı. Bunların birinin elindeki topuzu kapmış olan Ariane acemi sallayışlarıyla etrafında tehlikeli bir halka yaratıyordu.

İlk çarpışma bitmişti ve Doon'un grubu tek bir yara bile almadan bu işin içinden sıyrılmayı başarmıştı. Düşmanın altı ya da sekiz kişisi hâlâ ayaktaydı - çarpışma sırasında fark etmediğim bir takviye almış olmalılar, diye düşündü Mark - ve şimdi, diğerleriyle birlikte yaralı bir halde sürüklenerek geri çekilmişlerdi. Yeniden kendilerini askeri bir düzen içine sokmaya çalışırlarken, görünmez bir güç onlara saldırmaya başladı. Sanki görünmeyen bir elden çıkan yumraklar sayesinde birbiri ardından yere yıkılıyorlardı. Üçüncü adam yere yığıldında, geriye kalanlar korku ve şaşkınlık içinde dağıldılar. Tehlikeyi haber veren çığlıklar atarak, portatif

karyola sıralarının arasından koca mağaranın içlerine, karanlığa doğru kaçıp gittiler.

Adamların dağılıp kaçıştıkları bölgede, bir insan suretinin havanın içinde bedenleştiği görüldü. Bu Mitspieler'di; büyücü elinde kanlı bir hançer tutarak ağır ağır yoldaşlarının yanına ilerliyordu.

"Sanırım," diye seslendi onlara, "çağırmaya gittikleri yardım, kısa bir süre içerisinde gelebilir. Ve geldiğinde çok kalabalık olacaklar, yani zaman kaybetmemeliyiz. Baron - ve sizler - şimdi sözünüze güveniyorum. Bana Kılıç’ı yeniden ödünç verin ya da aradığım şeyi bulmama kendi isteğinizle razı olun."

Baron da diğerleri gibi, dövüşmek için yere bırakmış olduğu çıkınını alıyordu. Soruyu yanıtlamadan önce kısa bir süre tereddüt etti. "Aradığın nedir?"

"Buraya bizler gibi, ama bir asırdan uzun süre önce, hırsız olarak gelmiş bir grubunun belirli bir üyesinin yerini bulmaya çalışıyorum. Büyük olasılıkla şu kışla yataklarının birinde, ama bu yatak sıraları sonsuz gözüküyor ve onu Kılıç’ı kullanmadan bulmak çok uzun zaman alabilir."

"Pekâlâ," dedi Doon, uysal bir tavırla ve sanki güçlü bir saldırıyla başa çıkmaya hazırlanıyor gibi Yolbulan’ı iki eliyle birden kavradı. Gözlerini Kılıç’a dikti. "Haydi Yolbulan, bizi ona götür, her kimse ve her neredeyse - ve sonra da hâzineye." Kılıç'ın ucunu bir yay çizerek çevirdi, ta ki içindeki güç ona işaret edene kadar.

Başlarına taktıkları lambalar önlerini aydınlatırken, beş kişi, tabut benzeri yatakların uzayıp giden sıraları ve arkalarında kalmış duvarların üstündeki meşale alevlerinden uzak loş bölgelerin arasında koşturarak ilerlediler. Yavaş yavaş, devasa büyüklükteki mağaranın boyutları daha da belirginleşiyordu. Bazılarının üzerinde ölü ya da uyuyan savaşçı suretlerinin bulunduğu yatak şeklindeki kaideler, yakından bakıldığında normal yataklara ya da tabutlara benzemiyordu - Mark'ın aklına birdenbire Kırmızı Tapınak’ın bodrumunda gördükleri kurtçuk bağımlılarının portatif yatakları geldi.

"Garnizon çok büyükmüş," diye bir yorumda bulundu, yatakların aralarında hızla dolaşırken. "Bunların hepsi nereden geldiler?"

Hızla yürüyen Mitspieler, nefes nefese yanıtladı. "Bizim gibi gruplardan. Bazıları büyük, bazıları da küçüktü, ama gelmeyi daima sürdürdüler, tıpkı bizim gibi, Mavi Tapınak’ı yağmalamak için."

"Bu kadar fazla mı?"

"Bu durum asırlardır sürüyor, bizim doğduğumuz günlerin çok öncesinden beri... Mağaranın bu bölümünde güçlü bir büyü tarafından, ölüm onları çözene kadar bağlı kalırlar. Ya da birisi yanında daha güçlü bir büyüyü kurtulmaları için getirene kadar tıpkı bugün onlardan birisi için yapmaya niyetli olduğum gibi."

"İnanılmaz kalabalıkta bir garnizon," diye onayladı Doon. "Ama dövüştüklerimiz o kadar da zorlu gözükmediler."

"Bazıları daha zorlu olacaktır," Koşuştururken nefes nefese kalmış olan Mitspieler, kafasını salladı. "Onlar sadece ilk postaydı. Etrafta bir yerde ani saldırı birlikleri olabilir, seçkin bir grup... ama yine de burada asırlardır kapalı tutuldukları için en azından bedenleri ve akılları bozulmaya başlamış olmalı. İşte bu yüzden korkuyorum ki aradığımız şey... Ah , işte bu sıra."

Meşale ateşlerinin daha yakından parladığı ve sonuç olarak ışığın daha iyi olduğu, başka bir köşeye yaklaşıyorlardı. Uzaklarda bir yerdeki davul alarm uzun süredir devam ediyordu ve Mark ilk çarpışmadan sağ kurtulanların kısık uyarı çığlıklarını duyabiliyordu.

"Büyücümüzün hepimizi görünmez yapamaması ne kötü," dedi Ariane. Eline geçirdiği topuzu bir kenara fırlatıp atmıştı ve koşuşmakta olan adamların hızına kolayca yetişebiliyordu.

"Bunu sadece kendini için yapabilirim," dedi Mitspieler, "ve çok uzun bir süre için yapamam," Mark, büyücünün sesindeki ve yüzündeki gerginliğin sadece koşturmasının bir sonucu olduğunu düşünmüyordu. "Ve Kılıçlar sıyrılmışken bunu yapmak iki misli daha zor. Bugün, yüzyıldır biriktirdiğim büyü sermayemi çarçur etmekteyim... çünkü artık güçlerimin sınırına yaklaştığım için, numara çeşitlemelerinde benden fazlasını beklemeyin."

Hâlâ garnizonun tuhaf yatak dizileri etraflarından akıp gidiyordu. Sıralar, sıkıntının düş benzeri sonsuzluğuna doğru yayılıyor gibiydi ve birbirinden ayrı birimler olarak yaklaşık ikişer üçer metre aralıklarla dizilmişti. Boş olan yatakların bir sırasının, çoğunluğu dolu olan bölgelerin izlemesi yüzünden işin şekli daha da tuhaflaşmıştı. Ne kadar ileriye gidebilirdi? Başındaki lambanın saçtığı ışıkla oynayan Mark, ışığı olabildiğince uzağa göndermeye çalıştı. Ama uzaktaki duvarı hâlâ keşfedilmemiş olarak bırakan, dalgalanan sis bulutlarını ortaya çıkaran bir şey tarafından ışık donuklaşacaktı.

Doon emretti: "Işıklarınızı kapatın! Burada biraz ışık var, onunla görebiliriz. Herkese nerede olduğumuzu göstermenin hiçbir anlamı yok."

Lambalar kapatıldı. Ve ardından, Mark'a tam bu araştırma, yukarıdaki ormanda bulunan büyü tarafından sonsuza dek uzatılmış zorlu yürüyüşlerindeki gibi çok uzun gelmeye başladığında, Doon aniden durakladı.

"Burada. Bu yatak. İçindeki her kimse ..."

Mitspieler lambasını hafifçe açtığında, ışıltının üzerinde kıvırcık saçlar, koyu koyu parlayacaktı. Büyücünün elleri, boylu boyunca uzanmış bedenin geri kalan kısmını kaplayan örtüyü yırtıp attı. Ortaya çıkan adamın yüzü çok genç görünüyordu ve bir Tanrı kadar yakışıklıydı. Genç adamın örtüsüz bedeninin üst kısmı sıkı ve kaslıydı, birkaç parça zırhın yanında üniforma gibi görünmeyen aşınmış giysiler içindeydi.

Mitspieler, adamın üstüne doğru eğilip elini tuttu. "Dmitry," diye mırıldandı büyücü, değişmiş ve yumuşamış bir sesle. Bir saniye sonra eli bırakıp çıkınını çıkarmıştı ve büyüyle ilgili gereçler için çıkınını alt üst ediyordu.

Mitspielerin seslendirdiği ayin çok kısaydı ve üzerinde yoğun olarak çalışılmış olduğu açıktı. Büyünün güçlü olduğu belliydi, öyle ki Mitspielerin son sözlerinde, üzerinde büyü hissi gelişmemiş olan Mark bile oluşan akımı algılamıştı. Delikanlının bedeninden kasılma geçti ve sonraki saniye içinde dimdik oturuyordu ve Mitspielerin kısılmış lambasının yumuşak ışığında mavi gözleri açılıp kapanıyordu.

"Baba?" diye mırıldandı büyücüye bakarak genç adam. "Burada ne yapıyorsun? Bunlar da kim?"

"Dmitry, seni buradan çıkarıyorum, yukarıdaki dünyaya geri götürüyorum. Bunlar da benim arkadaşlarım, yardım ediyorlar. Seni burada zincirleyen bağlar kırıldı. Haydi çabuk ol, gitmeliyiz... Dmitry, çok uzun zaman geçti. Çok uzun. Ama sen değişmemişsin."

"Gitmek? Dünyaya dönmek? Ama... Yaşlı adamın verdiği desteğe dayanan Dmitry çoktan ayaktaydı. Bir saniye içinde ayakları üzerinde hafifçe sallanmasına rağmen, adamın desteğini itmiş ve kendi başına ayakta duruyordu. Boyu babası gibi ortalamanın altındaydı, bedeni güçlü gözüküyordu ama yine de birbirlerine çok az benziyorlardı. "Bekle, ben gidemem. Arkadaşlarım olmadan gidemem."

"Ne arkadaşı? Haydi, çabuk ol."

Dmitry, geriye doğru silkinerek kolunu Mitspielerin elinden kurtardı. Anlamadığı şeyler ve şaşkınlık yüzünden, genç adamın yüzüne çocuksu, tehditkâr bir bakış yerleşmişti. "Onlar benim arkadaşlarım, dedim! Onlar olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Büyücünün şefkatli bakışı çoktan değişmişti ve oğluna doğru dik dik baktı. "Eğer buraya birlikte geldiğin o eşkıya çetesindeki insanlardan bahsediyorsan, unut bunu. Buna harcanacak zaman yo-"

"O zaman gitmiyorum. Ekibimdeki iki kişiden bahsediyorum baba, Willem ve Daghur. Onlar benim en iyi dostlarım ve onlar olmadan bir yere gidemem... ha. Bu arada, merhaba." Gözleri en sonunda Ariane'in üzerine gelmişti.

Doon artık bıkmıştı. Öfkeli ve kısılmış bir kükremeyle bir yemin savurdu. "Bir saniye içinde kim harekete geçmezse, onu harcayacağım. Şimdi ileri!"

Dmitry artık tüm dengesini kazanmıştı. Ve dengesini yeni kalktığı yatağının üstünden diğer tarafa sıçramak için kullandı. Silahları, kılıcı ve hançeri, divanın o tarafına saklanmıştı ve onları çıkarıp kaldırdı. Mutlu bir şekilde gülümsüyerek, Doon'la konuştu: "Sen ne cehennem olduğunu sanıyorsun? Ne zaman hazır olursam, o zaman harekete geçerim."

Yüzyıldan uzun bir deneyim sahibi olan Mitspieler, ikisini de yatıştıracak hareketi ve konuşmayı hemen bulacaktı - en azından o an için. "Siz ikiniz, silahlarınızı indirin. İndirin, dedim! Burada kendi aramızda dövüşmek çılgınlık olacaktır. Dmitry, diğer ikisi nerede? Eğer yapabilirsem, onları da hızla uyandıracağım." Doon'a dönüp ekledi: "Bu bizimle beraber iki adam daha olacak demektir. İki savaşçı daha."

"Tamam o zaman. Ama çabuk ol, iblisler kavursun sizi!"

Dmitry, babasına yakınlardaki iki yatağı gösterdi. Bu seferki ayinler, birincisinden daha kısaydı ama Mark, Mitspieler sonuncusundan doğrulurken büyünün artık fark edilebilir bir şekilde daha güçsüz olduğunu düşündü. "Tamam," dedi büyücü, tükenmiş bir fısıltıyla. "Gelin, gitmeliyiz."

Mitspieler'in çabalarının son meyveleri olan soytarı görünümlü iki adam sendeleyerek ayağa fırladılar. Kendilerine doğru sırıtan Dmitry'i tanıdılar ve bağrışıp çağrışarak kaba sesleriyle neler olup bittiğini anlatmasını haykırdılar. Sırtlarına vurdu ve onlarla neşeli bir şekilde konuştu. "Her şeye rağmen, hâzineyi yağmalama işine devam ediyoruz!"

Willem, uzun boylu ve esmerdi, suratı kötü tedavi edilmiş eski bir yara ya da yaraların ağarmış izleriyle doluydu. Dmitry’i her yerde izlemeye hazır olduğunu gösteren yeminleri kargaşa içinde haykırarak kükredi. "Lanet olası koca garnizondaki en iyi ekip lideri!"

Kendisini açık ve düzgün bir homurdanmayla ifade eden Daghur, bu konuda onunla uyuşuyordu. Sağlıksız görünen kalın bir yağ tabakasının altına gömülmüş sıkı kaslara sahip, kısa boylu ve soluk tenli biriydi. Biri kırılmış, boynuzlu bir miğfer başının üzerinde eğreti bir şekilde duruyordu. Kalın kolları yoğun bir şekilde dövmelerle doluydu ve dişlerinin büyük bölümü kırıktı.

"Bu pislikleri de nereden buldun?" diye Dmitry’e sorarken gözleri Mark, Ben ve Doon'un üzerindeydi. "Bunların seni izleyeceklerini sana düşündüren neydi ki?"

"Kısa sürede bulabildiklerimin en iyisi bunlar!" diye bağıran Dmitry, kollarıyla iki adamın boyunlarına sarıldı. "Aldırmayın onlara, hadi gelin."

"Oradaki ihtiyar kim?" diye öğrenmek istedi Willem.

"Aldırma, o da takip edecektir."

"Yani, bir ayaklanma, hey, Dimmy? Ben hazırım, allahın cezası, hadi gidelim." Sonra Willem birdenbire durdu, gözlerini Ariane’e dikmişti. Sanki fark etmek için kızı bilerek sona bırakmış gibiydi. "Hey. Sanırım bu çoktan seninkidir."

Mark, kısa bir süre önce, sinirleri boşaldığında ya da görünen olayların amacına doğru ilerlememesi durumunda Doon'un kendisini çok sağlam bir şekilde kontrol edebildiğini gözlemlemişti. Şu anda da olduğu gibi. Baron, Mitspieler ile çok çabuk ve içten bir tonla konuştu, artık göz kapakları bile öncesinden biraz daha solgun görünen büyücü de oğluyla ciddi bir tavırla konuştu. Dimitry de, bakıp kafasıyla onaylayarak, aksi takdirde sorun çıkartabilecek arkadaşlarına daha fazla bilgi aktarmayı başarabildi. Davetsiz misafirlerin ve kaçakların oluşturduğu küçük ordu, Doon'un Kılıç’ı izleyerek ilerlemelerini istediği yönde anında harekete geçti. Mark, artık Baron'un çok yakınındaydı ve adamın bir kadına mırıldanırmış gibi Yolbulan’a mırıldandığını duyabiliyordu. "Bizi artık hâzineye götür, haydi güzelim."

Doon'un çetesi artık sekiz kişi olarak güçlenmişti ve onu yüksek bir hızla izliyordu. Ama grup yüz metreden fazla gitmemişti ki, üyeleri arasında uyarı mırıltıları duyulmaya başlıyordu. Sağ tarafına doğru bakan Mark, kırk

ya da elli metre uzakta, paralel bir yol boyunca dikkate değer bir hızla koşuşturan grup halindeki başka insanları da görebiliyordu. Doon'un ekibinin kafa lambaları kapatılmıştı, diğer grubu çok açık bir şekilde tanımlayamadılar ama orada oldukları kesindi.

Kılıç'a fazlasıyla güvenen Mark, Doon'un liderliğine de aynı şekilde güveniyordu. Artık uzun adımlarının ivmesini arttıran Baron'a yetişmek için koşmaya başlamıştı. Ama çoktan nefes nefese kalmış olan Daghur ve Willem, geride kalmaya başlamışlardı ve solumalarının arasından yavaşlama itirazları savuruyorlardı. Mutlaka iki yoldaşıyla yan yana olmak istediğini nefes nefese belirten - bu zayıf kondisyonunu saklamak için şeffaf bir bahane gibiydi - Dmitry de geri kalıyordu.

Bu şekilde bile, sağ taraflarında koşan grubun biraz önüne geçmişlerdi. Ama Mark şimdi, yaklaşık aynı mesafede sol taraflarında başka bir silahlı grubun daha paralel bir yol boyunca hızlandığını ve meşale alevlerinin silahlarını ışıldattığını görebiliyordu. Garnizonun, bir istilayı karşılamak için kendisini parça parça uyandırdığı anlaşılıyordu. Sol taraflarındaki grup-tan birisi haykırdı ve Mark onların kadın olduğunu fark etti.

"Amazonlar," diye nefes nefese fısıldadı yanındaki bir ses. "Garnizonun geriye kalan kısmı gibi haydutlar ve savaşçılar. Erkeklerle yüz yüze gelmeyi tercih ederim."

Doon, arkada kalanların menfaati için yavaşlamaya hiç niyetli değildi ve Dmitry ile iki arkadaşı giderek daha da gerilerde kalmaya başlıyordu. Omzunun üstünden geriye bakan Mark, artık arkalarından da kovalanmakta olduklarını gördü; ileride karşılaşacakları her neyse, arkalarını iki misline çıkararak güçlendirmek iyi bir tercih gibi gözükmüyordu.

Şimdi, tam önlerinde, silahlı ve meşaleler taşıyan yeni bir asker grubu toplanıyor, askerler yollarını kapatmak için konum alıyorlardı.

Doon durdu ve ekibi de gösterdikleri koşu çabası yüzünden nefes nefese soluyarak etrafını çevrelerek durdu. Yollarını kapatan düşman safı çoktan sağlam bir şekilde yerleşmiş ve kaldırılmış mızrakların arkasında konumlarını almışlardı, sayı olarak, davetsiz misafirlere karşı üstün görünüyorlardı. Kanatlarda ve arkada bulunan diğer güçlerin Doon'un grubu yarıp çıkma hamlesi gerçekleştirmeden onları kuşatmak için yeterince zamanları olacaktı.

Şu anda kısa bir süre için, giderek daha da yaklaşan sayısız ayağın yavaş yavaş karanlığın içine karışan sürüme sesleri, düşmanın bir bölümünün

taşıdığı meşalelerin zayıf cızırtıları ve damlayışları, zorlanmış ciğerlerin soluyuşlarının yavaşça azalması dışında mağaraya genel bir sessizlik hakimdi.

Karşılarında bekleyen grubun - ki çok tuhaf bir birlikti - tam merkezinden, iri yapılı bir kişi badi badi birkaç adım atarak öne doğru çıktı. Bu adam, sanki kendisini etkileyici bir boyda göstersin diye akıl almaz bir çaba sarf ediyormuş gibi, uzatılmış bir miğfer takmıştı. Tuhaf, badi badi yürüyüşü, Mark'ın adamın ayaklarına bakmasını sağladı, ayakları da tuhaf bir şekilde pençe vurulmuş çizmelerle uzatılmış gözüküyordu. Meşaleler adamın soğana benzeyen kırmızı burunlu kafasının üzerinde titreşen kırmızı ışıklar saçıyordu. Bu şahıs, boğuk bir sesle böğürdü: "Teslim olun, sizi adi yük hayvanı dölleri! Etrafınız sarıldı." Adamın sözleri, elindeki kısa bir kılıcın sallanmasıyla noktalandı.

Dmitry bir an için suskun kaldı; Mark, göz ucuyla delikanlının asık bir suratla kafasını öne eğdiğini gördü. Ama eşit durumdaki Doon, en iyi kumandan sesi ve tavrını takınarak haykırdı: "Kim konuşuyor? Komutanınız nerede?"

Kısa boylu adam ona doğru böğürdü: "Burada komutan benim! Mavi Tapınak Ana Ambarı'nın kanlı garnizonunun kumandanıyım. Mareşal d'Albarno - beni hiç duydunuz mu?" Birkaç adım daha ileriye, biraz daha parlak bir ışığa doğru, sanki görünüşünden gurur duyarmış gibi ilerledi. Şimdi çok daha rahat görülen suratı, şişkin ve oldukça çirkindi.

"Damarlarında elf[3] kanı olduğuna, bahse girerim." Bu gergin fısıltı, Mark'ın yanındaki Ariane'den gelmişti. Mark, kıza baktı. Elfle sadece batıl bir itikattı ya da bütün diğer iyi eğitilmiş insanların inandığı gibi düşünüyordu.

Mareşal d'Albarno - Mark, bu rütbeyi ve ismi daha önce hiç duymamıştı - şimdi onlara doğru kükrüyordu: "Pekâlâ, hepiniz hemen teslim oluyor musunuz, sizi gibi kanlı iblis gübresi yığınları? Yoksa hepinizi parçalara ayırarak silahlarımızı mı kirleteceğiz?"

"Afrodit'in koltukaltları!" Doon'un patlattığı yanıt da aynı derecede cesaretlendirici bir haykırıştı. Nasıl küfür edilmesi gerektiğini o da biliyordu, hem de sanatkârane biçimde. "Çeneni bir an için kapa, kurtçuk beyinli ve beni dinle. Hayattaki en önemli şey nedir, senin için, benim için ya da herhangi bir asker için?"

D'Albarno gözlerini kırpıştırdı. Neredeyse bir hayvana benzeyen suratı şaşkınlığı gizlemeye çalıştığını kanıtlıyordu. "Oh." Düşman kumandanın sesi önemsiz bir gök gürlemesi gibi alçalmıştı. "Oh. Buna hemen sahip olacağız. Buraya aktif bir görev için çağrıldığımızda bu bizim hakkımızdır, sizin lanet olası saldırınızı engellememizin karşılığındaki ücretimizdir." Sesinin şiddetini yeniden insanlık dışı bir ulumaya yükseltti. "Teslim oluyor musunuz, yoksa?"

"Vulcan'ın kusmuğu, be adam, elbette ki teslim olacağız!" Diğerinin sesinin ne kadar yüksek olduğu hiç sorun değildi ve Baron şu ana kadar buna ayak uydurabildi. "Buradaki tek sorun şu - silahlarımız bizde kalacak ve sizin neşenize iyi yoldaşlar gibi katılacak mıyız? Yoksa, anlaşma şartlarımızı tanıyabilmeniz için grubunuzun yarısını biçmeli miyiz? Bu durum sizin büyük ziyafetinizde eğlenmeniz için gereken gücü boş yere harcar, değil mi? Ve belki her ikisi için de zaman yok." Bu son cümle sanki karşısındakinin bildiği bazı şeyleri ima edermiş gibi, bilgece bir tavırla eklenmişti.

Kendi kendisini Mareşal ilan eden - göğsünde birtakım madalyalar taşıyor gibiydi - domuz butu boyutundaki yumruklarını, soğan şeklindeki ve hiç askeri durmayan kalçalarının üzerine koydu. Sanki tanıklarına sesleniyormuşçasına, kafasını sağdan sola ve ardından soldan sağa doğru çevirdi.

"Şimdi," diye yeniden neredeyse tekrar insan sesine inen bir tonda geveledi, "burada, karşımızda, askerliğin ne olduğundan anlayan bir adam var. Onu garnizona götürmek eğlenceli olsa gerek. Birlikte domuz gibi içip kafayı bulabileceğim bir yoldaş. Onun savaş ve çarpışma hikâyelerine bile katlanabilirim. Hatta - hey, oradaki, indir şu lanet olası yayını!" Bu son uyarı, d'Albarno'nun grubu içindeki yaşlılıktan eli ayağı tutmuyor gibi gözüken bir okçuya yöneltilmişti; büyük bir çaba sarf ederek titreyen parmaklarıyla yayına bir ok yerleştirmiş olan adam bu çabasının boşa gitmemesi için okunu Doon'un grubuna doğru fırlatmaya açıkça niyetlenmişti.

"İndir onu, dedim!" diye tekrarladı Mareşal. "Ve siz, siz lanet olası istilacılar, hemen isteğimize uyun ve bizimle gelin. Sivillere zaferimizin lanet olası resmi bildirisini göndereceğim - ama henüz değil. Allahın belası eğlenmeyi bilmeyen sümüklüböcekler, bir aların verildiğinde sürekli yaptıkları gibi bir yerlerde saklanmaya gittiler, tüm bildikleri ya da bilmeye

ihtiyaç duydukları şey, hâlâ lanet olası bir çarpışmanın içinde kilitli bulunduğumuz. Sizin teslim olduğunuzun farkına varır varmaz, deliklerinden dışarıya çıkacaklar ve hepimize öğütler vermeye başlayıp şöleni bitirmeye çalışacaklar. Ve onların metallerini korumak için ölümle burun buruna gelen bizlerin eğlencesini kısıtlayacaklar ve bizler de yeni bir heyecan başlayana kadar tekrar kabuklarımıza çekileceğiz. Benimle misiniz?"

Doon, emin olmak için onu sıkıştırdı. "Yani silahlarımız üzerimizde kalacak? Zafer şöleni bitene kadar?"

"Evet, pekâlâ, lanet olası teslim olma işi resmileşene kadar. Ama onları kullanmayı kalkışırsanız, sizi kanlı bir kıyma haline gelene kadar parçalarız."

Doon, kendi adamlarına yaylarını ve sapanlarını indirmeleri, kılıçlarını kınlarına sokmaları için işaret etti. D'Albarno da aynı emirleri verip gösterişli bir hareketle kılıcını yerine koydu. Saflar çözüldü. Yavaşça birbirlerine yaklaştılar, önce şüpheli bir şekilde, sonra giderek azalan bir hantallıkla gruplar yan yana yürüyüşe geçtiler.

Bu ne? diye düşündü Mark. Teslim olduk mu yoksa olmadık mı? Ben'le göz göze geldi, ama iri adamın büründüğü şaşkın ifadenin ona bir yardımı olamayacaktı. Doon, d'Albarno'nun yanında yürüyordu ve artık ikisi de sanki eski tanıdıklarmış gibi konuşmaya başlamışlardı. Mitspieler tekrar ortadan yok olmuşa benziyordu.

Sert suratlı Amazon savaşçıları Ariane’in etrafını çevirmek için koştular ve kızı aralarına yeni katılmış bir savaşçı gibi karşıladılar. Mark, uzaklaşıp giden kızın üzerinde son bir korkulu bakış yakaladı.

En azından artık hepsi aynı yönde ilerliyordu.

Şölene doğru!

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yarı baraka yarı mezarlık gibi kasvetli görünümüyle şölen bölgesi, etrafı çevreleyen mağaradan tamamen ayrılmamıştı. Duvarlar yerine sadece, üst üste yığılmış yataklar, fıçı, sandık ve varillerle oluşturulmuş kafa yüksekliğindeki bölmelerle kısmi olarak ayrılmıştı. Bu sandık, varil ve fıçı yığınlarının içinde kutlamalar için gereken erzakların tutulduğu gibi mantıki bir sonuç çıkarıyordu Mark. D'Albarno'nun, müfrezeler ve tutuklulardan oluşan, artık birbirinden ayırt edilemeyecek şekilde iç içe karışmış askerleri oraya ulaştığında, meyhane hizmet etmeye hazır olduğu için Mareşal'in zaferinin haberini en azından bu kadar uzağa çoktan göndermiş olduğu açıktı. Meyhane, incelik ve zarafetten yoksun bir şekilde bir bölümü baş aşağı konularak yığılmış yataklardan yapılmış üç tarafından kapalı bir yerdi. Etraftaki daha küçük yığınlar masaları oluşturuyor ve tek kişilik yataklar da bank olarak iş görüyordu. Bu manzara, duvarlara yerleştirilmiş meşalelerle aydınlatılıyordu.

Etrafta kalıcı görünen tek şey taştan yapılmış kaba bir şömineydi, yan tarafları öylesine alçaktı ki şömine açıkta duran bir hendekten başka bir şey değildi. Garnizondakilerin arasından küçük bir büyücü olan ya da kendisini böyle sanan biri, kollarını sallayarak dumanın tam yukarıya, derinliğine anlaşılamayan karanlığın içine gitmesi umuduyla bir büyü yaratmaktaydı. Yakacak olarak sıradan görünen bir odun yığını vardı, belki de bir üst kattaki büyülü ormandan getirilmişti. Yeni tutuşturulmuş bir ateşin üzerinde

dört bacaklı kocaman bir tür hayvan, bütün bir şekilde kızartılıyordu. Şişi çeviren ve ortalıkta diğer önemsiz işlere koşuşturanlar otlakçılar ve garnizonun güçsüz görünümlü üyelerinden oluşuyordu.

Mark, benzerlerini daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, üç taraftan kapalı barın içinde duran ve daha önemli bir iş yapmaya hazırlanıyor gibi görünen üç varlığı, Ben'in tarifinden anında tanıyacaktı.

Ben, Mark'ı dirseğiyle dürttü. "Beyaz Eller," diye mırıldandı iri adam. Gerçekten de yaratıkların başlıca fark edilebilir özellikleri anında göze çarpıyordu: devasa, soluk eller şimdi muhtemelen içinde ale[(4)] olan küçük fıçıları, şarap şişelerini, havadaki ani tatlı kokudan anlaşılabileceği gibi, mead[(5)] çömleklerini yerleştirmeyle uğraşıyorlardı. Bu koca eller, gücü ispatlanmış olmalarına rağmen yine de yumuşak görünüyorlardı. Yaratıkların fiziksel görünüşleri de genel insan görünüşünden farklıydı. Bakışlarını karşısındakinin üzerine diken kocaman gözleri - karanlıkta daha iyi görebilmek için, diye düşündü Mark - solgun yüzlerinin üzerine yerleştirilmişti. Kulakları da büyüktü, ince dudaklı ağızları vardı. Saçlarının büyük bölümü yıpranıp dökülmüştü, derileri buruş buruştu. Karşısında duran üçüne bakılırsa boyları değişiyordu, ama bu minik örneğin boy ortalaması, kısa boylu insanlar tarafında sayılabilirdi. Hepsi üniformalar içindeydi, yüksek boyunlu mavi gömlekler, düz, kısa ve altın rengi pelerinler giyiyorlardı. Askeri garnizonun giydiği uyduruk giysilerle karşılaştırıldığında, giyimleri kusursuzdu.

Garnizonun kumandanı, yeni gerçekleştirilmiş başarılı savunmanın önderi, bara doğru badi badi yürüdü. Konuşmaya başlamadan önce, tezgâhın arkasında duran yaratıkların en uzun boylusu, ona çarpışma uzun sürdü mü diye sorarak sözlü

bir saldırı gerçekleştirdi. "Buradan duyulduğu kadarıyla kötüydü. Çok fazla zarar oldu mu? Mal olarak?"

Mareşal kükreyerek yanıtladı: "Ben ve en iyi adamlarım iş üstündeyken mi? Lanet olası hayır! İçkileri getir şimdi, bunu hak ettik. Ve yemek başlasın. Biraz da müzik ?"

D'Albarno'nun, arkasında biriken ve çoktan barın önünde kalabalıklaşmış olan askerlerin arasında bu konuşmayı onaylayan haykırışlar yükseldi. Bu gürültünün arasında, Beyaz Eller liderinin bir sonraki endişeli sorusunun sadece son kelimesi duyulabildi: "... tutuklular?"

"Elbette ki, tutuklular benim kontrolüm altında! Buradaki garnizonun kumandanının kim olduğunu zannediyorsun? Sen değilsin, seni lanet olası beyaz elli, seni gidi para tombulunun ödlek kabarcığı!"

Tezgâhın arkasında duran, üstünlüğün kendisinde olduğuna kusursuz bir şekilde güveniyor gibiydi ve sadece uzaktan saldırdı. "İlk Başkan Benambra ortaya çıkar çıkmaz, bunu onunla konuşacağım."

Mark, bu tehditin d'Albarno üzerinde etkili olduğunu düşündü. Ama Mareşal, eğer yapabilirse bunun anlaşılmasına izin vermeyecekti. "Konuşursan konuş," diye gürledi karşısındakine. "Ama o zamana kadar bize İÇKİ servisi yapacaksın!"

Adamın arkasından yeni bir destekleyici gürültü patladı. Erkekler ve Amazonlar bara doğru hücum ettiler. Daha zayıf olanlar ya da içki için daha çaresiz olanlar kenarlara itildiler. D'Albarno ile konuşan Beyaz El'in, kaderci bir yaklaşımla başını sallayarak verdiği bir işaretin ardından diğerleri içki servisine başlamışlardı.

Ben'in kafası her zamankinden daha karışık görünüyordu ve Mark'a bakarak sordu: "Bu 'Benambra' hikâyesi de nedir?"

Mark daha konuşamadan soruyu başka biri yanıtlayacaktı.

"Buraya getirdiğimiz insanların çoğu bu ismi tanır." Bu adam, artan kalabalığın içinde tutukluların yakınında kalmış ve nispeten sağlıklı görünen garnizon üyelerinden biriydi. (Ve burada gerçekten bu adamların büyük bölümü tarafından *böyle* rahat bir şekilde mi karşılanacağız? diye sessizce düşündü Mark. Eğer durum böyleyse, Doon'un biraz önceki davranışı gerçekten de çok bilgeceydi.)

Az önce konuşan asker, büyük bir el çabukluğuyla, dolu bir kupayı eline almıştı. Devam etti: "İlk Yüce Rahip. Biliyorsunuz. Ben hâlâ yukarılardayken onun hakkında eski bir şarkı vardı. O, hâlâ burada, ama yine de, Tapınak hâzinesini buraya ilk olarak saklamaya başlamasından bu yana mağaranın çok değiştiğine bahse girerim. Hâlâ şansınız varken gidip kendinize bir içki alsanız iyi olur."

Ben ve Mark bir kez daha bakıştılar. Ardından kalabalığı yarmaya çalışarak bara doğru birlikte ilerlemeye uğraştılar.

Amazonlar şölene grup halinde gelmişlerdi ve kenarlarından dağılmaya başlamalarına rağmen, hâlâ bir arada bulunmaya devam ediyorlardı. Ben, Ariane'i görmeye çalışarak Amazon gruplarını gözetlemeyi sürdürmekteydi. Ara sıra kızıl saçları olan solgun yüzü görebiliyordu ve

anladığı kadarıyla kız iyi görünüyordu. Eğer bir sonra baktığında kızın kötü bir durumda olduğunu görürse ne yapabileceğinden emin değildi. Bir kavga başlatmak galiba intihar olurdu. Şu ana kadar Doon'un stratejisi, asıl amacı her neyse, hepsini öldürülmekten ya da köle olarak esir alınmaktan hatta silahsız kalmaktan bile korumuştu. Ama ...

Konuşkan garnizon askeri, Ben ve Mark ile beraber önlerindekileri iterek bara doğru ilerliyordu. Elindeki içki kupası, hâlâ doluydu ve bu yüzden büyük olasılıkla aklında yeni bir içkinin dışında başka bir şeyler daha vardı. Artık Ben'in yanında dikiliyordu ve eli Ejderdoğrayan'ın kabzasına doğru dikkatsiz bir şekilde uzanmaktaydı. Ben, adamın uzanan elini vurarak uzaklaştırdı.

"Temiz kılıç," diye konuştu adam, hiçbir rahatsızlık duymadan. "Onu şimdiden teslim etsen iyi olur, sonradan başın belaya girebilir. Onu ganimet olarak istiyorum. Kafa lambalarını almaya çalışmam hiçbir işe yaramaz, nasıl olsa rahipler ya da Beyaz Eller daha sonra onu kesinlikle geri alacaklardır."

"Yaparlar mı?" Ben, söyleyecek daha anlamlı bir şey düşünememişti.

"Elbette. Tutukluların beraberinde yakalanan silahlar, ne olursa olsunlar ceza olarak alınacaktır. Garnizon için geçeceğiniz temel eğitimin ardından, cephanelikten yeni silahlar alabilirsiniz, ellerinde ne varsa."

"Paslanmış işe yaramaz şeyler yığını," diye yakındı, yanlarda dikilen başka bir adam, konuşmanın en azından sonuna kulak misafiri olmuştu.

İlk adam omuzlarını silkti. "Belki bir sonraki yağmaya gelenlerin ya da yakalananların üzerinden daha iyi bir şeyler alabilirsin."

"Bu ne zaman olacak?" Ben, bir kez daha aptal görünüşüne bürünmüştü. Bir şey yapabilme şansını beklerken, konuşmaya devam etmesi gerektiğini hesaplıyordu. İşe yarayacak bir şeyler bile öğrenebilirdi.

"Kim bilir? Burada, aşağıda, zamanın izini kim sürebilir? Hey, bugünlerde yukarıda neler oluyor? Mavi Tapınak bir savaşa girdi mi? Umarım sağlam bir savaşın içine girerler ve böylece aşağıya, buraya bir sürü acemi yeni üyeler gelir, ben de terfi edebilirim. Amazonlarla bir savaş, belki. Elimizdeki takım artık biraz yaşlanıyor." Dudaklarını yalayarak o tarafa doğru baktı.

Birkaç eski hikâye dışında, Amazonlar hakkında hiçbir şey duymamış olan Ben de, tekrar o yöne doğru baktı. Ariane artık korkularını yenmiş görünüyordu. Kollarıyla süpürür gibi yaptığı bazı hareketlerin eşliğinde bir

tür hikâye anlatıyordu ve etrafında anlattıklarıyla az çok ilgilenen küçük bir kadın savaşçı topluluğu vardı. Yavaşça dağılmakta olan kadınlar topluluğunun biraz uzağında, ilk bakışta kendilerini tutuklu olarak hissediyor görünmeyen Willem ve Daghur, yeniden ele geçirilmiş firariler, oturuyordu. Garnizondan eski dostları olması gereken diğer adamlarla birbirlerine yakın arkadaşlık gösteriyorlardı. Ve kendisinden daha iri olan Amazonlardan birinin kucağında oturan Dmitry, bir şeylere kahkahalarla gülerken Amazon savaşçısı da onun bardağından içki içiyordu.

Yapılarının ve özelliklerinin farklılığına rağmen, şimdi tarif edilemez ama güçlü bir benzerlik gösteren Doon ve d'Albarno, bir tür kürsü üzerinde yükseltilmiş olan öndeki bir masada yanlarında başka insanlarla birlikte oturuyorlardı. Mark geniş tabaklarda gelmeye başlayan yemekleri gördü, neredeyse çiğ olan dilimlenmiş etler, en korkutucu görünümlü Amazon kızları ve garnizonun gençleri tarafından servis ediliyordu. Şimdi bir yerlerden ortaya çıkan öndeki masanın biraz aşağısında oturan müzisyenler işlerinin başındaydılar. İyi ya da kötü çaldıklarını veya enstrümanlarından gerçekten herhangi bir ses çıkıp çıkmadığını, ortalıkta uğuldayan genel gürültü içinde anlamak imkânsızdı.

D'Albarno'nun Doon’a bir hikâye anlattığı açıkça görülüyordu ve ellerinin göğüs okşarmışçasına yaptığı hareketlere bakıldığında ne tür bir hikâye anlattığını tahmin etmek çok kolaydı. Kupalar ve testiler büyük bir müsriflik içinde her yerde inanılmaz bir hızla geziniyordu. Bara yaklaşma konusunda askerler düzenli bir sabırsızlık içinde hareket ediyor, küçük fıçılar ve variller Beyaz Ellerden hızla almıyor, delinip açılmaları ya da tıpalarının çıkarılması için masaların üzerine kaldırılıyordu. Bu kargaşanın ortasında bir yerlerde bir kadın çığlık attı, sesi herkesin duyabileceği bir yükseklikteydi, ama korkudan çok zevk çığlığı gibiydi.

Bir masanın kenarında dikilen ve yanındakilerle birlikte açmaya çalıştığı varili sıkıca kavramış olan bir adam yere düştü. Ardından varil iki yana doğru sallanıp dönmeye başladı ve masanın üzerinden yuvarlanarak taş zeminin üzerine kısmetsizliğin sesiyle çarptı. Güçlü bir fışkırmayla birlikte sıvılar ve dumanlar etrafa yayıldı, insanlar yere düştüler, itişip kakıştılar, bazıları elleri ve dizlerinin üzerinde çöküp zemini yaladılar. Kalabalık yer değiştirdi ve Ejderdoğrayan’a uzanmış olan adam, çevredeki vücutların baskısıyla uzağa atılmıştı.

Ben, yakalanışlarının ardından Mitspieler'i görmemişti ve bu yüzden az da olsa bir ümit beslemeye başlamıştı. Aniden onu gördü, ön masada oturuyordu, ama garnizon subaylarının arasına öylesine fark edilmeyecek bir şekilde çökmüştü ki, Ben onu araştıran gözlerinin, adamı daha öncesinde es geçmiş olabileceğini anlıyordu.

Mark'ın hafifçe geride kalışına rağmen Ben ön masaya doğru yolunu açmak için savaşarak Mitspielere ulaşıp neler olduğunu öğrenmeye çalıştı. Ben'in yanına ulaşmasıyla birlikte büyücü kafasını kaldırdı, çok yorgun görünüyordu. Önünde duran ve yarı bitmiş görünen küçük içki kupası, adamı çoktan dağıtmış gibiydi.

Birilerinin kulak misafiri olabileceğinden endişe etmeye hiç gerek yoktu. Mitspielerin, sesini duyurabilmesi için sadece birkaç santimetre ötesindeki Ben'in kulağına bağırması gerekiyordu.

"Etrafta gezindim, görünmezdim... herkesi uyandırmaya çalıştım... eğer tüm garnizonu uyandırabilirsek... karmaşa içinde kaçabiliriz, diye düşünüyordum." Planındaki hata yüzünden sanki kendisini suçlayacakmış gibi gördüğü Ben'e baktı. "Sonra görünmezliğimi kaybettim"

"Elinizden geleni yaptınız."

Büyücünün yanıtının bir kısmı etrafta dolaşan seslerin arasında kayboldu. "... elimden gelenin en iyisiydi. Çok uğraştım, yüzyıl ya da daha fazlası boyunca. Ve o, işte orada. Orada duruyor. O zaman sıkıntı niçin? Hiçbir zaman bir baba olamadım, dostum. Hiçbir zaman bir ebeveyn olamadım. Bu büyük... çok büyük bir büyücülük, olan bu. Tüm yaşamını ters yüz ediyor."

Ön masanın diğer ucundaki liderlerin yanına gitmeyi başarabilmiş olan Mark, şimdi yolunu Ben'e doğru açıp şamatanın içinde anlaşabilecekleri kadar yakınına gelmişti. "Henüz silahlarımız alınmadı. Doon, işareti için uygun zamanı beklememizi söyledi."

"Ne yapmak için?"

"Söyleme şansını bulabildiği tüm şey buydu. Ben geri dönüyorum, yanında kalmaya çalışacağım, tabii eğer yapabilirsem."

"O zaman ben de Ariane'e doğru gidiyorum." Ben kendini kürsüden, kalabalığa doğru ittirdi.

Amazonlar artık genel kalabalık arasına oldukça dağılmış durumdaydılar. Sayıları oldukça fazlaydılar, ama durum böyleyken bile kadınların beğenilerini kazanmak için erkekler arasında gerçekten aktif rekabet yoktu.

Doğrusu, garnizon erkeklerinin büyük bölümü deli gibi içmekle, yerlere yıkılmakla, cinsellik ve diğer şeyler hakkında cesaret gösterileri yapmakla, kadınları sıkıştırmaktan daha fazla ilgileniyorlardı. Görünmez tavana doğru görkemli övünme şarkıları yükseliyordu, ama bunları söyleyenlerin bir bölümü çoktan yerde, sırtları üzerinde dümdüz yatıyorlardı.

Kürsüyle, Ben’in Ariane’i son kez gördüğü yer arasında zemin, yere yığılmış vücutlarla doluydu. Mitspielerin taktiği işe yarıyor olabilirdi ya da en azından Doon kendi planını uygulamaya koyduğu zaman işe yarayabilirdi. Elbette ki Doon, ön masadan şüphe uyandırmadan kalkmakta zorlanabilirdi. Bu konuda, ortamda bir içki içme müsabakası varken, sadece tek bir zorunluluk mazeret olarak gösterilebilirdi - orada, şenliğin merkezinden uzakta bölme yükseltisinin birkaç metre ilerisinde, zemin taşlarının bir kısmı bir çöp çukuru oluşturmak için kaldırılmıştı, askerler etrafında bir daire halinde dikilirken diğerleri de sırada bekliyordu.

Ben’in eline bir içki tutuşturulmuştu ve iyi bir çocuk olabilmek için harekete geçmeden önce onu tattı. Tadı felaketti, içinde acaba ne vardı, ama etkisine gelince, kesinlikle söylenebilecek bir şey yoktu.

Ariane’in yerini belirlemek gerçekten hiç zor değildi. Hem Ben'den, hem de Ariane'den gelen tebessümlü karşı çıkma tavırlarından cesareti kırılmayan ve Ben engellemek için elini ikinci kez kolunun üzerine koyduğunda eli hançerine uzanan ısrarcı bir talibi var görünüyordu. Ben adamı hareketsiz tutabilecek kadar kolunu kıvırdı ve ardından yumruğunu şakağının üzerine indirdi. Yaptığı işten zevk almayan bir tavırla adamın yumuşamış vücudunu bankın altındaki yapışkan bir pisliğin üzerine hafifçe bıraktı; sebebi kişisel olduğu zaman Ben, çok fazla kavga etmeyi sevmezdi.

"Çıkınımı kaybettim," diye şaşkın bir şekilde konuştu Ariane, adamın duyabileceği bir şekilde bağırıyordu.

"Tamam. Boş ver. Biraz sonra buradan çıkıp gitmeyi deneyeceğiz. Doon bize işaret verecek." Ve ondan bir iki santimetre daha uzun olmasına rağmen, Ariane bir şekilde, adamın kolunun kıvrımının altına sığınmıştı.

Kız şimdi ona bağırarak başka bir şeyler söylüyordu. "Eğer sözümü dinlemezlerse, bir sonraki herifi bıçaklayacağım."

"Daha değil. Kendine hakim ol. Eğer başarabilirsen, burada hiçbir kanlı kavga çıkarma. Şimdilik benimle gelsen daha iyi olur."

Hâlâ koruyucu tutuşu altına sığınmış durumdaki Ariane'yi de yanında çekerek ön masanın yakınındaki bir yere doğru ulaşmaya çabaladılar.

Kürsünün tam aşağısındaki zemin bir kez daha içkiyle kaplanmıştı; belki de, aslında doğruydu, sanki çok kısa bir süre önce, birkaç varil daha yere düşürülüp kırılmış gibiydi. İçlerinde, en azından biri mead olmalıydı. Sanki bir yapıştırıcının üstünde yürüyorlar gibiydi. Eğer kaçmayı başarabilirlerse, diye düşündü Ben, izlerini kaybettirmek hepsi için imkânsız olacaktı. Eğer bu tarz şeyleri takip edecek nitelikte bir şeyleri varsa ...

Liderler önceden de olduğu gibi neredeyse aynı şekilde oturuyorlardı. Doon kafasını kaldırıp sıkıntılı bir şekilde baktı, ama Ben’e yöneltilmiş bu bakış önemli bir şey taşımıyordu. Baron'un yanındaki d'Albarno, içki içebilme kapasitesini ve bugün nasıl da rekor kırmak üzere olduğunu yüksek sesle övünerek haykırıyordu. Cümlesinin ortasında ilk olarak düşünce dizisini ve ardından da bilincini yitirdi; ellerinin arasında tuttuğu kaderini bırakırken çoktan masanın altına kayıp kümelenmiş yaşlı yoldaşlarının arasına horlayarak katılırken etrafındaki çok az kişi bu duruma ilgi gösteriyordu.

Ben, Mark ve Ariane, çabucak Doon'un etrafına toplanırlarken adam çok kısa bir şekilde konuştu: "Burayı terk edin, ama ayrı ayrı. Bu yönde, iki yüz adım sonra buluşacağız." Bir elinin parmakları kapalı bir şekilde masanın altına doğru yönelmiş olan Baron diğer eliyle, Ben’in Kılıç'ın saptadığını düşündüğü bir yönü gösteriyordu.

Küçük grup anında dağıldı. Doon, Mitspieler'le konuşmak için masa boyunca ilerledi. Diğerleri de kalabalığın içinde çeşitli yönlerde ilerlemeye başladı. Ben, korkulu bir el sıkışla Ariane'den ve anlamlı bir bakışla Mark'tan ayrıldı.

Ben, giderek azalan kalabalığın arasında yolunu çöp çukurundan dışarıya doğru yönlendirdi. Oradan da kendisini yavaş yavaş şölen yerinden uzağa götüren bir viraja sapıyordu. Sanki aşırı içkiliymiş gibi sendeleyip sallanarak bir kışla yatağından diğerine doğru ilerledi. Yatakların bir bölümü boşken, bir bölümü de şölene katılmış ve şimdi üzerlerine yığılıp kalmış insanlarla doluydu.

Durdu ve kendisini izleyen birileri var mı, diye etrafına bakındı. Anlayabildiği kadarıyla, kimse izlemiyordu. Şölen yerinden dik bir açıyla uzakta olan buluşma noktasına ulaşmayı amaçlayarak düzensiz bir şekilde yoluna devam etti. Bir süre sonra el ve ayaklarının üzerinde emeklemeye başladı. Bu durumda olan tek insan değildi ve böyle davranarak daha az göze çarpmayı umuyordu.

Artık yanından geçtiği bütün yataklar boştu ve garnizon taburları akın akın ve dağınık bir şekilde, mağaranın dış taraflarından merkezindeki şamataya doğru gelmeye devam ediyorlardı. Sadece tek başına şenlik yerindeki gürültü bile, diye düşündü, bir kilometrelik alan içindeki uyuyan, kendinden geçmiş ya da ölmüş olan herhangi birini uyandırmak için şüphesiz yeterli olmalıydı. Kimse Ben'e dikkat etmiyor, o da emeklemeye devam ediyordu.

Mesafeyi ya da Doon'un işaret eden parmağının gösterdiği yönü acaba yanlış anlamış olabilir miyim, diye endişelenmeye başladığında boş bir kışla yatağının yanına çömelmiş oturan Mark ve Ariane'le karşılaştı. Yandaki yatağın altından Doon'un sakallı kafası hızlı bir şekilde uzandı ve Baron, Ben'e kendini koruyup gizlenmesini işaret etti.

Öyle yaptı ve bekledi. Şimdi emeklemeden ama yenilmişliğin inandırıcı portresini çizecek bir şekilde sendeleyerek yürüyen Mitspieler de görüş alanının içine girmişti. Birkaç metre arkasında gelen Dmitry, Willem ve Daghur ile beraber yaklaşıyorlardı. Büyücü elbette ki durumu oğluna anlatmadan ayrılmamıştı. Oğlu ve iki arkadaşı, sarhoşluktan kaynaklanan ve yarıda kesilen kıkırdamalarıyla ara sıra bozulan sessizliklerini koruyarak abartılı tedbir hareketleriyle ilerliyorlardı.

Onlara dikkatle bakmak için saklandığı yerden çıkan Doon'un suratı dalgındı. Ama Ben'in anladığı kadarıyla, artık Baron'un yapabileceği çok fazla bir şey yoktu. Hâlâ hedefine ilerlemekte kararlıydı - gerçekten aşırı derecedeki bu kararlılığı olmaksızın şu anki noktaya bile ulaşamazdı - ve bir büyücüsünün olması gerekiyordu, bir tür büyücü, onunla beraber bir sonraki seviyede karşılaşabilecekleri en azından bir iblise göğüs gerebilmeleri için. Ve Ben de devam etmeye hazırdı. Şu anda, garnizondaki bitmeyen köleliğin kendisini bekleyen görüntüleriyle karşılaştığı için, daha uzakta bekleyen ya da henüz görülmemiş bir iblis adama o kadar da korkunç gelmiyordu. Sadece hazır değil, istekliydi.

Hemen hemen hiç konuşulmamıştı. Yeniden bir araya gelen grup, gürültü ve kalabalıktan uzaklaşarak uyanan insanların olmadığı bölgelere doğru, Doon'un gösterdiği yönde sıvışıyordu. Gruptakilerin bazıları ele geçirilme kargaşaları sırasında çıkınlarını kaybetmişlerdi - Ben fark ettiği kadarıyla, Mitspieler kendininkini koruyabilmişti ama hâlâ hepsi silahlıydı. Ve Doon'un şimdilik kullanılmamasını emretmesine rağmen hâla lambaları kafalarındaydı.

Yavaş yavaş şenlik manzarası arkalarında, uzaklarda kalırken yürümeleri biraz daha düzgünleşmişti ve ilerleyişlerini sürdürdükçe aynı yönde gizlice sıvışan bağımsız bireyler konumundan biraz daha düzenli hareket eden bir topluluk halini alıyorlardı. Hâlâ aralarında çok az şey konuşuyorlardı.

Doon, açıkça anlaşıldığı kadarıyla Mitspieler ile aralarında oluşan sorunları halletmek için durdu, ama büyücü onu ilerleyişi sürdürmeye zorladı.

"Burada olmaz, şimdi değil. Ne demek istediğini biliyorum ve bunun için özür dilerim. Ama konuşmak ya da tartışmak için durmamızdan önce bir sonraki seviyeye ulaşmamız gerekiyor. Ve ondan sonra da, yeniden harekete geçmeden önce biraz dinlenmeliyim."

Doon, kendisiyle yaptığı kısa ve sessiz bir mücadelenin ardından durumu kabul etmek zorunda kalmıştı. Küçük topluluk sessizce ilerlemeye devam etti. Dmitry ve arkadaşları bile şimdilik sessizdiler. Belki de, diye düşündü Ben, hepsi içkiden rahatsızlanmışlardı.

Ben, ilerleyişlerini sürdürdükçe etraflarındaki mağaranın daralmaya başladığının farkına varıyordu artık. Doon, lambaların kullanılması yasağını sürdürüyordu, ama hâlâ bir duvara doğru, büyük bir kıvrımla aşağıya doğru inen mağaranın tavanının çok ilerisinde olmayan bir duvara doğru yönlendiriliyor olmaları mümkündü. Şu anda yanlarındaki duvarlar bile daha şiddetli bir şekilde içeriye doğru giriyor ve zemin aşağıya doğru bir yokuşla iniyordu. Ve birdenbire artık garnizon mühürünün o engin ve sınırsız boşluğundan çıkıp, sadece üç dört metre genişliğindeki bir geçitin içine tıkılmış bir duruma gelmişlerdi.

Mağaranın duvarlarına yerleştirilmiş olan alevler adamların arkasında kalmış olmalarına rağmen hâlâ yollarını görebilmeleri için yeterli ışığı saçıyorlardı. Artık tavan sadece birkaç metre yukarıdaydı ve her iki duvarın üzerinden aşağıya doğru kıvrılarak alçalıyordu.

Doon hızla hareket ederek onlara yol göstermeye devam etti. Arkalarından gelen ışık uzaklıkla beraber azalıyordu ve kısa bir süre sonra başlarındaki lambalara ihtiyaç duyacakları kesindi.

"Başardık," diye yüksek sesle konuştu Ben. Ve sanki sözcükler bir işaretmişçesine, geçidin yukarılarındaki kaya tabakalarının arasından aşağıya doğru ipler ve sicimlerden oluşmuş, kayalarla ağırlaştırılmış ağlar, gizlenmiş eller tarafından aynı anda fırlatılıverdi. Düşen kayalardan bir tanesi Ben’in omzuna vurduğu yeri neredeyse tamamen uyuşturacak bir

güçle çarptı. Kolları ağın içine dolaşıp kalmadan önce sadece Ejderdoğrayan'a ulaşmış, ama onu kınından çekecek kadar zamanı olmamıştı. Daha fazla ip tarafından sarmalanıp dengesi bozuldu ve yere düştü.

İçlerinden birinin lambası, belki de saldırganların gözünü kamaştırmaya yeltenerek ileriye doğru bir ışık fırlattı. Bu ağ atılmadan önce iyi bir fikir olabilirdi ama artık çok geçti. Ben, kaya zeminin üzerinde savrulup yuvarlanır ve ağın içinden kurtulmaya çabalarken, önce Ariane'e, sonra Mark'a baktı. Pusularını kurdukları yüksek kaya tabakalarından aşağıya hantal maymunlar gibi sıçrayarak inen Beyaz Eller'in bazılarının sıkı kavrayışlarının altında çırpınıyorlardı. Yaratıklar belki hantaldı, ama güçlüydüler; üstelik şu anda iplerin içine dolanmış kıvranan kurbanları kadar hantal değillerdi.

Kendi türlerine göre daha iri olan dört Beyaz El, şimdi ilerideki geçitten yukarıya doğru koşarak geliyorlardı. Kafalarına sarılmış ve Ben'in daha önce hiç görmediği türde, küçük altın sarısı bir ışıkla yanan lambalar vardı ve omuzlarında bir tahtıravan taşıyorlardı. Taşıdıkları aslında daha çok bir sedyeye benziyordu, adi, yetersiz görünen bir malzemeyle yapılmıştı.

Bu olayın ne anlam taşıdığını görmek için bekleyemeyen Ben, öfkeli ama fazlasıyla anlamsız bir çaba içinde, tüm gücünü etrafını saran ve kendisini aşağıya eğen ağın ilmiklerinden birinin üzerine yoğunlaştırmaya çalışarak, bir yandan diğer yana doğru yuvarlanmaya devam etti. Eğer ince iplerden birini tutup bütün gücüyle çekerse, elini kemiklerine kadar kesebilir ve kendisini kötü bir duruma sokabilirdi. Belki de daha kalın iplerden birini tutup düzgün bir şekilde...

Tahtıravan birkaç metre ileride yere konulmuştu ve bir Beyaz El, açıkça çok yaşlı görünüyordu, etrafından biraz yardım alarak kendisini dışarı çekip Ben'e ve diğer esirlere yakından bakmak için yaklaştı. Ben'in daha önce hiç görmediği bir türde, tamamıyla altın sarısı bir üniforma giymişti.

"Dikkatli olun, Kurucum! Çok yaklaşmayın. Bu hâlâ dövünüp duruyor."

"Sizin tutuklularınız olduğunu belirtmiştiniz, öyle di mi, ha?" Çok yaşlı adamın sesi ölü gibi olan görünüşüne oldukça uygundu. Öylesine solgun görünüyordu ki onunla karşılaştırıldığında yanındakiler güneşte yanmış gibi gözüküyorlardı.

"Evet, İlk Başkanım, öyleler." Bu, ilk konuşana kıskançlıkla bakan başka bir ikinci derece görevlisiydi.

"Ha, hım. Sanırım bugün İlk Yüce Rahip olacağım. Bu sıfat bugün gerekli olabilir." Konuşan, diğer Beyaz Eller'den daha küçük yapılı, iki büklüm ve çok daha buruş buruştu. Ben'in ilgisi, istememesine rağmen, ümitsiz serbest kalma çabalarından başka bir yöne kayıyordu.

"Evet," diye tekrarladı yaşlı adam. Astlarıyla konuşmaktansa daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi ama yine de yanındakiler hiçbir şeyi kaçırmamayı uğraşıyorlardı. "Evet, yukarıdaki o salak Hyrcanus, işleri hiçbir zaman doğru yürütemedi." Ve yaşlı adam - o da elbette ki diğerleri gibi değişmiş bir insandı - garip bir şekilde büyümüş elleri her iki tarafında tamamen ve işe yaramazcasına sarkarken, yerdeki tutsaklardan birini tekmeledi. Bu tekmenin can yakıcı olmak için çok güçsüz olduğuna emindi Ben. "Evet, *burada* aşağıda, Croesus'a şükürler olsun, iş başındaki adam hâlâ Benambra'dır." Ve o zayıf devasa ellerin biri, hafifçe vurmak için sahibinin göğüs hizasına doğru kalktı.

Kurucu, İlk Başkan, İlk Yüce Rahip, şimdi diğer bir esirin üzerine yakından bakmak için eğilmişti. "Ah, burada güzel bir silah var, aslında bir hazine." Bükülmüş yaşlı belkemiği hafifçe doğruldu. "Ve ünlü Mareşalimiz, sanırım bu tür bir işin ardından her zaman olduğu gibi sarhoştur ve göz kamaştırıcı bir zaferin raporunu hazırlıyordun Sanırım bu yenilginin ardından onu değiştirmem gerekecek. Hepsini yakaladığımıza emin mi-siniz?

"Ve Hyrcanus'a her yerdeki parolaları yeniden değiştirmesi için bir haber göndermeliyiz... Yukarıda hiç görev anlayışı kaldı mı, diye merak ediyorum. Bu esirleri memuriyete geçirme işlemleri ve ardından da temel eğitim için hazırlayın. Hepsini topladığınız zaman, üzerlerindeki eşyaları bana da gösterin."

Aslında daha da fazlası vardı ama Ben söylenenlerin çoğunu duyamıyordu. Doon'un bir şeyler haykırdığını duydu ve sonrasında başka bir Beyaz El, büyücünün bir hareketiyle birlikte pudra halindeki bir tozu Ben'in suratına üflemek için üzerine eğildi. İlk hapşırmasıyla birlikte bütün dünya Ben'in gözlerinin önünden silinip gidiyordu.

Uyandırılıyordu, bu sabahın ilk nöbeti olsa gerekti. Bedenini bu rahatsız, ama fazlasıyla makbule geçen yataktan dışarıya sürüklemesi gerekiyordu ...

Hayır, uyandırıldığı şey ilk nöbet değildi. Mavi Tapınak servisine henüz yeni kaydolmuştu, hâlâ temel eğitim sürecindeydi ve bu şekilde yeni bir güne başlıyordu ... ama en azından omzu, canını artık o kadar çok

acıtmıyordu, zaman omzunu iyileştirmişti. Ben kendi kendine inleyip homurdandı. Bugün, eğer o tarafa giden bir kervan varsa, bu sefer cevaplaması ümidiyle, Barbara’ya bir mektup daha göndermeyi deneyecekti...

"Hâlâ uyuyorsun, hah?" *Çatt.* Çavuş geri gelmişti.

Tahta ranzayı tekmeledi ve Ben, en azından düşüşünü kısmen engellemeye yeterli olacak bir şekilde kolunu ve bacağını taş zemine doğru uzatarak yuvarlandı. Kendisini yaralanmış hissederek yukarıya doğru bakarken tuhaf bir şeyin farkına vardı: yatağı, daha önce oradan gecenin içine yuvarlandığı ve hatırlar gibi olduğu yatağından çok farklıydı. Tuhaf. Ve, güneş henüz doğmamış mıydı?

Sonra, bir kâbusun içine yuvarlanmaya benzer duygu sarsıntısıyla daha fazla şeyi hatırlayıverdi. Hâlâ mağaranın içinde olduğunu kavramıştı. Ardından da bulanık bir şekilde, bu karanlık yerde böylesi uyandırılışının aslında ilk olmadığını anladı. Ama bu erken uyandırılışlarının ardından kendisine her ne olmuşsa, belleği çalışmalarını sis gibi örten ve engelleyen kara büyü puslarının içinde bir kez daha kaybolup gitmişti.

Giyin... hayır, zaten giyinikti. Üzerindekiler kendi giysileriydi, ama artık keder verici bir şekilde lekelenip yıpranmış ve bir paçavra haline gelmişlerdi. Yukarıdaki mağaranın içinde Doon'u takip etmeye başladığı o şanssız andan bu yana başına geldiğini hatırlayabildiği şeylerle açıklanabilecek şeylerden çok daha fazla zarar görmüş gibiydi...

Doon, evet. Mark ve Ariane. Ve diğerlerinin tümü. Neredeydiler ve başlarına neler gelmişti? Şu anda Ben’in etrafında karanlığın içinde sendeleyerek yürüyen ve küfürler mırıldanan insanların tümü ona yabancıydı. Onun eğitim ya da esaret arkadaşlarıydılar, ama içlerinden bir tekini bile hatırlamıyordu. Kaba bir sıra oluşturarak karanlığın içinde yollarını bulmaya çalışarak ve birbirleriyle konuşmayarak ilerlediler, şeye doğru... Ben’in tek hatırlayabildiği, bütün bu bulanıklığın arasında bir yere gitmelerini ve bir düzen içinde sıra olmalarını bekleyen çavuşu memnun etmeleri gerektiğiydi.

Ejderdoğrayan, elbette ki artık Ben’in yanında değildi. Kını ve kemeri de, lambası, çıkını ve diğer yegane silahı olan küçük basit hançeri gibi yok olup gitmişti.

Talimin ve korkunun ağırlığı şimdi yeniden çökmüştü ve adamın üzerine taşımak zorunda olduğu bir yük gibi asılıyordu. Tanımadığı bir grup adamla

birlikte sendeleyerek sıranın içine katıldı. Hangi sıradaki hangi yerin kendisinin olduğunu bir şekilde biliyordu. Kafasında berraklık yaratıcı bir şimşeğin çakmasıyla birlikte bir anda etrafındakilerin yeni ele geçirilmiş tutuklular olabilmelerinin düşük bir ihtimal olacağını fark etti. Belki de bir tür ceza grubuydular... ama bunun hiçbir önemi yoktu.

Talim alanları oldukça küçük, dört köşesi meşalelerle aydınlatılıp kışla yatakları ve diğer engellerle çevrelenmiş bir yerdi. Burada, küçük gruplar halinde yürüme talimi yaptılar, biçimsiz tahta mızraklarla çalıştılar.

Çavuş, hiçbir rütbe işareti taşımıyordu, ama çavuş olduğu şüphesizdi. Asker saflarının arasında dolaşarak, yüksek sesle emirler yağdırarak, çevresinde terör yaratarak, canını sıkan herhangi birini bağırıp tekmeleyerek, gerçek bir çavuş gibi hareket ediyordu. Talim, hiç bitmeyecekmiş gibi sürdü. Ezelden beri devam ediyor, diye düşündü Ben ve her zaman da devam edecekti, uyandırılışını hatırlayabildiği son uykusuysa aslında büyüyle yaratılan bir başka hayaldi. Ben, çavuşun emirlerine karşı çıkması için görmesi gereken ümit ışığını hiçbir yerde göremiyordu.

Hâlâ mağaranın içinde olduğundan başka, nerede olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu. Hangi yol çıkışa gidiyordu? Kendisiyle beraber esir düşürülen diğer insanlar neredeydi? Ari- ane, Mark, Doon, hepsi ölmüş müydü? Bir ara çavuşa bir şey sormaya çalıştı ama yanıt olarak küfür ve tekme yedi.

Talim ve yürüyüş ara vermeden devam edip gitti. Etrafta, harekete geçirici olarak sadistliği bile gölgede bırakan bir düşüncesizlik hakimiyeti vardı. Bu durum, çoğu temel eğitimde olduğu gibi, emirlere zamanında uyma alışkanlığını yavaş yavaş aşılamanın ve zaman geçirmenin dışında tamamen anlamsızdı.

Nihayet sonu geldi ya da en azından bir ara verildi. Ben’in, yatağına dönüp dinlenmesi için izin verildi. Ama gözlerini kapar kapamaz yeniden uyandırılmış gibi hissedecekti ve bir kez daha ama bu sefer öncekinden çok daha uzun bir süre talim yapmak için sendeleyerek geri götürüldü. Bedeni ve zihni sanki kalın pamuk bir örtünün içinde aynı derecede debelenirmişçesine Ben, tükenişin ötesinde bir duyguyu hissetti. Bir tür bü- yü ağına yakalanmıştı ve böylece şu anda kim olduğunu, eskiden kim olduğunu veya bu mevcudiyetin acı verişini ya da evrende bunu yargılayacak hiçbir şey kalmamasıyla, sadece evrenin bir standartı olduğunu çok zor anlayabiliyordu.

Yürü ve dinlen. Talim yap ve dinlen. Sonra tekrar yürü. Gerçek, gerçek olmayanla karıştı. Ben, kendi kendisine bu korkuyu düşlediğini söyledi, düşlüyor olmalıydı. Yoksa geride kalan tüm yaşamı, Doon ile mağaraya girişinden öncesi, sadece harika bir düştü.

Sesler, bazıları gerçek, bazıları hayaliydi (hangisinin hangisi olduğunu söylemenin hiçbir yolu yoktu) ve bu sesler Ariane'i bir daha hiç göremeyeceği düşüncesini kullanarak onunla alay ediyorlardı. Hiçbir zaman... belki de, yüzyılda bir kez ya da kendi durumlarına benzeyen bir günde savaş meydanındaki bir kavgada anlık bir görüntüsünü yakalamanın ve bir Amazon olarak geçen onlarca yılın onu nasıl değiştirdiğini görmenin dışında hiçbir zaman. Hiçbir şeyinden olmasa da onu hâlâ saçlarından tanıyabilirdi. Ve sonra, savaşın ardından, kutlama salonunun ortasında kadını aralarındaki tüm boşluğu ifade edilemez ve duygusuz bir şekilde dolduran pisliğin ötesinden görebilirdi ...

... ve zaman zaman ranzalarına dinlenmek için aceleyle ve dikkatsiz bir şekilde dönüp kendini onların içine atmasına izin verildi. Gözleri kapandığında rüya göreceğinden korktu, rüya görürken uyandırılmaktansa çok daha fazla korktu.

Gerçek dünyada bir yerlerde, gerçekten var olabileceği bir- yer olduğunu biliyordu ve sayısız günler öylesine geçip gimekteydi.

Benambra, İlk Yüce Rahip, bir ara tahtırevanıyla gelip ona baktı, aşınıp gitmiş dudaklarının arasından bir şeyler söyledi, gülümsedi ve uzaklaşıp gitti...

Zaman zaman Ben'in, loş bir şekilde ışıklandırılmış, yemekhane diye adlandırılan ve yemeğin kendisinden önce tabağa konulduğu bir yerdeki masada oturmasına izin veriliyordu ya da oturmaya zorlanıyordu. Bunu gerçekten yemek olarak düşünemiyordu. Bu sulu çamur, ilk askerlik sürecindeyken Mavi Tapınak'ın ona yukarılarda acemi asker olarak verdiği şeyden çok daha kötüydü. Şimdi ikinci kez Mavi Tapınak'ın hizmetine alınmıştı, ya kim olduğunu ve ilk askerlik sürecinin nasıl bittiğini öğrenirlerse ne olurdu ...

Ama Ben, genellikle bu konuda endişelenmek için bile çok fazla uyuşturulmuş oluyordu.

Yemesine izin verilişi ya da yemeye zorlanışı gibi, düşlerinde de durum aynıydı. Bazen müsaade edilen ya da verilen düşler sıradan kâbuslar değildi, bunun yerine tuhaf, duygulandırıcı, içinde Ben'in yukarıdaki

sevimli, adil dünyada yeniden gezindiği, aşağıları hiç düşünmediği ve Ariane’in yüzünü gördüğü görüntülerdi. Ariane de özgürdü ve ona gülümsüyordu. Bir ya da iki kez, orada, yeşil bir pelerin giyen, suratı palyaço gibi boyanmış ve bütün bunların hepsinin aslında neşeli bir şaka olduğunu söyleyip gülen kısa boylu bir adam beliriyordu. Ben’in bunun dışında bildiği şey, *kızın* onunla olduğu, Ben’in elini tutup gülümsediği ve bundan sonra nereye gitmek istediğini sorduğuydu.

... ve ardından karanlığa, başka birinin büyüyle gerçekleştirilmiş cezasını çekerken yanında tepinip inlemelerine uyanacaktı.

Oh, evet, kızı yeniden görmesine bir gün izin verilecekti. Savaş meydanında, ona işkence yapan seslerin söylediği gibi. Savaştan sonra eğer hâlâ yaşarsa (belki onun ölümünü izledikten sonra) içmesine izin verilecekti, arkadaşlarıyla şakalaşıp yüksek sesle konuşmasına, sarhoş olmasına ve aslında bir zamanlar başka birisi olduğunu yavaş yavaş unutmasına izin verilecekti.

Talim yaparken ya da yürürken, kafasının rahat kalacağı anlara daha sık izin verilmeye başlandı. Ve bu anlarda Ben, ağır başlılığını koruyarak Mavi Tapınak için savaşmayacağına dair kendi kendine yeminler etti. Ama yemin ederken bile, zamanı geldiğinde kendisine gerçek bir seçim şansı tanımayacak olan can sıkıcı zorunluluklardan korkuyordu. Bir zamanlar, şu anda katlandığı hayata hiçbir zaman katlanmayacağına dair yemin etmiş olabilirdi. *Zamanı geldiğinde, tüm gücünle savaşacaksın. Ya da öleceksin ve ölmek istemeyeceksin.* Bunu ona kim söylemişti, çavuş mu? Ve gerçekten de yaşam değerliydi, şu anda bile.

Ardından hiçbir uyarı olmaksızın, büyünün zorlayıcı sisinin kalktığı bir gün ve bir an geldi. Ben uyuyordu, sonra uyandı ve bir anda, gözlerini açar açmaz, mağara ve ceza grubunun kışla kulübeleri her zaman olduğu gibi iğrenç bir şekilde var olmasına rağmen sanki o sis hiç çökmemiş gibi görünüyordu.

Sanki tekrar kendi başına buyrukmuş gibi adamın kendi yatağından kalkmasına izin verildi. İki ciddi tavırlı Beyaz El, meşaleler tutarak yanında dikiliyordu ve bu yüzden, alışmadığı ışığa gözlerini kısarak bakması gerekiyordu. Bunun dışında, kocaman gri bir savaş hayvanı, insandan daha iri kedi benzeri bir yaratık, Ben’e akıllı bir uyarı homurdanışı gibi gelen mırıltısıyla yakınlarda bir yere uzanmış duruyordu.

Bir başka görüntü, bir insan görüntüsü, hayvanın yanında dikiliyordu. Bu da gerçekti ve Ben’in rüyalarında asla görmediği biriydi.

Bu sefer onun için gelen Ariane değildi.

Radulescu'ydu.

•••

"Purkinje'li Ben, yine karşılaştık. Sessiz ol!"

Son emir gerçekten gereksizdi. Bunu anlamasıyla birlikte donuk bir şekilde gülümseyen subay bir hareket yaptı. Beyaz El'lerden biri itaatkâr bir tavırla, Ben’e hangi yoldan gitmesi gerektiğini meşalesiyle göstererek harekete geçti. Ben yaratığı kendiliğinden izledi ve izlerken Radulescu'nun nasıl da iyi göründüğünü, zinde ve sağlıklı oluşunu, küçük sakalının düzgün bir şekilde kesildiğini, giysilerinin ve bedeninin temizliğini düşünüyordu. Radulescu, tam arkasından adım atmaya başlamadan önce Ben, subayın kemerinde bir kılıç olduğunu görebilecek bir şans buldu bir zamanlar adamın mağaranın tam dışında çekmeye çalıştığıyla aynı kılıç mıydı? Ve Radulescu, şimdi kuru ve başlığı arkaya indirilmiş olmasına rağmen eskiden giydiği gibi bir subay pelerini olduğu anlaşılan altın sarısı ve mavi renkli bir pelerin giymişti. Karşılaştığı daha iyi davranışlara rağmen, Ben hissettiği ve kokladığı şekilde olan ve olması gereken arasındaki farkı derhal hissetti.

Kendi vücudu ve düşünceleri kontrolü altındaydı, artık çok daha iyi düşünebiliyordu. Ama yürüdükçe, savaş hayvanının soluğunu topuklarında hissettikçe, aslında eskisinden daha özgür olmadığını biliyordu. Ama yine de, Radulescu'nun sorgulayışı ve intikamının başlayışından önce, olayları hızla sonlandırmak için özgür değildi ama hayır, yapması emredilmediği sürece hayvanın onu öldürmesi pek olası değildi. Savaş hayvanları, sadece kendilerine verilen emrin açık ses tonunu anlayabilecek kadar akıllıydılar.

Ben’in hafif şaşkınlığıyla birlikte sadece yüz metre yürümüşlerdi ki, Ben’in hissettiği kadarıyla, darmadağınık görünen ve gardiyanların eşliğinde açıkça Ben ve Radulescu'nun oraya gelişini bekleyen Mitspieler ve Doon ile karşılaştılar. Orada başka bir savaş hayvanı ve iki Beyaz El muhafız olarak bekliyordu. Ben’in etrafını görebilmesine yetecek kadar meşale ışığı vardı ve biraz daha ileride, mağaranın tavanının koca kavisi, bir

duvar oluşturacak şekilde aşağıya iniyordu. Yakalandıkları yerin aynısı gibiydi - ama mağaranın farklı tarafları birbirine çok benziyor olabilirdi.

Ben, diğerlerinin emre uyarak bekledikleri yere, yukarıya geldi. Karışık duyguların şaşkınlığı içindeki Ben, meşale ışığının ve boş bir yatağın gölgesinin altında oturan Mark ve Ariane’in de beklediğini gördü. Onu görmekten memnunmuşçasına başlarını kaldırıp yukarıya baktılar, ama hiçbir şey söylemediler. Ben, Mark'ın tanıdık gözlerinde birtakım haberler olduğunu gördü, önemli, ama şimdi söylenilmeyecek türden bir şey. Tam şu an için, aptalı oynamanın zamanıydı.

Orada, başka bir gölgenin içinde oturan Dmitry'ydi, evet, Daghur ve Willem de vardı. Ben durumu artık anladığını düşündü. Doon'un grubunun bütün üyeleri özel bir hapishaneye naklediliyorlardı. Baskınları nispeten başarılı olmuş ve kendisi de bunun içinde yer almıştı, şimdi rahipler bütün bu karışık durum hakkında bir araştırma yürüteceklerdi.

Tam şu anda, kendisini temel eğitimin dışına çeken şeyi bir iç rahatlaması olarak karşılamaması elinde değildi.

Şimdi neler oluyordu? Ben etrafına bakındı, Radulescu anlaşıldığı kadarıyla dört Beyaz El’in oradan gidişine izin verme işlemine girişmişti. "Buradan sonrasını tek başıma idare edebilirim. Hayvanlarım var."

Solgun görevlilerden birisi endişeli görünüyordu. "Ama efendim -"

"Emrimi duydunuz."

"Evet, efendim."

Savaş hayvanları artık Ben’in üzerine atılmaya hazır görünmüyorlardı. Ariane’e fısıldayacak kadar yakınına ulaşmasını sağlayacak ihtiyatlı bir adımı göze aldı. "İyi misin?"

"Yeteri kadar," diye fısıldadı kadın. Sesinin tonu, olması gerekenden biraz daha neşeli, diye düşündü adam, sanki bazı cesaretlendirici sırlara sahipmiş gibi. Ya da, diye düşündü, kadın hâlâ uyuşturucunun etkisinde olabilirdi.

Ben, kendisini nasıl hissettiğini düşündü. Dağınık sakalını fark etti, pis saçlarını geriye taradı. Kirli, aç ve yorgundu ama aslında harekete geçebileceğini hissediyordu. "Ardneh adına, ne kadardır buradayız?"

"Günlerdir." Kızın sesi hâlâ neşeliydi.

"Ne kadar?"

Kız sorunun asıl anlamını kavradı. "Hayır, sadece günlerdir, aylar ya da yıllardır değil. Öyle de olabilirdi. O da olabilirdi, şey dışında ..."

Burada konuşmasını kesti, ama mutsuz bir şekilde değil. Hafifçe gülümseyerek, Ben’e doğru baktı. Dört Beyaz El ve onların meşaleleri karanlığın içine çekilip merkezi mağaraya giderlerken, elinde tuttuğu meşalesiyle Radulescu onlara doğru yaklaşıyordu.

Radulescu'nun bir hareketiyle iki savaş hayvanı yere uzanıp rahatladılar. Adam Ariane’e sahtekârca sırıttı, Ben’i işaret ederek konuştu: "İşte o da burada."

"Teşekkür ederim," diye sakince yanıtladı kız ve hafifçe öne eğilip tozunu silkelemek için mekanik bir şekilde kirli pantolonuna dokundu. "Şimdi devam etmeye hazırım."

•••

Son serbest bırakılan kişi olan Ben için hâlâ birtakım karışık durumlar söz konusuydu. Doon, Radulescu ile yaptığı kısa konuşmanın ardından, eski, keskin tarzıyla diğerlerine söylev vermeye başlayana dek Ben, gerçekten ne olduğunu anlayamamıştı:

"Hepiniz çok şaşırmış görünüyorsunuz! Niçin? Böyle bir yere hazine aramaya, yol boyunca yardım alabilmeyi beklemeden gelecek kadar umutsuz olduğumu mu düşününüz? Böyle bir riski göze alabilmem için sizin kadar salak olmam gerekirdi. Buradaki albay benimle birlikte bir yıldan uzun süredir hâzineyi nasıl çalacağımızı planlamakta. İçeriye kendi kendine girebilirdi, elbette, ama tüm yükle kaçamazdı."

Doon konuşmasını sürdürürken yere çömeldi ve Ben’in sadece şimdi farkına vardığı büyük bir bohçayı açmaya başladı. Bohça, Radulescu'nun ayaklarının dibinde yatıyordu. İçinde silahlar var, diye tepkisiz bir şekilde gözlemledi Ben, çıkınlar ve kafa lambaları da. İnsanlar seçmek için yığının etrafında birikmeye başladılar.

Ben ileriye doğru bir adım attı ve Radulescu, elinde bir Kılıç'la tam önünde dikildi... subay inanılmaz bir şekilde, Ejderdoğrayan’ı ona geri uzatıyordu.

Radulescu konuştu: "Bu Kılıç'tan böylesine gönüllü bir şekilde vazgeçmezdim, anlıyorsun, eğer aşağıda daha iyisinin olduğunu bilmeseydim. Üstelik sen ve ben, şimdi yoldaşız, ortağız." Radulescu'nun sesi sanki kendisi de sözlerine inanıyormuş gibi tınlıyordu. "Bu macerada birlikteyiz."

"Tamam." Ben yutkundu. "Öyle gözüküyor. O anda sizi incitme arzum yoktu, sizi mağaranın içine ve merdivenlerden aşağıya doğru iterken. Sadece kaçmam gerekiyordu."

Subay başını sallayarak onayladı. "Bunu kabul etmeliyim, yani senin bakış açından bu durumun gerekli olduğunu. Sana karşı kin beslemiyorum." Ama bu, yine de bir albayın bir askerle konuşması, diye düşündü Ben; el sıkışmak için hiçbir teklif yapılmamıştı.

Doon, Yolbulan'ı olanca azametiyle yeniden eline almıştı ve Kılıç'ın güçlerini deniyordu. Mitspieler ile kısa bir görüşme yaptı - şu anda elinde tuttuğu Kılıcın gerçek olup olmadığının, onayını alıyor diye düşündü Ben.

Daha sonra Baron Radulescu'ya doğru yaklaştı ve hafifçe o eski hırçınlığına bürünerek Radulescu'nun niçin labirentteki basamak tuzağı hakkında uyarmadığını bilmek istediğini söyledi.

"Orada bir adamımı kaybettim ve neredeyse beni de toprağın diplerine fırlatıyordu, birçok kez. Büyü mühürü için gereken parolayı anlayabilirim; değiştirilmiş olacaktı ve bana yenisini vermek için de hiç fırsatın olmadı. Ama o basamak tuzağı-"

Radulescu otoriter bir tavırla elini salladı. "Sana tüm tuzaklar hakkında uyarılarda bulunacaktım elbette, eğer son toplantımızı planladığımız gibi yapabilseydik. Ama son üç ayımı evde göz hapsi altında geçirdim. Sana haber verebilme ümidim asla olmadı. Bunu denemek bir intihar olurdu."

Doon başını sallayarak onayladı. "Ben de bunu ümit ettim. Yani, sana daha kötü bir şey olmadığını. Buradaki koca adam bana yukarıdaki mağaraya attığı görevlinin adını söylediği zaman ... o zaman bile teşebbüsden vazgeçmeyi düşünmedim. Gerçekten düşünmedim."

"Düşündüğünü farz etmedim. Seni bu şekilde, burada bulmama da çok fazla şaşırmadım."

Doon, Radulescu'ya şimdi çok daha sert bir şekilde bakıyordu. "Acaba sen burada ne yapıyordun?"

Diğeri kendi kendine kıkırdadı. "Niyeymiş, hâzineyi korumanın yeni yollarını düşünüyorum, doğal olarak. Başkan bana aşağıda biraz zaman geçirmemi ve sorunu adamakıllı incelememi söyledi. Uzun süren araştırmaların ardından, buradaki Purkinje'li Ben ile benim hiçbir soygun entrikasına birlikte katılmadığımıza ikna olabildi - yani ben hiçbir soygun entrikasında yer almamıştım ve bu yüzden de onun en güvenilir yardımcılarından biriydim, üstelik masumluğu en son kanıtlanan kişiydim. Yine bu

yüzden, bu işi yapmakta güvenilecek tek adamım. Hyrcanus sonuç elde etmek istiyor; güvenlik sistemiyle ilgili birtakım gerçek ilerlemeler düşünüp bulana dek beni görünürde gözaltına göndermiş gibi davrandı. Belki biz ayrılırken onun için geride bir liste bırakırım." Aniden, anlamlı bir soru sorma sırası artık Radulescu’ya geçmişti. "Hâzineyi uzağa taşıyacak bir aracınız var mı? Bir gemi getirdiniz mi?"

"Büyüyle saklanan bir gemi var, bizim için hazır bekliyor olacak - umarım." Doon, Mitspieler'e doğru bir göz attı. "Hayır, eminim ki gemi orada olacak. Ama eğer hâzineyi en aşağıdaki seviyeden, altı mühürün içinden geriye, yukarıya kadar tüm yol boyunca sırtımızda taşımamız gerekiyorsa, bilmiyorum ne kadar..

Radulescu, gizemli bir şekilde gülümsedi. "İş oraya geldiğinde, aşağıya indiğimizde, daha iyi bir yol bulabiliriz."

Bunun ne anlama geldiğini merak eden Ben, Mark ile birbirlerine hızlı bir bakış attılar. Ama artık konuşmanın devamını duyamıyorlardı. Birbirlerine yardım eden liderler, gizli bir konuşma yapmak için diğer tarafa doğru uzaklaşmışlardı.

Ben iç çekti. Dmitry ile babasının birbirlerine nasıl da birbirlerine dik dik baktığını fark etti. Ve bir şeye beraberce kıkır kıkır gülen Willem ile Daghur da oturmuş, şu anda ne yapılacağının söylenmesini ve böylece bu durumla ilgili bir şaka yapabilmeyi bekliyorlardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yeniden silahlanılmıştı, kafa lambaları yanarken ve iki savaş hayvanı yanlarında uzun, rahat adımlarla koşarken ilerlemeyi sürdürdüler. Şimdi Mark, daha önce yakalanmalarına sebep olan yolun üzerinden geçtiklerine emindi. Oldukça hızlı hareket ediyorlardı. Mağaranın bu seviyesinde, en azından Benambra'nın ya da başka birisinin onların yeniden kaçmakta olduklarının farkına varmadan ayrılma dileğinde birleşerek küçük gruplara bölünmüşlerdi. Radulescu, aşağıdaki seviyeye girişin hemen sonrasında, dinlenmek için uygun bir yer olduğunu söylemişti; kısa bir süre sonra oraya ulaşacaklardı ve ardından iblisin genelde dolaştığı bölgeye gireceklerdi.

Mark, Ben ve Ariane ile yaptığı hızlı bir konuşmanın ardından kısa süre içinde onların esaret deneyimlerinin de çoğunlukla kendisininki gibi olduğunu öğrenmişti: ilaç ve büyü sayesinde meydana gelen talim ve yürüyüşler. Yakalanış zamanlarını hatırladıklarında bu durumu önlemek için ne yapabilirlerdi, diye tartıştılar, ama akıllarına gerçekten iyi fikirler gelmeyecekti.

"En azından bu sefer deneyimli bir kılavuzumuz var," diye mırıldandı Mark, yanında yürüyen Ben'e.

"Evet. Ve güvenilir - en azından bizden almak istediği verimi alana kadar!" Ben durakladı. "Beni geldiğim yerde bırakabilirdi." Diğer tarafında yürüyerek ilerleyen Ariane'e baktı. "Teşekkür ederim, ben serbest bırakılana kadar gitmeye itiraz ettiğin için. Olan buydu, değil mi?"

"Benim için de aynısını yaptı," dedi Mark. "Ve ona şimdi yeniden teşekkür edeceğim. Ben, yolculuğun bu kısmı için ikimiz de gerçekten istenmemiştik - Doon'un kılıcı, Doon onu kaybetmeden önce, bizi tekrar işaret edene kadar ... her neyse, hâzineyi taşımak ve gerektiğinde silahlarımızı kullanmak konusunda yararlı olacağız diye karar vermiş olmalılar. Ama buradaki genç bayanı kesinlikle istediler, o kadar fazla ki bizi sadece onu memnun etmemiz için yanlarında getirdiler. Onunla iş birliği yapmak için çok uğraşacaklar. Ve Mitspielerin büyüsü onun bakireliğini kaybetmediğine dair güvence verdiğinde çok daha rahatlamış göründüler."

Ariane düşüncesini belirtti: "Hâlâ benim onlara yardım edebilecek güçlerim olduğunu düşünüyorlar." Sağına soluna bakındı. "Teşekkürden daha fazlasına ihtiyacım olabilir, ikinizden de, macera tamamlanmadan önce."

"Alacaksın." Ve Ben kızın elini hafifçe sıktı.

Bu sefer pusuya düşmeden kaya çıkıntılarının altından geçtiler. Geçitin yan duvarları, onların üstüne doğru daraldı ve zemin kıvrıldı. Şimdi Radulescu'nun dışında hepsine yabancı olan topraklara giriyorlardı. Doon, rahibin kılavuzluğunu kör bir şekilde izlerken sanki bazı şüpheleri varmış gibi artık Yolbulan'ı çekmişti ve burada yanlış yere gitmek uzak ihtimal olmasına rağmen, doğru yolda olduğundan emin olmak için onu kullanıyordu.

Geçitin alçalışı dikleşti ve zemin bir basamak haline geldi. Tünel burada, taş işçiliğiyle temiz bir şekilde tamamlanmış duvarları boyunca aralıklarla yerleştirilmiş gaz alevleri tarafından oldukça iyi aydınlatılmıştı. Yukarıdaki bir kalenin ya da askeri bir karakolun neredeyse tam içine giriyor olabileceklerini düşündü. Buradaki duvarlar, labirentten ya da mağaranın üst katlarındaki biçimden farklı bir işçilik gösteriyordu. Elbette ki, bölgenin tamamının bir defada veya sadece bir tasarımcının emriyle kazıldığını ya da bitirildiğini varsaymanın hiçbir anlamı yoktu.

Büyük bölümü düzgün bir eğrinin üzerinde olan basamaklar kırk ya da elli metre uzunluğundaydı. Merdivenlerin bitiminde geçitin zemini düzgün bir şekilde ilerliyor ve sonra ikiye ayrılmadan önce kırk ya da elli metre daha devam ediyordu. Burada, Radulescu küçük bir hareket yaparak onları sağa doğru yönlendirdi.

Doon'un Kılıcı diğer yönü göstermiş olmalıydı ki bir an için duraksadı ve diğerine sorgular bir şekilde baktı.

"Dinlenme yeri," diye sabırla konuştu Radulescu. "Sizlere bakarak, hepinizin buna ihtiyacı olduğunu çok iyi anlayabiliyorum."

Sağ taraftaki yol daraltılmış bir kapı ağzının ardından yaklaşık on metre genişliğinde, yirmi metre derinliğinde kaba bir mağara odasına yöneldi. Büyük kayalar yanlarda düzensiz birtakım yığınlar oluşturmuştu; merkezinde, kumlu bir zemine sahip olan bir açıklık ve eğimli bir tavanı vardı. Mark, akan bir su sesi duyuyordu ve başındaki lambanın ışığını odanın arka taraflarına doğru yönelttiğinde havuzu gördü. Yukanlardaki kayaların arasındaki bir yarıktan süzülen ve çağıldayarak mağaranın diğer taraflarına bir kanal sistemi oluşturmak için yönelen bir akıntı tarafından besleniyordu. Burada biraz durgunlaşmış olsa da muhtemelen mağara sisteminin yukarı katlarında daha önceden karşılaştıkları dereyle aynı akıntıydı.

Savaş hayvanları hemen havuzun yanına gittiler ve suyu dilleriyle kana kana yalayıp yutmaya başladılar. Grubun insan üyelerinin çoğu gerileyerek beklediler ve Mitspieler'in suya doğru gidişini yorum yapmaksızın izlediler. Büyücü ilk önce suya dokundu, ardından tattı ve en sonunda biraz içti. Çok geçmeden, Radulescu dışında tüm grup suyu içiyor, mataralarını dolduruyor ve yıkanmaya çabalıyordu. Mark, ağzından çalkalayıp atmayı ümit ettiği yemekhane pisliğinin lezzetinden sonunda kurtulmuş ve kendisini, yukarıdaki mağarada Doon'u ilk takip ettiğindeki haliyle hissetmeye başlamıştı.

Suyu içmesinin ardından Mitspieler kendini asgari bir şekilde yıkadı. Birkaç dakika sonra, çıkınını kafasına yastık yaparak, derin bir uykuya daldı. Yüzünde, büyücü Indosuaros'un o son saatlerindeki yüzüne benzeyen birikmiş bir yorgunluk maskesi görünüyordu. Mark'ın hayal gücü, esir edilmiş bir büyücüye, garnizonda ne tür bir temel eğitim verilebileceği üzerine biraz uğraştı ama hiçbir yere varamayıp ardından bunu düşünmekten vazgeçti.

Herkes çıkınlarını açıyor ve yiyecek doğru dürüst bir şeyler bulmaya uğraşıyordu. Çıkınların içindeki hiçbir şey çalınmamış ve bozulmamış gibiydi. Çoğu günler, tutukluların yiyecekleriyle geçinmiş olan insanlara, bu yiyecekler ziyafet gibi gelmişti. Daha önce bir çıkını olmayan Dmitry ise, sahibini rahatsız etmemeye büyük bir ustalıkla özen göstererek babasınınkini soyup soğana çevirdi. Yağmasını sadece talep üzerine ve biraz da huysuzlanarak Daghur ve Willem ile paylaştı.

Bir dürtüye uyarak Mark, aniden subaya sordu: "Koruduğunuz şeyi soymaya ve güçlerinizi Doon ile birleştirmeye karar vermenize neden olan şey neydi?"

Kendisine küstahlık gibi gelmiş olması gereken şeye Radulescu, galiba sadece şaşırmıştı. Ama hiç itiraz etmedi ve oldukça hızlı bir şekilde soruyu yanıtladı. "Benambra’yı gördün mü?"

"Evet. Bizi esir alan Beyaz Eller”i yöneten oydu."

"Güzel, onu ben de gördüm. Ve yaklaşık bir yıl kadar önce, senin de söylediğin gibi, koruduğum şeyi soymama karar verdiren şey ona ilk bakışımdı. İyi bir subay olarak gayretle çalışırsam, akıllı, sadık, fanatik ve Mavi Tapınak hiyerarşisinin en üstüne yükselecek kadar şanslı olursam, dört gözle beklemem gereken şeyi görmüştüm."

Dinlenme arası, liderlerin aslında istediğinden çok daha fazla uzuyordu. Doon ve Radulescu derhal iç çekmeye ve yerlerinde duramaz bir şekilde etrafta sinirli bir şekilde dolaşmaya başlamışlardı. Ama Mitspieler derin uykusunu sürdürdü ve Doon, albayın ısrarları yüzünden yaptığı açıkça belli olmasına rağmen, büyücünün yüzüne bakınca onu uyandırmamaya karar verdi. Diğerleri bu sırada dinlenmek için bırakılan zaman her ne kadarsa bundan faydalanmaya hazırdılar.

Mitspielerin uyanışı oldukça ani olacaktı. Ve belki de kendiliğinden; durumu izlemekte olan Mark, sanki görünmez bir gücün büyücünün kulağına fısıldamış olduğunu düşündü. Adam oturdu ve anında tetikte olduğunu gösteren davranışlar sergiledi. İlk bakışı, gaddar bir bakış, oğluna çevrilmişti. Ardından Ariane’e doğru, düşünceli bir bakış attı.

Mitspieler ayağa kalkarken, Radulescu’ya sordu: "İblisi geçmemiz için ihtiyaç duyacağımız parolayı biliyor musun?"

"Biliyorum, elbette. O olmadan buraya, mağaraların aşağısına gelmezdim."

"Ve aşağı indiğinden beri değiştirilmediğine emin misin? Yukarıdaki Hyrcanus onu istediği zaman değiştirebilir, değil mi?"

Radulescu bu sözcüklerin ardından kaşlarını çattı. "Şüphesiz değiştirebilir. Ama değiştirmeyecek, burada aşağıda olduğumu biliyor. Eğer benden kurtulmak istiyor olsaydı, bu yolla yapmazdı."

"Emin değilim," Mitspieler, Radulescu’ya düşünceli bir şekilde baktı. "Beyaz Eller parolaya ihtiyaç duymayacaklardır, doğal olarak."

"Doğal olarak hayır. İblis, büyü sayesinde onların geliş gidişlerini önemsememeye zorlanıyor. Parolaya ihtiyacı olanlar sadece insan ziyaretçiler." Radulescu gülümsedi. "Bizim gibi."

Mitspieler iç çekti, şüpheleri her neyse onları uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi. "Peki, öyle olsun. Haydi gidelim."

Bir dakika içinde herkes çıkınını toparladı ve grup, Radulescu'nun tam ileride olduğu hakkında uyardığı karanlığa doğru başlarındaki lambaları yakarak ilerleyişlerine devam ettiler. Mark, Radulescu'nun büyüyle sağladığı korumaya rağmen, her an karşılarına çıkabilecek olan bir iblisle karşılaşma düşüncesi yüzünden kendisini huzursuz hissediyordu.

Dinlenme mağarasını daha henüz terk etmişlerdi ve tünelin kollara ayrıldığı bölgeden geçerlerken çok uzaklardaki haykırma benzeri kısık bir ses yukardaki katlara yönelen tünelden sürüklenerek kulaklarına dek geldi.

Liderler kısaca mırıldandılar ve ardından sesi önemsemeden ilerlemeye devam ettiler.

Ben, Mark’a sordu: "Neydi o? Bir alarm mı?"

"Eğer öyleyse bile, şu anda onu geçtik. Rahatça ilerlemeye devam edebiliriz."

"Eğer orada, yukarıda bizi arıyorlarsa, geri dönerken başımız belaya girecek."

Radulescu, bunu duymuştu ve kafasını güven tazeleyebilecek kadar yana çevirdi. "Orada çeşitli yollar olacak. Mağaraları biliyorum, başını, sonunu, içini dışını."

"Ama belki de sizin grubunuzdan birisi ejderin kaybolduğunu keşfetmiştir."

Albayın, kaşları çatıldı. Birkaç adım geride kaldı. "Elbette, böyle şeyler olabilir. Sizi aşağılarda bir yerlerde bulacağıma bu yüzden emindim. Ama buraya yalnız geldim. Yüzeyde düzenli bir askeri devriye yok; Hyrcanus her zaman olduğu gibi, neşe dolu cehaletinin içinde uyuklamakta. Ve Benambra, eğer ona benim sizi aldığıma dair herhangi bir rapor verilmişse, sizi sorguya çekmek için bir yerlerde yürüttüğümü düşünüyordur. Oldukça zekidir, ama bir süre daha, Mareşal’i ve neşeli adamlarını cezalandırmakla ya da cezalandırmaya çalışmakla meşgul olacaktır. Bana güvenin, burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

Grup ilerledi, ama şimdi daha yavaştılar, liderler çok tedbirli ilerliyordu. Takip ettikleri tünel çok geçmeden tepesinden ve bir yanından, bir yer altı

uçurumuna yönelen önemsiz, çıkıntılı bir kaya tabakası oluşturmak için açıldı. Uçurumun düzgün ön tarafı burada diklemesine yaklaşık on metre kadar yükseliyor ve yol kademeli alçalışını sürdürürken kayalık daha da yükseliyordu.

Dönerek alçalmakta olan yol, dış kenarlarına örülmüş diz yüksekliğindeki taş bir duvarla korunuyordu ve duvarın ötesindeki yokuş oldukça dik bir şekilde, kurumuş, dar ve derin bir derenin kasvetli karanlığına iniyordu. Kurumuş derenin birkaç metre ötesindeyse başka bir uçurum çatıyla buluşmak için yükseliyordu. Yokuşlar düşmüş kayalar yüzünden karmakarışıktı. Mark, onların arasında daha fazla kemik görmeyi bekledi, ama başka bir şey keşfetti. Işığını tuhaf bir nesnenin üzerine tamamıyla çevirince, bunun ya çok büyük bir kukla ya da bir insan vücudu olduğunun farkına vardı; elbiseleri ve her şeyi çürümüş, bir çocuğun boyutlarına dönüşmüştü. Ama sakallıydı.

"Dactylarthâ’nın kurbanlarından birisi," diye mırıldandı Ariane, kurbanın yanından yürürken. Kızın sesi korkudan çok düşsel tınılar taşıyordu.

"Dactylartha?"

"İblisin ismi bu."

"Bunu nasıl biliyorsun?"

Kız soruyu yanıtlamadı. Başlangıçta topluluğun önünde sinsi sinsi dolaşan iki savaş hayvanı artık huzursuzluk belirtileri gösteriyorlardı ve geride kalmaya başlamışlardı. Radulescu, hayvanları kendi yanında tutabilmek için sık sık çağırmak zorunda kalıyordu.

Burada hava çok garip kokuyor, diye düşündü Mark. Hayır, bir koku değil, daha çok bir duyguydu, sanki sıcaklık rahatsız edici bir şekilde yükselmişti. Belki de düşmüştü ...

"Kurbanlarını böyle mi bırakıyor?"

"Bazı iblisler böyle bırakır. Diğerleri.. . başka şeyler yapar, galiba çok daha çirkin şeyler." Kızın dalgın sesi Mark’ı alt üst etmişti.

"İblisler hakkında ne biliyorsun? Daha önce hiç karşılaştın mı?" Soru Ben'den gelmişti.

Ariane yine yanıtlamadı. Yürümeye devam etti, düzenli ve oldukça hafif bir şekilde hareket ediyordu, sanki henüz büyülenmiş gibiydi. Mark ve Ben, kızın arkasından birbirlerine ümitsiz, anlık bir bakış attılar.

Havadaki... yanlışlık... fazlalaştı. Mark, iblislerin yaklaştıklarını bazen böyle bildirdiklerini duymuş, ama bu etkiyi daha önce hissetmemişti.

Diğerlerine bakarak, şu anda bu durumun hepsinin canını sıkmakta olduğunu düşündü. Buna alışmış olabilecek Radulescu ve belki de onurunun, tek bir rahatsızlık hissi göstermeyi bile kabul etmediği Doon hariç herkesi. Tahminen bir yere kadar kendini koruyabilecek olan Mitspieler bile öncesine göre daha solgun gözüküyordu.

Subay birden durdu ve döndü. Birkaç adım geriden onu takip eden diğerlerini tek bir hareketle durdurdu. "Büyücü, sen benimle ileri gel, eğer istiyorsan. Sadece, senin de dediğin gibi, parolayla ilgili bir zorluk olursa diye."

"Niye böyle bir şey olsun?" diye sordu Doon.

Radulescu, şüphesiz onu önemsememek isterdi, ama yanıtladı. "Bilmiyorum. Sadece olursa diye. Geri kalanınız burada beklesin. Imp, benimle gel, dostum." Bu sonuncusuyla, verilen emre sızlanarak, isteksizce uyan savaş hayvanlarından daha gri ve büyük olanını kast ediyordu.

Radulescu, Mitspieler ve Imp, uçurumun bir sonraki köşesini oluşturan çıkıntılı kaya tabakasının yanından ileriye gitmekteyken, yedi insan ve bir savaş hayvanı, onları bekledi. Mark bir sonra neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu ama olan şey onu şaşırtacaktı. Olay, kurumuş derenin otuz metre kadar ilerisinde, rengârenk bir ışık gösterisinin mağaranın uzak duvarının üzerinde oynaşmasıyla başladı.

Bir an için çok az şey duyulabildi. Sonra Radulescu'nun haykırdığı birbirinden ayırt edilemez bazı sözcükler. Ardından korkutucu bir kalın sesin sarsıntısı yükseldi, peşinden insan ve hayvan seslerinin attığı çığlıklar duyuldu.

Hayvan yeniden gözükmedi, ama sarhoş gibi sendeleyen iki adam sersemlemiş bir şekilde yol boyunca geri dönerek görüntüye girdi. Mitspieler, parmak uçlarından görünmez silahlar fırlatıyor gibi davranarak bir kez arkasına döndü.

Bekleyenler dönüp koşmak için dürtülmeye ya da hiçbir uyarı sözüne ihtiyaç duymayacaklardı. Ben, bir şeyler bağıran ve bir an için tereddüt eder gibi görünen Ariane'i kendisiyle birlikte sürükledi. Mark, kaçarken omzunun üstünden geri doğru son bir bakış attığında, yola büyülü bir sis bırakan ve ardından dönüp Radulescu'yla birlikte koşan Mitspieler'i gördü. Koşan iki adamın dışında Mark, koyu bir zırha bürünmüş uzun bir adam gibi iblisin suretini de görecekti. Bütün bunların en tuhafıysa oldukça kayalık olan yol, iblisin ayakları altında aşağı yukarı oynuyor gibiydi.

Doon, utandırmayacak bir şekilde her zamanki gibi en önde koşuyor ve sıyırdığı Kılıç'ı önünde tutuyordu. Ama Mark emindi ki, Doon şimdi ondan bir hazine bulmasını değil sığınak bulmasını diliyordu.

"Mağara!" diye haykırdı birisi. Mark, Doon'un sert bir şekilde soluna dönüp dinlendikleri boşluğa sıçrayarak girdiğini gördü. Diğerleri onun ardından paldır küldür uçuşarak gireceklerdi. Ben ve Ariane'in tam ardından koşan Mark, büyücülerin önünden içeriye giren sonuncu kişiydi. Girmeden hemen önce ayağını neredeyse, sürekli dalgalanıp duran kaya zeminin üzerinde delicesine koşmakta olan geriye kalmış tek savaş hayvanına çarpıyordu.

Nefes almak için hıçkırır gibi sesler çıkaran büyücüler bir şekilde kendilerini dar kapı ağzının tam içeriye fırlattılar. Giysi kollarından, ceplerinden ve Mitspielerin çıkınından büyü gereçleri çıkardılar. Bütün bunları kavrayan dört el, hızla özü havanın içinden kendiliğinden oluşuyormuş gibi görünen iyi bir büyü ağını kapının ağzına dokudu. Ama bunu tamamlamaları biraz zaman alacaktı. Artık kapı ağzının tam dışında ağır ayak sesleri duyuluyordu ve iblisi müjdeleyen hastalık ve yanlışlık duygusu hepsini etkilemek için sinsice içeriye sızmıştı.

Ama bu baskı dayanılabilir ölçüde kaldı. "Güvendeyiz, ama sadece şu an için," diye fısıldadı Mitspieler.

"Parola," diye nefes nefese konuştu Radulescu, "değiştirilmiş olmalı." Ve sonra cebinden tekrar bir nesne daha çıkardı ve sanki sonradan aklına gelen bir fikirle harekete geçer gibi kapı ağzının korumasını güçlendirmek için kullandı. Kapı ağzını dolduran şey şu anda saydam bir kâğıdın veya incecik bir örtünün görünüşüne sahipti; ama göründüğünden daha kuvvetli olduğu açıktı. Dactylartha, dışarıdan ona bir şeyler yapmaya çalışıyordu, ama şu ana kadar bunun bir sonuç vereceğine dair bir işaret görünmüyordu.

"Tabii ki değiştirilmişti," dedi sakin bir tavırla Doon. "Hyrcanus tüm bu olanların ardından seni öldürmek için dışarıda bekliyor olsa gerek. Bu durum, onun şu anda entrikadan haberi olduğu anlamına geliyor."

Radulescu gözlerini ona dikti. "Öyleyse bile, hâlâ kaçabiliriz, eğer vaat ettiğiniz gemi gerçekten bizim için bekliyorsa."

"Eğer bu odanın içinden yenilip yutulmadan çıkabilirsek. Söyle bakalım, mağaraların içini dışını biliyorsun, bunu nasıl yapacağız?"

Albay, soruyu yanıtlamaktan kurtulacaktı, en azından şu an için. İblisin sesi şimdi kapının ötesinden, diğer tüm sesleri bastırarak gürlüyordu.

"Dışarı çıkın, insanlar, dışarı çıkın. Bir çift savaş hayvanı da olur ama küçük bir yemek olur ve ben açlıktan ölüyorum. İnsan beyni ve bedeni için açlık çığlıkları atıyorum."

Mağaranın içinde kısa bir süre için herkes sessiz kaldı. Sonra Ariane küçük bir kız sesiyle konuşarak teklif etti: "Ben küçükken, bir kez bana eski beyaz bir büyü öğretilmişti." Kimse kızı yanıtlamak için canını sıkmayacaktı. Bütün gözler büyücünün ve Mavi Tapınak rahibinin üzerine yoğunlaşmıştı. Mitspieler hafif bir iç çekti. "Kapıyı mühürlemek için yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Yeterli olacaktır, çok uzun bir süre için." Sonra Doon’a döndü ve kasten belirterek konuştu: "Sanırım şimdi onun zamanı."

"Neyin zamanı?" diye bilmek istedi Mark.

Ama Doon anladı, açıklama yapmaya hazırdı. Tavırları, kelimeleri gibi, diğerlerini yatıştırmak için yeterli oldu.

"Bu parola hatası ölümcül olsa gerek. Mitspieler, ben - ve Indosuaros - daha mağaranın yakınına bile gelmeden önce, bu tür bir olayı göz önünde bulundurduk. İblisi geçmemiz için baş vurabileceğimiz başka bir yönteme ihtiyacımız olduğunu biliyorduk. Ve Yolbulan bize gereken şeydi buldu."

Baron'un gözleri şimdi Ariane’e çevrilmişti. Ama konuşması Mitspieler’e doğru yönelmişti. "Büyücü, hazır mısın? Bunu yapabilir miyiz?"

Mitspielerin yanıtı değişmiş bir ses tonuyla geldi, daha sertleşmiş ve daha güçlü bir tonla konuştu. "Evet, yapabileceğimize oldukça eminim. O sadece bakire değil, aynı zamanda bir kraliçe kızı. Bundan şu anda eminim. Ama hiç vakit kaybetmemeliyiz. Savunma hattımız kapı ağzını uzun süre tutamayacaktır."

Sanki bu noktanın altını çizermişçesine, iblisin boğuk sesi dışarıda yeniden öfkeyle yükseldi. Geçitten süzülen ışık değişti, öfke, kin ve boğuk ses içeriye sızdı.

Mağaranın içerisindeki sessiz duraklama uzuyordu. Bu, çoğu kişinin birbirine bakışlar fırlatması, düşünmesi, kaslarını ani bir şekilde germesi ve silahların çekilmesi için yeteri kadar uzun bir süreydi.

Sonra Ariane ani bir çığlıkla ayağa fırladı. "Beni öldürmeye niyetliler!" Şimdi sesindeki korku, tıpkı biraz önceki dalgınlık gibi, küçük bir kıza aitti. Doon'un uzanan kolundan kurtulup mağaranın ortasından hızla koşarak Mark ile Ben’in arasına saklandı.

"Nedir bu?" Ben ayaktaydı ve gürlüyordu. Ve Kılıç'ı da Doon'unki gibi çoktan kınından sıyrılmıştı.

Doon, kum zeminin birkaç adım ötesinden gülümseyerek ona bakıyordu. Kılıçlar öfkeyle kınlarından çekilmişti ama Baron fazlasıyla neşeli görünüyor, hatta rahat davranışlarını sürdürüyordu.

Saldırmak için aceleci davranmıyordu. "Seni öldürmeyi istemiyorum, dostum," dedi Ben'e, sesi oldukça sakin ve mantıklıydı. "Bana bak ve sen de, Mark, eğer onunla birliksen. Şu anda hepimizin sadece iki seçeneği var. Birincisi, burada kalabilir ve iblisin içeri girmesini bekleriz. Bu çok geçmeden olacak ve hepimiz mahvolacağız - hayır, aslında mahvolmak bu durum için çok olumlu bir sözcük. Orada, dışarıda, Dactylartha'nın yakaladıklarına yapmaktan hoşlandığı şeyi hepiniz gördünüz. Ölmekten daha kötüsüyle karşılaşacağız eğer önce birbirimizi ya da kendimizi öldürmezsek.

"Ama ikinci bir seçenek var ve o benim tercih edeceğim seçenek. Tıpkı diğerlerimiz gibi. Birimizi şimdi kurban etmek. Bu sözlerin üzerine mağaranın karşı tarafından üç kişinin itirazları yükseldi, ama Doon sadece kendi sesini yükselterek konuşmasına devam etti. bir kraliçe kızını, bakire bir kızı. Onun ölümü uygun bir şekilde teklif edilirse, herhangi bir iblise bir süre için engel olacaktır - en azından bu iblise ve bu durum bize yeterli zamanı verecektir.

"Ve sonrasında diğerlerimiz özgürce yola devam edebilecek. Hâzineye doğru. Unuttunuz mu?"

Baron yeniden sustu, mağaranın karşı tarafındaki sessizliğin sonunda kabullenecek somurtkan bir tereddütü değil, inatçı bir karşı çıkışı temsil ettiğine emin olacak kadar uzun bir süre bekledi. "Ben, senin sevgilin dışarıda, unuttun mu? Seçimin ne olacak, onunla beraber bir yerlerde açacağın dükkânın mı, yoksa yüzyıl boyunca Dactylartha'nın midesinde çürümek mi?

"Ve sen Mark. Sör Andrew'un böylesine ihtiyaç duyduğu Kılıç'lar aşağıda, bizi bekliyorlar. Onlar kaç insanının yaşamını kurtarabilir? Onları elde etmek için zaten adam öldürdün. Şimdi küçük bir hayat daha yolu kapatıyor. Çok fazla tanımadığın birinin hayatı... hey?"

Doon yeniden durakladı. Devam ederken sesi hâlâ sakindi.

"Sizi öldürmeye kalkışmadan önce bir şey daha söyleyeceğim. Bu iblis, karşılaşmamız gereken son mühür... doğru sayı altı ve eski şarkı yalan

söylüyor. Doğru muyum, Radulescu?"

Ama Albay, bir görevlinin otoritesini ispat etmeye kalkışmak için çok yanlış bir şekilde bu anı seçecekti. "Siz üçünüz, silahlarınızı bırakın, hemen!"

Adamın sözleri elbette ki önemsenmemişti. Mark yay kirişine okunu çoktan yerleştirmişti; onu gerip fırlatmak sadece bir göz kırpma zamanı alırdı. İlk atışla Doon'u vurmalıyım, dedi kendi kendine. Onu vurmalıyım, kesinlikle vurmalıyım, hiçbirimizin kılıç mesafesi kadar yakınına gelemeden. Hiçbirimiz onunla kılıç yarıştıramayız ve geri kalanların hiçbiri onun yarısı kadar bile tehlikeli değil.

Mitspieler, onun önünde ellerini yarı kaldırmış bir şekilde dikiliyordu ve anlamsız bir ses çıkardı. Neredeyse yere yıkılacak gibiydi. Bu odanın içinde oluşabilecek fiziksel bir kavga sadece kapı ağzındaki engeli zayıflatır ve arkasındaki kudurmuş iblisi hepsinin üstüne saldırtabilirdi; bu yüzden eğer düzgün konuşma yetisini bulabilseydi yalvarabilirdi.

İblis dışarıda yeniden harekete geçti. Mark, sanki kötü bir rüzgâr, huysuz bir köpek ya da geri gelen bir avcı gibi iblisin kapının ağzından geçişini duyup hissedebiliyordu.

En sonunda Mitspieler kelimeleri bulup konuşabilmeyi başardı. "Mark, yayını indir. Ve arkadaşının da durumu anlamasını sağla."

Bu sırada Mark, bir şey fırlatabilecek düzgün bir silahı olmayan Dmitry’nin de sanki onu atmaya hazırlanıyormuş gibi, yerden küçük bir kaya parçası kaldırdığını fark etti. Mitspielerin oğlu mağaranın karşı tarafına, Mark’a doğru bakıyordu. Belki de çıkacak kavgada Mark'ın düşüncesini okuyacak kadar akıllıydı ve planı bir adım ileriye götürmüştü. Eğer üç isyankâr, güçlü tarafa fazla zarar veremeden etkisiz hale getirilmek isteniyorsa, o zaman Mark'ın daha çarpışmanın ilk anlarında Doon'u vurması önlenmeliydi. Elinde tuttuğu küçük bir kayayla saldırmaya hazırlanan Dmitry, aynı zamanda büyük bir kayanın arkasına sığınarak bedeninin büyük bölümünü güvence altına alarak koruyordu ...

Willem ve Daghur da ortalıktan yok olmuştu; ama Mark onların etraflarını sarma hareketi yapmaya kalkıştıklarından ve mağaranın biçiminin böylesi bir denemeye uygun olacağından kuşkulanıyordu.

Mark, kavganın patlak vermesini kimin ani hareketinin tetiklediğini hiçbir zaman anlayamayacaktı. Bir saniye öncesinde, herkes farklı kafa

lambalarının ışıklarıyla kısmen aydınlatılmış heykellerdi. Bir sonraki saniye içindeyse hepsi vahşi bir hareket içerisinde bulanıklaşmalardı.

Mark, Doon'a nişan aldığı okunu saldı ama isabet ettiremedi. Dmitry'nin taşı beklenmedik bir hız ve ustalıkla fırlamıştı, Mark'ı ıskaladı ama son anda elinde tuttuğu yaya çarpmayı başardı. Ok çarptığı kayanın üstünde kırılmak üzere adamın elinden uçup gidiyordu.

Farklı insanlar farklı stratejiler denerken ışın demetleri mağaranın etrafında çılgınca dans etti, bazı lambalar sönerken diğerleri parıldadı. Artık yayı bir kez daha denemeye çalışmak anlamsızdı, Mark onu sadağıyla beraber yere bıraktı; sırtındaki çıkınının bağlarını çoktan çözmüştü. Kafa lambasını kapatıp uzun bıçağını çıkardı ve yere çöküp bekledi.

Bu strateji ortak bir yaklaşım haline gelirken, mağarayı karanlık basıyordu. Mark, Ariane'in sapanını duyabildiğini düşündü, sağ tarafının çok yakınında hafifçe uğuldayarak, bir dönüş, İkincisi ve ardından silahın kendisini yüksek bir hızla boşaltışı. Mağaranın içindeki belirsiz, kısa ve kesik kesik itişip kakışma seslerinin ortasında bu atışın sonucunu ayırt etmek imkânsızdı.

Şimdi ortalık tamamen karanlıktı, kuşatılmış kapıdaki parıltının dışında. Dışarıda, İblis hâlâ öfke içinde mırıldanıyor ve örülmüş büyülerin içinden pençeleriyle kendisine bir yol açmaya çalışıyordu. Sinsi ayaklar ve emeklemekte olan dizler onları alt üst ederken mağaranın içindeki kayalar nazikçe çıtırdamaya devam etti. Diğerleri dinleyerek beklerken, bazıları kendilerini yeniden konumlandırıyordu. Diğer taraftakiler Ariane'e yaklaşıyor olmalıydılar. Kendisi kızın sağ tarafına bir muhafız gibi yerleşmişti, Mark da soluna. Ve sesi bazen çocukça olsa da, kız asla korkak ya da çaresiz değildi...

Avazı çıktığı kadar bağıran Mitspielerin sesi, karanlığın içinden patladığında, Mark irkildi: "Kesin şunu, sizi ahmaklar, hepiniz!" Anlık bir duraklama oldu; sonra büyücünün sesi yeniden duyuldu, birazcık daha alçaktı. "Ben, Mark, bir kişinin ölmesi daha iyi değil mi

Tam bu noktada, birdenbire sustu. Sanki onu durduran bir şey duymuş ya da hissetmiş gibiydi. Ve Mark'a göre, küçük derenin azalmış sesi dışında, şimdi herkes mağarada kesin bir sessizlik içindeydi. Mitspielerin hissetmiş olduğu her neyse, adama yapayalnız olduğunu göstermiş gibiydi.

Şimdi karanlıkta sendeleyen ayak sesleri vardı, duyulmasına önem vermeksizin yürüyen birinin ayak sesleri. Ve artık Mitspieler, kavganın

bittiğine karar vererek ya da hissederek başındaki lambayı kasten, yeniden açmıştı. Büyücünün ışığının yansıması, etraftaki bütün erkekler gibi dağınık sakallı, yaşlı ve şimdi korku ya da huşu içinde çenesi sarkmış yüzünü açığa çıkarmıştı.

Mağaranın ortasında dikildi. Mühürlenmiş kapının ağzına, kendisinin diktiği yarı şeffaf engele doğru bakıyordu. Tekrar konuştuğunda sesi yeniden değişmişti.

"Bekleyin. Bu hile değil. İblis gitmiş. Bir yerlere gitmiş... Ne kadar uzağa bilmiyorum, ama ..."

Hâlâ narin görünüşlü büyü engeline bakmakta olan Mitspieler, aniden dizlerinin üstüne çöktü.

Mark, şimdi hemen dışarıda, İblisinkinden farklı, yeni bir tür hareket duyabiliyordu. Ve donuk ışıkta bir değişim vardı, tünelin içinde bir aydınlanma. Sonra engelin ortasında bir şey belirdi. Silahlı olmayan ve büyük olması dışında sıradan insan eli görünümünde bir el. Ama ne Beyaz Eller'in deformasyonuna ne de iblisin dev yumruğunun zırhına sahipti. El, her kime aitse, Mitspielerin engelleyici büyüsünü adeta bir insanın örümcek ağını bir kenara hafifçe itmesi gibi iterek önünden çekti.

Elin sahibi, kendisine ait bir hava değişikliğini de yanında getirerek mağaranın içine girdi. Bu başına bir Frikya başlığı takmış ve bir elinde asa taşıyan devasa bir insan suretiydi, erkek, genç görünüşlü ve yarı çıplak. Mark, hayatında ilk kez bir Tanrı'ya bakmakta olduğunu fark etti. Ve bir sonraki anda Tanrı'nın Hermes olduğunu anladı.

Mağaranın büyük bölümü şu anda - Hermes'in varlığıyla oluşana göre çok fazla aydınlık sayılmazdı. Mitspielerin başındaki lambadan çıkan ışın demeti artık önemsiz bir hale gelmişti. Mark'ın görüş alanı şimdi mağaranın uzak girintilerini görebilmeye uygundu ve ona, neredeyse kayaların arkasını görebilecekmiş gibi geliyordu. Hermes, buraya bir şeyler aramaya gelmişti ve bu araştıran yüzden herhangi bir insanın saklanması imkânsız gibiydi.

İnsanların hiçbiri konuşmadı, hareket bile etmedi. Hepsi olduğu yerde kalmıştı, oturarak, emekleyerek ya da çömelerek. Hermes, ilgisiz bir tavırla etrafa baktı. Sonra, yeni emeklemeye başlamış birkaç çocuğun kavgasını, kendi işi için kesen güçlü bir adamın rahat tavırlarıyla Ben'e doğru ilerledi.

Tanrı ona yaklaşırken hâlâ yerde sırtüstü yatan ve Kılıç'ı sağ elinde tutan Ben titriyordu. Son anda gözlerini açık tutmayı başaramadı ve yüzünü kapamak için bir elini kaldırdı. Hermes, Ejderdoğrayan'ı elinden almak için

uzandığında Ben'in koca vücudu, direnme olarak düşünülebilecek bir sinir kasılması içinde titredi ama artık çok geçti ve her durumda ümitsiz bir davranıştı.

Tanrı, Ben'in önündeki kumun üzerine küçük bir şey bıraktı - Mark bir altının parıldayışını yakaladı. Hermes, Kılıç'ı belindeki boş kınlardan birine yerleştirmesinin ardından başka bir tarafa yöneldi. Ve Mark ancak o zaman, Hermes'in belinden aşağıya doğru püskül püskül sarkan belki de bir düzine boş kın kuşandığını fark edecekti.

Mark, birden ayağa kalkmakta olduğunu anladı, bunu niçin yaptığından emin değildi. Dizleri bu durumun korkusuyla titremesine rağmen dimdik ayakta duruyordu.

Hermes bu hareketin farkına vardı. Mağaranın karşı tarafına doğru yürürken attığı adımın yarısında durdu. Kafasını çevirip Mark'a baktı. Kısa bir bakıştı ama - Mark'ın bu bakışın tam olarak ne ifade ettiğini bilmemesine rağmen - etkileyiciydi. Tanınma gibi - *ne, sen burada mısın?* - bir bakıştı, anlaşılmaz zorluklar etrafta sürüklenirken.

Ama duraklama ve bakış sadece bir an için sürdü. Hermes buraya kendi işi için gelmişti ve peşinde olduğu şey için şimdi Baron'a doğru uzanıyordu.

Kendisini Tanrı'nın yolunun üzerinde bulan Doon, büyük bir çaba sarf ederek ayaklarının üzerine kalkmaya uğraştı. Savunma pozisyonuna geçmek için Yolbulan'ı iki eliyle tutarak havaya kaldırdı.

Hermes adamın önünde durdu ve ilk kez konuştu. Sesi devasa, yabancı ve soğuktu. "Onu bana ver. Elinde tuttuğun o Kılıç'ı."

"Asla. Bu benim hakkım." Kelimeler zar zor anlaşılabilir durumdaydı, ama Doon onları ağzından çıkarmayı başarabilmişti. Ben'in titrediği kadar şiddetli bir şekilde titriyordu, tıpkı Mark'ın dizlerinin hâlâ titrediği gibi. Korku olması gereken, aslında kızgınlık ve çaresizlikle birleşmiş bir şekilde titriyordu.

İlah, onunla konuşmaya bir kez daha tenezzül etti. "Sanırım, onu diğerlerinin bir bölümünün tersine hakkıyla kullandığını savunacaksın. Oyuna uygun olarak. Pekâlâ, belki de hakkıyla kullandın. Ama bunun artık bir önemi yok."

"Ben varım. Ben sahibim. O benim, o benim."

Tanrı, sabırsız bir tavırla öne doğru uzandı. Doon ona bir darbe indirdi. Darbe bir insana karşı öldürücü bir vuruş olabilirdi, ama şu anda bir

çocuğun otoriteye karşı yaptığı huysuz bir itirazdan fazlası değildi. Bir an sonra Kılıç, küçük bir hareketten başka bir şey olmayan hafif bir asa itişiyle Doon'u mağaranın zeminine seren Haberci Hermes’in eline geçmişti. Doon, şiddetli bir ıstırap içinde, acı ve hedefine ulaşmamış öfkesi yüzünden ağlayarak yerde yatıyordu.

"Yakışıksız bir gurur," diye belirtti Tanrı, Yolbulan’ı bir kının içine koyarken. "Senin gibi bir ölümlü için."

Şu anda ayakta duran tek insan Mark'tı - ve kendisine çok pahalıya patlasa da niçin ayakta durduğu sadece kendisinin bildiği bir şeydi. Usta büyücü Mitspieler'in yüzükoyun kumun üzerinde, yerde yattığını gördü. Yere serilmiş olan Doon inildiyordu. Ariane, görüş alanının dışında bir yerdeydi. Ben, dik bir durumda oturuyordu, ama yüzü hâlâ ellerinin içine gömülüydü. Ve Mark düşünüyordu: Bu, babamın karşı karşıya gelmesi gereken şeydi, Vulcan’ın, kılıçları yaratmak için onu aldığında katlandığı şeyin küçük bir parçasıydı. Şu ana dek, Babası hakkında küçük ve belirsiz bir utanç duymuştu, Jord'un kendisinin kullanılmasına, sağ kolunun alınmasına izin verişini güçsüzlük olarak algılamıştı. Ama artık böyle düşünmüyordu. Artık Mark başka türlü hissediyordu, Jord'un hissetmiş olması gerekenler hakkında bir takdir duygusu algılıyordu.

Hermes’in son konuşmasının üzerinden sadece bir saniye geçmişti. Ama şu anda başka bir şeyler oluyor, yeni bir varlık kendisini hissettiriyordu. Hermes’in girişiyle mağaranın içine ışıkların saçılması gibi şimdi de mağaranın üzerine karanlık bir örtü yayılmıştı. Varlığı hisseden Mitspieler, kafasını kaldırdı ve lambasından gelen ışın demeti, koruma engeli yok olmuş kapının içine toplanan gölgenin şiddetiyle yutulup tanınmaz hale gelmişti.

Mark, hâlâ ayaklarının üstünde duruyor ve yeni gelenin loş suretini görebiliyordu, karanlığın kasvetli havasının içinde ayakta duran, kaba bir şekilde insana benzeyen bir suret. Gölgelenmiş insan yüzüne benzer şeyden çıkan ses tuhaf bir şekilde yankılandı; kayaların havaya yükselerek kendiliğinden toprağın dışına çıkması gibiydi.

"Ölüler diyarı benim egemenliğimdedir. Burada ne yapıyorsun, Haberci Hermes? Benim dünyamda değiştirmek için aradığın nedir?"

Haberci Hermes durumdan rahatsız olmuş gözükmedi. "Kılıçlar'ı topluyorum. Senin de farkına varman gerektiği gibi, Hades. Tanrıların işi üzerinde çalışıyorum."

"Hangi Tanrılar?"

"Hangisi mi, hepimiz. Sen de. En azından neler olduğunu bilen hepimiz. Ben sadece Tanrıların ortak arzusunu yerine getiyorum."

"Hah!" Ses, bir heceden çok, sert bir darbeye benziyordu.

"Hepimizin herhangi bir şey hakkındaki gerçeğe katıldığımızdan beri mi? Bunun yerine oyunda hile yapmaya kararlı olduğunu söyle. İşte ben, davranışım böyle yorumluyorum."

Hermes dikildiğinde boyu çok uzundu. Mark'a, Hermes'in kafasına yer açmak için tavanın birazcık yukarıya bükülüyor olması gerekiyor gibi gelmişti. "Oyun - durduruldu. En azından şimdilik. Oyunun içinde başlangıçta tam olarak değerlendirilmemiş belirli tehlikeler var."

"Oh, gerçekten değerlendirilmemiş mi? Kimin kararıyla?"

Şimdi Tanrılar'ın ikisi de sanki ortaklaşa bir karar almışlar gibi, tartışmalarının dışarıda bir yere taşınması daha iyi olacakmış gibi, alçak mağara çıkışına doğru ilerlemeye başlamışlardı. Hades, dışarı çıkmak için uzun suretini şimdiden eğiyordu.

Ama Hermes, Doon'un hâlâ inleyen görüntüsüne bakarak durdu. Çaresiz varlığı kocaman asasıyla dürttü.

"Pekâlâ, insan, gitmeden önce gururuna nasıl bir tedavi uygulamalıyım? Belki de şu andan itibaren taşıman için sana bir yük hayvanının kafasını verebilirim. Bu fikre ne dersin? Hey? Bana cevap ver!"

Kapı ağzındaki Hades bu eğlenceden sıkılmıştı ve bitmesini bekleyerek dikildi.

"Hayır - hayır, yapmayın. Canımı bağışlayın... lütfen." Doon'un sesi neredeyse duyulmaz ve tanınamaz bir haldeydi.

Hades, Mark'ın anlaması için çok alçak vurgulu kalın bir sesle sabırsızlık içinde bir şey homurdandı. Hermes bunu duymasıyla birlikte insan oyuncağını unuttu ve iki Tanrı da mağaradan dışarı çıktı. Tam dışarıdaki koridora çıktıkları anda Mark iblisin sesini yeniden duydu. Hades tekrar konuştu ve ardından bir şeyler yaptı; ve Dactylartha bir sokak köpeği gibi havlayıp kuyruğunu kıstırarak kaçtı.

Ve böylece Tanrılar gitmişti, insanlar, mağaranın içinde sanki hepsi bir hastalıktan iyileşmeye çalışıyormuş gibi titreyerek kımıldanıyorlardı.

Diğerleri ayağa kalkarken Mark oturdu, bacakları öncekinden daha fazla titremeye başlamıştı. İşte, diye farkına vardı, biraz önce Pluto'nun yüzüne baktım ... ve buradayım. Bir seferinde Mitspieler ya da Indosuaros, hiçbir

insanın bunu yapamayacağından ve yaparsa yaşayamayacağından bahsetmişti. Ama işte buradayım... Mekanik bir şekilde sadağını kaldırıp sırtına astı. Yayını kaldırdı. Artık yayıyla ne yapacaktı ki?

Doon dikleşip oturduğu zaman yaptığı ilk şey etrafına şüpheli bir şekilde bakınmak ve zayıflığına kimlerin tanık olmuş olabileceğini anlamak oldu. Mark bunu belli belirsiz fark etmişti ama kendi düşünceleri bambaşka yerlerdeydi. Dmitry saklandığı yerden çıkmış, tüm iblis ve tanrıların, Daghuhun öldüğüne şahit olması için bağırıyordu.

"Şuna bakın, bir kaya isabet etmiş gibi gözüküyor. Kim sapan kullanıyor?" Mark'ın, Daghuhudan görebildiği tek şey, Dmitry kaldırırken kendisini bırakan koluydu.

Ben de haykırıyordu, Ariane'in üzerine eğilmiş bir şekilde yardım çığlıkları atıyordu. Mark onlara doğru fırladı. Kız oturuyordu, ama başında oluşmuş bir yara sayesinde yüzünün bir tarafından aşağıya kanlar akıyordu. Ya diğer taraftan bir taş çarpmıştı ya da karanlıktaki itiş kakış sırasında yere düşmüştü.

Artık Mitspieler de ayağa kalkmıştı. Titreyen bir kolla, mağaranın korumasız kapı ağzını işaret etti. "İblis!" dedi ve kelimelerin kalanını yuttu. "...sersemlemiş durumda. Koşun! Şimdi kaçın!"

Ben, Mark'tan herhangi bir yardım istemeye tenezzül etmeden Ariane'i kucaklayıp kaldırdı. Koca adam mağaradan dışarıya koşarken Mark da bir muhafız gibi davranarak arkasını koruyordu. Hızlı hareket ettiler ama diğerleri çoktan önlerine geçmişlerdi. Dışarıda, kafalara takılı lambaların ışığının aşağı doğru yönelen yolun üzerinde dalgalanarak hareket ettiği görülebiliyordu. Doon'un Kılıç'ı elinden alınmış olabilirdi, ama inadı hâlâ sürüyordu. Ve eğer mağaranın yukarılarına doğru geri kaçma tarzında bir düşüncesi olsaydı, bu düşünce muhtemelen o yönden gelen insan feryatları tarafından bastırılırdı. Verilen alarmlar artık öncekinden daha yüksek ve yakındı.

İblis, dar ve derin kaya boşluğuna geri çekilmiş ya da düşmüş olabilirdi. Mark, karanlığın derinliklerinden çok renkli ışıkların şimşekler gibi çaktığını görebiliyor ve öfke dalgalarını hissedebiliyordu; tıpkı lanetler yağdırmak gibiydi.

Doon, uzun adımlar atarak en önde koşuyordu. Onun ardındaysa, oğlunu bulmak için arkasına bakıp Dmitry ve Willem onu son hızla koşarak geçtiğinde hızını yeniden arttıran Mitspieler vardı. Güya emniyeti nerede

arayacağını diğer herkesten daha iyi bilen Radulescu da aynı yönde koşuyordu. Ben, Ariane kollarında, Mark da tam arkasında devam ederek, güçlükle ama şaşılacak bir çabuklukta attığı adımlarla aynı yönde koşuyordu.

İblisin onları ilk kez geri püskürtmüş olduğu yol kıvrımını geçtiler. Mark, ölen savaş hayvanının bedenine hızlı bir bakış attı. Yolun kenarında yükselen alçak duvarın üstüne yumuşak bir şekilde yayılmış, çiğnenmiş bir meyvenin kabuğu gibi oraya bırakılmıştı, büzülmüş bir halde üzerinden hâlâ buharlar çıkıyor ya da dumanı tütüyordu.

Hayvanların bir felaketten kaçışmaları gibi davranan insanlar, tıpkı kalabalık bir şehirde yabancıların yaptığı gibi diğerlerine dikkat bile etmeden yol boyunca koşarak sürekli birbirlerini geçtiler.

Ariane göreceli olarak bilincini yeniden kazanmıştı ve Ben'in kendisini yere bırakması için uğraşıyordu.

Ve tanrılar ona, o geçerken her ne yapmışlarsa, iblis de şimdi iyileşmişti. İblisin ışıkları yeniden havada fırıldak gibi dönüp titreşti, gürültüsü ve keyifsizliği, ayak sesleriyle birlikte kovalamacanın içinde hızla peşlerinden geliyordu.

Şimdi daha hızlı koşamayan Mitspieler, diğer insanların arasında en son sıraya düşmüştü ve artık daha fazla koşamayacak durumdaydı. Arkasına dönüp uçan şeyi ümitsiz bir büyüyle vurdu. Adama yardım etme dileğinden fazlasını hissederek geriye doğru bakan Mark, havanın ortasında dalgalanarak gelen ve Dactylartha'yı temsil eden ışıklara çarpması için büyücünün parmak uçlarından fırlayan ateşleri gördü. Ve ardından daha kuvvetli bir ateşin, ilkinin istikametinde geriye doğru çakarak aktığını ve ateş adamın içinde yutulup kaybolurken Mitspieler'e neler olduğunu gördü.

Şimdi havanın içinden parıldayarak akan iblis, Mark'a, Ben'e ve artık diğerlerinin desteğiyle ayaklarının üzerinde duran Ariane'e kolayca yetişip geçti. Yolun son kısmından karanlık bir kapı ağzına doğru kaçmakta olan insan grubunun liderlerinin yolunu kesmeye çalıştığı açıkça belliydi. Bunu başaramadı. Öndeki grubun son üyesi de iblisin ulaşmasından hemen önce kapıdan içeri girip kaybolmuştu.

İblis durdu ve geri döndü. Ona hâlâ geride üç tane canlı kurban kalmıştı.

Keyifsizliğini onların üzerine kustu. Cisimsiz mavi alevler Ben'in çevresine boşandı; boğulup nefesi kesilen adam yere yığıldı. Mark acıyı hissetti...

Ariane, taş duvara doğru sırtını dayadı ve iblisi doğrudan karşısına aldı. Çocukluğunda öğrenmiş olması gereken büyüyü söylerken sesi havada genç bir kız gibi çınladı:

"İmparator adına, bu oyunu bırak ve geçmemize izin ver!"

Havada bir çalkantı ve çığlık vardı. Dactylartha'nın cismi kaynayıp fışkırdı. Uç insana doğru atıldı ama artık onlara ulaşamıyordu. Kırılmaz ve görünmez cam bir duvarın ana hatları, üzerine zararsız bir şekilde çarpan iblisin aleviyle havanın içinde bir yol boyunca görünür hale gelmişti. Sadece tek yöne doğru yönelen yol, engelsizdi.

Alevler, hiçbir fiziksel zarar bırakmadan Ben'in vücudundan yok oldu. Mark, bir gayretle koca adamı ayağa kaldırdı ve ileriye doğru itekledi. Ardından Ariane'in koluna girdi ve yanında sürükledi; ve farkına vardı ki ikisinden de daha iyi durumdaydı, ama bu duruma kendisi de şaşırıyordu.

Birbirlerine ve kendilerine olabildikleri kadar destek olan üçlü, ileriye doğru topallayıp aksayarak iblisin öfke fırtınasının altında ilerlediler. Fırtına kulakları sağır etti, gözleri kamaştırdı ama onlara dokunamadı. Karanlık kapı ağzı yakınlaşmıştı, içeri girdiler ve şimdi, ani bir sessizlik şokuyla, iblisin egemenlik bölgesi geride bırakılmıştı.

Sessiz bir bölgenin, taşların ve dostça gelen karanlığın içinde durdular; önlerinden, aşağılarda bir yerden birazcık ışık geliyordu.

"Bir atık oluğuna benziyor," diye şaşkın bir şekilde mırıldandı Ben. "Ya da lağıma."

Belki de öyledi, diye düşündü Mark. Ama orası gitmek istedikleri yere yönelen bir geçitti ve üstelik oldukça temizdi. İlerledikçe ve iniş dikleştikçe kullanmak için yapılan birtakım basamaklar ve tutma yerleri olduğunu gördüler.

Ben yaşadığı karmaşasının dışına çıkmaya başlıyordu. "Orada, geride neler oldu?" sorusu ağzından çıkan bir sonraki şeydi. "Bizi bir an için yakaladı, diye düşündüm. Mitspieler onu defetebildi mi?"

Ariane'in söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Bir ayağını diğerinin önüne koyarak yürümeye devam etti, kötü gözüküyordu, yara ve kurumuş kanın ardındaki yüzü ölü gibi beyazdı.

Mark da bir yanıt vermedi. Henüz değil. Sonra, düşünmeye vakti olduğunda, kendi soruları da olacaktı.

"Bak," dedi Ben ve ardından bir saniye için durdu, ellerini açıp altın bir parayı gösterdi.

"Evet," dedi Mark.

Yürümeyi sürdürdüler. Tünel, artık alçalmaktan vazgeçiyor gibiydi. Mark, tam ileride, tünelin bir düzlüğe, geniş, açık ve görünenden daha uzağa yayılan bir bölgeye açıldığını görebiliyordu. Birtakım Eski Dünya ışıkları orada onları karşılamak üzere kendilerini yakmış gibiydiler. Ve tünelin içini aydınlatan ışık, altınların yansımasıyla sarı sarı ışıldıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ben yürümeyi sürdürdükçe iblisin şaşırtıcı ve korkunç etkisi düşüncelerinden uzaklaşıyordu. Ama zihni henüz tamamen açılmamıştı. Onun yerine altının göz kamaştırıcılığı, endişelerini emerek düşüncelerinin üzerine yayılıyordu.

Aşağıya doğru uzanan uzun koridorlara hâzinenin sergilendiği raflar sıralanmıştı. Hücreler, küçük kameriyeler ve her taraf sarı yığınlarla doldurulmuştu. Ben'in gördüğü kadarıyla yığınlar tamamen korumasız ve açıktı, arzuladıkları anda uzanıp dokunulabilirlerdi. Çubuklar ve külçeler düzenli yığınlar oluşturuyordu, cevherler ve altın külçelerle dolu ağır sepetler vardı. Üçü tek bir kelime bile etmeden kocaman madeni para yığınlarını, mücevher kasalarını, altın sanat eserleriyle tıka basa doldurulmuş rafları geçtiler. Bunların bazıları çok basitti, bazılarıysa çok çirkindi, bir bölümüyse Ben'in kaynağı ve amacını teşhis edemeyeceği karmaşıklıkta bir işçiliğe sahipti.

Hazine mağarasının girişe en yakın olan odalarında, sanki davetsiz misafirlerin elleri tarafından açgözlülükle oynanmış ve eğlenilmişçesine madeni para yığınlarının çok büyük bölümü devrilmiş, rafların çoğu dağıtılmıştı. Doon ve Radulescu, Dmitry ve Willem, kısa bir süre önce buradan geçmiş olmalıydılar.

Kaya tavan burada göreceli olarak alçaktı, ahşap duvarların, bölmelerin ve yığılmış hâzineyi tutan rafların sadece bir ya da iki metre yukarısındaydı.

Eski Dünya ışıkları, tavana yerleştirilmişti;

Mark, Ben ve Ariane yaklaştıkça bağımsız oda, koridor ve kameriyelerden yükselen ışıklar arkalarında kaldıkça tekrar sönüyorlardı. Oldukça ilerilere bakan Ben - bu büyük mağara, yukarıdaki diğerleri gibi çok uzun bir mesafe boyunca uzanıyordu - uzaklarda, diğer odalardaki ışıkların da yanıp söndüğünü görebiliyordu. Doon ve diğer üç kişinin büyük olasılıkla oralarda olduğunu varsaydı, muhtemelen şaşkınlık içinde dolaşmayı bırakmış ceplerini ve çıkınlarını tıka basa doldurmakla meşguldüler... aklına gelmişken, içlerinden herhangi birisinin son kovalamacanın ardından hâlâ bir çıkını olabileceğinden şüpheliydi. Mark'ın hâlâ yanında yayını ve sadağını taşımasına rağmen üçünün de çıkını yoktu artık.

Ve şaşırtıcı bir şekilde etraftaki külçe yığınları devam ediyordu, daha çok para yığınları, daha çok raflar dolusu altın süslemeler vardı ve hepsi ışığı sarılaştırıyordu. Üzerlerine altınlar yığılmış yüksek raflar, odaların arasındaki geçitlere dizilmiş ve odaların duvarlarını kaplamıştı. Burada, istiflemenin ayrıntılı bir düzeni olması gerektiğini varsaydı Ben, ama şu ana kadar düzenin ne olduğunu anlayamamıştı.

Birbirlerine hiçbir şey söylemeden daha da fazlasını keşfederek yürüdükçe yürüdüler. Hâzinenin büyüklüğü konusundaki şaşkınlıkları, bir gerçekdışılık duygusunun içinde bulanıklaşıncaya kadar büyüdü. Bu çok fazlaydı. Bu bir büyü olmalıydı ya da bir şaka . ..

Uzun arayolların ya da dehlizlerin bir kesişiminde, Ben, aşağıya doğru uzayıp giden manzaraya uzun bir süre baktı - yüz metre? İki yüz? - en sonda kaya bir duvar görünüyordu. Yaklaşık yolun yarısı kadar aşağıda, bir an için altının sonunu gördü, eğer oranın ardında da bir hazine yoksa. Tam o noktadan başka bir ışık daha geldi, birileri hazine yığınlarının arasından yürüyor olmalıydı, sarı metalik ışığın gümüş rengine dönüştüğü yerde bir sıran aydınlattı. Bu yıldız gibi ayrıntı, uzaklardaki bir elmasın pırıltısı olabilir miydi?

Bunların hepsi çok fazlaydı. Başarılı hırsızlar için bile, bu kadar fazla olması, eğlencenin ya da takdirin ötesine ulaşan sorunlar taşırdı.

Ardından, hiçbir uyarı olmaksızın, önlerindeki yeni aydınlatılmış bir odaya doğru köşeyi dönerlerken üçü Doon ile karşılaştı. Büyük olasılıkla diğer taraftan odaya yeni girmiş olan ufak tefek adam, ilk önce onlar gibi ürkerek geri çekildi. Hiçbir şey söylemedi. Hepsi gibi pis ve

darmadağınıktı, elinde Kılıç olmaksızın küçülmüş gibi görünüyordu. Kemerinde hâlâ bir hançer vardı, ama onu çekmek için bir hareket yapmadı. Gözlerini bir an için üçünün üzerine vahşice dikmesinin ardından bir şeyler mırıldandı, ama anlaşıldığı kadarıyla konuştukları sadece kendisine yönelikti.

Ben, geriye kalan, tek silahı olan hançerini hızla çekmişti. Ama kısa bir süre önce yaptıkları kavgaya rağmen, önündeki adama saldırmak için hiçbir dürtü hissetmedi. Şu anda Baron tehlikeli olmaktan çok acınacak bir durumdaydı.

"Radulescu nerede?" diye sert bir şekilde eski liderine sordu Mark. "Kılıçlar nerede, hâzinenin içinde saklananlar?"

Kılıçların zikredilmesiyle birlikte bir arzu parıltısı Doon'un gözlerinde belirmişti. Tekrar birbirinden ayırt edilemez sözler mırıldandı ve kendisini karşılarına alan üçlünün yanından sendeleyerek geçti, kendi araştırmasını yaparak koşmaya devam etti. Adamın ilerleyişini, onun önünde yanan ve geçtiğinde tekrar sönen ışıklar sayesinde bir süre izleyebildiler. Eğer izlediği yolun düzensizliği bir şeye işaret ediyorsa, bu adamın nereye gittiğini bilmiyor olmasıydı.

"Hermes onu mahvetti," dedi Ben.

Mark sordu: "Şimdi üçümüz ne yapacağız? Birbirimizden ayrılıp araştıracak mıyız? Burada bulunan Kılıçların bir arada tutulduğunu sanıyorum."

Ben, sessizce ve kısa bir süre için planını, kendisini zenginlik adına buraya getiren planını gözden geçirdi. Tüm bu yaşananlardan sonra planı neredeyse önemsiz bir hale gelmişti, herhangi bir zamanda basitçe kolunu uzatarak halledebileceği bir ayrıntı gibiydi. Ama Kılıçlar... evet, onlar gerçekten önemliydi.

Ariane’e baktı ve anında Kılıçlar’ı unuttu. Kız kötü görünüyordu, uzun bir yolun ardından henüz iyileşmemişti, başına aldığı darbenin bunaklığından kurtulamamış gibiydi. Bakışına zayıf bir gülümsemeyle yanıt verdi, ama konuşmadı.

"Hayır," dedi Ben. "Birlikte kalalım."

İlerlemeye devam ettiler. Önlerindeki başka bir köşenin ardında ışıklar yanıyordu. Ve o taraftan bir çarpma sesi duyuldu, ardından bir başkası, sesler çanak çömleklerin birer birer kırılması gibiydi. Mark, yayına bir ok taktı, Ben, hançerini sıyırdı ve yürümeye devam ettiler.

Köşeyi dönerlerken, küçük heykellerle tıka basa doldurulmuş odayı gördüler. Dmitry ve Willem orayı çoktan bulmuştu. İkisi de orada dikiliyordu, paçavra halindeki elbiselerinin cepleri şişkinleşmiş ve etrafa madeni paralar saçarken, ellerinde birer kılıçla, heykellerin arasında bir parçalama oyunu oynuyorlardı.

Üçü belirdiğinde Willem ve Dmitry, bir hayvanın uyanıklığıyla onlara bakıp oyunlarına ara verdiler. Yay ve kamaya doğru belli belirsiz bir gülümseme gösterdiler, ama hiçbir şey söylemediler. Ellerindeki kılıçlar, sadece kendi sıradan kılıçlarıydı.

Mark, basit bir kafa hareketiyle iki arkadaşına işaret etti. Üçü, kendilerine özgü bir uyanıklıkla karşılarındaki iki kişiyi izleyerek ilerlemeye devam ettiler.

Biraz daha uzakta, ana geçitler boyunca sıralanan odaların birinde başka bir ışık yanıyordu. Kapı ağzından içeriye doğru sakınarak baktıklarında içeride Radulescu'nun tek başına olduğunu gördüler. Bu oda da heykellerle doldurulmuştu. Tümü temiz, iyi işlenmiş kristalden yapılmıştı ve Albay, küçük bir heykeli dikkatli bir şekilde elinde tutuyordu. Üçü de odaya girdiğinde onlara içinde kesinlikle bir düşmanlık olmaksızın ilgisiz bir tavırla bakışının ardından heykeli okşamaya devam etti; düşüncelerinin başka bir yerde olduğu açıktı. Ariane'i kurban etme çabası sanki yirmi yıl öncesinde ya da başka bir yaşamda gerçekleştirilmiş gibi davranıyordu.

Yeniden küçük heykeline baktı ve ardından onların da incelemesi için havaya kaldırdı. "Bu benim ilk hırsızlığım," diye açıkladı. "Güzel, değil mi?" Sonra, ziyaretçilerine biraz daha farkında olarak baktı. "Şimdi rahatlayabilirsiniz. Artık hiçbirimizin acele etmesine gerek yok, biraz dinlenin. Hangi hâzineyi istediğinize karar verin, sonra size yolu göstereceğim."

"Bize şimdi göster," dedi Mark. "Gerideki o haykırışları duymadın mı?"

"Zaman var," dedi Radulescu. "Her şey için yeteri kadar zaman var." Gözlerini yine küçük heykeline dikti. Bu dans eden bir kadının heykeliydi. "... Benim ilk hırsızlığım. Onu daha önce bir kez daha buradan dışarı çıkarmıştım, bilirsiniz. Pelerinime sarılı olarak ve fark edilmemesi için kendi tasarladığım koruyucu büyülerin içinde kışlama kaçırmıştım. Onu suçluluk duyguları içinde kışlama götürdüm, sanki o gerçek bir kadın ve ben de evlenmeme yemini etmiş bir rahip gibiydim. Elbette ki o, gördüğüm her kadından daha canlı, daha gerçek ve daha gerekliydi. Ama ... benim için

onu, anlaşılmadan saklamanın bir yolu yoktu. Onu aldığım anda bile saklayamadığımı, bir sonraki resmi sayımdan önce geri getirmem gerekeceğini biliyordum."

"Bize çıkış yolunu şimdi göster," dedi Ben.

Radulescu gözlerini yukarıya dikti, sanki onların orada olduğunu unutmuşçasına irkildi. "Bunu hemen halledebiliriz. Önce biraz dinlenin."

Mark sordu: "Kılıçlar nerede tutuluyor?"

"Ah." Radulescu bir an düşündü, sonra işaret etti. "Onları şu yolun aşağısında bulacaksın... eğer onları aldığınızda beni öldürmeyi düşünüyorsanız unutmayın ki, size henüz çıkış yolunu göstermedim."

Ben, adama cevap bile vermeden dönüp uzaklaştı. İki yoldaşı, Radulescu'yu hâzinesiyle rüyalara dalmaya bırakarak, Ben’i izleyecekti.

Adamın kristal dansözle tek başına sohbeti çok uzun sürmeyecekti. Şimdi, garnizondan canlı kalan iki firarinin kapının ağzında dikilip kendisine baktıklarını görmek için, başını bir kez daha yukarıya kaldırıyordu. Kaçakların gözleri neredeyse boş bakıyordu ve kılıçları ellerindeydi.

Radulescu’ya çok fazla bakmadılar; odayı dolduran hâzinenin daha çok hoşlarına gittiği açıktı.

"İçeri gelin, beyler, içeri gelin," dedi Albay, uyum içinde göz yumarak. "İçeri gelin ve aşırın. Hepimiz için bir sürü zenginlik var."

Dmitry’nin gözleri yeniden Radulescu'nun üzerine döndü ve ardından Radulescu'nun elinde tuttuğu şey üzerine çevrildi. "Bana onu ver," dedi Dmitry.

"Hayır." Büyücü bir adım geri attı. Willem denen adamın yerini diğer taraftan ona saldıracakmış gibi değiştirdiğini fark etti. "Eğer bana saldırmayı düşünüyorsanız, hatırla..."

Ama bir sonraki sözcüğü söyleyemeden Dmitry’nin çekilmiş kılıcı adamın göğsüne saplanıyordu.

Ben, Ariane ve Mark, kabarcıklar çıkaran çığlık kulaklarına ulaştığında, kristal heykellerin odasından çoktan uzaklaşmışlardı. Kafalarını sese doğru çevirdiler ama hâlâ geri dönmekte gönülsüzlerdi ve hiçbiri durmayı bile düşünmedi.

Ariane bir süre sonra ilk kez konuştu. "Yedinci mühür... artık ona ulaştık."

Diğerleri kadına baktı.

"Hırsızların açgözlülüğü... eski şarkı bunu üstü kapalı bir şekilde söylüyordu." Ardından gözlerini kısarak kapattı ve kendisine yol gösterip destek olması için Ben'e yaslanarak yürüdü. "Tanrılar ve İblisler adına, başım ağrıyor. Çok kötü."

"Buna şaşırmam." Ben, yürümeyi sürdürürlerken kadını nazikçe öptü ve onun dinlenebilmesi için durabilmelerini diledi. Ama adam daha iyisini biliyordu.

Kristallerle doldurulmuş başka odalardan ve birbiri ardına resim dokumalı duvar örtüleri bulunan raflarla dolu uzun odalardan geçtiler. Bir mücevher odasına geldiklerinde, Ben, bir avuç dolusu mücevheri kavrayıp cebine doldurmak için bir anlığına yolunu değiştirdi. Bir sonraki yer, yürüyen herhangi birisinin onların önünden geçerken kolayca inceleyebilmesi için parlak bir şekilde aydınlatılmış, ne olduğu bilinmeyen tozlar ve sıvıları içeren cam kavanozlarla doldurulmuş rafların sıralandığı bir koridordu. Raflara yerleştirilmiş kavanozların üzerinde etiketler vardı, ama Ben'in okuyamayacağı bir dil ya da şifreyle yazılmışlardı.

İleride aydınlatılmış başka bir oda vardı. Hazine mağarasının sonunu oluşturarak yükselen yekpare taş duvara çok yakındı.

Duvarlarından birini kaplayan ve parıltılı silahların bulunduğu raflardan oluşan bölümüyle parlak odanın içinde etraflarına bakındılar. Odanın içinde duran diğer silahların çılgınca çeşitliliğine gözlerini diktiler. Silahların çoğu sadece kullanılmak için yapılmamıştı; altın hâlâ etraflarındaydı, gümüş ve değerli taşlar cömertçe kullanılmıştı. Ben, tek bir zümrütten yapılmış küçük bir bıçak ve elmas ok başları gördüğünü sandı.

Odanın diğer ucuna doğru, ağaç benzeri tahta bir raf duruyordu, sanatsal bir şey değildi ya da içinde değerli bir şeyler yoktu, ama görüntü olarak iyiydi. On iki tahta dalı vardı, dalların her birine dokunmuş bir kemer ve bir kın asılmıştı, on ikisi de birbirlerinden farklı renklerdeydi. Ağacın dallarının - Ben hızla saymıştı - ve kınların dokuzu boştu.

Ve dalların üçü Kılıçlar'ın ağırlıkları yüzünden aşağıya doğru sarkıyordu, ağır meyvelerin sadece siyah kabzaları görünüyordu.

Silah odasının ortasında tek başına dikilen Baron Doon'un elinde bir Kılıç daha vardı. İki eliyle kavradığı için kabzası görünmüyordu ama Kılıç'ın mükemmelliğine hiçbir kuşku yoktu; Vulcan dışında hiç kimse dövmüş olamazdı.

Baron, başını silahın üzerine doğru eğmiş ve Kılıç’a bir şeyler mırıldanıyor gibiydi. Yere sağlam basan ayakları ardına kadar açık, bacakları, sanki çok büyük bir darbeyi anında indirmeye hazırmış gibi gergindi.

Mark’ın eli sessiz kalmayı emrederek Ben’in kolunu kavradı. Ben’in gözleri yeniden ağaçtan aşağıya doğru sarkmakta olan üç Kılıç’a takıldı, kabzaların üstündeki işaretlere bakıyordu. Mark, sanırım onların hepsinin ne olduğunu biliyor, diye düşündü, - Dame Yoldi ona yıllar önce öğretmişti - ama Ben bunlardan hiçbirini tanıyamamıştı. Bir tanesi, beyaz bir bloku parçalayan küçük beyaz bir bıçağa benziyordu; İkincisi sadece basit bir çemberdi, yuvarlaklaştırılmış bir çizgi kendisine geri dönüyordu. Üçüncüsünün kabzasıysa, Ben’in üzerindeki sembolü görmesini imkânsızlaştıracak bir şekilde başka bir tarafa çevriliydi; kabzanın kendisi gibi, onu tutan kın ve kemer de siyahtı.

Doon'un mırıldanan sesi aniden yükseldi ve Ben, bir an için, raflar arasından onu izlemekte olduklarını fark ettiğini düşündü. Ama Doon onların varlığından haberdar olmuşsa bile bu durumu hiç umursamıyor gibiydi. Mırıldanmaya devam etti - kendi kendine mırıldanmıyor, diye saptadı Ben. Bu monoton bir ses tonuyla okunan bir dua gibiydi, birkaç aynı sözcük arka arkaya tekrarlanıyordu:

"...senin kalbin için, senin kalbin için, beni inciten! Senin kalbin için ..."

Açık zeminin ortasında dikilen Doon, odanın karanlık bir kapı ağzını başını eğerek selamladı, açıkça anlaşıldığı gibi bu herhangi bir şeye ya da kimseye yönelik bir hareket değildi. Sonra döndü ve aynı hareket içinde çömelip dönmeye devam etti, böylece bir anda dönmekte olan bir dansçıya dönüşüvermişti. Şimdi elindeki Kılıç, etkin bir hale geçmiş gibi görünüyor ve adamı etrafta sürüklüyordu. Uzattığı kollarının önünde tuttuğu Kılıç artık daha da hızlı dönerek bulanık bir hal almıştı, inildeyişi geçit boyunca havanın içinde doğaüstü bir ses rengi kazanmıştı. Kocaman uçan bir böceğin vızıltısı gibi Kılıç’ın sesi çoğalıp vızıldıyordu.

Bu vızıltının üzerinde, Doon'un korkunç şarkısının son sözleri yükseldi: senin kalbin - senin - beni inciten!" Ve ardından Doon, Kılıç’ı bıraktı - ya da Kılıç adamı bırakmıştı.

Adam sendeledi ve düştü. Havadaki büyük vızıldanış, birdenbire yok oldu, tıpkı Kılıç’ın kendisinin de yok oluşu gibi. Doon'un ellerinden hızla fırlayıp gitmiş, odayı oluşturan bölmeler ya da sert duvarların birine

çarpmış olmalıydı ya da açık kapı ağzından dışarıya uçup gitmişti Ama bunların hiçbiri olmamıştı. Sadece yok olup gitmişti.

Uzun bir süre boyunca mağarada sadece sessizlik vardı. Sonra -

Çığlık duyulduğunda, uzun mesafeye ve kaya duvarlar tarafından boğulmasına rağmen, Ben'in bütün hayatı boyunca duymuş olduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Bir an için sadece, yeryüzünün kendisinin işkence çekmekte olduğunu düşünebildi. Ya da tanrıların kendi aralarında yine kavga ettiğini ve bir tür yer sarsıntısının tüm burnu, içindeki mağaraları, yaratıkları ve hâzineyi denize taşıyarak çökeceğini. Çığlık, bir insan ciğerinin kapasitesinin dayanabilmesinin ötesinde, ara vermeksizin sürüp gitti.

Ardından tekrar sessizlik çöktü.

Sonrasında Doon gülüyordu.

Bacakları hantal bir şekilde bedeninin altında kırılmış, tam Kılıç'ın onu bıraktığı gibi, odanın ortasında oturuyor ve gülüyordu. Yüksek sesli sevinci, iğrenç bir şekildeydi ve Ben'e en azından çılgınca gelmişti. Hermes'le karşılaşmasından bu yana ağzından çıkan en insani sesti.

Mark sonunda hareket etti. Silahların odasına girip Doon'u geçmişti ve Baron kendinin orada yalnız olmadığının farkına varmasından önce Mark, Kılıçlar ağacının yanında duruyordu.

Doon fazla önemsiyor gözükmedi. "Çok adam yoktur," diye konuşmaya başladı - ardından yeniden kahkahalara boğuldu ve konuşmak için kahkahalarını zapt edebilmeyi bekleyerek durdu. "Çok adam yoktur - bir tanrıyı kılıçtan geçirebilmiş. Hey, haklı mıyım?" Mark'a doğru baktı, ardından şimdi kapının ağzında dikilmekte olan Ben ve Ariane'e. "Ama Uzaktanöldüren buradaydı - burada, beni bekliyordu. Tanrılar bile Kaderin oyunlarına mahkûm edilmiş olmalı."

"Uzaktanöldüren," diye tekrarladı Mark, sesi merak ve ilgiyi barındırıyordu.

Baron, gözleri parıldıyarak ayağa kalktı ve Mark'a doğru döndü. "İntikam Kılıcı," dedi Doon. "Senin gibi, Kılıçlar'ın öyküsünü bilen birisi, az önce burada neyin gerçekleştiğini anlamıştır."

İşte tam bu anda, Ariane hiçbir ses çıkarmadan ve oldukça nazik bir şekilde bayıldı. Onun sağında uygun bir durumda bulunan Ben, kızı yakalamak için tam zamanında davrandı. Yumuşakça yere yatırdı ve keder içinde üzerine eğildi.

Bir kızın bayılışı ya da ölmesi Doon için önemsizdi. "Bir Tanrı öldü," diye konuştu. "Şimdi, ben kendimin Tanrısı olacağım, bunlarla." Kılıçlar ağacına doğru kararlı bir adım attı ve hareket ettiği kadar ani bir şekilde durdu. Orada asılı olan üç Kılıç'ın biri, siyah kınından dışarı çıkmış, Mark'ın elleri arasında uğulduyordu ve delikanlı şimdi onu karşısına almış olarak dikiliyordu.

"Bu üçünün tümü de Sör Andrew'a gidecek."

"Oh? Ya?"

"Evet... eğer Kılıç'larla birlikte gelmek istiyorsan, onun iyi savaşan adamlara ihtiyacı var, üstelik herhangi bir metale ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla."

Baron, gözlerini kısarak ona baktı. Sonra neredeyse mutlu bir şekilde sordu: "Orada ellerinin arasında hangisi var, genç adam? İçeri girdiğimde tam bir liste çıkaramadım; ihtiyacım olanı gördükten sonra bu işi yapmadım."

"Şimdi ben ihtiyacım olana sahibim," dedi Mark. Ve elindeki Kılıç, bir tür canlılık kazanmıştı, çünkü belirsiz bir şekilde titreşiyordu. Ben, çok alçak olmasına rağmen, bu sesi duyabildi: tık tık tıkırdıyordu, en sert metalleri bile işleyen, uzaklarda ama inatçı bir çekiç gibiydi.

"Yani?" Doon durumu değerlendirirken bir kaşını havaya kaldırmıştı. "Başarmış gibi görünüyorsun. Ama göreceğiz. Bir kavgada daha henüz hiç pes etmedim - bir Tanrıya karşı bile - hiçbirini de kaybetmedim, kazanmam gerektiği zaman."

Şaşırtıcı ani bir hızla ağaca doğru bir hareket yaptı ve ardından Mark onu engellemek için davrandığında, başka bir duvarın önündeki mükemmel silahların rafına ulaşmak için döndü. Bu hareketinin sonucunda, ikisinin de işçiliği oldukça zarif olan, gümüş, fildişi ve altın kabartmalarla işlenmiş küçük bir savaş baltası ve bir kalkan kapmıştı.

"Ben," diye seslendi Mark. "Orada kal. Ben iyiyim. Onunla kal."

Mark, tuttuğu Kılıç'ın zayıf, soğuk çekiç vuruşları benzeri titreşimini ellerinde hissedebiliyordu. Bu, etkileyici çığlığıyla Köykurtaran'a benzemiyordu, ama belki de eşit derecede güçlüydü, belki de daha güçlü... düşüncelerinin arasında tekrar babasının ölüşünü gördü ve ağabeyininkini de, hiçbir şeyi kurtarmamış olan diğer Kılıç'ı tutarken ...

Doon, düşünceli bir şekilde seslendi: "İlk olarak yayını ve sadağını çıkarmalısın, dostum. Onlar sana engel olacaktır. Haydi yap, bekliyorum."

Mark, omzunu hafifçe silkeledi: hiç fark etmez anlamına gelen. Omuzlarının oynadığını gören Doon, Kılıç’ın kabzasını kavrayışının zayıflığına bakarak hilesinin işe yaramış olduğunu ve belki de dikkatinin dağıldığını düşündü. Baltasını ve kalkanını yukarıya kaldırarak hızla Mark’a doğru yaklaştı.

Mark, baltanın kendisine vurmasını beklediği yönden değil, başka bir taraftan sallandığının farkına çok geç vardı. Kolları yardımsızken inen böylesi bir darbeyi hiçbir silahla savuşturamazdı.

Ama tuttuğu silah artık onun kontrolü altında değildi. Kalkankıran, çıkardığı neredeyse uyutucu ritimli sesinin ortasında sadece iki notayı vurguladı. Bu iki nota üzerindeki hareket, genç adamı kendi gücü ve hızının içinde eriterek Mark'ın kolunu telaşsız bir şekilde kendisine doğru çekti. Karşılama hamlesi parıldayan savaş baltasını, tam darbesini indirirken yakaladı, Doon'un sıkı sıkıya tuttuğu baltayı keserek, mücevherli bir göğüs zırhını parçalayıp bir raf dolusu süslü silahı devirerek ve durmaksızın sürecekmiş gibi görünen bir gürültü yaratarak odanın karşı tarafına bir ok gibi savurdu.

Güç Kılıcı’nın karşı hamlesi Doon'un üzerine indi, ama adam hamleyi kalkanıyla karşılayabildi. Çelik kalkan neredeyse yarıya kadar yarıldı, içine değerli metaller işlenmiş şeritleri gevşeyip yırtılarak etrafa saçıldı. Yere serilen Doon, tek bir hareketle ve sendeleyerek ayağa kalktı, artık işe yaramaz ve bükülmüş metalin bulunduğu sol koluna çok zor hakim oluyor-du. Başka bir silah rafına doğru hızla koşan adam mücevher uçlu bir mızrak kapıp bütün gücüyle Mark’a doğru fırlattı. Kalkankıran'ın çakışı, silahı havada yakaladı ve paramparça ederek etrafa taş parçaları gibi fırlattı.

Sadece normalden birazcık daha fazla soluyan Mark, Kılıç’ı iki elinin arasında kolayca tutuyordu - aslında daha çok Kılıç'ın kendisini tutmasına izin verip orada dikiliyordu. Artık istese de kabzayı bırakamazdı. "Ben, kızı biraz daha geriye çek. Yolun dışına çıkar."

Ama hemen sonrasında, Ben’in umutsuz ve ani çığlığı yükseldi. Gözlerini Doon'un üzerinden ayırmayan Mark, Ariane’in öldüğünü anladı.

Doon kendisini bu çılgın cephaneliğin duvarlarını kullanarak çoktan yeniden silahlandırmıştı. Bu defa bir topuzla. Dikenli topuzu zincirinde hızla çevirdi ve muhtemelen onu Güç Kılıcına dolayıp Ben’in elinden koparmak istemişti. Ama Kalkankıran'ın ışıldayan bulanıklığı topuzun yolunu da yarıda kesecekti. Bir örs çınlamasıyla birlikte zinciri kopan,

uçları bronz ve altın kaplanmış dikenli demir top, momentumunu içinde işlemeli miğferler ve altın kaplamalı metalik süslemeleriyle çağlayanı andıran zırh eldivenleri bulunan bir iki rafı harap etmek için ileterek serbestçe fırlayıp gitti.

Doon, şimdi eline geniş bir kılıç almıştı; silahın gümüşi metali havada Güç Kılıcı'nın çizdiği kadar hızlı ve parlak gözüken bir yay çizdi. Ama ikisi havada buluştuğunda geriye sadece bir tanesi kaldı.

Odadaki yıkıntıların arasında sendeleyen, metal parçalarının ve tahta kıymıklarının açtığı küçük yaralar sonucunda üzerinde kan lekeleri oluşmuş olan Baron, bir mızrağı kavradı. Bir süvari alayı neferi gibi mızrağı bir kolunun altında tutarak ve diğer elindeyse bir palayı sallayarak tüm gücüyle Mark'a doğru koşarken bir meydan okuma ve umutsuzluk çığlığı atıyordu.

"Dur! Ben seni-"

Yapılabilecek herhangi bir tartışma için Mark'a zaman verilmedi. Baron ona yaklaştı - ya da iradesinin ve yeteneğin sağlayabileceği kadar onun yakınına ulaştı. Kılıç arzulu bir şekilde hamlelerini gerçekleştirirken iyice bulanıklaştı. Doon'u kaç tane ışıldayan testerenin biçtiğini Mark sayamadı bile. Mızrak, yere düşmeden önce üç parçaydı ve Doon'un kendisi birden fazla parçaya ayrılmıştı. Kollarından birisi yoktu ve Güç Kılıcı hareketsizleştiğinde adamın vücuduna saplanıp kalmıştı.

Mark, Doon'un, kendisine sabitlenmiş gözlerinden yaşamın akıp gidişini seyretti. Ve Kalkankıran'ın ritmi, delip geçtiği yürekle belki de aynı tempoyu tutturarak yavaş yavaş sessizliğe gömüldü.

Ceset, sanki Baron'un arzuları henüz ölmemiş gibi gözlerini dikmiş bakarak hâlâ dimdik duruyordu. Ama aslında Baron'un bedeni, üzerine çarptığı bir grup devrilmiş raf yığını ve saplanmış Kılıç'la desteklenerek ayakta duruyordu. Mark bir ayağını kaldırıp adamı itti. Ölü beden, Kılıç'ın üzerinden kayarak kendisini destekleyen rafların uzağına doğru gitti ve son bir gürültüyle yıkıntıların ortasına düştü.

Kılıç da aniden ölü gibi ağırlaşıvermişti. Mark, onun yavaş yavaş aşağıya doğru sarkmasına izin verdi. Kapı ağzına doğru döndü ve Ben'in kollarında salladığı kız dışında hiçbir şeyin farkına varmadan çömelerek oturmakta olduğu yere baktı.

Hemen sonrasında, karanlık mağaranın içinde bir yerden yabancı bir ses gürledi: "Silah odasında bulunan siz, dört kişi, teslim olun! İki arkadaşınızı çoktan ele geçirdik ve siz de kapana kısıldınız!"

Mark kendisini mantıklı bir şekilde hareket etmeye zorladı. İlk önce Kılıçlar ağacına doğru yöneldi ve Kalkankıran'ın kınını aşağıya indirdi, kanlı silahı olduğu gibi kının içine sokmasının ardından kemeri beline taktı. Seslendi: "Ben, haydi gel. Kızı şimdilik bırakmalısın. Buraya gel, çabuk ol."

Ben, ona doğru hantal hantal yürüyerek yaklaştı. "Dmitry nerede, Mark? Kayayı o attı. Onu o vurdu." Koca adam açıkça şoktaydı. "Onu yakalamam lazım. Ama - Ariane gitti. O öldü, Mark. O .. . tam ..."

"Biliyorum. Haydi gel, Ben, gel. Dmitry'nin nereye gittiğini biliyorum. Hayır, kızı sadece oraya bırak. Onu bırakman gerekiyor." Kendisine neredeyse hiçbir karşı koyma göstermeyen Ben'i Kılıçlar ağacına doğru sürükledi ve Hükümverici'yi onun için kemeriyle birlikte aşağıya aldı. Ardından son Kılıç'ı, Taşkesen'i kendisi için indirdi ve kısa bir süre için kınlarıyla birlikte hepsini tek elinde taşıdı. Bir an için Taşkesen'e ve Güç Kılıcı'na aynı anda dokunduğunda, hâlâ yarı gelişmiş bir çocukken onu bayıltacak kadar korkutan eski duyguyu yeniden hissetti - kendisinin dışına çıkarılma duygusu, ölümün kendisinin duygusu.

Şimdi dışarı çıkan bir yol bulmalıydı. Ya da bir tane açmalıydı.

Odanın uzak köşesinde duran devasa raf kümelerine, mağaranın kaya duvarına doğru gitti. "Ben, bunları geriye yatırmama yardım et."

Koca adam, emre mekanik bir şekilde itaat etti. Etrafa daha fazla hazine saçarak kırılan raflar, kaya duvara doğru yaslanıp devrildiler. Yıkılıp çöken raflar, kocaman bir merdiven ya da kaba basamaklar oluşturmuştu. Mark yığının üzerine tırmanarak ilerledi.

Yabancı ses tekrar seslendi: "Teslim olmak için son şansınız!"

Ben mekanik bir şekilde, Mark'ın ona verdiği Kılıç'ı, Hükümverici'yi beline taktı ve üst üste yatmış rafların tepesinde acemice denge kurmaya çalıştı. Mark eline Kalkankıran'ı tutuştururken konuştu: "Gelirlerse dövüş onlarla."

Ben, duygusuz bir şekilde kafasını sallayarak onayladı. "Sen ne yapıyorsun?"

Mark, soruya yanıt olarak Taşkesen'i, taş duvara bastırmak üzere döndü, ellerinin arasında tuttuğu Kılıç'ın canlandığını hissedebiliyordu. Kalkankıran gibi, bu Kılıç da çekiç gibi vuran bir titreşim oluşturuyordu, ama Taşkesen'in titreşimi Güç Kılıcı'nın yarattığından daha ağır ve yavaştı.

Mark, Taşkesen’i duvara doğru bastırdığında, sivri uç doğrudan duvarın içine kaydı, sanki dokunduğu taş tereyağına dönüşmüş gibiydi.

Mark'ın kestiği ilk parça, insan kafası büyüklüğünde biçimsiz bir koni, kayarak dışarı çıktı. İki adamın ayaklarının arasına sertçe düştü, eğilmiş rafın yüzeyinden sekti ve aşağıdaki zemine gümleyerek indi.

"Basamaklar mı oyuyorsun? Nereye?"

"Basamaklardan daha fazlasını oyacağım."

Mark’ın daha sonra kestiği parçalar çok daha büyüktü. Gümbürdeyen düşüşler, hızla durmaksızın akan bir ses haline geliyordu. Mark, taşları yukarı doğru bir açıyla kesiyor, böylece gevşeyip serbest kalan büyük parçalar kendi ağırlığıyla aşağıya doğru kayıyordu. Bu durum, adamların ayaklarını düşüş yolundan çekmeleri gerektiği anlamına geliyordu; aynı zamanda artık hızla derinleşen deliğin, yukarıya doğru köşeler yaparak döndüğü anlamına da geliyordu. Ama bu sorun değildi, zaten yukarıya doğru gitmek istiyorlardı. Kabaca kesilmiş piramitler ve orantısız koniler cesaretlendirici bir hızda serbest düşüşler yapmayı sürdürdü.

Çok geçmeden, içine girip azalan çalışma yüzeyine ulaşabilmesi ve hâlâ kendisinin ve Ben’in ayaklarını düşen kayalardan koruyabilmesi için Mark’ın kazdığı yerin ağzını genişletmesi gerekecekti.

Yapılanı epey sonra kavrayan Ben şoktan artık çıkmaktaydı. "Bir tünel kazabilir ve dışarı çıkabiliriz!"

"Ben de böyle umuyorum. Eğer zamanımız yeterse. Ayaklarına dikkat et!"

Teslim olmalarını isteyen bağırışlar yeniden başlamıştı ve görüş sahalarının dışından bir yerden geliyordu. Ben ve Mark, şimdi açtıkları oyuğun tamamıyla içine girmişlerdi ve Eski Dünya ışıkları bir şekilde onların odanın içinden ayrıldıklarını anlayarak kendilerini kapattılar. Bir kafa lambası, loş bir parlaklığa ayarlandığında çalışılacak yeterli ışığı sağlayacaktı.

Aşağılarında görünmeyen ayakların koşuşturması duyuluyordu.

Ben konuştu: "Bırak bir süre ben keseyim. Sen yayını al ve onlara bir iki ok at."

Şimdi, sadece bir an için, elinde iki kılıç bulunan Ben'di. Yüzündeki ifadenin değiştiğini gören Mark, konuştu: "Her şey yolunda gidecek. Devam et."

Ben’in güçlü elinin ağır Kılıç’ı yönetmesiyle birlikte tünel kazma işi daha da hızlanıyordu. Tünel iyice büyümüş ve düşmekte olan kesilmiş parçalardan uzak durmalarını sağlayacak kadar genişlemişti, yüzeyi gerektiğinde basacak ve tutacak yerler oluşturacak biçimde kabaca yontulmuştu. Kolayca oyulan kocaman parçalar, hâlâ gümbürdeyerek düşüyor ve düşüşlerinin düzenli, sert hamleleri hızla büyüyen kaya yığınının altındaki eğilmiş tahta raflara, bükülmüş metallere ve hazine parçalarına çarparak etrafı toz duman içinde bırakıyordu.

Aşağıdaki düşman, yukarıda neler olduğunu daha iyi görebilmek için meşaleler yakmaya başlamıştı; Beyaz Eller’in varlığı Eski Dünya ışıklarını harekete geçirmemişti. Mark, bir tanesi dışında geriye kalan tüm oklarını meşale ışıklarına doğru fırlattı ve acı içinde bağırışlar duydu. Beyaz Eller’in şimdi duvarın altındaki yeni tuhaf açıklığa doğru oluşmuş tepeciğin dibinde biriken kaya parçalarına tırmandığı duyulabiliyordu, ama adamların üstlerine daha fazla kaya düşmeye, onları ezip parçalamaya ve çarparak geriye doğru itmeye başlamıştı.

Ben, tüneli bir köşenin etrafına kıvırmaya başlamıştı. Çoktan beş ya da altı metre derinliğe ulaşmış olan açıklık hala çok- büyük bir hızla büyüyordu. Şu an için kıvrım, Ben’in onların ihtiyaç duyacağını düşündüğü korumayı sağlamaya başlamıştı; Kayalar aşağıdan yukarıya doğru fırlatılmaya başladığında, kendilerini bu sayede güvencede tutabilirlerdi. Beyaz Eller, mağaranın düzenli garnizon askerleri gibi, karanlıkta ya da zayıf ışık altında dövüşmeye alışkındı, yaylar veya sapanlar onların arasında yaygın olarak kullanılmıyordu.

İlerledikçe, gevşeyen kaya parçaları da kaymaya ve çok daha büyük mesafeler boyunca bir şeylere ya da birisine çarpmadan önce iyice hızlanarak düşmeye başlamıştı. Kocaman parçalar, yukarıya tırmanan Beyaz Eller’i tünel boyunca kusursuz ve hızlı bir şekilde süpürüp atıyordu. Bir süre sonra yaralıların feryatları duyulmaz olmuştu.

Kayaların oyulması ve aşağıya doğru düşerek parçalanmasıyla oluşan tırmanış uzun bir zaman boyunca sürdü. Toz, iki adamın burun deliklerini tıkamaya başlamıştı. Kafa lambalarının yaydığı ışın demetleri tozlar sayesinde bembeyaz olmuştu.

Nefes almak için duraklayan Ben sordu: "Dışarı çıktığımızda deniz seviyesinin altındaysak ne olacak?"

"Sanmıyorum. Mağaranın deniz seviyesinin altındaki bölgelerini çoktan su basmıştır." Mark konuşurken haklı olduğunu ümit ediyordu.

"Nereye çıkacağımızı nasıl biliyoruz?"

"Bilmiyoruz. Yukarı ilerlemeye devam et, bir yerden dışarı çıkacağız. Eğer daha iyi bir fikrin yoksa."

Mark, bir kez daha kazma görevini üstüne aldı. Yeniden Taşkesen ve Kalkankıran'a aynı anda dokunduğunda sesli olarak düşünüyordu: "Niye Mavi Tapınak bu Kılıçlar'ı hiç *kullanmıyor?"*

"Mavi Tapınağı bilmiyorsun. Eğer elindeki değerliyse, bir hazineyse, eğer zemindeki bir deliğin içine gömdüğün bir hazineyse, onu kaybetmeyi göze alamıyorsun demektir. Neyin kaybolduğunu gördüğünde, yüzeye kadar bütün yol boyunca Benambra'nın bağırışlarını duyacağız."

Ve en sonunda, hiçbir uyarı olmaksızın, kayaları kesen Kılıç loş ve doğrudan gelmemesine rağmen gün ışığı olması gereken aydınlık bir boşluğu yardı. İki adam, bu ışığa mücevherlere ve altınlara olandan daha fazla hayranlık duyup mırıldanacaktı.

Mark hızla deliği genişletti ve ardından tırmanarak dışarıya çıktı. Ben peşinden geldi. Işığa ve ters yöne doğru enine uzanan daracık mağara benzeri bir yarığın içinde duruyorlardı.

Yürüyüp ışığa doğru tırmanırlarken çok geçmeden sisli gökyüzünün bir anlık görüntüsünü yakaladılar. Şimdi okyanusu koklayabiliyor ve düzenli dalgaları duyabiliyorlardı.

Bazı yerlerde Mark'ın, güvenli bir basamak oymak ya da yarığı arasından geçebilecek kadar genişletmek için Taşkesen'i kullanması gerekti.

Sonunda, güneş ışığının altında, denizin ve bir kayalığın tepesinin arasında bir yerde raf gibi uzanan bir kaya çıkıntısının üzerine çıktılar.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hareket etmekte olan sis bulutlarıyla mücadele eden nazik güneş ışığının altında gözlerini kırpıştırıp kısarak, önlerindeki deniz manzarasını seyrettiler. Mark, henüz sabahın erken saatleri olduğunu fark etti. Hava sıcaktı ve açıkça anlaşıldığı kadarıyla yaz henüz bitmemişti. Suyun ötesinde, karşılarında yükselen gri ve gölgeli mavi taştan oluşmuş burunun yarısı gölgede yarısı güneşliydi.

"O ne?" diye sordu Ben, başını yana çevirerek. Uzaklarda bir çeşit bağırış ve çarpışma sesi duymuştu.

"Bir savaşa benziyor. Ama arkamızdan, yani mağaradan gelmiyor."

"Hayır. Belki de uçurumun tepesinden?"

Ses tekrarlanmadı. "Her neyse, aşağıya inelim. Sahile gidelim ve sonra Indosuaros'un gemisini çağırmak için büyülü sözlerimizi deneyelim."

Dikkatli hareket ederek aşağıya doğru güçlükle inmeye başladılar. Uçurumun bir tümseğinin etrafından dolaşırken, genişçe raf gibi düz bir çıkıntıyla karşı karşıya gelip durdular. Önlerinde bir mermer yatıyordu, yarı yarıya sisle kaplıydı.

Dev beden, yüzükoyun yere uzanmıştı. Kayanın üstünde bükülüp kalmıştı ve Mark'ın gördüğü bütün cesetler kadar ölüydü. Frikya başlığı düşmüş, kocaman kafası bir tarafa doğru çevrilmiş ve anlamsız bakışları sadece santimetrelerce uzaklıkta olan bir kayanın yüzeyine sabitlenmişti.

"Bu Hermes," diye fısıldadı Ben.

Mark fısıldayarak konuşmadan önce uzun bir süre sustu: "Evet."
"Ama... ölmüş."
"Evet."
Yaşayan iki adam, buldukları sanki ölmüş bir arkadaşlarıymış gibi birbirlerine delice, daha doğrusu korkuyla baktılar.
"Doon, bir Tanrı’yı kılıçtan geçirmekle övünüyordu."
"Ama - eğer bir Tanrı ölümlüyse - bu ne anlama gelir?"
Birbirlerine baktılar ama verilecek bir cevap bulamadılar.
Uzanmış bedenin üzerinden duman ya da buharlar yükseliyordu, sanki onu yıkamaya gelmiş deniz sisinin içinde çözülmeye başlıyormuş gibiydi. Çıplak sırtının ortasında kaba ve taze bir yara vardı. Bu tam da geniş bir Kılıç’ın saplanmasıyla açılmış bir yara boyutunda, diye düşündü Mark.
Yüksek sesle konuştu: "Kılıçlar"ın eski Şarkısı'ndaki tılsımı kullanarak Doon'un fırlattığı Kılıç, Uzaktanöldüren'di. Bunu o Kılıç yapmış olmalı. Ama şimdi nerede?"
"Ve Hermes’in bizden aldığı diğer iki Kılıç, Ejderdoğrayan ve Yolbulan nerede?"
Yere yığılmış devin belinden püskül gibi sarkan boş kınları saydılar. Bir önceki sayı her neyse, şu anda sadece on tane kın vardı ve hepsi de boştu.
Mark, eliyle olayı tamamen kabullenmediğini belirten vahşi bir hareket yaptı. "Haydi, bırakalım bunu. Tanrılar'ın ölümü .
.. haydi aşağıya inmeye devam edelim, burada bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok."
"Sahip olduğumuz Kılıçlar"ı almak için Hermes’in artık arkamızdan gelemeyeceği dışında."
Kayalıktan aşağıya doğru inmeye devam ettiler. Bu çok zor bir inişti ama imkânsız değildi.
Bir Mavi Tapınak piyade devriyesi, gölgelerin, mağaraların ve sisin içinden sıçrayarak kurdukları pusudan üzerlerine fırladığında yamacın eğiminin yumuşamaya başladığı yere inmişlerdi. Ben’in sadece bir ikaz haykıracak zamanı oldu; Kalkankıran aniden yumruğunun içinde canlanıvermişti. Yüksek sesle gümbürdedi ve savaş hayvanı üzerine atıldığında, bir darbede hayvanın yaşamını kesip attı.
Eğitilmiş hayvanlardan bir diğerinin saldırısı Mark’ı yere sermişti; elindeki Taşkesen hayvanı sadece yaralamıştı ve Kalkankıran’ın bulanıklığı üzerinden geçip hayvanı öldürmeden önce yaşamından ümidini kesmiş

durumdaydı. Hâlâ yarı sersemlemiş bir durumda, mavi ve sarı renkli adamların sayılarının giderek artmakta olduğunu bilerek yerde yatıyordu. Kalkankıran sesini yükseltti, Vulcan'ın ocağının çekiç sesi gibi bir ses çıkardı ve darmadağın olmuş askerlerin üzerine yüklendi.

Ardından siyah ve turuncu renklerde savaşçılardan oluşan yeni bir yardım dalgası ulaştı; dağılan düşman, yardım çığlıkları haykırarak kaçışmaya başlamıştı. Mark kendisini kurtaranlardan birinin üzerine eğilen miğferli kafasını gördü, miğfer, geniş, güçlü tanıdık bir yüzü ortaya çıkarmak için yukarıya kaldırıldı. Bıyık ve sakalları kum grisi rengindeydi. Sör Andrew'un güçlü ve ağır sesi Mark'a nasıl olduğunu soruyordu.

Oturmasına yardım edilen Mark hızlı bir raporu sunacak kadar iyileşmişti. Mavi Tapınak hâzinesini yağmalayışlarının ana hatlarını çizmesinin ardından biraz önceki kaçışlarını anlattı. Toparladı: "Orada bulunan bütün kılıçları yanımızda getirdik - biri dışında. Ve şimdi hazine yığınına geri dönmeyi denemenizin bir yararı yok - eğer tüm ordunuzu yanınızda getirmediyseniz." Sör Andrew'un neden burada olduğunu anlayamadığı için duraklayıp sustu.

"Hım, ah, evet. Hyrcanus'un işine benziyor." Sör Andrew, başını geriye atarak gözlerini kayalığın üzerine dikti. "Belki de Başkan, büyük sırrının açığa çıktığından şüphelenmiştir. Pekâlâ, açgözlülüğün kurbanı olmayalım. Oradan gerçekten almayı umduğumuz her şey sizde." Şövalye, bekleyen bir subaya doğru döndü. "Boynuzu çal, gemilerimizi çağır."

Ayağa kalkmasına yardım edilen Mark, sadece hafif yaralarını hissederek yardımsız hareket edebiliyordu. Başka bir tanıdık yüz, Dame Yoldi'nin yüzü, uzaklardan bir hayal gibi görünerek görüş sahasına girdi. Kadının güçlü vücudu, kayalık tırmanışı ve çarpışma için hazır olmak adına erkek giysileri içindeydi. Mark, kadına Hermes'in katledilişinin hikâyesini hiç düşünmeksizin anlatmaya başladı. Daha ilk kelimelerde büyücü kadın tarafından susturuldu, ardından Ben'in ve Sör Andrew'un oluşturduğu küçük grubun yakınına çekildi, böylece Dame ve Şövalye, yokuşun geri kalan kısmını inerken olayları özel olarak dinleyebileceklerdi.

Mark, Hermes'e olanları anlatırken uzaklardaki üç uzun gemiyi görebiliyordu, direk uçlarındaki portakal ve siyah renkler dalgalanarak sisin içinden beliriyordu. Kürekçiler hafif köpüklü dalgaların içinde sertçe kürek çekiyordu; ve gemilerin pruvaları topluluk suya ulaşmadan önce kumlara sürtünmeye başlamıştı.

Mark konuşuyordu: "Uzaktanöldüren’in ve diğer Kılıçlar'ın güçlü olduklarını biliyordum, elbette. Ama asla ummuyordum ki..." Tam bu noktada sustu.

"Hiçbirimiz ummuyordu," dedi Dame Yoldi. Sarsılmış gözüküyordu ve tekrarladı: "Hiçbirimiz ummuyordu."

Sör Andrew, iki adama sordu: "Ve siz onu daha önce gördünüz? Ejderdoğrayan’ı aldı, sonra Kılıç tekrar kayboldu."

Ben ve Mark, başlarını sallayarak onayladılar.

Şimdi tartışmak için çok fazla zaman yoktu. Sahile inen devriyenin geri kalanıyla birlikte hafif dalgaların içine girdiler ve ellerini gemilerin bordalarına uzattılar.

Barbara bir gemiden, suyun içine atladı ve koşarak kollarını Ben’e doladı. Panayıra dönmek yerine nasıl Sör Andrew’a Mark’ın altın parasını götürmüş olduğunu ve hazine yığını hikâyesiyle birlikte her şeyi anlattığını hızla açıkladı. Ben ona hoşça kal derken, hâzinenin konumundan bahsetmişti.

Uzun gemiler denize doğru ilerlerken karşıdaki burunun üzerinde parlak bir güneş ışığı vardı. Ben o tarafa bakıyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Barbara.

"Şey ... hiçbir şey."

Mark baktı. Orada birisi duruyordu, galiba? Ama izlenim zayıftı. Emin olmak için çok fazla uzaktı.

Kadının gözleri onu sorgularken, Ben ceplerinden mutsuz bir şekilde çıkardığı mücevherleri Barbara’nın uzanmış ellerine döküyordu.

Mark izleyerek dikilmeydi. Bir an için kendisini yapayalnız hissetti.

(1) - *İmparator çocuğu :* "İmparatorun çocuğu" olarak da geçen bu kavramı çok daha rahat bir şekilde anlayabilmeniz için ya *Kılıçların Birinci Kitabı'm* hatırlamanız ya da yeniden okumanız gerekmektedir. Ama zamanı olmayanlar için babası belli olmayan çocuklar için kullanıldığını söyleyebiliriz, yhn.

(2) Okurlarımızın bir bölümünün hafızasını tazelemek için *Kılıçların Birinci Kitabı'nm* sonunda yer alan Kılıçların Şarkısı'nın bir "küple"sini burada yineliyoruz.- *"Zaratan'ı tutanın elindedir kozlar* / *Hangi hareketi yaparsa yapsın* / *Ama Şans Kılıcı, mutlandırmak için tanrıları* / *Bir yılan gibi kayıp gider elinden."*

(3) Eğer Elf konusu, size biraz karmaşık gelmişse, yayınevimizin yayınlamayı sürdürdüğü J.R.R. Tolkien'in eserlerine, özellikle *Silmarillion'a* bir göz atmanızı tavsiye ederiz, yhn.

(4) *Ale* : Bir tür bira, çn

(5) *Mead:* Mayalandırılmış bal ve sudan yapılan alkollü bir içki, bir tür bira. çn